

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İMPARATOR OLACAK ÇOCUK SONUNDA TAHTINA KAVUŞUR
ANCAK TAÇ TAKMANIN BEDELİ AĞIRDIR...

Bro
Sis

MARK LAWRENCE

DIKENLİKLER KRALI

PARÇALANMIŞ İMPARATORLUK SERİSİ - 2

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Mark Lawrence’ın muhteşem üslubu aşırıya kaçmadan canlı, basitliğe kaçmadan sade. Sizi içine çekiyor ve hiç bırakmıyor.”

Peter V. Brett

“*Dikenlikler Kralı*, fantastik edebiyatın en yetenekli yazarlarından biri olarak Mark Lawrence’ın yerini sabitliyor.”

Fantasy Faction

“Güçlü bir kitap. ‘Etkileyici’ demek yetersiz kalıyor. Gerçekten fenomen olmuş bir seri.”

Choice Book Reviews

“Muhteşem. George R. R. Martin’le başa baş.”

Conn Iggulden

“Muhteşem bir roman. *Dikenlikler Kralı*, *Dikenlikler Prensi*’nden çok daha karmaşık ve ihtiraslı.”

Sffworld.com

“Bu kitap, okurunun ilgisinin tamamını isteyen ama bunun karşılığını da fazlasıyla veren karanlık bir roman. Kral olacak çocuğun hikâyesini şaşkınlık ve hayranlıkla okuyacaksınız.”

Fantasy Book Critic

“Kesinlikle ses getirecek bir seri.”

Falcata Times

Pegasus Yayınları: 1765
Bestseller Roman: 757

DİKENLİKLER KRALI
MARK LAWRENCE
Özgün Adı: King of Thorns

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017
ISBN: 978-605-299-307-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © 2012, Mark Lawrence

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Sheil Land Associates'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MARK LAWRENCE

Parçalanmış İmparatorluk Serisi-2

DİKENLİKLER KRALI

İngilizceden Çeviren:

MEVLÜT KEREM SANATEL

PEGASUS YAYINLARI

Teşekkür

Ben Dikenlikler Kralı'nı yazdıkça, yazdığım kısımları bir solukta okuyup fikirlerini benimle paylaşan okurum Helen Mazarakis'e teşekkür etmem gerek.

Editörüm, Jane Johnson, bugüne kadarki müthiş gayretleri için koca bir teşekkürü hak ediyor. Katkılarından övgüyle bahsetmek birçok biçimde mümkünse de galiba durumu en iyi özetleyen şey, onun, on bin satır arasından benim en sevdiğim cümleyi gayriihtiyari seçip bayıldığını ifade etmesidir. Bu yıl onun yazdığı kitaplardan birini de okudum, editörlüğünüzü yapan kişi şahane romanlar yazınca dört ayak üstüne düştüğünüzü anlıyorsunuz.

Keza Harper Voyager'dan Emma Coode, Amy McCulloch ve Laure Mell kitabım üzerinde çalışarak harikalar yaratmıştır.

Son olarak, temsilcim Ian Drury'ye, en başından işime güvenip kitaplarımı dünya çapında satmayı sürdürdüğü için teşekkür etmeliyim. Sheil Land Associates Ltd.'de Ian'la birlikte çalışan Gaia Banks ve Virginia Ascione'ye, Jorg'un hikâyesinin birçok dile çevrilmesindeki katkılarından dolayı teşekkür borçluyum.

Oğlum Rhodri'ye adanmıştır.

Giriş

Aşağıdaki sayfaları kayaların üzerine saçılmış, hafif bir rüzgârla ha uçu ha uçacak halde buldum. Bazıları okunamayacak kadar yanıktı, bazıları da ellerimde dağıldı. Sanki o sayfalarda anlatılanlar onun değil de benim mazımmış gibi hepsini topladım.

Katherine'in mazisi, üvey annemin kız kardeşi Katherine teyzenin, son dört yıldır her an arzuladığım Katherine'in, rüyalarım tuhaf tezahürlerle giren Katherine'in. Yırtık pırtık bir avuç sayfa, elimde varla yok arası, o kadar soğuklar ki uçuşan kar taneleri bile tutunamıyor.

Leş gibi ceset kokan moloz yığınlarına aldırmandan hisarımın dumanı tüten kalıntıları üzerine çöktüm. Dört yandan dağlar yükseliyordu, yanında minicik kalıyorduk. Vazifesini yerine getirdikten sonra darmaduman olmuş mancınıklar da Hortlak da onların yanında oyuncak gibiydi. Alevlerden gözlerim karıncalanır, rüzgârın ayazı iliklerime kadar işlerken, anılarını okumaya koyuldum.

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

3 Ekim, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Memba Odası.

Memba odası bu çirkin hisardaki diğer tüm odalar kadar çirkin. Memba falan yok, sadece çağıldayarak akmaktan ziyade damlayan bir kurna var. İçerisi ablamın nedimeleriyle tıklım tıklım

dolu, dikiş dikiyorlar, ellerinde habire nakış işi, yazmama bakıp cıkcıkıyorlar, sanki tüy kalemin mürekkebi çıkmayan bir utanç lekesi bırakmış gibi.

Başım çatlıyor, pelinotu da fayda etmedi. Yaranın içinde bir çömlek kıymığı buldum, halbuki Keşiş Glen temizlediğini söylemişti. İğrenç, pis herif. Annem o vazoyu bana Sareth'le yola çıktığımda vermişti. Kafam dağınık, başım ağrıyor ve bu tüy kalem sürekli titriyor.

Hanımlar el çabukluğuyla hamaratça dikiyorlar, düz dikiş, bahksırtı, civankaşı. Küçücük sivri iğneleri, küçücük kıt akıllarıyla. Cıkcıklamalarından da didinen parmaklarından da boş Ancrath laflarıyla çekiştirmelerinden de nefret ediyorum.

Dün yazdıklarına dönüp baktım. Yazdığımı anımsamıyorum ama Jorg Ancrath'ın Hanna'yı boğarak öldürdükten sonra beni de öldürmeye teşebbüs ettiği yazılı. Kanımca beni sahiden öldürmek isteseydi, kafamda annemin vazosunu kırmaktan daha iyisini yapabilirdi. İnsan öldürmekte becerikli ne de olsa. Maiyetin önünde neler dediğini Sareth'ten duydum, Gelleth'te yanıp kül olmuş onca insan... hepsi doğruymuş. Merl Gellethar'ın hisarı dümdüz olmuş. Onunla çocukluğumda tanışmıştım. Kızıl suratı nasıl da meymenetsizdi. Beni zevkle yiyecekmiş gibi bakardı. Hiç üzülmedim. Ama ya onca insan. Hepsi birden kötü olamaz ya.

Hazır fırsat bulmuşken Jorg'u zamanında hançerlemeliydim. Ah şu ellerim biraz daha söz dinleseydi. Hani kalemi titretmeden tutmayı becerse, öğrense düzgün dikmeyi, bir de laf dinleyip canı yeğenleri bıçaklayıverseydi.... Keşiş Glen oğlanın elbisemi paramparça ettiğini söyledi. Elbise artık haşat durumda. Şu kof hanımların iğne ipliğiyle iflah olacak gibi değil.

Hırçnlığım üzerimde. Baş ağrımı suçluyorum. Sareth nazik olmamı öğütüyor. Nazik ol. Maery Coddin hep dikiş dikip dedikodu yapıyor olamaz ya. Gerçi şimdi eli nakışta, diğerleriyle beraber cıkcıkıyor da. Ama Maery'yle baş başa sohbet edilebilir gibime geliyor. İşte oldu. Bugünlük bu kadar nezaket yeter. Sareth

daima naziktir ve bak ne halde şimdi. İhtiyar bir adamla, hem öyle sevecen biriyle de değil, soğuk kalpli ve ürkütücü biriyle evli olmasına rağmen nazik, üstelik karnı burnunda, doğuracağı çocuk da muhtemelen Jorg Ancrath gibi bir vahşi olacak.

Hanna'yı orman mezarlığına defnettireceğim. Maery'ye göre oraya gömülürse huzur içinde yatarmış. Aileleri naaşı talep etmedikleri müddetçe tüm hisar uşakları oraya defnedilmiş. Maery bana yeni bir hizmetçi bulacağını söylüyor, bana biraz fazla duygusuzca geliyor bu. Hanna sanki kopmuş bir bağcık veya kırık bir vazo da yerine yenisini alıyor. Yarın at arabasıyla gideceğiz. Şu sıralarda adamın biri kadına tabut hazırlıyor. Çaktığı her çivi tabuta değil de kafama saplanıyor sanki.

Jorg'u taht odasının zemininde ölüme terk etmeliydim. Ama bir türlü içime sinmedi. Lanet olsun ona.

Hanna'yı yarın gömeceğiz. Kadıncağız yaşlıydı, sürekli ağrılarından yakınırdı ama gözü toprağa bakıyor denemezdi. Onu özleyeceğim. Sert bir kadındı, zalim hatta ama bana hiç ters davranmadı. Onu mezara koyduğumuzda ağlar mıyım bilmem. Ağlamam gerekir. Ama ağlar mıyım bilemiyorum.

Yarın belli olacak. Bugün bir misafirimiz var. Temren Prensi uğrayacak, kardeşi Prens Egan ve maiyetiyle birlikte. Onlar gelince tahminen Sareth başımı bağlamaya çalışacaktır. Belki de ihtiyar istiyordur bunu, Kral Olidan yani. Ne de olsa bugünlerde Sareth kendi akıyla hareket etmiyor pek. Göreceğiz.

Sanırım şimdi uyumaya çalışacağım. Baş ağrım belki sabaha geçer. Tuhaf rüyalar da son bulur. Belki vazo darbesi hepsini silip atmıştır kafamdan.

Düğün Günü

Kutuyu aç, Jorg.

Öylece seyrettim. Bakır bir kutuydu, diken desenli, ne kilidi vardı ne de mandalı.

Kutuyu aç, Jorg.

Bakır kutu. Bir kelle sığabilecek büyüklükte değil. Bir çocuğun yumruğu sığardı ancak.

Kadeh, kutu, hançer.

Şömine ateşinin kutu üzerindeki cılız yansımalarını seyrettim. Ateşin sıcaklığı bana erişmiyordu. Bıraktım sönsün. Güneş battı, odaya gölgeler çöktü. Közlere daldı gözüm. Holü akşam karanlığı kapladı ama ben yerimden kıpırdamadım, sanki taştan yontulmuşum, sanki günahı kıpırdamak. Gerilim beni düğümlemişti. Şakaklarım karıncalanıyordu, çenem kasılmıştı. Parmak uçlarımda masanın pütürlü sathını hissediyordum.

Ay doğdu ve taş levha kaplı zemine renkli bir tayf ışığı vurdu. Ay ışığı kadehime kadar ulaştı, şaraba ilişmeden, gümüş gövdesini ısıldattı. Bulutlar bürüdü göğü ve karanlıkta başladı yağmur, eski günlerdeki gibi aheste. Sabaha karşı, ateşin, ayın ve yıldızların ışığı solunca, hançerime uzandım. Buz gibi keskin kenarını bileğime dayadım.

Velet hâlâ köşede yatıyordu, uzuvları cesetlere özgü biçimde çarpık, kralın tüm maiyeti gelse de artık onu toparlayamaz. Bazen

insandan çok hortlak gördüğümü düşünürüm ama bu oğlan var ya bu dört yaşındaki velet, uykularımı kaçırıyor.

Kutuyu aç.

Yanıt kutunun içinde saklı. O kadarını biliyordum. Oğlan açmamı istiyordu. Benim de bir yanımla fazlasıyla açmaktan yanaydı, anıların taşmasına izin vermek istiyordum, her ne kadar karanlık, ne kadar tehlikeli olsalar da. Uçurumun kenarında durmak gibi çekici bir yanı vardı anbean güçlenen, vaatkâr bir yanı.

“Hayır.” Sandalyemi pencereye, artık kara dönüşen yağmura çevirdim.

Kutuyu güneş olmasa da insanı kavurabilecek bir çölden taşıyıp getirdim. Dört yıldır saklıyorum. Ona ilk ne zaman dokunduğumu hatırlamıyorum, sahibi meçhul, keçileri kaçırmama ramak bırakması haricinde içeriğine dair çok az şey biliyorum.

Sulusepken yağışa karşın kamp ateşleri uzaktan göz kırpyordu. O kadar çoklardı ki yayıldıkları arazi yapısını, sıradağların inişli çıkışlı bayırlarını gözler önüne seriyordu. Temren Prensi'nin askerleri üç vadiyi birden tutmuştu. Ordusu tek bir vadiye sığmamıştı. Vadilerin üçü de şövalyelerle ve okçularla tıka basa doluydu, piyadelerle; mızrak, balta ve kılıç kuşanmış askerlerle; kağnılar ve at arabalarıyla; mancınıklar, merdivenler, halatlar ve tutuşturmalık ziftle. Mavi otağının içinde, Katherine Ap Scorrion da oradaydı, dört yüz askeriyle kalabalığın içinde kayboluvermişti.

Kadın hiç değilse benden nefret ediyordu. Beni gebertmek isteyen birinin ellerinde ölmeyi yeğlerim, isterim ki ölümüm onlara bir anlam ifade etsin.

Bir güne kalmaz etrafımızı kuşatacaklar, son vadiyi ve doğuya çıkan dağ yolunu da mühürleyeceklerdi. Neler olacağını o zaman görecektik. Amcamın elinden aldığımdan bu yana Hortlak'ı dört yıldır kaptırmamıştım. Renar Kralı olarak geçirdiğim dört yıl. Çabuk pes edecek değildim. Yok öyle yağma. Burası kolay lokma olmayacak.

Çocuk artık sağımda dikiliyordu, kanı çekilmiş, suskun. Tayf ışığı yaymasa da onu karanlıkta hep seçebiliyordum. Göz kapaklarımı bile. Benimkine benzer gözlerle seyrediyordu beni.

Haçerimi bileğimden çektim ve ucuyla dişlerimi tıkırdattım. “Buyrun gelin,” dedim. “Üstümüzden yük kalkar.”

Orası doğruydu.

Kalkıp gerindim. “İster kal, ister git, hortlak. Ben biraz uymaya gidiyorum.”

Bu da yalandı.

Günün ilk ışıklarıyla uşaklar geldi, beni giydirmelerine ses etmedim. Bunu yapmaları aptalca görünse de krallar, kralların yaptıklarını yapmak zorunda. Bir tanecik çirkin hisarı olan, insandan çok keçi barınan topraklarının sınırları saltanatları boyunca alakasız inişler çıkışlar çizen bakır taçlı krallar için bile böyledir bu. Anlaşılan o ki insanlar kendi başına giyinmeyi bilen bir kral yerine her sabah çulsuz köylülerin giydirdiği bir kral uğruna ölmeye daha çok hevesliler.

Sıcak ekmekle açlığımı giderdim. Sabahleyin kahyamı ekmekle birlikte odamın kapısına dikerim. Geniş adımlarla taht odasına giderken Makin, topuklarını döşeme taşlarında takırdatarak peşime takıldı. Patırtı koparmakta Makin’in üstüne yoktu.

“Günaydın, haşmetmeapları,” dedi.

“O saçmalığı kendine sakla.” Her yer kırıntı. “Derdimiz çok.”

“Dün gece kapımızda duran yirmi bin dert mi?” diye sordu Makin. “Yoksa başka dertler mi?”

Geçerken kapının eşiğinde duran çocuk gözüme ilişti. Hortlaklar gün ışığıyla barışık değildir ama bu velet bir gıdım gölgede bile peydahlanabiliyordu.

“Başka dertler,” dedim. “Öğleden önce evleneceğim ve hâlâ giyecek bir şeyim yok.”

Düğün Günü

“Prenses Miana’ya Peder Gomst ve Hanımımızın Rahibeleri eşlik ediyor,” diye bildirdi Coddin. Mabeyinci kadifeleri içinde hâlâ rahatsız görünüyordu; Nezaret Kumandanlığı üniforması ona daha çok uygundu. “Teftiş edilmesi gereken şeyler var.”

“Aman iyi ki benim iffetimi teftiş eden kimsecikler yok.” Tahtıma iyice kuruldum. Rahattı meret; kuş tüyü dolgulu ve ipekten. Krallık insanın kışına batan bir şeydir zaten; bir de şu gotik koltuklara hiç gerek yok. “Nasıl birisi bari?”

Coddin omuz silkti. “Bir ulak dün bunu getirdi.” Sikke büyük-lüğünde altın bir mahfaza çıkardı.

“Ee, kız nasıl birisi?”

Tekrar omuz silkti, mahfazayı başparmağının tırnağıyla açtı ve gözlerini kısarak minyatüre baktı. “Küçükmüş.”

“Ver şunu!” Madalyonu elinden kapıp bizzat baktım. Bu tür şeyleri tek bir fırça kılıyla haftalarca boyayan sanatçılar çirkin bir portre için asla vakit harcamazlar. Miana makul görünüyordu. Katherine gibi haşın bakışlı, bir insanın harbiden yaşadığını anladığınız türden, hiçbir anı ıskalamayan bakışlı değildi. Mesele kadın olunca, çoğu kadını çekici bulurum. Kaç erkek on sekizinde müşkülpesenttir ki?

“Ee?” Makin tahtın yanından soruyordu.

“Küçükümüş,” dedim ve madalyonu kaftanımın içine soktum. “İzdivaç için çok mu gencim? İçime kurt düştü de...”

Makin dudaklarını büzdü. “Ben on iki yaşında evlenmiştim.”

“Seni yalancı!” Bunca yıldır Trentli Sir Makin’in karısından bahsettiği duyulmamıştı. Beni şaşırtmıştı; yollarda, biraderler arasında sır tutmak zordur ne de olsa, hele ki kanlı bir günün sonrasında kamp ateşi etrafında bira içerken.

“Yalan yok,” dedi. “On iki çok genç. Evlenmek için on sekiz iyi bir yaştır, Jorg. Yeterince bekledin.”

“Karına ne oldu?”

“Öldü. Bir de çocuk vardı.” Sustu.

Birisi hakkında her şeyi bilmemek güzeldir. Her zaman yeni bir şeyler öğrenebilme ihtimali iyidir.

“Demek müstakbel kraliçem neredeyse hazır,” dedim. “Mihriba üstümdeki bu paçavralarla mı gideyim?” Samit kumaşlı kol yenimi çekiştirdim, yakam hepten eğri büğrüydü. Umursamıyordum tabii, ne var ki evlilik hem asiller hem de avamlar için bir gösterebilir, bir nevi sihirdir ve hakkını vermek gerekir.

“Ekselansları,” dedi Coddin, huzursuzluğu tahtın önünde arşınlanmasından belliydi. “Bu... tantananın... zamanlaması kötü. Kapımıza dayanmış bir ordu var.”

“Dürüst konuşmak gerekirse, Jorg, arabası içeri girene dek kadının geldiğinden hiç kimsenin haberi yoktu,” dedi Makin.

Ellerimi iki yana açtım. “Dün gece geleceğini ben de bilmiyordum. Büyü falan yapmadım yani.” Kuytu bir köşeye çömelmiş ölü çocuğa göz attım. “Yaz bitmeden gelir diye umuyordum. Her halükârda, şu bahsettiğiniz ordu gerçek anlamda kapıma dayanmak istiyorsa üç millik bir yolu katetmesi gerekecek.”

“Bir erteleme mümkün müdür acaba?” Coddin mabeyincilikten her zerresiyle nefret ediyordu. O makama atayacak kadar güvenmediğim tek insan olması da muhtemelen bu yüzden. “En azından ortalık biraz daha... yatışana dek.”

“Kapımızda yirmi bin asker var, Coddin. Bin asker de surlarımızın içinde. Eh, çoğu dışarıda çünkü hisarım hepsini içeri alamayacak kadar küçük.” Gülmem geldi. “Koşulların iyileşeceğini sanmıyorum. O yüzden orduya uğruna ölünecek bir kralla birlikte bir de kraliçe verelim, olmaz mı ha?”

“Ya Temren Prensi’nin ordusuna dair düşünceniz?” diye sordu Coddin.

“Son ana dek bir planın yokmuş gibi davrandığın malum zamanlardan biri mi bu?” Makin soruyordu. “Hani sonra gerçekten de bir plan olmadığının anlaşıldığı?”

Kinayeli sözlerine rağmen sıkın bir hali vardı. *Galiba o da kendi hortlak çocuğunu görüyor hâlâ*, diye düşündüm. Geçmişte o da benimle birlikte ölümlerle yüzleşmiş ve ölümü gülümseyerek karşılamıştı.

“Şişt, kız!” Salonun öbür ucunda pinekleyen hizmetçi kızlardan birine seslendim. “Git de şu kadına söyle, düğüne uygun bir kaftan getirsin bana. Sakın dantelli bir şey olmasın.” Ayağa kalkarak elimi kılıcımın kabzasına dayadım. “Gece devriyeleri geri dönmüşlerdir artık. Doğu avlusuna inip bakalım ne haberler getirmişler. Kızıl Kent ile Ufaklık’ı nezaret devriyelerinden biriyle beraber göndermiştim. Şu Temren askerleri hakkında neler diyecekler, bir kulak verelim.”

Makin öne düştü. Coddin suikastçılar yüzünden pımpirikliydi. Hisarımın kuytu köşelerinde nelerin pusuya yattığını biliyordum ve beni endişelendiren şey suikastçılar değildi. Makin köşeyi dönerken Coddin omzumdan tutup beni geride tuttu.

“Temren Prensi kara pelerinli biri tarafından hançerlenmemi istemez, Coddin. Sabah yediğim ekmeğe zehir karıştırılmasını da istemiyordur. Yirmi bin askerle bizi ezerek un ufak etmek istiyor. İmparatorluk tahtını aklına koymuş bir kez. Gilden Kapısı’na ayağını soktuğunu sanıyor. Efsanesini yaymakla meşgul şimdi, pusuya yatan eli bıçaklılarla işi olmaz onun.”

“Daha çok askerin olsaydı hançerlenmeye değer görülürdün tabii,” Makin başını çevirerek sırttı.

Devriyeleri bekledikleri yerde üşümek için tepinirken bulduk. Hisarlı birkaç kadın yaralılarla ilgileniyor, bir iki dikiş atılıyordu. Hikâyesini anlatması için kumandanı Coddin’e yönlendirdikten sonra Kızıl Kent’i yanıma çağırdım. Çağırılmadığı halde koca cüssesiyle Rike da kuyruğuna takıldı. Hisarda geçen dört yıl Rike’in hatlarını hiç yumuşatmamıştı, iki metrelik boyuyla hâlâ öfkeliydi; yontulmamış, hasis ve gaddar ruhunu hırçın suratından okurdunuz.

“Ufaklık,” dedim. Adamla konuşmayalı epey olmuştu. Yıllardır. “Sevgili karın ne âlemde?” Gerçekte kadını hiç görmemiştim ama heybetli bir kadın olsa gerekti.

“Dağıldı.” Omuz silkti.

Yorum yapmadan kafamı çevirdim. Rike’ta saldırganlığımı kıskırtan bir şey vardı. İlkel bir şey, diş bileyleten, pençe çıkarttıran. Belki de sırf bu kadar iri olması yüzündendi. “Ee, Kent,” dedim. “İyi haberleri senden duyalım.”

“Çok kalabalıklar.” Çamura tükürdü. “Ben yokum.”

“Dur hele bir.” Kolumu omzuna attım. Kent dıştan pek öyle görünmez ama taş gibi adamdır, sırf kas ve kemik, beri yandan çeviktir de hani. Ama onu asıl sert yapan, diğerlerinden ayıran, canı kafasıdır. Kargaşaymış, tehditmiş, kanlı cinayetmiş, hiçbirini onu yıldırmaz. Her kriz anını tüm açılardan tartar, silahları ölçer, bir açık arar, değerlendirir.

“Dur hele,” Ensesine yapışarak onu kendime çektim. İrkildi, neyse ki kılıcına davranmadı. “Gidersen de hava hoş.” Onu devriyelerden uzaklaştırdım. “Gitmeyeceğini varsayarak konuşuyorum. Maksat muhabbet olsun. Diyelim ki yirmi adama karşı tek başına kaldın. Rutton’daki göl kıyısında seni bulduğumuz günü düşünürsen hiç olmayacak şey değil, ha?” Bir an için bu lafıma gülümsedi. “O zaman nasıl galip çıkardın, Kızıl Kent?” Başkalarının kanyla kıpkırmızı kesilmiş suratında bembeyaz kurt gibi sırıtışıyla, tepe-

den tırnağa titrer vaziyette dikildiği o günü ona anımsatmak için Kızıl diye hitap ettim.

Dudağını ısırды, benimle göz teması kurmadan başka yerlere bakarak. “İtiş kakış ilerliyorlar, Jorg. O vadilerde iğne atsan yere düşmez. Bu kadar kalabalık bir orduya karşı çok hızlı hareket etmek gerekir, bir yandan çarpışacaksın, bir yandan hareket edeceksin. Her asker seni ötekine karşı korur.” Başını iki yana salladı, gözü bendeydi artık. “Ama bir ordunun öyle tek vücut gibi hareket etmesini sağlayamazsın.”

Kızıl Kent doğru bir noktaya parmak basmıştı. Coddin orduyu iyi yetiştirmişti, özellikle de babasının Orman Nezaretçileri birliklerini, gelgelelim muharebe anında ipin ucu daima kaçırdı. Emirler haybeye gider, uygulanmazdı, ya işitilmez ya kulak asılmaz, eninde sonunda kanlı bir kavgada son bulurdu her şey, her asker can derdine düşer ve sayılar konuşmaya başlardı.

“Ekselansları?” Kraliyet gardrobundan sorumlu kadının sesiydi, kaftan gibi bir şey getirmişti.

“Mabel!” Kollarımı iki yana açarak hınzırca gülümsedim.

“Maud, efendim.”

İtiraf etmeliyim ki kocakarıda mangal gibi yürek vardı. “Maud, tabii,” dedim. “Bu getirdiğin şeyle mi evleneceğim?”

“Şayet beğendiyseniz, efendim.” Hafiften reverans bile yaptı.

Kaftanı elinden aldım. Ağırdı. “Kedi kürkü mü?” diye sordum. “Galiba çok hayvanı harcamışlar.”

“Samur.” Dudak büktü. “Samur ve altın sırma. Kont...” Gerisini getiremedi.

“Kont Renar bunun içinde evlendi değil mi?” diye sordum. “Eh, o puшта bu layık görüldüyse bana da pekâlâ uyar. Sıcak tutar en azından.” Renar amcam dikenlerden dolayı bana borçluydu; anamı yitirmemden, kardeşimi yitirmemden dolayı. Canını almıştım onun, hisarını, tacını ama bana hâlâ borçluydu. Kürklü bir kaftanla hesabımız kapanacak değildi.

“Acele etseniz iyi olur, ekselansları,” dedi Coddin, gözleri hâlâ fellik fellik suikastçı arıyordu. “Savunmamızı tekrar gözden geçirmeliyiz. Kennish okçularına erzak ayarlanacak, anlaşma şartlarını da bilahare düşünmek gerek.” Cümlesinin son kısmında dosdoğru gözümün içine bakmasıyla itibarımı kazandı.

Kaftanı Maud’a geri uzattım ve devriyelerin gözü önünde beni giydirmesine izin verdim. Coddin’i yanıtsız bıraktım. Benzi atmış gibiydi. Onu hep sevmişimdir, beni tutuklamaya kalkıştığı andan itibaren, bana teslim olmaktan bahsetme cüretini gösterdikten sonra bile. Cesurdu, duyarlı, yetkin, dürüst. Nadide bir adam. “Hadi şu işi halledelim,” dedim ve şapele yöneldim.

“Bu evlilik şart mı?” Yine Coddin, kendisine biçtiğim rolü azimle oynuyordu. Benimle konuşmaktan çekinme demiştim. Asla yanılmayacağımı düşünme. “Eşiniz olmak ona pahalıya patlayabilir.” Rike bu lafın üzerine kıs kıs güldü. “Konuk olarak ağırlanırsa fideye karşılığı At Sahili’ne iade edilebilir.”

Duyarlı, dürüst. Bu meziyetleri göstermelik sergilemeyi bile bilmem ben. “Şart.”

Şapele bir döner merdivenden çıktık, zırhlı yuvarlak masa şövalyelerini geçtik, göğüs zırhlarındaki Kont Renar nişanı benimkinin altından hâlâ seçilebiliyordu, sanki ben buranın idaresini alalı dört yıl değil de dört ay geçmiş gibi. Kirişi kıramayacak kadar fakir, aptal ya da sadık asilzedeler içeride dizilmişlerdi. Dış avluda köylüler bekliyordu. Kokularını alabiliyordum.

Kapıların önünde durdum, sürgüyü iki eliyle çekmeye yeltenen şövalyeye tek parmağımı kaldırarak mani oldum. “Şartlar mı?”

Veledi tekrar gördüm, duvara çaprazlama asılmış sancakların altındaydı. Benimle beraber büyümişti. Yıllar önce bebekti, ölü gözleriyle seyrederdi beni. Şimdi dört yaşında vardı, yoktu. Hızlı bir tempoyla alnımı tıptışladım.

“Şartlar mı?” dedim yine. Sadece iki kez tekrarladığım halde kulağa şimdiden tuhaf geliyordu, defalarca tekrarladıkça anlamını

yitiren kelimeler misali. Odamdaki bakır kutu aklıma geldi. Ter bastı. “Anlaşma şartları olmayacak.”

“Öyleyse iyisi mi Peder Gomst’a söyleyelim de lafı uzatmasın,” dedi Coddin. “Sonra da savunmamızı gözden geçirelim.”

“Hayır,” dedim. “Savunma falan olmayacak. Saldıracağız.”

Şövalyeyi kenara ittiğim gibi kapıları ardına kadar açtım. Şapelin iki yanı boydan boya insan doluydu. Asillerim düşündüğümünden daha da yoksul görünüyordu. Sol tarafta, mavili morlu entarileriyle nedimeler, zırhlarıyla şövalyeler sıralanmıştı, hepsi de Morrow Hanedanlığı’nın renklerine, At Sahili’nin renklerine bürünmüştü.

Mihrapta ise, leylak çelenkli başını eğmiş vaziyette, gelinim duruyordu.

“Of ya,” dedim.

Küçük derken haklıydılar. En fazla on iki gösteriyordu.

*Barış zamanı Birader Kent özüne geri döner, insaniyetin
cefasını çeken rençberdir, sofuların ağlaştığı kerpiç evlerde
Tanrı'yı arar. Savaş patlak verince boşanır zincirleri.
Muharebe zamanı Kızıl Kent rabbine yaklaşır.*

3

Düğün Günü

Evlilik, Yüzlük topraklarını birlik kisvesi altında bir arada tutan zamktı, seyrek barış anları, Yüzlük Savaşı'nın kanlı gidişatında soluklanmalar yaratan bir merhemdi. Bu evlilik ise dört yıldır başıma dert olmuştu.

Asil ve kudretli Renarlıların arasından yürüyerek şapel koridorunda ilerledim, açıkçası ne asildiler ne de kudretli. Kayıtları kontrol etmiştim, bunların yarısının dedesi keçi çobanıydı. Kalmaları beni şaşırtmıştı. Onların yerinde olsam Kızıl Kent'in hassasiyetiyle hareket eder ve taşıyabildiğim kadar eşyayı sırtladığım gibi soluğu Matteracks'ın öbür yakasında alırdım.

Miana'nın gözü üzerimdeydi, başındaki leylaklar kadar körpe ve capcanlıydı. Yüzümün sol tarafının haşat hali onu korkutuyorsa da belli etmiyordu. Parmak uçlarımı yanağımdaki pütürlü yara izinde gezdirme arzusu içimi gıdıkladı. Bir anlığına içimi şu malum ateş bastı, acının hatırası çenemi kitledi.

Mihraptaki müstakbel gelinimin yanında durup geriye baktım. O anda dank ediverdi kafama. Bu insanlar benden onları kurtarmamı bekliyorlardı. Hâlâ bir avuç askerimle bu hisarı savunabileceğimi ve günü kurtaracağımı sanıyorlardı. Beni tanıyanların akıllarından geçirdiği şeyi yüzlerine söyleyesim geldi. İçimde öyle bir şey var ki zorlamaya hiç gelmez, kırılıverir. Şayet Temren Prensi daha küçük bir ordu göndermiş olsaydı dirayet gösterip kaçma ihtimalim vardı. Ama herif abartmıştı.

İki dirhem bir çekirdek giyinmiş dört müzisyen tulumlu zurnalarını kaldırıp bir fanfar çaldı.

“Kısa kesmeye bakın, Peder Gomst,” dedim alçak sesle. “Bugün bir sürü işimiz var.”

Gri kaşlarını çatararak bu lafıma surat astı. “Prenses Miana, ekselansları Honourous Jorg Ancrath’ı takdim etmekten zevk duyuyorum, Renar Sarpdiyarlar Kralı, Ancrath topraklarının ve hamilerinin varisi.”

“Gözlerim kamaştı,” dedim, başımı yana eğerek. Çocuk bu yahu. Boyu göğüs hizamı zar zor geçiyordu.

“Minyatürünüzün niçin profilden çizildiğini anladım,” dedi, yarım yamalak bir reveransla.

Sırıtmadan edemedim. Evliliğin kısa ömürlü olacağı baştan belliydi ama galiba sıkıcı geçmeyecekti. “Benden korkmuyor musun yanı, Miana?”

Yanıt olarak uzanıp elimi tuttu. Geri çektim. “Tutuşmasak daha iyi.”

“Peder?” Başımla rahibe devam etmesini işaret ettim.

“Sevgili konuklar,” dedi Gomst. “Tanrı’nın huzurunda toplanma sebebimiz...”

İşte böyle, yaşlı bir adamın köhne sözleri eşliğinde ve bu evliliğe karşı çıkan veya karşı çıksa da bunu söylemeye cesareti olan kimse-
nin olmaması sebebiyle, herkesin huzurunda küçük Jorg Ancrath evli bir adama dönüştü.

Arkamızda toplanan asilzadelerin alkışları ve tezahüratları eşliğinde gelinimi koluma takarak şapelden çıkardım; onca patırtı bile şu korkunç zurnaların sesini tamamen bastırabilmiş değildi. Yaban domuzları matematik için neyse yöresel bir çalgı olan tulumlu zurnalar da müzik için odur. Ziyadesiyle alakasız.

Ana kapı Hortlak’ın en geniş avlusunu, yani eski sahibini deştiğim yeri tepeden gören bir merdivenin sahanlığına açılıyordu. Sur duvarı ile merdivenlerin arasındaki alanı yüzlerce insan tıka basa

doldurmuştu, kale kapılarından içeri akın ederek girişi zorlayan başkaları da vardı, hafif bir kar serpiştiriyordu üzerlerine.

Biz ışığa çıkınca bir alkış kıyamet koptu. Parmaklarıma sinmiş nekromansiye rağmen, Miana'nın elini o zaman tuttum ve kalabalığı selamlamak üzere iyice havaya kaldırdım. Tebaanın sadakati beni hâlâ hayretler içinde bırakıyordu. Bunca yıl insanlar dağ yamaçlarında kıt kanaat geçinirlerken onların sırtından varsıl bir hayat sürdürdüm, semirdim. Buna rağmen burada benimle birlikte kaçınılmaz ölümlle yüzleşmeye hazırlardı. Yani şeytana pabucunu ters giydirme becerime körü körüne inansalar bile içlerinde yine de bir şüphe olmalıydı.

Bunu tam anlamıyla ilk kez birkaç yıl önce kavradım. Yollarda veya biraderlerimden öğrenmediğim türden bir hayat dersiydi. Makamın gücü.

Bir anlaşmazlığı gidermem için Renar Sarpdیارları'nda "köy" dedikleri bir yere kral ünvanımla teşrif buyurmam rica edilmişti, köy diyorlar ama başka yerde olsa insanlar *üç barınak ve bir iki kulübe* deyip geçerler yani. Yer ta anasının nikâhındaki bir dağ başında. Oraya Deşinti diyorlar. Duyduğuma göre vadinin biraz daha yukarısında bir de Küçük Deşinti varmış, büyükçe bir varilden daha geniş bir yer olmasa gerek. Her neyse, ihtilafın sebebi uyuz köylülerden birinin başkasınıkiyle bitişik kayalık arazisinin nerede bitip başladığıyla ilgiliydi. Krallık vazifemi yerine getirmeye istekli olduğumu göstermek için üşenmeden kalkıp Makin'le birlikte bin metrelik dağı tırmandım. Rivayetlere göre, kan davası yüzünden köyde şimdiden birkaç adam öldürülmüştü ama yakından irdelendiğinde durum gösteriyordu ki zayıf sadece bir kadının sol kulağıyla bir domuzdan ibaretti. Eskiden olsa herkesi gebertir ve kellelerini bir mızrağa takar öyle inerdim o dağdan ama galiba tırmanış beni yormuştu. Her halükârda uyuz köylülerin şikâyetlerini anlatmalarına izin verdim; bunu da büyük bir hevesle yaptılar, uzun uzadıya. Hava kararmaya başlamıştı, sivriler de ısıırıyordu, o yüzden kısa kestim.

“Gebbin’di di mi?” dedim davacıya. Başıyla onayladı. “Aslını istersen, Gebbin, sen bu heriften nefret ediyorsun ama ben ortada cidden bir gerekçe göremiyorum. Mesele şu ki sıkıldım, hazır ben de soluklanmışken, şu adama...”

“Borron,” Makin ismi anımsattı.

“Evet, Borron’a kin gütmenin gerçek sebebini bana dürüstçe açıkla, yoksa şu tek kulaklı kadıncağız hariç herkesi idam eder, onu da kalan domuza baksın diye bırakırız.”

Söylediklerimde ciddi olduğumu idrak etmesi biraz zaman aldı, lafı biraz daha ağzında geveledikten sonra nihayet baklayı çıkardı ve herifin bir “bancı” olduğunu, husumetin de bundan kaynaklandığını itiraf etti. Meğerse *Bancı* yabancı demekmiş; ihtiyar Borron, vadinin doğu yakasında doğup büyüdüğü için yabancı sayılıyormuş.

Miana’yla beni tezahüratlarla, kılıçlarını sallayarak, kalkanlarını gümlterek karşılayan ve gırtlaklarını paralarcasınca böğüren askerleri gören, onların ekselanları ve yeni kraliçeleri için çarpışacak olmaktan gurur duyduklarını sanırdı. Oysa gerçekte tüm bu hayhuyun altında topraklarını Temren askerlerinin akınına uğratmama isteği yatıyordu yalnızca, keçilerine sulanılmasın yeter ki aman kadınlarına yan gözle bakılmasın.

“Temren Prensi’nin ordusu sizinkinden daha büyük,” dedi Miana. Ne bir “ekselansları” ne de “lordum”.

“Evet öyle.” Suratımda kocaman bir sırıtışla kalabalığa el sallamayı sürdürdüm.

“Galip çıkan o olacak, değil mi?” dedi. On iki gösteriyordu ama hiç de on iki yaşındaymış gibi konuşmuyordu.

“Kaç yaşındasın sen?” Ona tepeden bir bakış fırlatarak, el sallamayı bırakmadan sordum.

“On iki.”

Kahretsin.

“Galip çıkabilirler. Eğer askerlerimin her biri onlardan yirmişer kişiyi gebertmezse öyle bir ihtimal var. Bilhassa etrafımızı kuşatırlarsa.”

“Ne kadar uzaktalar?” diye sordu.

“Hücum kıtaları üç mil uzağımızda konuşlandı,” dedim.

“Hemen saldırmalısınız o zaman,” dedi. “Etrafımızı kuşatmalarına kalmadan.”

“Biliyorum.” Kızı sevmeye başlıyordum. Coddin gibi tecrübeli bir asker bile, hem de iyi bir asker, Hortlak’ın surları arkasına sinmekten ve tabiri caizse hisarın hakkını vermekten yanaydı. Ne var ki karşımıza aldığımız ordunun sayıca üstünlüğüne hiçbir hisar dayanmaz. Kızıl Kent’in bildiği şeyi Miana da biliyordu; sıcak bir ağustos sabahında on yedi kişilik silahlı bir devriyeyi biçen Kızıl Kent’in bildiğini. Öldürmek serbest alan ister. Kıpırdayabileceğin, ilerleyebileceğin, çekilebileceğin bir alana ihtiyaç duyarsın, bazen de sırf tüymek için.

Bir kez daha el salladıktan sonra kalabalığa sırtımı döndüm ve geniş adımlarla şapele girdim.

“Makin! Nezaretçiler hazır mı?”

“Hazırlar.” Başıyla onayladı. “Kralım.”

Kılıcımı çektim. Bir metrelik keskin mimar-çeliğinin Tanrı’nın evinde aniden belirmesi izleyenlerde hoş bir nida yarattı.

“Gidelim.”

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

6 Ekim, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Şapel. Geceyarısı.

Ancrath'ın şapeli küçük ve cereyan yapıyor, mekânı üstünkörü yapmışlar sanki. Mum alevleri dans ediyor ve gölgeler sürekli kıpırdıyor. Ben gidince keşiş çömezi hepsini söndürecek.

Jorg Ancrath yaklaşık bir haftadır kayıp. Zindanlardan Sir Makin'i de alıp götürdü. Buna sevindim, Sir Makin'i severim, Galen'in başına gelenlerden dolayı onu kesinlikle suçlayamam, kabahat yine Jorg'daydı. Tatar yayı ayol! Galen'i kılıçla hayatta yenemezdi. Oğlanda gurur namına bir şey yok.

Keşiş Glen söyledi, Jorg bana vurduktan sonra üzerimdeki elbiseyi neredeyse tamamen yırtmış. Elbiseyi gardırobun arkasında, Scorrón Kalesi'nden ayrılırken annemin hazırladığı çeyiz sandığının içinde saklıyorum. Hizmetçi kızların görmeyeceği bir yere sakladım ve ellerim sürekli oraya gidiyor. Paçavraya dönmüş kumaşta parmaklarımı gezdiriyorum. Mavi saten. Dokunup anımsamaya uğraşıyorum. Karşıma dikilmesi gözüümün önüne geliyor, kolları iki yana açık, elimdeki hançere meydan okuyuşu, ayakta duramayacak kadar bitkin olduğu için sendeleyişi, ölü gibi bembeyaz teni, göğsündeki etrafı kapkara kesilmiş yarası. Öyle toy görünüyordu ki. Âdeta bir çocuk. Tüm bedeni dikenlerin bıraktığı yara izleriyle kaphydı. Sir Reilly anlattı, onu asılı halde bulmuşlar, sanki hiç kanı kalmamış, bir yanda annesinin cesedi, dikenlerin içinde fırtınalı bir gece geçirdikten sonra bulunmuş.

Sonra bana vurdu.

Vurduğu yere dokunuyorum şimdi. Hâlâ acıyor. Üzeri kabuk bağlamış ve şiş. Acaba saçımın arasından görürler mi diye merak ediyorum. Sonra da bunu umursayışıma hayret ediyorum.

Mahrem yerlerim de bereî. Morarmış, lekeli gibi. Kasıklarındaki parmak izlerini neredeyse seçebiliyorum, bir başparmağın izi var.

Bana vurmuş, sonra da beni kullanmış, ırzıma geçmiş. Onun nezdinde ahım şahım bir şey değil ki yollarda gezen paralı askerin teki, bunu yapmak nedir ki onun için, alt tarafı gaspedilecek başka bir şey daha. İşlediği diğer suçların yanında cürmü hafif kahr. Bana karşı işlediği kabahatlerin bile en büyüğü sayılmayabilir, Hanna'yı yitirmişim sonuçta, kadını gözyaşları içinde toprağa vermişim, haşın gülümsemesiyle ne zaman yanaşsa içime ateş salan Galen'i yitirmişim.

Bana vurmuş, sonra da ırzıma mı geçmiş? Şu hasta oğlan mı, hançerime göğüs açan, ayakta bile zor duran?

11 Ekim, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Odam.

Bugün Mavi Koridor'da Keşiş Glen'i gördüm. Makamına uğrayacaktım ama ona koridorda rastladım. Ellerine gözüm takıldı, kalın parmaklarına, güdük başparmağına. Parmaklarını seyrederken aklıma şu iyileşen çürükler geldi, sarardılar artık ve soluğu dolapta aldım, elimde yırtık satenle kalakaldım.

Deri, kemik ve haylazlıktan ibarettir Birader Yecüc.

Canavardan doğmadır, canavar yetişmiştir; siyah-üzerine-kırmızı benekli derisiyle âdemoğluna zerre çekmemiştir, gözleri kapkara birer kuyudur,

elleri ile ayakları abanoz pençeli, sırtı boydan boya sivri çıkıntılarla kaplı.

Onu güle oynaya koşuşurken bir seyretseniz, dünyayı cehennem ateşleriyle

kavurabileceğine hiç ihtimal vermezsiniz.

Hele bir tutuşsun da görün, işte o zaman inanırsınız.

Dört yıl önce

Amcamın tahtını on dördümde ele geçirdim, hoşuma da gitti. Bir hisarım ve hizmetçi kızlarım oldu, hepsini keşfettim; sindirilecek bir asiller meclisim, bu dağlarda ne kadar asil sayılırlarsa tabii, bir de yağmalanacak hazinem oldu. İlk üç ay boyunca, kendimi bu faaliyetlere odakladım.

Terden sıırıslıklaı uyandıı. Normalde berrak bir kafayla aniden uyanırım ama bu kez sanki boğulacakmış gibiıydım.

“Çok sıcak...”

Yuvarlanarak yataktan düştüm, kötü kapaklandım.

Duman.

Uzaktan bağışlar.

Gece lambasının örtüsünü açıp fitilinin mandalını çevirdim. Kapılardan duman tütüyordu, altından veya pervaz aralıklarından sızımıyordu, alazlanmış ağışabın her miliminden dökümlü bir perde gibi yükseliyordu.

“Sııttık..” Yanarak ölmekten oldum olası korkarım. Kişisel zaaf diyebilirsiniz. Kimi insan örümceklerden korkar. Ben yakılmaktan korkarım. Keza örümceklerden de.

“Yecüc!” Böğürdüm.

Ben yatmaya çekildiğimde onu girişteki odalardan birinde bırakmıştım. Kapılara doğıru ilerledim, yandan yaklaşarak. Kor-

kunç bir ısı yayılıyordu. Antreden sıvışabilir ya da parmaklıklardan geçebilirim, otuz metrelik yüksekliği göze alarak üç pencerenin birinden atlamayı deneyebilirdim.

Duvarda asılı duran baltayı kapıp sırtımı taşa verdim, kapının bitişiğinde. Ciğerlerim yanıyor, doğru dürüst göremiyordum. Baltayı sallamak yetişkin bir adamı savurmak gibiydi. Baltanın çarpmasıyla kapının infilak etmesi bir oldu. Turuncu-beyaz alevler kükreyerek odaya hücum etti, içerisi fırın gibi oldu, alevlerin dilleri çatal çataldı. Aksırır gibi sönmesi de parlaması kadar anıydı, geride yanık yatak ile kavruk zeminden başka bir şey bırakmadı.

Girişteki oda yatak odamdan daha sıcaktı, yerden tavana kadar kömür karası, ortasında da devasa bir kor oturuyordu. Yatağıma doğru geri geri sendeledim. ıısı gözlerimin nemini aldı da etrafı bir anlığına açık seçik görebildim. Kor Yecüc'ün ta kendisiydi, yeni doğmuş bir cenin gibi kıvrılmış, gövdesinden alev saçıyordu.

İlerideki muhafız odasına çıkan antreden koskocaman bir şey fırladı. Gorgoth! Oğlanı üç parmaklı eliyle kaşıklarcasına kaptı ve diğer eliyle bastı tokadı. Yecüc tiz bir çığlık atarak uyandı, yaydığı alevler derhal söndü. Geriye süklüm püklüm, derisi kırmızı siyah benekli bir yavru, bir de yanık et kokusu kaldı.

Gık çıkarmadan sendeleyerek yanlarından geçtim ve bıraktım muhafızlar beni uzaklaştırsın.

Takatimi toplayana dek beni taht odasına kelimenin tam anlamıyla sürüklemek zorunda kaldılar. “Su,” demeyi başardım. Ne zaman ki suyum içtim, hançerimle saçımın yanık uçlarını kırptım, ancak ondan sonra öksürerek buyurdum: “Canavarları getirin.”

Makin şangır şungur daldı içeri, hâlâ zırlı eldivenini giymekle meşguldü. “Gene mi?” diye sordu. “Gene mi yangın?”

“Bu seferki fenaydı. Cehenneme döndü,” dedim. “Amcamın mobilyalarına daha fazla katlanmak zorunda kalmayacağım en azından.”

“Onun hisarda uyumasına izin veremezsin,” dedi Makin.

“Farkındayım,” dedim. “*Artık biliyorum.*”

“İşini tez bitir, Jorg.” Makin zırhlı eldivenini gerisin geri çıkardı. Ne de olsa saldırı altında değildik.

“Onu azat edemezsiniz.” Coddin teşrif etmişti, gözlerinin altı simsiyahtı. “Çok tehlikeli. Birisi onu kullanabilir.”

İşte karar verilmişti. Yecüc ölmeliydi.

Çift kanatlı ana kapıda üç şangırtı koptu ve ardına kadar açıldı. Gorgoth taht odasına Yecüc’le beraber girdi; iki yanları yuvarlak masa şövalyelerimin dördü tarafından tutulmuştu ve Gorgoth’un yanında çocuk gibi kalmışlardı. İnsanların arasındayken *leucrota*’ların ucubeliği daha çok göze batıyordu, Honas Dağı’nda onları ilk bulduğum günü aratmıyorlardı. Gorgoth’un kedi gözleri loş aydınlığa rağmen birer yarıktı, kan kızılı postuna gecenin karanlığı bulaşmıştı sanki.

“Kaç oldun Yecüc, sekize bastın mı? Bakıyorum da hisarımı kül etmeye çalışmaktan bıkmıyorsun.” Gorgoth’un gözlerini üzerimde hissediyordum. İri kemikli göğüs kafesi her solukta inip kalkıyordu.

“Büyük olanı dövüşmeden bırakmaz,” Coddin omzumdan mırıldanıyordu. “Onu devirmek zor olacak.”

“Sekize bastım,” Yecüc duyduğunu tekrarladı. Yaşını bildiği yoktu, sadece bana yaranmak hoşuna gidiyordu. Honas Dağı’nda karşılaştığımızda sesi tiz ve ahenkliydi. Oysa şimdi çatıltı, her an lanet bir ejderha gibi alev püskürtecekmişçesine hırıltılı.

“Onu alıp götürürüm,” dedi Gorgoth, neredeyse duyulamayacak kadar derinden gelen sesiyle. “Uzaklara.”

Taşlarını oyna, Jorg. Sessizlik uzadıkça uzadı.

Gorgoth geçidi tutmamış olsaydı bu tahtta oturamazdım. Yecüc, Kont’un adamlarım yakmamış olsaydı yine oturamazdım. Yüzümün derisi hâlâ tahrişti, ciğerlerim hâlâ yanıyordu, burun direğimde hâlâ yanık saç kokusu vardı.

“Yatağın için üzgünüm, Birader Jorg,” dedi Yecüc. Gorgoth omzuna bir fiske attı, kalın parmağıyla attığı o bir tanecik fiske onu sendeletmeye yetti. “Kral Jorg,” diye düzeltti Yecüc.

Bir sürü insan sayesinde oturuyordum tahtta, bir dizi tesadüfle, kâh ihtimal dışı kâh zoraki ama birçok askerin fedakarlığı sayesinde, iyisiyle, kötüsüyle. İnsan her köşe başında yeni bir yük sırtlanamaz, aksi takdirde ağırlığı altında iki büklüm kalır ve kıpırdayamaz.

“Bu yavruyu ölü-çıgırcılara vermeye hazırdın, Gorgoth,” dedim. “Kardeşiyle birlikte ikisini birden hem de.” Yecüc’ü hayatı pahasına koruyup korumayacağını sorgulamıyordum. Bunu yapacağı alnında yazıyordu zaten.

“Devran döndü,” dedi Gorgoth.

“Ölümlerle tez buluşmaları daha iyi, demiştin.” Ayağa kalktım. “Güya yavrular çok hızlı geliyordu hani. Yeni doğan bir yavruya göre aşırı hızlı. Değişim yüzünden içleri dışına çıkacak, demiştin.”

“Ona şans tanıyalım,” dedi Gorgoth.

“Bu gece az kalsın yatağında ölüyordum.” Taht kaidesinin basamaklarını inmeye koyuldum, hemen arkamda Makin vardı. “Kraliyet odaları kül oldu. Yatağında ölmek gibi bir planım hiç yoktu halbuki. Kocamış bir imparator olarak aşırı zinde bir cariyenin altında can versem hadi neyse.”

“Elden ne gelir.” Gorgoth’un elleri koca birer yumruk halinde sıkılıydı. “Onun denağsında var bu.”

“Dimağsında mı?” Elim kılıcımın kabzasındaydı. Yecüc’ün küçük kardeşini kurtarmak için nasıl dövüştüğünü anımsıyordum. Nasıl da katıksız bir hiddetti. O saflığın eksikliğini kendimde hissediyordum. Seçim yapmak eskiden kolaydı. Ya siyah vardı ya da beyaz. Gemt’i gırtlığından bıçaklasam mı bıçaklamasam mı? Oysa şimdi öyle mi? Grinin tonları hâkim. İnsan grinin tonlarında boğulabilir.

“Denağsı. Her varlığın yazgısıdır, özüne işlenmiştir, ne olduğu, ne olacağı, hepimizin özündeki sarmalın içinde yazılıdır,” dedi Gorgoth.

Bu canavarın tek seferde bu kadar çok laf ettiğini hiç işitmemiştim. “Bir sürü insanın karnını deştim, Gorgoth, içlerinde yazılı bir şey varsa da kesin kırmızı üzerine kırmızı yazılmıştır ve leş kokuyordur.”

“Sizin hendese bilginizle insanın özü bulunamaz, haşmetlim.” Kedimsi gözleriyle beni esir alıvermişti. Daha önce bana hiç haşmetlim diye de hitap etmemişti. Muhtemelen yalvarmaya en çok bu kadar yaklaşabiliyordu.

Gözüm Yecüc’e kaydı, çömelik vaziyetteydi, bir Gorgoth’a bakıyordu bir bana. Oğlanı severdim. Bu kadar basit. İkimiz de kurtaramadığımız kardeşlerimizi yitirmiştik, ikimizin de içinde yanan bir şey vardı, günün her anında dışarı taşmak isteyen yıkıcı bir doğal güç.

“Efendim,” dedi Coddin, zihnimden geçenleri hemen tahmin ederek. “Bunlar kralın meşgul olacağı meseleler değil. Buyrun benim odama geçin, sabaha tekrar konuşuruz.”

Bırakın sizin yerinize pis işinizi biz halledelim. Mesaj yeterince açıktı. Ama Coddin bunu yapmak istemiyordu. O benim içimi nasıl okuyabiliyorsa ben de onunkini okuyabiliyordum. Atının ayağı gevşek bir kayaya takılıp kırılınca hayvanın gırtlığını da kesmek istememişti o. Ama kesmişti. Şimdi de aynısını yapacaktı. Krallık oyunu asla temiz bir oyun değildir.

Taşlarını oyna.

“Elden bir şey gelmez, Jorg,” Makin elini omzuma koydu, sesi mülayimdi. “Çok tehlikeli. Onun neye dönüşeceğini bilmeye imkân yok.”

Hamleni yap. Oyunu kazan. Gözünün yaşına bakma.

“Yecüc,” dedim. Yavaşça doğruldu, gözleri üzerimdeydi. “Senin çok tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Seni barındıramazmışım. Azat da edemezmişim. Göze alınabilecek bir risk değilmişsin. Kullanışsız bir silahmışsın.” Dönerek taht odasına göz gezdirdim, tonozlu yüksek tavanlara, karanlık pencerelere, sonra da yüzümü Cod-

din ile Makin'e döndüm, yuvarlak masa şövalyelerime. "Gelleth'in altında Mimarlar'ın güneşini uyandırdım, bu yavrucağı mı fazla görüyorsunuz bana?"

"O zamanlar çaresizlik dönemleriydi, Jorg," dedi Makin yerlere bakarak.

"Her zaman çaresiziz," dedim. "Bu dağ eteğinde güvende olduğumuzu mu sanıyorsunuz? Bu hisar içeriden büyük görünebilir. Bir mil uzaktan bakınca başparmağın bile her yeri kaplar."

Gorgoth'a baktım. "Belki hendese bilgimi tazelemem gerekiyor. Şu denağı bulmamız gerekiyordur belki, yazgı sil baştan yazılamıyor muymuş görürüz."

"Yavrunun gücü zapt edilemez, Jorg," dedi Coddin, kendimi mevzuya kaptırmışken lafımı kesebilecek kadar yiğit bir adam. Bana da öylesi lazımdı. "Büyüdükçe daha da azıtacak."

"Onu Heimrift'e götüreceğim," dedim. *Yecüc bir silah, ben de onu oradaki tav ocağında döveğim.*

"Heimrift mi?" Gorgoth'un yumrukları gevşerken parmak eklemleri işitilir biçimde kütürdedi.

"İfritlerin ve alevlerin mekânı," Makin mırıldandı.

"Bir volkan," dedim. "Aşlına bakarsan dört volkan var. Bir de ateş büyücüsü. Üstadımdan öyle duydum. Hadi kraliyet eğitiminin faydalarını birlikte sınavalım, olmaz mı? En azından Yecüc sever orayı. Her şey yanıyor orada."

5

Dört yıl önce

“Bu kötü bir fikir, Jorg,”

“Tehlikeli bir fikir, Coddin ama kötü olduğu anlamına gelmez bu.” Haritanın tekrar yuvarlanarak kapanmasını önlemek için hançerimi üzerine koydum.

“Başarıya ulaşma ihtimalini geçtim, krallığını başıboş bırakacaksın.” Yerimi vurgulamak istercesine parmağını haritada Hortlak’ın üzerine bastı. “Daha üç ay oldu, Jorg. Halk henüz senden emin değil, asilzadeler arkandan hemen dolap çevirmeye başlayacak, hem yanında kaç asker götüreceksin? Renar Sarpdiyarları’nda boş bir taht kolay ganimet gibi görünebilir. Kral baban Nizamiye Ordusu’nu bile celbe çağırabilir. Mesele burayı savunmak olunca, amcanın ordularından ne kadarı imdadına yetişir, bilmiyorum.”

“Annem ile kardeşim öldürüldüğünde bile Nizamiye’yi göndermedi babam.” Parmaklarım gayriihtiyari hançerin kabzasını kavradı. “Şimdi Hortlak için kılını kıpırdatması biraz zor. Hele ki orduları Gelleth’den geriye kalanları elde etmekle meşgulken.”

“Peki yanına kaç asker alacaksın?” diye sordu Coddin. “Nezaretçiler yetmez.”

“Hiç almayacağım,” dedim. “Lanet ordunun tamamım götürebilirim ama başka birilerinin topraklarında durduk yere savaş çıkarır.” Coddin itiraz edecek gibi oldu. Onu susturdum. “Biraderlerimi götüreceğim. Yolun dilinden anlarlar, daha birkaç yıl öncesine

kadar kimseciklerin müdahalesine uğramadan etrafta keyifle cirit atıyorduk.”

Makin koltuğunun altına kısırdığı birkaç tane büyük harita rulosuyla geri döndü. “Kılık değiştireceğiz, değil mi?” dedi ve sırttı. “Güzel. Açıkçası buradan ayrılmaya can atıyorum.”

“Sen kalıyorsun, Birader Makin,” dedim ona. “Yanıma Kızıl Kent’i, Çingar, Huysuzbodur ve Sübyan Sim’i alacağım... bir de Maical’ı, neden olmasın? Yarım akıllı olabilir ama sırtı yere gelmez. Bir de Ufaklık’ı tabii...”

“O olmaz,” dedi Coddin, surat yaparak. “Adamda sadakat diye bir şey yok. İlk köstekte seni yüzüstü bırakır.”

“Ona ihtiyacım var,” dedim.

Coddin kaşlarını çatı. “Çatışmada faydalı olabilir ama adamda incelik hak getire, disiplini yok, zeki değil, herif...”

“Benim tabirimle,” dedi Makin, “Rike uyluğuna kadar tavuk kanına bulanmadan, sakatatlarını boynuna kolye gibi takmadan omlet yapamaz.”

“Adam sağ çıkmasını biliyor,” dedim. “Bana da öyleleri lazım.”

“Sana ben lazımım,” dedi Makin.

“Ona güvenemezsin.” Coddin içine kuşku çöreklenğinde hep yaptığı gibi alnını ovuşturdu.

“Sen bana burada lazımsın, Makin,” dedim. “Geri döndüğümde krallık yerinde dursun istiyorum. Rike’a güvenemeyeceğimin farkındayım ama yolda geçirdiğim dört yılda şunu öğrendim ki bu tür işler tam da onun kalemi.”

Haçerimi geri aldım, harita yuvarlanarak kapandı. “Yeterince baktım.”

Makin kafasını kaldırıp baktı ve açılmamış haritaları masaya bıraktı.

“Bana düzgün bir güzergâh çiziver Coddin, sonra da şu kâtip yaverine ver kopyalasın.” Sırtımı dikleştirip gerindim. Giyecek bir

şey bulmam gerekiyordu. Hizmetçilerden biri eski paçavralarımı yakmıştı. Yollarda kadife giyilmez. Pisliği mıknaş gibi çeker.

Peder Gomst'la karşılaştığımızda Makin ve Kent'le ahırların yolunu tutmuştuk. Şapelden telaşla çıktı, yüzü kıpkırmızı, en ağır ciltli İncil'i koltuğunun altına sıkıştırmıştı ve diğer elinde kilise haçını tutuyordu.

"Jorg..." Soluklanmak için durdu. "Kral Jorg."

"Siz de mi bizimle geliyorsunuz, Peder Gomst?" Benzi atınca gülesim geldi.

"Kutsanma," dedi, hâlâ nefes nefeseydi.

"Ha, peki kutsa bakalım."

Kent anında dizlerinin üzerine çöktü, hayatımda tanıdığım en dindar katildi. Makin zamanında katedral yağmalamış bir adamdan beklenmeyecek bir hevesle aynısını yaptı. Gomst, Gelleth'ten çıkarken Mimar güneşinin nuruyla sarmalandığından beri, hem de neredeyse hiç esmerleşmeden, Biraderler galiba onun Tanrı tarafından takdis edildiğini sanıyorlardı. Gerçekte oradan hepimiz kıl payı kurtulduğumuz halde bizimkini kayda değer görmüyorlardı.

Kendi namıma, Roma kilisesinin tüm musibetliğine rağmen, Peder Gomst'a eskisi gibi bir türlü nefret duyamıyordum artık. Tek gerçek kusuru metanetsiz ve aciz olmasıydı, rabbinin vaadini yerine getirememesi, mesihinin sevecenliğinden yoksun oluşu, hatta Roma boyunduruğunu cemaatinin boynuna ikna edici biçimde geçiremeyişiydi belki.

Başımı eğerek duayı dinledim. Bir zararı dokunmazdı.

Batı avlusunda renkli çetem toplanmıştı, teçhizatlarını kontrol ediyordu. Rike ömrümde gördüğüm en iri atı kapmıştı.

"Ben bile bu canavardan daha hızlı koşarım, Rike." Hayvanın terkesine göstere göstere baktım. "Çalarken sabanını almadın mı yoksa?"

“İş görür,” dedi. “Mangırta taşısın yeter.”

“Maical kelle arabasını getirmeyecek mi?” Etrafıma bakındım. “Nerede o?”

“Kırat bakmaya gitti,” dedi Kent. “Başka cins ata binemezmiş, kazma. Başka at bilmem ben diyor.”

“Bak da sadakat öğren.” Rike’a imalı bir bakış fırlattım. “Ee, şu senin yeni hanımın nerelerde, Birader Rike? Seni uğurlamaya gelmiyor mu?”

“Saban sürmekle meşgul.” Atına şaplak attı. “İş buldu kendine.”

Gorgoth mutfak kapısından çıkarak Rike’ın arkasında izbandut gibi dikildi. Rike’tan daha uzun boylu ve iri bir şeyi iki ayağı üzerinde görmek irkilticiydi. Hemen arkasından Yecüc peydahlandı. Beni elimden tutup götürmesine ses etmedim. Bünyeme nekromansi kök saldığından beri elimi tutmak herkesin harcı değildi. Parmaklarımın ucunda ölüm taşıyordum, sadece soğukluk değil. Dokunduğum çiçekler büzüşüp kuruyordu.

“Nereye gidiyoruz, Birader Jorg?” Hırıltısına rağmen sesi hâlâ çocuksuydu.

“Kendimize bir ateş büyücüsü bulmaya. Şu yatak tutuşturma teranesine bir son vereceğiz,” dedim.

“Acıtacak mı?” Kocaman gözlerle baktı, birer zift havuzuydu gözleri.

Omuz silktim. “Belki.”

“Korkuyorum,” dedi, elime sımsıkı yapıştı. Parmaklarından yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Belki benimkinden yayılan soğuk kesiyordu ateşini. “Korkuyorum.”

“Daha iyi ya,” dedim. “Demek ki doğru yoldayız.”

Kaşlarını çattı.

“Korkularınla yüzleşmelisin, Yecüc. Onları yenmelisin. Gerçek düşmanıdır korkular.”

“Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun, Birader Jorg,” dedi. “Kral J...”

“Yanmaktan korkarım,” dedim. “Özellikle de yatağımda yanmaktan.” Silah ve erzak istifleyen biraderlere dönüp baktım. “İnsanları yakmayı seven bir kuzenim vardı, değil mi Birader Çıngar?”

“He ya.” Başıyla onayladı.

“Kuzenim Marcos,” dedim. “Onun başına gelenleri Yecüc’e anlatsana.”

Çıngar bir okun ucunu başparmağıyla yokladı. “Jorg adama tek başına saldırdı ve onu yüz tane askerinin gözleri önünde gebertti.”

Başımı eğerek Yecüc’e baktım. “Örümceklerden de korkarım. Böyle kımıl kımıl gitmeleri yok mudur. Kıpırtısız durmaları. Hele şu hızla kaçışmaları.” Elimle taklidini yaptım.

Çıngar’a tekrar seslendim. “Örümceklerle aram nasıldır, Çıngar?”

“Acayip.” Çıngar tükürdü ve elindeki son oku yokladı. “Bu hikâyeyi sen seversin, Yecüc, ne de olsa sen de canavarsın.” Tekrar tükürdü. Birader Çıngar tükürmeyi severdi. “Bir keresinde tahıl ambarının tekine bir hafta boyunca kapanıp çıkmamıştık. Saklanıyorduk. Acıkmıyorduk da. Buğday ve sıçanla güzel yahni pişiyordu. O yemeği bir tek Jorg ağzına sürmezdi. İçerisi örümcek kaynıyordu. Kılıl şeyler, nah bu kadar vardı.” Parmaklarını iyice açarak gösterirken eklemeleri kütürdedi. “Koca bir hafta boyunca Jorg onları avladı. Tam bir hafta örümcekten başka bir şey yemedi. Hem de pişirmeden ha. Ölü bile değillerdi.”

“O haftanın ardından sıçan yahnisinin tadı hep güzel geldi,” dedim.

Yecüc kaşlarını çattı, sonra da gözleri bileğimdeki parılıya takıldı. “Bu ne?” Eliyle gösterdi.

Herkes görsün diye kolumu iyice yukarı sıvadım. “Amcamın hazine dairesinde etraftaki altınlardan çok daha değerli olan iki şey buldum. İkisini de lazım olur diye yanımda taşıyorum.” Bileğimdeki gümüşü Rike’in gözüne sokarcasına gösterdim. “Gece vakti heybelerimin içini karıştırmama gerek yok, Ufaklık. Ganimeti üstümde taşıyorum, aşırabileceğini sanıyorsan, buyur dene.”

Dudak büktü ve atın kayışlarını bağlamayı sürdürdü.

“Ne ki bu?” Yecüc büyülenmiş gibi bakıyordu.

“Mimarlar yapmış,” dedim. “Bin yıllık bir şey.”

Çıngar ile Kızıl Kent bakmak için yanımıza geldi.

“Buna kol saati diyorlarmış,” dedim. “Adı üstünde, kolda duruyor ya.”

Doğrusu bu şeye çok bakıyordum. Kristal kaplı bir kadranı vardı, on iki saat ve altmış dakikalık dilimlere ayrılmıştı ve zamanı gösteren, biri yavaş diğeri çok daha yavaş olmak üzere iki tane hareketli siyah kolu bulunuyordu. Mest olmuş halde, bir keresinde arkasını hançerimin ucuyla açmış ve meretin içine bakmıştım. Minik menteşelerinden kolayca açılıvermişti kapağı, sanki Mimarlar içine bakmak isteyeceğimi tahmin-etmişlerdi. İç içe geçmiş çarklar vardı, minnacık, hepsi dişliydi ve dönüyordu. Bu kadar narin ve hassas çalışan bir şeyi nasıl yaptıklarını aklım almıyordu, insan mamulü güneşi ve kavurucu ışığı bile aşan müthiş bir kerametti gözümde.

“Başka neyin var, Jorg?” Rike soruyordu.

“Bu.” Kıç cebimden çıkarıp taşların üzerine koydum. Metalden yapılmış ezik büzük bir soytarıydı bu, kılığındaki, saçındaki ve burnundaki boyları da dökülmüştü.

Kent bir adım geriledi. “Uğursuz bir şey.”

Çömeldim ve soytarının başının arkasındaki mandalı açtım. Silkinip vızıldayarak metal ayaklarını yere vurmaya ve metal elle-rindeki zilleri çın çın vurmaya başladı. Segirir gibi hareketlerle geniş bir daire çiziyor, tepinip zillerini vuruyor, olduğu yerde sayıyordu.

Rike gülmeye başladı. Bir tür kızgınlık alameti sayılabilecek şu “hör hör hör” sesiyle değil de gerçekten kahkahalarla, katıla katıla. “Şey ya... şey ya...” Gülmekten konuşamıyordu.

Diğerleri de fazla dayanamadı. Makaraları ilk koyverenler Sim ve Maical’dı. Huysuzbodur yeni bıraktığı sıçan kuyruğu gibi bıyıklarının altından fosurdayarak güldü. Ardından Kızıl Kent püskürdü, en sonunda Çıngar bile çocuklar gibi gülüyordu. Yecüc şaşkınlıkla

bakıyordu. Gorgoth dahi, mezar taşını andıran azı dişlerini ortaya sererek sırtmadan edemedi.

Soytarı devrildi, ayakları havayı dövmeyi sürdürüyordu. Rike gülmekten iki büklümdü, yeri yumrukluyor, kahkahadan katılıyordu.

Soytarı yavaşladı, sonra da durdu. İçinde anahtarla kurduğunuz mavi çelikten bir zemberek vardı. Tepinip çalmayı bitirince, zemberek de tekrar boşalıyordu.

“Burlow... Burlow bunu görmeliydi.” Rike gözlerindeki yaşları siliyordu. Ölenlerden birini adıyla andığını ilk defa duyuyordum.

“Evet, Birader Rike,” dedim. “Evet, görmeliydi.” Birader Burlow’un göbeğini hoplatarak bizimle beraber kahkaha atışını gözümde canlandırdım.

Kalıcı bir anımız oldu böylece, hayatın sonradan anımsamaya değer uğrak noktalarından biriydi, biraderlik tekrar kurulmuştu ve yola çıkmaya hazırdık. Ortak bir anımız olmuştu, giderayak güzel bir anı. “Yola çıkma zamanı,” dedim.

Bazen merak ederim, ya hepimizin içinde mavi çelikten bir zemberek varsa diye, tıpkı Gorgoth’un özünde sıkı bir sarmal halinde bulunduğunu söylediği denağ gibi. İçime kurt düşer, ya hepimizin yaptığı habire tepinmek ve zil çalmaktan, zil çalıp tepinerek yerimizde saymaktan ibaretse. Bize kimler gülüyordu acaba.

Dört yıl önce

Daha üç ay önceydi, Hortlak'a tek başıma dalmıştım, üzerim başkasının kanıyla kaplı, elimde çalıntı bir kılıç. Peşimden Biraderlerim akın etmişti. Şimdi hisarı başkasının ellerine bırakıyordum. Amcamın kanını dökmek istemiştim. Tacına el koymuştum, sırf başkaları bunu yapamayacağını söyledikleri için.

Hortlak insana kurukafayı anımsatıyorsa, ki bence öyle, o zaman kapının önüne yayılan kasaba döküntüsü de hisarın evvelce istifra ederek attığı, kabuk bağlamış bir kustumuk olarak addedilebilir. Kâh tabakhane, kâh mezbaha, çağdaş yaşamın tüm kokuşmuş gereksinimleri surların dışına kurulmuştu ki pisliğini rüzgâr alıp götürsün. Makin bize yettiğinde son mezbeleyi henüz geride bırakmıştık.

“Ne çabuk özledin beni?”

“Misafirlerimiz varmış, Orman Nezaretçileri'nden öğrendim,” dedi Makin, nefes nefese.

“Nezaretçiler'in ismini sahiden değiştirmemiz gerek,” dedim. Sarpdiyarlar'da orman diye tabir edilebilecek tek şey derin bir vadede bir öbek zavallı ağaçtan ibaretti, onlar da rüzgârdan yamru yumruydular.

“Elli şövalye,” dedi Makin. “Temren sancağı taşıyorlarmış.”

“Temren mi?” Kaşlarım çatıldı. “Uzun yoldan gelmişler.” Söz konusu vilayet az önce baktığımız haritanın ta öbür ucunda yer alıyordu.

“Söylentiye göre gayet zinde görünüyörlarmış.”

“Onlara yolda rastlarım herhalde,” dedim. “Bir yoldaş çetesi olarak ifadelerini daha güzel alırsız.” Aslında ipeklere kakımlara tekrar bürünüp resmîyetle uğraşasım yoktu da ondan. Hisarı hedef almış olmalıydılar. Gizli kapaklı bir göreve parlak zırhlı elli adamı göndermezsiniz.

“Sizinle geleceğim,” dedi Makin. *Hayır* yanıtını bu kez kabul edecek gibi değildi.

“Senin eşkiya olduğunu yutmazlar,” dedim. “Şu halinle kostüm sandığından en güzel şövalye kıyafetini aşırmış bir aktöre benziyorsun.”

“Onu biraz boka bularsın,” dedi Rike. “O zaman yutarlar.”

Jerring’in ahırlarının çok yakınındaydık, tezek yığını da yakınıımızdaydı. Pislîği işaret ettim.

“Saray yaşamından çok da farklı sayılmaz.” Makin acı acı sırtıttı ve cüppesini kelle arabasının içine fırlattı. Maical alışkanlıkla kıratını arabaya koşmuştu.

Muhafız yüzbaşım daha çok şansını tüketmiş bir şövalyeye benzeyince yolumuza devam ettik. Yecüc terkimde seyahat ediyordu, sımsıkı tutunmuştu. Gorgoth yanımız sıra koşar adım ilerliyordu, onu taşıyacak hiçbir at bulunamamıştı, sırf cüssesi yüzünden de değil üstelik. Ondaki bir şey hayvanları ürkütüyordu.

“Temren’e hiç gitmiş miydin, Makin?” diye sordum, atımın dizginlerini gevşeterek.

“Hiç gitmedim,” dedi. “Oldukça küçük bir vilayet. Yine de orada sağlam adamlar yetişiyormuş diye duydum. Yıllardır komşularının başına belaymışlar.”

Bir süre konuşmadan at sürdük, dağın ıssızlığını kıran tek şey sadece toynakların takırtısı ve kelle arabasının gıcirtısıydı. Yola,

dürüst olmam gerekirse patikaya, Sarpdiyarlar'ın tamamına olduğu gibi Mimarlar'ın sihirli eli hiç değmemişti; kıvrılarak iniyor, arazinin eğimine göre inişli çıkışlı kavisler çiziyordu. Rakım düştükçe, aşağıdaki vadilere baharın çoktan gelmiş olduğunu anlamaya başladım. Bulunduğumuz yerde bile tek tük yeşillikler göze çarpıyor, atlar havayı koklayıp duruyordu.

Atlı şövalye taburunu bir saat sonra gördük, ana kabile bir mil geriden geliyordu. Çıngar yolunu değiştirmeye yeltendi.

“Ne zaman yön değiştireceğimizi, ne zaman mevzi alacağımızı ben söylerim, senin için de uygunsa, Birader Çıngar.” Terslenerek baktım ona. Biraderler, Hortlak'ta biraz fazla haylazlık ettiklerinden ötürü eski Jorg'u unutmaya başlamışlardı.

“Çok kalabalıklar, Birader Jorg,” dedi Sübyan Sim, benden yaşça büyüktü ama gırtlak kesmek haricinde usturayla pek işi yoktu.

“Kralın hisarına giderken yolda seyyahları öldürmek terbiyesizliktir,” dedim. “Bizim gibi haysiyetsiz olanlar bile öldürülmez.”

İlerlemeye devam ettim. Biraz durakladıktan sonra diğerleri de peşimden geldi.

Bir sonraki yokuşta onları daha yakından gördük, iki sıra yan yana tırıs adım ilerliyorlardı, her bir sırada Renar rüzgârıyla dalgalanan birer sancak vardı. Ayaktakımı değildi bunlar, yüksek maiyetten yuvarlak masa şövalyeleriydi, silahları ve zırhlarıyla öyle bir ahenk içindelerdi ki benim muhafızları gölgede bırakırlardı.

“Kötü bir fikir bu,” dedi Makin. Leş gibi at gübresi kokuyordu.

“Endişelenmenin vakti geldiğini habire bunu söylemeyi bıraktığında anlayacağım,” dedim.

Temren askerleri ilerlemeyi sürdürüyordu. Kayalarda çıkarıldıkları toynak seslerini işitebiliyorduk. Önlerini kesip ayak bastı parası talep etmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordum. Bundan iyi hikâye çıkardı, gerçi çok kısa soluklu bir hikâye olurdu muhtemelen. Usulca kenara çekildim ve giderek yaklaşmalarını

seyrettim. Bölüğümüze göz attım. Çirkin bir güruhtuk ama büyük ödül *leucrota*’larındı.

“Rike’in hayvanının arkasına saklanabilecek misin bir dene bakalım, Gorgoth,” dedim. “Şu saban beygirinin işe yarayacağını biliyordum.”

Hançerimi belimden çektim ve tırnaklarımın arasındaki kirleri ayıklamaya koyuldum. Askerler bize yaklaştıkça Yecüc’ün pençeleri göğüs zırhımın altına batıyordu.

Şövalyeler yakınımıza gelince atlarını daha da yavaşlattılar. Birkaçı kafalarını çevirip baktıysa da çoğu oralı olmadı, siperliklerinin altında yüzleri görünmüyordu. Taburun tam ortasında iki asker göze batıyordu, en azından zırhları göz kamaştıracak kadar parlaktı, Töton usulü yivli zırhlardı ve perdahlanmış meteline ışıık vurdukça gökkuşağı hareleri oluşuyordu. Atların arasında bir tazi koşuyordu, kısa tüylü, döşü geniş, uzun burunlu. Çiftin solundaki şövalyenin elini kaldırmasıyla tabur duruverdi, adamın önündeki askerler bile, halbuki onu görmelerine imkân yoktu.

“Vay canına,” dedi adam, harflerin üzerine basa basa iki kelimeyi de vurgulayarak.

Miğferini çıkardı, aptalca bir şeydi yaptığı çünkü pusudaki bir tatar yayı ona nişan almış olabilirdi, başını silkeledi. Sarışın saçları terden alnına yapışmıştı.

“İyi günler, şövalye efendi,” dedim, başımla yarım yamalak selamladım.

Dingin mavi gözleriyle beni tepeden turnağa süzdü. Katherine’in yiğidi, Sir Galen’i anımsattı bana. “Renar hisarı ne kadar uzaklıkta evlat?” diye sordu.

İçimden bir ses bu adamın hisarın ne kadar uzakta olduğunu kesin olarak bildiğini söylüyordu, gerek kuş uçuşu gerekse kötürüm emeklemesi mesafesiyle. “Kral Jorg’un hisarı buradan rahat on mil uzaktadır.” Hançerimi sallayarak yönü gösterdim. “Bir mil kadarı yokuş yukarı.”

“Kral demek?” Gülümsedi. Galen gibi yakışıklıydı da sarışın-lara özgü şu kare çenesiyle her kızın dönüp bakacağı yakışıklılıkta. “İhtiyar Renar bile kendini kraldan saymazdı.”

Ondan nefret etmeye başladım. Sırf iğneleyici konuştuğu için de değil. “Kont Renar sadece kendi bölgesini idare ediyordu. Kral Jorg ise Ancrath’ın ve Gelleth topraklarının vârisi. Bu kadar çok toprağı olana kral denir, en azından buralarda.”

Adamın göğüs zırhını inceliyormuş gibi yaptım. Ejderhalar vardı üzerinde, hamızlanarak işlenmiş kırmızıyla sırlanmıştı, ikisi de şaha kalkmıştı, pençelerinde boylarından büyük birer ok tutuyorlardı. Güzel işçilik. “Siz Temren’den misiniz, lordum?” diye sordum. Yanıtı beklemeden Makin’e döndüm. “Oraya neden Temren dediklerini biliyor musun, Makin?”

Başını iki yana sallayarak gözlerini eyer kaşına eğdi. “Kötü bir fikir bu,” deme ihtiyacı dudaklarının ucundaydı.

“Temren diyorlar çünkü kuzey sahilinden bir tane ok fırlattın mı güney sahiline varırmış,” dedim.* “Duyduğuma göre oraya Hapşırık deseler olurmuş. Oranın beyine ne diyorlar acaba, merak ettim.”

“Hanedanlık armalarından epeyce anlıyorsun evlat.” Gözleri hâlâ dingindi. Yanındaki adam elini kılıcına götürdü, zırhlı eldiveni kabzaya değince tıngırdadı. “Oranın beyine Temren Prensi derler.” Gülümsedi. “Ama sen bana Prens Orrin diye hitap edebilirsin.”

Başkasının diyarına elli adamla akına çıkmak, elli adamın hepsi bunlar gibi bile olsa, biraz ihtiyatsızlıktı. Kendi seferlerimde bilhassa bundan kaçınırdım.

“Bizim bu Yüzlük Savaş’ında Kral Jorg’un fırsatı değerlendirip safları sayreltmesinden endişelenmiyor musunuz?” diye sordum.

“Komşusu olsaydım, belki,” dedi Prens. “Ama beni öldürürse, hatta düşmanlarıma fidye karşılığı satarsa, kendi komşuları güç-lenip ona daha çok zarar verebilir. Zaten duyduğuma göre kral

* Temren, ok ucuna verilen isimdir. (ç. n.)

anasının gözüymüş, şansını iyi tartarmış. Kaldı ki o kadar kolay olmayacaktır.”

“Bir kont için geldiğinizi sanmıştım ama bakıyorsun da Kral Jorg’un anasının gözü olduğunu falan zaten biliyormuşsunuz,” dedim. Bu seferki hazırlıklı gelmişti.

Prens omuz silkti. Öyle yapınca genç gözüktü. Yirmi belki. Taş çatlasa o kadar. “Kılıcın güzelmiş,” dedi. “Göstersen.”

Kabzasını eski bir köseleyle sarmış, üzerini de gübreyle sıvamıştım. Kını benden yaşlıydı ve yıllar geçtikçe parlaklaşmıştı. Amcamın kılıcı eskiden nasıl olursa olsun şu anki halinin güzellelikle alakası yoktu. Kınından çekip de çeliğini ortaya sermediğim müddetçe tabii. Hançerimi fırlatmayı geçirdim aklımdan. İhtiyar sarışın göz yuvasına bir hançer saplıyken iyi göremezdi. Sayemde yeni Temren Prensi olduğuna sevinecek ve bana minettar kalacak bir kardeşi de vardı muhtemelen. Gözümde canlandırabiliyordum. Yakışıklı Prens’in suratına hançerimin saplandığını, dört nala bayır aşağı kaçtığımızı.

Keşke demeye meyilli değilimdir. Ama keşke yapsaymışım.

Bunun yerine hançerimi belime sokup amcamın kılıcını çektim, aile yadigârı, Mimar çeliğiydi, keskin yüzeyine vuran gün ışığını göz kamaştırarak yansıttı.

“Vay canına,” dedi Prens Orrin gene. “Nadir bir kılıçmış elindeki, evlat. Kimden aşırdın?”

Dağdan soğuk bir rüzgâr esip zırhımın boşluklarından içime nüfuz etti ve Yecüc’ün sırtımda nabız gibi atan sıcaklığına rağmen ürperdim. “Merak ettim, Temren Prensi yalnızca elli şövalyeyle onca yolu katedip Renar Sarpdiyarları’na niye gelir ki?” Attan indim. Terkimde kalan Yecüc’ü, yarı çıplak, kaplan gibi çizgili haliyle görünce Prens’in gözleri irileşti.

Yol kenarındaki büyükçe kayalardan birinin üzerinde dikildim, kaçmaya niyetim olmadığımı ilan edercesine.

“Çalıntı kılıçla yollarda gezen bir eşkıya çocuğun kafa yormaması gereken sebeplerden olabilir,” dedi, hâlâ çıldırtacak kadar sakindi.

Çalıntı sözüne diyecek lafım yoktu, o yüzden *çocuk* tabirine içlerledim. “Bu topraklarda on dört yaşındakiler yetişkin sayılır, bu kılıcı da eski sahiplerinden daha iyi kullanırım.”

Prens kıkırdadı, nazikçe, içtenlikle. Hani beni zıvanadan çıkarma sanatına adanmış bir kitabı çalışmış olsa, bundan daha iyisini yapamazdı. Kibir daima zayıf noktam olagelmıştır, bazen de gücümü ondan alırım.

“Öyleyse özür dilerim, delikanlı.” Siperliğine rağmen baş muhafızının haşin bakışı gözümden kaçmadı. “İmparator olarak hükmedeceğim toprakları görmek için sefere çıktım, halkını ve şehirlerini tanıyayım diye. Asilzadelerle, baronlarla, kontlarla konuşmak için... Hatta imparatorluk tahtına oturduğumda bana hizmet edecek krallarla da. Bağlılıklarını kılıç ve ateşten ziyade bilgelikle kazanacağım, güzel sözlerle ve iyilikle.”

Yeterince ağdalı bir tirat sayılırdı ama adamın ağzı iyi laf yapıyordu. Kardeşlerim, nasıl da konuşuyordu adam. Yeni bir büyü cinsiydi bu. Müneccim’in incelikli tuzaklarından çok daha sinsiydi; bu tür bir ikna ediciliği, rüyalara girmesiyle ünlü o kâfir cadı bile kıskanırdı. Prens’in miğferini niçin çıkardığını anlayabiliyordum. Efsunun gücü yalnızca sözcüklerinde değil, bakışlarındaydı da güven uyandıran içtenliğinde, sözlerini işitmek onun dostluğuna mazhar olmak gibiydi. Göz korkutucu bir yetenektir, hatta bana imparatorluğu arşınlattırmak ve tahtın arkasından amcamı yönetmek için Corion’un kullandığı güçten bile daha tesirliydi belki.

Tazı yere çökmüştü ve çenesinden akan salyalarını yalıyordu. Küçük bir kuzuyu yutabilecek kadar iri görünüyordu.

“Size neden kulak assınlar, Temren Prensi?” diye sordum. Sesimdeki mızımlıktan nefret ettim.

“Bu Yüzlük Savaşı sona ermeli,” dedi. “Nitekim sona erecek de. Barış gelene dek daha kaç kişinin kanlar içinde boğulması gerekiyor?”

Bırakalım tahta hak eden geçsin. Asilzadeler hisarlarında kalabilir, kendi topraklarını idare edebilir, vergilerini tahsil edebilirler. Hiç kimsenin kaybı olmayacak; biten tek şey savaşın kendisi olacak.”

İşte yine aynısını yapmıştı. Büyü. Ona inandım. Gerçekten de barış istediğini daha o dile getirmeden biliyordum; dürüst ve adil biçimde hükmedeceğini, halkı önemseyeceğini. Bırakacaktı çiftçiler ekinini biçsin, tüccarlar ticaretini yapsın, âlimler sırlarını arasın.

“İmparatorluk tahtı sana teklif edilseydi,” dedi, sırf bana bakarak, “kabul eder miydin?”

“Evet.” Gerçi ben teklif edilmesini beklemeden almayı yeğlerdim.

“Neden ki?” diye sordu. “Neden istiyorsun tahtı?”

Karanlık köşelerime bir ışık tuttu, bu dingin gözlü, masal kitaplarından çıkma prens. Kazanmak istiyordum. Taht sadece zaferi gösteren bir simgeydi. Kazanmak istiyordum çünkü herkes başaramayacağını söylemişti. Savaşmak istiyordum çünkü içim kavgacıydı benim. Halkı, Makin’le birlikte içinde yuvarlandığımız gübre yığınının daha az önemsiyordum.

“Benim de ondan.” Aklıma gelen tek yanıt buydu.

“Öyle mi?” diye sordu. “Senin mi, Vekilharç?”

Gösterişli bir hamleyle elini açıvermişti. Utancımı yüzüme vurmuştu. Bilmeniz gerekir ki Yüzlük Savaşında çarpışan adamlar, hepsi erkektir, Kızıl Kraliçe hariç, iki taraflı olarak köklü bir soy ağacından gelmedir. Düşmanlarımızın bize verdiği isimle, Vekilharçlar sülalesi, imparatorluk tahtına en yakın adaydır çünkü Ulu Vekilharç Honorous, imparatorluk dölünün tutmadığı malum elli yıl boyunca o makamda hizmet vermiştir. Ne var ki Honorous tahta geçmekten ziyade önünde oturmuştu. Yine de sırf şanıyla imparator olarak hizmet etmiş bir adamın vârisi olduğunu iddia etmek, tahta geçmek için son imparatorun vârisi olduğunu cılızca iddia etmekten daha güçlü bir gerekçedir. En azından biz Vekilharçlar olaya böyle bakıyoruz. Gayrimeşru bir sığırtmacının teki beni bir kerhanede peydahlamış olsaydı bile ne yapar eder tahta oturmanın

bir yolunu yine bulurdum; gerekirse şecere biliminden faydalanı-
rım, gerekirse soyağacını keser şahmerdan olarak kullanırım. Her
ikisi de bana uyar.

Vekilharçlar sülalesinin çoğu benim kalıbımdan çıkmadır; ince
uzun, kara saçlı kara gözlü, kıvrak zekâlı. Hasımlarımız bile bize
kurnaz der. İmparatorluk sülalesi bulanıktır, yanan kütüphanelerde
yitmiş, delilik ve ifratla lekelenmiştir. Sülalenin çoğu mensubu da,
ya da ona mensup olduğunu iddia edenler, Prens Orrin gibi yapı-
lıdır; açık tenli, sarışın, kalın pazılı, bazen Rike gibi devasa ama
göze hitap eden adamlardır.

“Şimdi de Vekilharç mı olduk?” Bileğimin bir hamlesiyle kılıcım
dans etti. Tazısı bir anda hırlamadan ayağa fırladı.

“İndir kılıcını, Jorg,” dedi, “Seni tanıdım. Ancrath olduğun her
halinden belli. Vekilharç soyağacının herhangi bir dalı gibi kapkarasın.
Duyduğuma göre hâlâ birbirinizi öldürüyormuşsunuz, doğru mu?”

“Kral Jorg diyeceksin,” dedim, şımarık bir veledi andırdığımın
farkındaydım ama engel olamıyordum. Orrin’in sakın mizacındaki
bir şey, ondaki ışık, beni gölgede bırakıyordu.

“Kral mı? Ha, evet, şu Ancrath ve Gelleth meselesi,” dedi. “Ama
ışittiğime göre, baban genç Prens Degran’ı vâris ilan etmiş. Hani o
yüzden diyorum...” Ellerin iki yana açarak gülümsedi.

O tebessüm yüzüme şamar gibi çarptı. Demek babam şu Scorrion
orospusundan peydahladığı yeni oğlunu vâris-ilan etmişti. Doğuş-
tan gelen hakkımı ona bahşetmişti demek. “Buraları da mı ona
vermeyi düşünüyorsun?” diye sordum. Acımasızca sırtıtmak için
çabalayarak. “Kayaların arasında saklanmış yüz kadar gözcüm o
süslü zırhını oklarla delik deşik etmek için hazır bekliyor, bilesin
Prens.” Doğruluk payı vardı. Nezaretçilerin en azından bir kısmının
bu şövalyeleri gözlediğini tahmin ediyordum.

“Bana sorarsan yirmi gözcü ya vardır ya yoktur,” dedi Prens
Orrin. “Dağ eşkıyası olduklarını sanmıyorum, yanılıyor muyum
yoksa? Ancrath’tan kaçarken yanında götürdüklerin mi, Jorg? Ye-

terince kabiliyetliler ama hakiki dağ eşkıyalarını fark etmek daha zordur.”

Çokbilmişti bu prens bozuntusu. Cidden sinirime dokunmaya başlıyordu. Bildiğiniz gibi kızdırılmak beni kızdırır.

“Her halükârda,” diye devam etti, sanki patlamak üzere değilmişim gibi, sanki kılıcımı ta köküne kadar bedenine saplamak üzere değilmişim gibi, “birbirimizi öldürmeme gerekçelerimiz aynı. İki zayıf krallığın yerini güçlü bir tanesi almasın diye bunu yapmayacağız. İmparatorluk tahtına, benim tahtıma giden güzergâhta yolum buralara düştüğünde, düzen sağlayıcı olarak babanı veya Baron Kennick’i görmektense seni ve renkli dostlarını köylülere dehşet saçıp kafa çekerken bulmayı yeğlerim. Umarım o gün gelip çatığında büyümüş olursun, biraz da aklın başına gelir de topraklarını imparatoruna, yani bana açarsın.”

Üzerinde durduğum kayadan yere atlamamla tazının bir çırpıda önüme dikilmesi bir oldu, hâlâ hırlamıyordu ama salyalarını akıta akıta bütün dişlerini gösteriyordu. Hayvanın gözlerine kenetlen-dim, suratınızın ısırılmasını istiyorsanız bundan âlâsı yapılmaz ama benim amacım hayvana gözdağı vermektir. Elim kılıcımın kabzasında, çeliğin yassı tarafını önümde tutarak bir adım daha attım, bir homurtu kurtuldu gırtlığımdan. Eskiden benim de bir tazım vardı, uysal hayvandı, yüreğimin soğuduğu zamanlardan çok önce onu severdim, bu hayvanı öldürmek içimden gelmiyordu. Fakat gerekirse öldürürdüm. “Hoşt.” Daha çok kükremeyi andırdı. Onunla göz gözeydim.

Hayvan kulaklarını indirip sindi ve sızlanarak atların bacaklarının arasına saklandı. Sanırım bünyemdeki ölümü hissetti. Ne acı öğündü, şu ölü-çığırıcının yüreği. Dünyadan bir adım daha uzaklaşmıştım. Bazen canlıların dünyasından üç adım dışarıda duruyormuşum gibi geliyor. O yüreği yiyerek bir adım uzaklaşmış-tım. Bir adım dikenlikte. İlk adım da rüyalarımda anımsadığım o köpekti belki de.

Onu sahiplenmiştim ama tazi esasında kardeşim William'la ikimizindi. Bir cins av köpeğiydi, ikimizden de iri, iki küçük şövalyeye uygun bir taziydi. William'ı sırtında gezdirebiliyordu, henüz dört yaşındaydı Will, ama ne zaman sırtına ben de atlasam ikimizi de üstünden atar ve bacağımlı dişlerdi. Ona Adalet adını takmıştık.

"Etkileyici," dedi Prens Orrin, oysa hiç de etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Köpeğimle işin bittiyse yolumuza devam edelim. Ulu Boğaz veya müsaitse Mavi Ay Boğazı üzerinden Orlanth'a geçmeyi planlıyorum, Kont Samsar'a bir ziyarette bulunacağım."

"Ben ne zaman dersem o zaman yola devam edersiniz," dedim, hâlâ yanıp tutuşuyordum... bir şey istiyordum. Korkmasını mı? Belki biraz saygı duyması iş görürdü. "Gideceğiniz yolu da ben söylerim." Topraklarımı benden daha iyi biliyormuş gibi davranmasından hoşlanmamıştım.

Bu lafıma kaşlarını kaldırdı, gülümsememek için kendini zor tutuyordu ama gülümsemiş olsaydı bundan daha çok sinirime dokunamazdı. "Peki bu hususta nihai kararınız nedir, Kral Jorg?"

Canını yakmak için her zerremle yanıp tutuşuyordum. Aynı sözleri başkası sarfetse kulağa kibirli, küstahça gelirdi ama bu soğuk dağ yamacında sahici ve içten geliyordu. Üstünlüğünü böyle bariz biçimde ortaya koymasından nefret ediyordum. Onunla göz göze geldiğim anda kafama dank ediverdi. Bana acıyordu.

"Dövüş benimle, Birader Orrin," dedim. "Barış istemekte haklısın. Benim keçi çobanlarım da senin domuz çiftçilerin de niçin savaşa katlansınlar ki? İmparatorluk tahtını hangimizin kıcının cılayacağını görmek için mi? Dövüş benimle, yenilirsem, imparatorluğunu ilan etmek için geldiğinde sana direnmeyeceğim. Gel, çek kılıcını. İstersen görevi korumana bırak, şansını deneşin." Yandaki adamı başımla işaret ettim.

"Ah," dedi Orrin. "Onunla dövüşmek istemezsin. Kendisi kardeşim Egan'dır. Tanrı onu kılıç kuşansın diye yaratmış. Bazen beni ürkütür! Zaten birbirinize çok benziyorsunuz. Egan tüm bu konuşmaları nafi bulur. Ona kalsa bizim çiftçileri senin çobanların

üstüne yığar, dünyayı da kana boğar, yalan mı Egan? Benim bir imparatorluk hayalim var. Kendi imparatorluğumun hayali. Aydınlık bir hayaldir. Ama korkarım ki Egan'ın hayalleri hep kızıl.”

Egan sıkılmış gibi homurdandı.

Prens atından indi. “Etrafı açın, hiç kimse karışmasın.”

“Bu...”

“Biliyorum, Makin.” Sözüünü kestim. “Kötü bir fikir.”

Makin atından indi ve Orrin'in adamları kenara çekilirken gelip yanımda dikildi. “Usta olabilir,” dedi.

“Ustalık iyidir,” dedim. “Ama ben *muhteşemim*.”

“Öldürmekte dünya birincisi olduğunu tartışmıyorum, Jorg,” diye tısladı Makin. “Ama kılıç oyunu bu, sadece kılıç oyunu.”

“Öyleyse ben de oyuna ayak uydururum,” dedim. Prens kazandığım takdirde ondan ne talep edeceğimi sormamıştı. Ağırırma gitmişti.

Böylece, imparatorun ve vekilharcın soyu savaş için karşılaşmışken, yüz kişi arasından sadece ikimiz öne çıktık.

“Bunu akıllıca halledebiliriz, Jorg,” dedi Orrin. Kolaylıkla halletmeyi önermeyecek kadar beni tanımıştı. “Bana arka çık. Yeni imparatorun yeni bir vekilharca ihtiyacı olacak.”

Çakıllara tükürdüm.

“Ne istediğini, niçin istediğini bilmiyorsun, Jorg,” dedi. “Sahtiplenmek istediğin imparatorluğu hiç görmedin. Doğuya gittin mi hiç, uç kesimindeki surlara kadar güneşi kovaladın mı? Kara Afrik sahillerini gördün mü? Buzlar aman verdiğinde kuzeydeki müstahkemlerinden yelken açan jarllarla konuştun mu? Arral çöllerinde doğmuş olsaydın, millerce yol dolaştığın onca sene boyunca ottan başka bir şey görmezdin. Gemiyle gezeceksin, Jorg, gemiyle. İmparatorluğu ancak öyle görürsün. Sen hayatında deniz bile gör-dün mü ki?”

Kırat kayıtsızca uzun uzadıya osurdu, beni yanıt vermekten kurtardı. O atı hep sevmişimdir.

Daire çiziyorduk. Tıpkı hayatın kendisi gibi, kılıç dövüşü de özellikle de uzun kılıçlarla yapılanı, uygun anı kollamakla alakalıdır. Bir hamle yapmak genellikle insanın hayatı pahasına yaptığı bir şeydir. En iyi fırsatı kollar, sonra da hayatınla bahis oynarsın. Levha zırhlı bir adamın karşısında kas gücüne abanmalısın. Tüm kuvvetinle. O metali aşarak canını yakmalısın ki bir sonraki hamle için geri çekildiğinde üstünlüğü ele geçirmesin. Saplama hamlesi biraz daha tecrübe ister. Hassasiyet gerektirir. O seninkini bulup delmeden o zırhtaki boşluğu bulup kılıcını saplamalısın.

Kılıcımı savurdum, yaralamak için değil de sırf kılıçlarımız tokuşsun diye. Kılıcının isli bir görünümü vardı, Mimar çeliğine kıyasla daha koyu renkli bir alaşımdandı. Şakırtısı ta öbür yamaçlarda yankılandı. Her nasılsa kılıçlarımızın tokuşmasıyla kendisinininkini döndürmesi bir oldu, az kalsın benimkini elimden alıyordu. Hiç hoşuma gitmedi. Üstüne yürüdüm, kısa savuruşlarla onu sürekli oyalıyordum, elini yormak ve öyle alengirli numaralara kalkışmasını engellemek için. Bir taş sütunu biçmeye kalkmak gibiydi, avuçlarım sızlıyor, bileklerime ağrılar saplanıyordu.

“Beklediğimden daha iyisin,” dedi.

Aynı anda hücum etti, saplama hamlesi, yarı savuruş, saplama. Hamleler kestirilemeyecek kadar hızlı ve değişkendi.

Bu yüzden idmanla kaslarımızı eğitiriz. Böylece kollarımız ile ellerimize gözlerimiz komut verir, düşünmeyi es geçer, karar ve muhakeme gücüne tenezzül etmez. Bir arp parçasının notalarını öğrenmek gibidir. Önce ezberlersin, La, Do, Do, Re... zamanla parmakların alışır ve notaları unutursun.

Kılıcı tutan kolum bana danışmadan hamle yapıyordu.

“Hem de hiç fena değil,” dedi.

Ama ne zaman ki bir parçayı daha hızlı çalmaya kalkarsınız, daha da hızlı, daha seri, bir noktada parmaklarınız bocalar. Bilmek isterler, sırada ne var? Sırada ne var?

Kafaya yandan inen ağır bir metal parçası, işte bu vardı sırada anlaşılan. En azından kılıcının yassı tarafının verdiği his böyleydi. Sövmeyele karışık, yarı homurdanarak bir şey geveledim, ağzımdan kanlar sıçratarak, sonra da adam iplerimi kesmişçesine yere yığıldım.

“Pes et.” Ses sanki uzun bir tünelin ta öbür ucundan sesleniyormuş gibiydi.

“Siktir git.” Daha çok kan tükürdüm, biraz da diş parçaları galiba.

“Son şansın, Jorg,” dedi. Kılıcının keskin, buz gibi kenarı boynuma dayandı.

“Pes ediyor.” Makin aynı tünelin ucundan seslendi sanki. “Pes ediyor.”

“Nah ediyorum.” Gök ile yer arasındaki fark tekrar belirgin hale geliyordu. Orrin olabilecek karaltıya odaklandım.

“Pes et,” dedi tekrar. Açtığı yüzeysel yaradan sızan kan boynuma sıcacık iniyordu.

Gülmeyi başardım. “Beni öldürmeyeceğini baştan söylemiştin, Temren Prensi. Beni öldürmek istemiyorsun. O zaman neden pes edeyim ki?” Tekrar tükürdüm. “Sınırlarımı bir orduyla aşacak olursan, ne yapacağıma o zaman karar veririm.”

Bir tiksinti ifadesiyle sırtını döndü.

“Ulu Boğaz,” dedim. “Ulu Boğaz’dan serbetçe geçmene izin vereceğim, istediğin lorda ahlak dersi vermekle uğraşabilirsin. O kadarını hak ettin.” Kalkmaya yeltendiysem de beceremedim. Makin ayağa kalkmama yardım etti.

Dörtnala uzaklaşmalarını seyrettik. Kardeş olanı, Prens Egan, geçerken hain bir bakış fırlattı. Orrin kafasını bile çevirmedi.

Son atlı da bayırda gözden yitene dek seyrettik.

“Daha büyük bir ordu lazım bize,” dedim.

Sir Makin neredeyse efsanelerdeki yakışıklı şövalyenin tıpkısıdır. Dillere destan, lüle lüle kara saçlar, servi boylu, iri yapılı, kapkara gözler, zırhı daima cilalı, kılıcı keskin. Bir tek şu dolgun dudakları, hokka burnudur onu her genç kızın rüyası olmaktan alıkoyan. Dudakları fazla manalı, bakışları fazla haşindir. Başka yönlerden de Sir Makin “neredeyse”dir. Neredeyse saygın, neredeyse dürüst. Ama dostluğa gelince, neredeysesi hiç yoktur.

Dört yıl önce

Temren Prensi, Ulu Boğaz'a doğru uzaklaştığından beri iki saattir at sırtındaydık. Yolculuğumuzun ilk bölümünde bize eşlik edeninden çok farklı bir sessizlikti o iki saat içindeki suskunluk. Baş ağrım öyle bir seviyeye gelmişti ki kellemin uçurulmasını iyi bir seçenek gibi görüyordum. Çok geçmeden eski kıvamıma geri dönüp hıncımı başkalarının kellelerinden çıkaracağımı her ahmak tahmin edebilirdi.

“Of.”

Eh, her ahmak değil.

“Evet, Maical,” dedim. “Of ya.” Kısık gözlerle baktım ona, zonklayan kafatasım yüzünden dişlerimi sıkarak. Bazen ihtiyar Maical'in çatlak olduğunu anlayamazdınız. Bazı tahtalarının eksik olduğunu her zaman belli etmezdi. İyi tarafına denk geldi mi her şeye hazırmış gibi gözüdür; sert, güven verici, hatta kurnazmış gibi. Sonra bir bakarsınız ağzı sarkmış, alm kırışmış, bakışlar bön.

Maical, Renar'daki zaferimizi müteakip birkaç hafta içinde bir yolunu bulup biraderliğe geri dönmüştü. Nasıl olduğunu Tanrı bilir ama galiba güvercinler bile minicik kafatasları içindeki o bir gıdım beyinleriyle evin yolunu bulabiliyorlar. Hortlak'ı yuva edindiğim aylar boyunca seyis yamağı olarak hizmet etmişti ama seyis yamağı yardımcısı veya gübre toplayıcısı gibi bir şey de olabilir yani. Sıkı talimat vermiştim, karnı tok, yatacak bir yeri olsun diye. Adamın kardeşini öldürmüştüm sonuçta. Gemt onu pek umursamazdı. Habire

döverdi ve kendi yapması gereken angarya işleri de ona yıkardı. Buna karşın Maical'in karnı tok mu, uyuyacak yeri var mı, mutlaka dikkat ederdi. "Seni fena patakladı, Jorg," dedi Maical. Konuşunca aptallığı ortaya çıkıyordu, dudakları hep ıslak, salyalıydı.

Makin'in suratını ekşittiğini gördüm, Çingar'ın Grumlow'la iddiaya tutuştuğunu.

"Evet, Maical, hakikaten de patakladı."

Gemt'i hançerlediğime pişman değildim. Bir nebze dahi. Ancak Maical'in benden nefret edemeyecek kadar sakat oluşunu düşündükçe içim sızlıyordu; zihnine saplanmış meçhul kancalara mahkûmdu, o beden içinde hapisti. Bileğimdeki saatin *tiktakları* aklıma geldi. Tüm zekice tasarımına rağmen, o iç içe geçmiş çarkların döndükçe birbirini döndürmesi, küçücük bir toz tanesine bakıyordu, hani yanlış bir yerine tek bir insan kılı sıkışsa tıkanır, bozulur, değersiz hale gelirdi. Acaba geçmişte ne olmuştu da Maical'i benzer biçimde tıkamıştı. Aklını başından alan ne olabilirdi?

"Makin'e söyle de buraya gelsin," dedim.

Maical dizginlerine asılınca kırat yavaşladı. Çingar'ın surat ekşittiğini gördüm. İddiayı kaybetmişti.

Ağrı kafatasımın önünden arkaya, gözlerimin arkasından ense köküne yayıldıkça dağlar da kırmızıdan yeşile çalıyordu.

"Bazen Maical'i sırf kıratı memnun etmek için yanında gezdirdiğini düşünüyorum," dedi Makin. Dibime yanaştığını fark etmemiştim.

"Bana kılıç kullanmayı öğretmeni istiyorum," dedim.

"Ama biliyorsun..."

"Bildiğimi sanıyordum," dedim. "Artık ciddiye alacağım. Az önce olanlar..." Elimi başıma götürdüm, parmaklarımı çektiğimde kanlıydı. "...bir daha tekrarlanmayacak."

"Eh en azından krallara layık biçimde vakit geçirmiş olursun," dedi. "Seni zinde tutar. Hortlak'ı aldığından beri hiç kılıç sallamış mıydın?"

Omuz silkтім, keşke yapmaz olaydım. Dişlerimi sıkınca iğrenç bir gıcırta sesi çıktı.

“Duyduğuma göre hisarda ne kadar hizmetçi kız varsa hepsinden bir piç peydahlamaya uğraşıyormuşsun.” Sırıttı.

Kral olmak güzeldir.

Kafanıza bir kılıç darbesi yemediğiniz müddetçe.

“Tüm çabam nüfusu büyötmek için,” dedim. “Hem nitelik hem nicelik bakımından.” Elimi kafama götürdüm. “Ahhh, ne boktan şey lan bu.” Bazı ağrılarla aranızda mesafe koyabilirsiniz ama baş ağrısı resmen tepenize çöreklenir.

Makin sıırtmayı sürdürüyordu. Sanırım marızlendiğimi görmek epey hoşuna gidiyordu.

Heybesine uzandı, içini iyice karıştırdıktan sonra ağzı sıkıca bağlanmış bir deri kese çıkardı ve bana fırlattı. Az kalsın ıskalıyordum. Gözler şeşibeş olunca, malum.

“Karanfil otu,” dedi.

“Zulanda saklıyormuşsun, Sir Makin.” İyi bir atla takas etseniz bile karşılığında alacağınız karanfil otu yine de bir avuç etmezdi. Harika bir ağrı kesiciydi bu meret. Fazlası öldürürdü tabii ama ılık bir nehirde süzölür gibi, dingin bir ölüm olurdu. Keseyi açmama ramak kaldı. “Sende kalsın.” Geri fırlattım. Öyle şeyler kullanmak alışkanlık yapar. Başımdaki ağrıyı düşman belledim ve onunla kav-gaya başladım.

Yola devam ettik. Eski garezimle bileyleniyordum, Renar Kontu’na beslediğim nefreti dirilterek. Ölöp de paçayı yırttığından beri biraz körelmiştim. Gözlerimin arkasındaki *zonk zonk zonk* ağrının yanında kırık dişimin acısı karıncalanma gibiydi.

Rike şu canavar atıyla yetişip bana ayak uydurdu. Bir süre beni gözledi. Makin kıcımın tepiklenmesini görmekten hoşlanıyor olabiliirdi ama Rike’in nezdinde dört dörtlük bir bayram günüydü bu.

“Seni niçin hâlâ yanımda tuttuğumu biliyor musun, Rike?” diye sordum.

“Niçin?”

“Benim en berbat yanımı andırıyorsun da ondan.” Dişlerimi birbirine sürtünce minelerin çıkardığı o gıcırtıyı duydum. “Lanet olsun.” Ağrı azalır gibi oldu. “Bir omzumda melek diğerinde şeytan oturmuyor benim. İki omzumda da şeytanım var. Ama sen daha kötü şeytana benziyorsun. Cazibemi yitirmiş, tipim kaymış halimi görür gibi oluyorum.” Zırvaladığımı fark edince sırtmaya vurdum.

“Yaylan, Rike.” Tekrar Makin. Geri geldiğini görmemiştim:

“Babam haklıydı, Makin,” dedim. “William ile anamın karşılığında kardeşinin ödediği parayı almakta haklıydı. Hortlak’ı kuşatmaya yeltenseydi ordusunun yarısını kaybederdi.”

Makin kaşlarını çatı. Karanfil otunu tekrar uzattı. “Al şunu.”

“Babam fedakârlıktan anlıyordu. Corion da. Beni ittiği yol. Doğru yoldu. Zorlamaya geledim, o ayrı.”

Makin’i zar zor görebiliyordum, kafamdaki zonklama yüzünden gözlerim kısıktı.

Makin başını iki yana salladı. “Bazı suçların hesabı sorulur. Corion da seni buna zorladı. Kızımı öldüren adamı bulmak için üç ülke arşınladım ben.” Sesi endişeliydi.

“Salak.” Bu kelime uyuşuk dudaklardan döküldü.

“Jorg.” Makin sesini alçalttı. “Ağlıyorsun. Al şu lanet otu.”

“Daha büyük bir ordu lazım.” Her şey karardı, düştüğümü hisseder gibi oldum. Sonra da yere çarptım.

Dört yıl önce

Karanlık bir odada uyandım. Bir sinek vızıldıyordu. Bir yerlerde birisi kusuyordu. Sazla örülmüş duvarda sıvası dökülmüş bir aralıktan içeri ışık sızıyordu. Eğrilmiş güneşliklerin arasından da ışık sızıyordu. Bir köylü kulübesi. Öğürtü dindi, yerini boğuk hıçkırıklar aldı. Bir çocuk.

Doğrulup oturdum. İnce battaniye üzerimden kaydı. Hasır gıdıkladı. Kafamdaki ağrı geçmişti. Dişim hâlâ sinsi sinsi sızlıyordu ama başımın eski ağrısına kıyasla hiç sayılırdı. Etrafımı el yordamıyla yoklayarak kılıcımı aradıysam da bulamadım.

Baş ağrısının uçup gitmesinde sihirli bir yan vardı. Baş ağrısı kaybolduğunda yaşanan keyfin geçici olması çok yazık, oysa hayatın her anında bunun kıymetini bilmek gerekirdi. Ama o da sıradan bir baş ağrısı değildi zaten. Zavallı Jorgcağız beynine darbe yemişti. Daha önce de tanık olmuştum. Bir keresinde Birader Kazancan atından düşüp başını çarpmıştı da tam iki gün boyunca Maical'dan daha üşütük hale gelmişti. "Atımdan mı düştüm?" Bunu arka arkaya belki bin kez sormuştu. Bir an bakmışsınız ağlıyordu. Hemen arkasından gülüyordu. Kırılğan varlıklarız biz insanlar.

Ayağa kalkarak dengemi sağladım, hâlâ biraz sarsaktım. Kapı açıldı ve göz kamaştırıcı aydınlığın ortasında bir kadının silueti belirdi. "Size çorba getirdim," dedi.

Çorbayı alıp tekrar oturdum. “Güzel kokuyor.” Güzeldi. Midem guruldadı.

“Dostunuz, Makin, iki tane tavşan getirdi azık niyetine,” dedi kadın. “Domuzlar çalındığından beri et yememiştik.”

Kâseyi dudaklarıma götürdüm; buralarda kaşık olmaz. Damağımı haşlamasına pek de aldırmadan höpürdeterek içmeye koyuldumda kadın ayrıldı. Uzun bir süre sadece çorbamı yudumlayarak ve güneşliklerden sızan ışık huzmelerinde oynayan toz tanelerini seyrederek oturdum. Lop tavşan etlerini hapır hupur yedim, kırıkdaklı kısımlarını çiğnedim, yağlı kısımlarını bütün yuttum. Hiçbir şey düşünmeden yemek güzeldi.

Sonunda tekrar ayağa kalktım, bu kez daha dengeliydim. Üstümü başımı yokladım. Eski hançerim belimdeydi, kemerimdeki kesede de bir şişlik vardı, meğerse Makin’in karanfil otuymuş. Etrafıma bakınarak bir kez daha kılıcımı aradıktan sonra kapıya yöneldim. Dışarısı biraz fazla aydınlık geldi, ayaz vardı, yanmış odun kokusu burnumun direğini kırıyordu. Gerinerek gözlerimi kırıştırdım. Çıktığım kulübe, görünüşüne bakılırsa bir ahırdı, dışında da etraf mezbelelikti. Kirişleri kapkara kesilmiş, duvarları yıkık iki tane barınak; kırık çitler, sanki aygırlar çiğneyip geçmiş gibi görünen ağıllar. Kadını bitişik evin eşliğinde çömelmiş halde gördüm, sırtı bana dönüktü.

Ani bir işeme ihtiyacı fena bastırdı. Yüzümü kulübeye döndüm, sıcak asitli sıvı neredeyse bitmek bilmedi. “Jesu! Bir haftamı uyudum ben?”

Bir bilge ne demiş; “Yemek yediğin yere sıçmayacaksın.” Aristo galiba. Yollarda da hayat kuralıdır bu. Neresi müsaitse orada hacetini görürsün. Her gün yol aldıkça pisliğini de her tür boku da ardında bırakırsın. Hisarda bu iş için kullandığım bir gardırobum var. Hisarlarda yediğiniz yerde sıçarsınız, bir yandan da ne bok işler karıştıracağınızı düşünürsünüz kumru gibi. Üç aylık krallığımda bunu öğrendim.

Nihayet bitti. Bir haftalık çiști resmen.

Kendimi daha iyi hissettim. Tamam. Esnerken ağzım yırtılacaktı. Arazi kuzeye doğru dümdüz uzanıyordu, Matteracks'ın sarp dorukları güneyde kalmıştı. Sarpdiyarlar'dan ya çıkmıştık ya da çıkmamıza ramak kalmıştı. Gerindim ve aheste adımlarla kadına yaklaştım. "Bunu benim adamlarım mı yaptı?" Kaşlarımı çatarak tekrar etrafıma bakındım. "Hangi cehennemdeler şimdi?"

Kadın başını çevirdi, yüzü bitkin, gözleri hülyalıydı. "Ancrathlı askerler yaptı." Kucağında bir çocuk vardı, cansız, rengi kül gibiydi, bir kızdı, altı yedi yaşlarında belki.

"Ancrath mı?" Tek kaşımı kaldırdım. Gözlerim sürekli kıza kayıyordu. "Sınıra yakın mıyız?"

"Beş mil," dedi kadın. "Burada yaşayamazsınız dediler. Bu topraklar mülhak edilmiş. Kulübeleri ateşe vermeye başladılar."

Mülhak. Kafamın içinde küçük bir ışık yanar gibi oldu. Sınır ihtilafı yaşanmış olmalıydı. En eski haritalarda Lord Nossar'ın toprakları buralara kadar uzanırdı.

Kusmuğun kokusunu alabiliyordum artık, sabah havasında kekremsi bir kokuydu. Kızın saçında kusmuğun kanlı-siyah bu laşığı vardı.

"Kocanı öldürdüler mi?" diye sordum. Kendime şaşırdım. Te-nezzül edip de böyle şeyler için ağzımı yormazdım pek. Kafama yediğim darbeye yordum.

"Oğlumuzu öldürdüler," dedi, küle dönmüş kerestelere kaydı gözleri, beni görmez oldu, göğe daldı. "Davie haykırarak dışarı fırladı, boğuluyordu, dumandan kör olmuştu. Askerin tekine fazla yaklaştı. Tek hamlede biçiverdi adam, sarmaşık biçer gibi oğlumun karnını deşiverdi. Bağırsakları..." Gözlerini kırpıştırarak başını kıza eğdi. "Sürekli haykırdı. Susmuyordu. Başka bir asker okla boynundan vurdu onu."

"Ya kocan?" Oğlunu sormamıştım ona. Onun hikâyesini istememişim. Kız da sürekli beni seyrediyordu, ilgisizdi, umutsuzdu.

“Bilmem.” Sesi donuktu. Hisler köreldiğinde böyle çıkar insanın sesi. “Davie’nin imdadına koşmadı, ona sarılmadı, askerler onu da biçecek diye çok korkmuştu.” Kız hırıltılı bir sesle öksürdü. “Şimdi habire ya ağlıyor ya da bomboş yere bakıyor.”

“Çocuğun neyi var?” Beyinsizliğime lanet okudum. Bugün aklıma sadece soru geliyor, dudaklarımdan dökülüyordu.

“Hasta,” dedi kadın. “Karnından. Ama galiba kanında da bir şey var. Bence çöpler yüzünden.” Kızı bağrına çekti. “Ağrıyor mu, Janey?”

“Evet.” Cansız bir fısıltı.

“Çok mu, az mı?”

“Çok.” Yine fısıltı.

Yapacak bir şey yokken böyle sorulara ne gerek var? “Doğru olanı yapmış,” dedim. “Kocan. Bazen geride durmak gerekir. Uygun anı kollamak için.” Benzer bir olayda dikenler beni zapt etmiş, benim yerime karar vermişlerdi. “Doğrusunu yapmış.” Atımdan düşmeden önce çok hakiki gelen bu sözler bağlamından kopunca kulağa boş geldi. Kafatasına tek bir darbe insanda mantık namına bir şey bırakmıyordu.

Çayırıktan atlıların yaklaştığını gördüm. İki adam, üç at. Makin ile Rike eyer sırtında tırıs adımla ahenkli ilerliyordu.

“Ayağa kalktığını görmek güzel, Jorg.” Makin sırtıttı. Rike’in suratı beş karıştı. “Gördüğüm kadarıyla Sara Bacı ile Efendi Marten sana iyi bakmışlar.” Makin böyleydi işte, daima arkadaş edinir, isimleri anımsar, suyunuza giderdi.

“Sara demek?” dedim. Sonuçta bunlar halkım sayılırdı ne de olsa. “Bu da küçük Janey.” Bir anlığına öbür Jane gözümün önüne geldi, kayaların altında ezilmiş, ışığı solarkenki o haşat haliyle. Daha iyi gerekçeler bulmam gerektiğini bana o Jane söylemişti bir keresinde. Kazanmak istiyorsam daha iyi gerekçeler bulmalıyım, hatta belki de her şey için daha güçlü gerekçeler.

“Onu içeri götür,” dedim. “Burası çok soğuk.” Cılız bir vicdan azabına kapıldım, ayakta duran yegâne dört duvara işediğim için.

Sara kalktı ve kızı içeriye taşıdı.

“Demek beni ölüme terk ettin, öyle mi Makin?” diye sordum. “Diğerleri nerede?”

“Yolun bir mil aşağısında kamp kurdular.” Başıyla kuzeyi işaret etti. “Başka akıncı birliklerine karşı nöbetteler.”

Akınların arkasında şen ihtiyar Nossar’ın olduğunu varsaymak tuhaftı. Güzel anılara turp sıkamak gibiydi. Onu kendi ziyafet salonundaki haliyle anımsıyordum, masaya eski püskü haritaları serer, kılı kırk yararcasına nasıl da incelerdi. Elm istihkâmındaki meşe koltuğunda oturan Nossar; kırçıl sakallı, candan bakışlı. O salonda oynardık biz, Will’le ikimiz, Sara’nın kucağında taşıdığı çocuktan daha büyük değildi yaşımız. Nossar ve haritadaki sınırları. “Adamlarının” Renar’ın veletlerini nasıl da sindirdiğiyle ilgili o hırçın konuşmaları.

“At binecek durumda mısın?” diye sordu Makin.

“Yakında.” Atıma yaklaştım. Baş seyis ona “Brath” adını takmış, ben de ismi değiştirmeye gerek duymamıştım. Yeterince güçlü bir hayvandı ama Gelleth’in üzerine dağı yıktığım sırada can veren Gerrod’un tırnağı olamazdı. Eyer hurçlarımı karıştırıp içlerinden birkaç gerekli şey aldım ve Sara’nın peşinden gittim.

Dışarı çıkarken aydınlık kör etmişti. İçeri girince de karanlık kör etti. Leş kokuyordu ahır. Uyandığımda fark etmemiştim ama şimdi burnumun direğini kırıyordu. Bayat kusmuk, ter, hayvan dışkısı. Halkı koruyacağını, onlara barış getireceğini söylediğinde Temren Prensi’ne inandım. Kaderimde iz bırakacak şeyler yaparken daha iyi gerekçelere ihtiyacım olduğunu söylediğinde Jane’e inandım. Her söylenene inanırdım ben. Bana mantıklı gelen şeyler hariç her şeye.

Kadının yanma çömeldim. İsmini daha şimdiden çıkaramıyordum. “Yeni kral sizi korumadı demek?”

“Kral mı var ki?” dedi, sesi ilgisiz, beni başından savar gibi.

“Merhaba Janey,” dedim, sevecenliğimi kıza yönelterek. “Dünyanın en çirkin, en iri adamını getirdim sana, gördün mü?”

Yarım yamalak bir gülümseme belirdi dudaklarında.

“Canın ne istiyor, küçük Janey?” diye sordum. Burada ne yaptığımı bilmiyordum, köylülerle birlikte leşin içinde böyle çömelmiş vaziyette. Belki Temren Prensi’ni herhangi bir konuda aşmak istiyordum sadece. Kafama yediğim darbenin yan etkileri de olabiliyordu. Muhtemelen Maical da kafasına bebekken darbe yemişti ve o darbenin etkisini ömür boyu taşıyordu.

“Davie’yi istiyorum.” Doğal olmayacak biçimde kıpırtısızdı. Bir tek ağzı oynuyordu. Bir de gözleri.

“Büyüyünce ne olmak istiyorsun? Ne yapmak?” Kendi çocukluğumu hatırladım. Kanatlı ölüm olmak istiyordum. Bana ait olanı verene dek dünyayı kırıandan geçirmek.

“Prenses,” dedi Janey. Durakladı, “Ya da denizkızı.”

“Ona masallar anlatıyorum da, efendim,” dedi anası, hâlâ yarı ürkekti, perişan, umutsuzluğun pençesinde. Kim bilir ne zannediyordu beni. “Büyükannem okumuş kadındı,” dedi. “Ailemde masallar kulaktan kulağa anlatılır.” Janey’nin saçlarını okşadı. “Canı yandıkça masal anlatıyorum. Akli başka şeyle meşgul olsun diye. Kafası zırvalıklarla doldu. Denizkızının ne olduğunu bile doğru dürüst bilmez.”

O anda dilimi ısırđım. Aynı anda üç imkânsız istek birden. Onlara kral mantığıyla yaklaşmıştım. Tacımı, tahtımı düşünerekten; ordumu, servetimi ve surlarımı hesaba katarak.

Kızcağız kardeşini istiyordu, prenses olmak istiyordu, denizkızı olmak istiyordu. Hastalık onu alacaktı, anasının kucağından çığılık çığığa koparıp buz gibi mezara sokacaktı. Kralın tüm atları da tüm adamları da gelse bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ona dokunuverdim, Janey’ye, alnına usulca. Bedeni çoktan ölümün pençesindeydi, benim ilave etmeme gerek yoktu. Yine de

dokundum, teninde ölümün nabız gibi atışını parmak uçlarımla hissettim, onu iliklerine kadar kemiriyordu. Bünyesindeki hastalık içimde barındırdığım nekromansiye sesleniyor, bir bağ kuruyordu. Benimkinin altında pır pır atan çocuk yüreğini duyumsuyordum.

“Gitmeye hazır mısın, Jorg?”

“Evet.” Brath’ın eyerine atladım.

Aheste adımlarla yola düştük.

“Şu ottan hiç arttı mı, Birader Jorg?” diye Makin sordu.

“Ağrı yüzünden hepsini yutmuş olmalıyım,” dedim, belimdeki keseye pat pat vurarak.

Makin gözlerini devirdi. Dönüp harabe çiftliğe göz attı. “Canına yandığım. Orada yeterince...”

Cılız bir zil sesi lafını kesti. Çarpan zillerin sesi, zembereğin zırlıtısı, tepinme, bir de çocuk kahkahası duyuldu.

“Orada başka bir şey bıraktın mı, Jorg?” diye sordu Makin.

“Kızıl Kent haklıydı,” dedim. “Meret lanetliydi. Uğursuz. Köylülerin başına musibet olması daha iyi, ha, ne dersin?”

Yaylada rüzgâr insanın gözlerini acıtıp yaşartır.

Rike dizginlerine asılarak geri dönmeye yeltendi.

“Sakın ha,” dedim.

Sakındı o da.

O gece gözüme uyku girmedi. Aylarca Hortlak’ın rahatlığına alıştığımndan belki, gözüm yatak arıyordu. Uyku gözüme zor girdi ama rüyalar daha çetindi, sürükleyip götürdü beni.

Karanlık bir odada yatıyordum, leş gibi kusmuk ve hayvan kokan havasız, karanlık bir odada; kızın, çocuğun gözlerindeki parıltıdan başka bir şey görmüyordum. Sadece bileğimdeki saatin *tik tak tik*’ini işitiyordum, bir de kızın *hır hır hır* soluğunu, kesik kesik, hummalı.

O tıkırtı, hırıltı ve kızın gözlerindeki parıltı eşliğinde çok uzun bir süre yattım.

Yattığımız yerden ılık bir nehir alıp götürdü bizi, buram buram karanfil kokusu.

Tik, hur, tak, hur, tik, hur.

Sonra aniden uyandım, soluk soluğa.

“N’oluyo?” diye mırıldandı birisi. Battaniyesini çekmiş Kent’i muhtemelen.

“Hiç,” dedim. Hâlâ rüyanın etkisindeydim. “Saatim durdu sandım.”

Ama saat değildi duran.

Gün ağarırken Makin esneyerek yanımdan kalktı, tükürüp sırtını büktü. “Jesu, her yanım tutulmuş.” Çipil gözlerle benden yana baktı. “Bir pinçik karanfil otu dışında dermanı yok bunun.”

“Çocuk dün gece öldü,” dedim. “Can çekişmeden, usulca.”

Makin o kalın dudaklarını büzdü ve gıkını çıkarmadı. Yıllar önce kaybettiği kendi çocuğunu anımsadı belki. Nereden bildiğimi bile sormadı.

*Birader Maical yaşını hiç göstermez, sanki zaman
meftumundan yoksunluğu yılların izinden de muaf
kılar onu. Dünyayı dingin gri gözlerle seyreyler,
iri kıymıdır, çam yarması. Birader Huysuzbodur,
Maical'in saçını sıfıra vururken atkuyruğu bırakır,
bir de sinekkaydı aldı mıydı sakalını, kaymak gibi olur yanakları.
Birader Maical'in kafasının içinin tam takır kuru bakır
olduğunu bilmeseniz hani, diğer biraderler gibi yaman
bir haydut sanırsınız kılığından. Ama muharebe zamanı
hamarat kesilir birden, sanırsınız aklı başında, ne zaman ki
patırtı diner, cesetler yığılır, Maical savaş meydanında
ağlayarak dolandır.*

9

Dört yıl önce

Renar sırtlarında düz araziler bulunsa da çok azdır, taş ve ottan başka şey yetişmez orada, ekseniz de yine taş biter yerden. Kral olarak geçirdiğim üç ay boyunca dağlardan ayrılmadım. Heimrîft'e giden yol kuzeye kıvrıldıkça, krallığının Ken Bataklıkları'na ve Ancrath'a değen eteklerini daha yeni keşfediyordum.

Harabe çiftlikten uzaklaştık, isimlerini bu sefer anımsadığım köylüler Marten ve Sara'dan, ölü kızları Janey'den; yirmi millik bir yolculuğa çıkmamızdan önceki bir bahar arefesi gecesi soluğu duruvermişti kızın. Yoldaşlarımla gitmek için heveslendiği, fırsatlara gebe sınır topraklarından ayrılmadık. Bir haydut çetesinin krallığın içlerine ilerledikçe ciddi bir direnişle karşılaşmaması, krallığın zayıflığının göstergesidir. Thurtan'ın uç kesimleri hep gevşekti, Ken Bataklıkları daha da gevşek. Ancrath bu bakımdan çetindir diyebiliriz. Duvara toslamış kadar olursunuz.

“Neden durduk?” Soran Makin'di.

Yol ayrımıydı. Haritada işaretlenmemiş bir kavşaktı, Ancrath ve Bataklıklar'ın Sarpdiyarlar'la birleştiği yerde, kasvetli bayırlara açılmış bir toprak yol. Uzun otları rüzgâr hışırdatıyordu. Üç ulusun birleştiği her yer fırsat tanınsa iyi ekin verecekti. Toprağını kan besliyordu çünkü.

“İki seçenek var. Ancrath yönünde olmayanına sapalım,” dedi.

Gözlerimi yumdum. “İşitiyor musun, Makin?”

“Neyi?”

“Dinle,” dedim.

“Neyi?” Başını yana eğdi. “Kuşları mı?”

“Kulak kabart.”

“Sivrisinekler?” Makin kaşlarını çatarak sordu.

“Yecüc duyuyordur,” dedim. “Değil mi evlat?”

Arkamda kıpırdandığını hissettim. “Çan mı?”

“Jessop’taki çan, ölülerin bataklık akıntılarıyla taşındığı yer. O çanın öyle tok bir sesi vardır ki bataklığı aşar, ta millerce öteye ulaşır,” dedim.

O çan beni bir keresinde yurduma geri çağırmıştı. Bir yabancıнын rahminde yeni bir kardeşimin gizlendiğini bana o çan haber vermişti, bir kraliçenin elbiseleri altında parça parça cisimleştiğini. İpek ve dantellerin altında. Şimdi de bana Temren Prensi’nin sözlerini anımsatıyordu. Kılıç darbesinin neredeyse aklımdan çıkardığı sözleri. Küçük kardeşimin oynamaya çıktığını haber veriyordu, babamın beşik oyuncağı niyetine ona ilk olarak veraset haklarımı verdiğini.

“Bu taraftan gidiyoruz,” dedim ve daha çetin yola saptım.

“Heimrift *öbür* tarafta,” dedi Makin. Bir de eliyle gösterdi. “Çıkıntılık yapmak için söylemiyorum. Sadece, malum, hepimiz kanlar içinde can çekişirken birisinin kalkıp da uyarmadığımı söylemesini istemem.”

Bal gibi çıkıntılık yapıyordu ama haklıydı, ben de mani olmadım.

Bir saat kadar yol alarak bataklık toprakların nahoşluğunu arkamızda bıraktık. Bahar, tüm gayretiyle yüksek yamaçlara ulaşmaya başlamadan önce Ancrath’ta at koştururdu. Ormanlara ulaştık, yeşermemiş hiçbir dal yoktu, sanki baharın tek bir balyoz darbesiyle hepsi pıtrak vermişti. Biraderleri ana yoldan çıkardım ve ormanın içlerine giren patikaları takip ettik. Hiç kimseyle karşılaşmak istemiyorsanız orman patikasına sapacaksınız, bilhassa Ancrath’ta çünkü babamın Orman Nezaretçileri’ni ondan çalmıştım.

Baharın ılıkılığı, taze yaprakların pırıl pırıl yeşili, ardıçkuşlarıyla toygarların şakıması, âdeta soluk alıp veren ormanın zenginliği... Renar Sarpdiyarları'nın bilmediği tüm güzellikler Ancrath'taydı ama yeni krallığının yaban hayatını, çıplak kayalarını, erişilmez doruklarını, hatta doğudan batıya durmaksızın esen haşin rüzgârını yeni yeni takdir ediyordum.

Huysuzbodur öne eğilerek Sübyan Sim'in saçından bir şey kopardı. "Ot kenesi." Tırnaklarının arasında ezdi. Cennette bile yılan sorunu vardı.

Patika daraldıkça kelle arabası çalırlara ve devrilmiş ağaçlara takılmaya başladı. Dallar suratına ardı ardına şamar attıkça Rike'in sövgüleri giderek sıklaşıyor, daha sunturlu bir hal alıyordu.

"Eyerde o kadar dik oturmamalısın, Ufaklık," dedim ona.

Makin yanaştı, aralarında yaptıkları bir şakaya kıkırdayan Kent ile Çıngar peşindeydi. "Yakında yürümek zorunda mı kalacağız?" İyice sarkmış bir yeşilliğin altından eğilerek geçti.

Dereyi aşan küçük bir yığma köprünün üzerinde dizginlere asıldım, köprünün yaşı İsa'nın yürümeyi ilk öğrendiği zamanlara denk olsa gerekti. Köprüyü anımsıyordum, Servi Hisar'dan temelli ayrılmadan önce tek başıma gittiğim en uzak mesafe burasıydı galiba. "Atları burada bırakacağız," dedim. "Onlara sen göz kulak olacaksın Huysuzbodur, bugünkü keskin gözlü adamımız sensin."

Huysuzbodur'un tüm keskinliği bundan ibaret değildi. O bıyıkla salak gibi görünüyor olabilirdi ama hançer kullanmakta ustaydı, zulasında yeterince taşırdı.

Yecüc ile Gorgoth'u da bırakmayı düşünüyordum. Özellikle de Gorgoth'u zira ilk defa gidilen bir yere götürülebilecek bir şey değildi. Tahta kurulmamın üstünden bir iki gün geçtikten sonra onu Hortlak'a ilk kez soktuğumda ortalığı epey karıştırmıştı. Sakatlığına rağmen –geçidi benim için açık tutarken bir sürü ok yemişti– hafife alınamayacak bir canavardı. Bir çarşı günü Coddin'e talimat verip onu batı avlusuna çıkarttırmıştım. Kopan patırtıya

baktığınızda birisinin arı kovanını elinden düşürdüğünü zannederdiniz. Bir kocakarının teki çılgılığı basmış, eliyle göğsünü tutup yere yığılıvermişti. Bir gülme tutmuştu beni. Kadının bir daha ayrılmadığını söylediklerindeyse... şey, o zamanlar bu da komiğime gitmişti. Galiba yaşılanıyorum çünkü bunu anımsamak artık eskisi kadar eğlendirmiyor beni. Yine de doğruyu söylemek gerek, kadın çok komik düşmüştü.

Neticede ikisini de yanıma aldım. Gorgoth zorlu ortamlarda ihtiyaç duyacağınız türdendir; Yecüc ise, malum, zahmetsizce kamp ateşi yakıveriyor.

Yemyeşil bir ormanda kimseciklere görünmeden ilerlemek, şayet yolunuzu biliyorsanız ve kömürçüleri insandan saymazsanız çok zor değildir. Gariban bir ırktırlar, gevezelikleri yoktur. O yüzden Rike onları öldürmek zorunda kalmadı.

İşte böyle, geyik patikalarını izleyerek Ancrath'a kolayca sızdık. En çetin krallıkların sınırlarında bile açık bulunur.

“Bu kadar kolay olmamalıydı,” dedi Makin. “Benim zamanımda böyle değildi. Haydutların böyle elini kolunu sallayarak dolaşmalarına izin verselerdi Coddin ile ahbaplarının canına okunurdu.” Başını iki yana salladı, bundan yakınması tuhaftı ama.

“Babanın ordusu zayıflamış mı yoksa?” Yürüdükçe bitki örtüsünü mahveden Gorgoth soruyordu.

Omuz silktim. “Askerlerinin yarısı ya bataklıkta ya da sıradan köylerdeki kışlalardadır. Bu günlerde çamurun içinden habire ölü varlıklar peydahlanıyor. Benzer sorunu yaşayan başkaları da var. Maiyetimdeki bir tüccardan duydum, Batık Adalar Ölü Kral'ın eline geçmiş. Hem de hepsi. Yürüyen leşler, gulyabaniler, ölü-çıgırıcılar, tayfgiller cirit atıyormuş.”

Makin istavroz çıkararak adımlarını hızlandırdı.

Hafif seyahat ediyorduk, ağaçların arasında güzelce dinleniyor, iyi besleniyorduk. Sübyan Sim tavşan yakalamanın bir yöntemini bulmuştu, ben de arada sırada isabetli bir taş atışıyla sincap veya

güvercin düşürüyordum dalından. Baharda hayvan avı kolaydır, hava yeni ısındığından çeşit boldur, doğanın bereketi yüzünden fazlasıyla şaşkındırlar ve hevesle kanat çırttıklarından atılan taşlara yeterince dikkat etmezler.

Ancrath sizi efsunlar, en çok da havasının şurup gibi olduğu, kuytularına altın sarısı güneş huzmelerinin çağıladığı ormanında yapar bunu. Buram buram alıç ve yaban soğanı kokularının arasında ardıç kuşu ve serçelerin şakımaları eşliğinde tek sıra yürüyorduk. Yürüdükçe havanın güzelliğiyle hülyalara dalıyordum, burnuma çarpan kokularsa William'a dair anılarımı canlandırıyordu. Bir gece kardeşim hastalanmıştı, annemin iki gözü iki çeşmeydi, yuvarlak masa şövalyeleri suratıma bile bakmıyorlardı. Tüm din adamları yataklarındayken karanlık şapelde fısıldadığım duaları anımsıyordum, verdiğim sözleri. O zamanlar tehdit savurmazdım. Eskiden Ulu Tanrı'yla pazarlık bile yapardım. Odamıza parmak uçlarımda geri dönünce William'ın yanına kıvrılıp başını tutmuştum. Keşiş ona acı iksirler içirmiş, bacağına kesik atıp kirli kanı akıtmıştı. Annem göğsüne ballı soğanlı bir merhem sürmüştü. Bu sayede bir nebze rahat soluk alıyor gibiydi. Gecenin sesleri eşliğinde öylece yatmıştık; William'ın hırıltılı nefesi, kapının dibinde pinekleyen tazımız Adalet'in horultusu, koridordaki hizmetçi kızların örgü şişlerinin şıkırtısı ve zifirî karanlığa aldırmandan Servi Hisar'ın etrafında uçuşan yarasaların neredeyse duyulmayacak kadar tiz cıgıllıkları eşliğinde.

"Hayrola, karalar bağladın," dedi Makin.

İrkilerek başımı kaldırdım, az kalsın tökezliyordum. "Eften püften şeyler, bugünlerde esiyor bazen." Aptal bir çocuktum.

Bazen hayıflanıyordum, keşke eski anılarımı kesip atabilsem, hepsini rüzgâra savurabilseydim. Keskin bir bıçak o günlerdeki acizliğimi yontabilseydi, acı derslerden başka bir şey bırakmazdım geriye.

Ormandan çıkana dek hiçbir sorunla karşılaşmadık: Servi Hisar'ın etrafındaki arazi ağaçtan arındırılmış, tarlalara ayrılmıştı; hem kralın karnı doysun hem de düşmanlarının yaklaştığını görebilsin diye.

Devasa bir kızıl gürgenin gövdesine yaslandım, geride kalan son ulu ağaçlardan birine; orman bitmiş, kim bilir, havuç veya lahana ekili iki dönümlük bir tarla başlamıştı. Sağımız solumuz tarlaydı, göz alabildiğine. Bir tanecik korkuluk izliyordu bizi.

“Yalnız gideceğim,” dedim. Göğüs zırhımı çözmeye koyuldum.

“Nereye?” diye sordu Makin. “Oraya ulaşamazsın, Jorg. Hiç kimse ulaşamaz. Hem neyine gerek? Eline ne geçecek ki?”

“İnsanın arada sırada aile ziyaretinde bulunmaya hakkı vardır, Birader Makin,” dedim.

Kolluklarımın kayışlarını çözdüm, göğüs zırhımın, son olarak da gerdanlığımın. Boynumu demirle korumak hoşuma gidiyordu, bir iki kez gırtlığımı kesilmekten kurtarmıştı ama gideceğim yerde zırhın bana faydası yoktu.

Kınımı belimden çıkardım. “Kent, bu sana emanet.” Gözleri irileşti, bir önderin adamlarını güven duygusuyla nasıl bağladığını sanki bilmiyormuş gibi.

“Böyle bir kılıcı... Sir Makin'e...”

“Ben sana verdim.” Lafını kestim.

“Kılıçsız olmaz, Jorg,” dedi Maical, bakışları şaşkın. Sim onun arkasından hiç yorum yapmadan seyrediyordu, sarıp sarmaladığı arpını açmakla meşguldü. Beklerken nasıl sakın vakit geçireceğini biliyordu en azından.

Hançerimi kaşla göz arasında çekiverdim, Huysuzbodur'dan öğrendiğim bir numaraydı. “Kafamdaki şey için bu da iş görür, Birader Maical.”

“Bana iki gün verin,” dedim. “Geri dönmezsem, Rike'ı yollayın hisarı kasıp kavursun.”

Bir baş selamı verip onları havuçlarla baş başa bıraktım. Lahana da olabilir.

Orman kıyısı boyunca ilerleyerek Roma yoluna yöneldim. O yola sapıp da hiç ayrılmazsan seni doğruca papanın kapısına çıkarır, derler. Ben tam tersi istikamette yürümeyi tasarlıyordum.

Roma yolu civarında bir mezarlık vardır, büyük kısmını ormanın yuttuğu, çoğunluğun unuttuğu. Orada çocukken avlanırdım, yıkık kabirleri sarmaşık bürümüş, küf bağlamış, ağaç kökleriyle çatlamış olurdu. Mezarlık bir kısmı gizlide kalmış, dönümlerce araziye kaplar; kayıp bir kabristandır. Tozlu kitaplarda adı Perechaise olarak geçer. Mezar taşı yazıtları bana hiçbir şey ifade etmez, *Sevdiceğimiz 1845. Rahmete Erdi, 1710. Kalbim burada yatıyor, 1908.* Zar zor okunur. Düşükleri tarihler bile uzun zaman önce manasını yitirmiştir.

Mezar taşları şeffaf bir reçineyle kaplanmıştı, camdan daha sert bir malzemedir ve mezar taşlarını en fazla kıl kalınlığında bir tabakayla korur. Bunu farketmem yıllarımı almıştı. Taşların aşınmış görünümü çok eskiden kalmaydı. Şimdi balyoz indirsenez bile parçalanmazlar. Mimarlar bu eski nişan taşlarına kıymet verirlermiş, bu yüzden asırlarca dayanacak şekilde yapmışlar.

Devrik mezar taşları arasından yolumu buldum, mezarların bazıları hâlâ sağlandı. Çoğu yağmalanmıştı. Biraz batıda tamamen mezar taşlarıyla inşa edilmiş bir köylü kulübesi vardır, zamanla silikleşmiş yazıtlarıyla granitten eski püskü nişan taşları kara cahil çiftçilerin yerine ölüleri hatırlar. Hikâyelerle inşa edilmiş bir ev, okuma bilmeyen bir adamın barınağı olmuş.

Kızı yol kenarındaki yerinde buldum, pembe bahar çiçekleri saçına düşmüştü. Mevsimler geçtikçe hatları yıpranmış. Ama güzelliği baki kalmış, elmacık kemiklerinin çıkıklığı, uzuvlarının zarafeti, zar zor belli göğüs hatları biraz yosunla çillenmişse de yerli yerinde. Hayatını özetleyen taş yontulmuş runiklere ihtiyacı yok. Yavrumu gömdüğüm yer burası. Verdiği mesajı yazıya dökmek gereksiz. Zıyan olmuş bir yılın kışında ölmüştü, evladı kışı atlatıp baharı görebilsin diye tüm servetini feda edebilecek varlıklı bir adamın kızıydı.

Onu ilk kez bir sonbaharda görmüştüm, çok eskiden, güz yaprakları kovaladığı köpeği silme örtmüşken. Ben onu seyrederken, ayaz rüzgâra karşı paltolarına sımsıkı bürünmüş bir şekilde yoldan aceleyle geçen başkaları olurdu. Kimisi duraklar, kızın neyi kovaladığını kestirmeye uğraşırdı merakla, kollarını kavuşturarak, yağmurdan gözlerini kısarak. Yollarına devam ederlerdi. Bense kalırdım. Onlar *kendilerinin* neyi kovaladıklarını da merak ediyorlardı muhtemelen.

Köpeğini kovalıyordu kız. Ufak bir teriyerdi, taşa oyulmuş, yağmurda düşen yapraklarla gözden yitmişti o sonbahar. Teriyerin adını bilen her kulun, tüm sevenlerinin ölümüne tanıklık etmiş, yüzyıllık bir kovalamaca. Bu çocuğa dokunan her elin kaskatı kesişine, onun dünyasını paylaşan her canlının göçüne tanıklık etmiş bir kovalamaca.

Heykel kızımı görmek için kışın ilk karı yağarken tekrar gelmiştim. İlk aşkımdı belki de. Ben seyrederken incecik kristaller halinde kar taneleri düşüyordu, öyle kusursuzdu ki yere değdikçe çın çın ötüyorlardı sanki. Hava erkenden kararmıştı; yaban kokusu taşıyan rüzgâr kardan burgaçlar çizerek Roma yolu üzerinde süt beyazı derecikler oluşturuyor, tıslayarak yalayıp geçtiği taşlar buz bağlıyordu. Don oldu sonra, kızın eteğini gümüş simle işledi, bir tek ben gördüm bunu.

Mevsimler geçti, işte tekrar buradayım, o da hâlâ baharı bekliyor.

Buraya asil beyleri ve asil hanımları gömüyorlardı. Şairleri ve ozanları. Şimdiyse hizmetçi naaşlarının mekânı. Servi Hisar'a yeterince yakın, hisli hanımefendilerin süt annelerini ziyaret etmeleri için makul uzaklıkta. Baharı bekleyen kızımın etrafına yaşlı uşaklarını, hatta bazen de sadık köpeklerini gömüyorlar. Saray maiyetinden yufka yürekli hanımlar havlamayı bırakmış parfümlü oyuncaklarıyla geliyorlar.

Bir keresinde altı yaşında bir oğlan, sıırıslıklam ve yarı donmuş halde, eskiden belki de kurt olan bir şeyi sürükleyerek getirmişti.

“Merhaba, Jorg.”

Dönüp baktım, eski mezarların arasından Katherine yaklaşıyordu, güneş vuran saçları sihirliymişçesine ısıltı ısıldı.

10

Dört yıl önce

Merhaba, Jorg. *Bana tüm söylediği bu muydu? Katherine, Rennat Ormanı'nda, mezar taşları arasında.* Merhaba, Jorg mu?

Bir şeyden uyanmaya uğraşıyorum. Belki de hep uğraşıyordum. Kafa karışıklığında boğuluyorum, ta tepemde bir yerlerde ışıklar oynuyor yüzeyde, onun yukarısında da açık hava. Soluk almamı bekliyor.

Katherine'i üstünkörü tanıyorum ama onu arzuluyorum, açıklanmayan bir şiddetle. Bir illet gibi, suya ihtiyaç duymak gibi. Paris'in Helen'e beslediği hisler gibi dayanılmaz bir özlemle yataklara düşüyorum.

Hafızamda yüzünü ışıktaki inceliyorum, Servi Hisar'm cam soğanları altında, mezarlık ağaçlarının altında. Saçını yalayarak karşı konulmaz endamını yıkayan, elmacık kemiklerini aydınlatan güneş huzmelerini kısıkanıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Soluğunun ritmini anımsıyorum. Drane'in mutfağındaki o sıcakta, bir tanecik ter damlasının yavaşça boynundan aşağı, ense kökünden gerdanına doğru yuvarlanışını hatırlıyorum. İnsanlar öldürdüm, hepsini unuttum. Aldığım canlar bu kadar yer etmedi aklımda. Ama o bir tanecik ter damlası bir elmas gibi gözümün önünden gitmiyor.

“Merhaba, Jorg.” Bir selamıyla kıvrak dilim dönmez oluyor. O dört yaşımı bana hissettiriyor, bir yetişkinden ziyade sübyan gibi hissettiriyor kendimi.

Onu mantıksızca arzuluyorum. Sahiplenme, tüketme, tapınma, yiyip bitirme ihtiyacı duyuyorum. Onun zihnimde canlandırdığım hali, ete kemiğe bürünemez. O sadece bir insan, sadece bir kız ama eski bir âlemin kapısında dikiliyor ve her ne kadar ben o kapıdan geçmişe dönemesem de o içeri girebiliyor; mazinin kokusunu, o yitmiş sıcaklığın tadını beraberinde taşıyarak belki de.

Bu hisler uzun soluklu olamayacak kadar şiddetli. Alev alev yakabilir sadece, kavurur, kül eder bizi.

Onu rüyalarımda görüyorum. Dağlara karşı dururken görüyorum onu. Ulu dağlar, karla kaplı, karla pirüpak, erişilmez. Tırmanıyorum ve ıssız zirvesinde adını rüzgâra haykırıyorum ama rüzgâr sözcüklerimi yutuyor. Beni de yutuyor. Alıp boşluğa yuvarlıyor.

“Merhaba, Jorg.”

Tenim gıdıklanıyor. Yanağımı kaşıyıp da parmaklarımı geri çektiğimde hepsi kanlı, yarılmışlar. Her uzvuma iğneler, raptiyeler batıyor. Gerçek raptiyeler, gerçek iğneler. Haykırıyorum, aynı anda yüzlerce diken, tıpkı dallardaki tomurcukların çiçek açması gibi derimi yırtarak kemiklerimden fırlıyor. Hayvanları delip geçiyor dikenler, bir avcının duvarına astığı teşhirlikler misali, kaskatı kesiliyor hepsi. Sıçan, kakım, sansar, tilki, köpek... bebek. Cansızlar, seyreliyorlar.

Tekrar haykırınca karanlığa yuvarlanıyorum. Sadece bir fısıltı şekillendirir bu karanlığı. Fısıltıyla başlayan bir ilahi giderek yükseliyor.

Topoloji, totoloji, torsiyon, tazip, talan, tavan, tayt, tuttu, tutuyor... tutuyor... tut... neyi tutmaya çalışıyor?

Birisi kolumdan çekiştiriyor, saati aşırılamayacak kadar sarsak parmakları. Seri bir hamleyle odun gibi kalın, güçlü bileğinden

yakalayıverdim. Gerekli basınç noktasına başparmağımı gömdüm. Lundist bunu bana bir kitaptan öğretmişti.

“Arrrg!” Rike’in sesi. “Pes!”

Aniden doğrularak oturdum, yüzeye ulaşip uzun zamandır bekleyen soluğu içime çekerek, zihnimden karanlığı silkeleyerek. Topoloji, totoloji, torsiyon... içimden geçen manasız kelimeler yumağı.

“Rike!” Üzerime doğru çömelmiş, cayır cayır parlayan güneşi de perdelemişti.

Pis pis sırtarak kıçüstü oturdu. “Pes.”

Pes. Yol ağzı. *Kızma, doğamda var bu.* Suçüstü yakalandığınız her kabahatte öne sürebileceğiniz bir bahane. Bazen alnıma yazmam gerektiğini düşünürüm. “Hangi cehennemdeyiz?” diye sordum. İçimde bir boşluk hissi dolaşıyordu, midemden başlayıp kafamın içine dek uzanan.

“Cehennemin dibinde.” Kızıl Kent yaklaştı.

Elimi kaldırdım. Kumla kaphydı. Aslında her yer kumdu. “Çölde miyiz?”

Sağ elimin iki tırnağı sökülmüştü. Yoktu. Acımaya başladı. Diğer tırnaklarım da ya parçalanmış ya ayrılmıştı. Her yanımda bereliydi.

Yecüc bir tanecik dikenli çalının arkasından çıktı, ısıracağımdan korkarcasına yavaşça.

“Ben...” Elim şakağıma götürdüm, tenim kumdan hışırdı hışırdı. “Katherine’le beraberdim...”

“Sonra n’oldü peki?” Arkamdan Makin’in sesi geldi.

“Ben...” Hiçlik. Sonrası hiçlikti. Sanki küçük Jorgcuk baharın sıcaklığına ve bereketine kendini fazla kaptırmış, sonra da karanlığın içinden atılan bir taşla dalından düşüvermişti.

Dikenleri anımsıyordum. Kaşıntısı ve batması hâlâ vücudumdaydı. Kollarımı kaldırdım. Yara yok ama derim kızıldı ve kabuk bağlamıştı. Aslında Kent’inki de aynıydı, ismiyle müsemma biçimde kızarmıştı. Makin’i görmek için kafamı çevirdim, o da kabuk bağlamıştı, atını yularından tutmuş götürüyordu. Hayvanın durumu

ondan beterdi, ağzılığının etrafından salyaları sızıyordu, dili su toplayıp kabarmıştı.

“Burası iyi bir yer değil bence.” Hançerime davrandım ama yerinde yeller esiyordu. “Burada ne yapıyoruz?”

“Luntar adındaki bir adamla görüşmeye geldik,” dedi Makin. “Uç Doğulu bir simyacı. Burada yaşıyor.”

“Burası neresi?”

“Thar.”

İsmi tanıdım. Haritada Thurtan çayırıların hemen kıyısında gözüktü. İsmi bulunduğu yer haritada bir yanık iziyle okunmaz hale gelmişti. Yerinin dağlanarak damgalanması belki de bir kaza değildi.

“Zehirli topraklar,” dedi Makin. “Bazılarına göre kutsal.”

Mimar güneşi kavurmuştu burayı, yüzyıllar önce. Kutsal vaade göre bir gün bu topraklar tekrar güvenli hale gelecekti. Parmaklarımı kuma geri soktum. Tırnakları eksik olan parmaklarımı değil. Dokunduğum yerde ölümü hissedebiliyordum. İşaret ve başparmaklarımın arasında ufalayabiliyordum. Sıcak. Ölüm ve ateş iç içe.

“Burada mı yaşıyormuş?” diye sordum. “Yanmıyor mu?”

Makin ürperdi. “Evet,” dedi. “Yanıyor.” Makin’in öyle kolay kolay ürperdiği vaki değildir.

Boşluk hissi içimi kemiriyor, en çok sormak istediğim soruları yiyip eritiyordu.

“Peki,” dedim, “bu doğulu büyücünden ne istedik?”

Makin yanında taşıdığı bir şeyi çıkarıp gösterdi. “Bunu.”

Bir kutu. Bakır bir kutu, diken desenli, ne kilidi vardı ne de mandalı. Bakır kutu. Bir kelle sığabilecek büyüklükte değil. Bir çocuğun yumruğu sığardı ancak.

“Ne var kutunun içinde?” Bilmek istemiyordum.

Makin başını iki yana salladı. “Deliliğin pençesindeydin, Jorg. Geri döndüğünde.”

“İçinde ne var?”

“Luntar deliliği alıp bunun içine kapattı.” Makin kutuyu heybesine geri tıktı. “Seni öldürüyordu.”

“Hafızamı o kutunun içine mi kapattı?” diye sordum, inanamayarak. “Hafızamı almasına izin vermişsin!”

“Öyle yapması için adama yalvaran sendin, Jorg,” Makin benden yana bakmıyordu. Diğer taraftan Rike da bir türlü gözlerini ayıramıyordu.

“Ver onu bana.” Kutuya uzanmaya yeltendiysem de elim rıza göstermedi.

“Vermememi söyledi,” dedi Makin keyifsizce. “Bir gün beklememi söyledi. Sonrasında hâlâ istiyorsan alabilirsin.” Makin dudağını dişledi. Biraz fazla uzun sürdü çiğnemesi. “Bu konuda bana güven, Jorg, eski haline geri dönmek istemezsin.”

Omuz silktim. “Yarın öyleyse.” Çünkü adamlarını bir lidere bağlı kılan şey güvendir. Zaten ellerim o kutuya direniyordu. Kavrulmayı yeğliyorlardı. “Kahrolası hançerim nerede peki?”

Makin ufka baktı sadece. “Unut gitsin.”

Yola devam ettik, atlarımızı yularlarından çekerek götürüyorduk, hepimiz yine bir aradaydık. Doğuya yöneldik, rüzgâr üfürdüğü kum taneleri ısırgan otu gibi batıyordu. Yalnızca Yecüc ile Gorgoth tınmıyor gibiydi.

Yecüc uzak duruyordu, yanıma yaklaşmak istemiyor gibiydi hali. “Her yer böyle mi?” Ona hitaben sordum, sırf bana bakmasını sağlamak için. “Luntar’ın yaşadığı yer bile böyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Kumlar onun kulübesinin etrafında camlaşmış. Kapkara cam her yer. Ayağını kesiyor.”

Yürümeyi sürdürdük. Rike yanımda ileri gidiyordu, arada sırada kaçamak bir bakış fırlatarak. Bana bakışında bir değişiklik vardı. Sanki ikimiz denktik artık.

Başımı sık sık öne eğerek anımsamaya uğraşıyordum. Zihnimdeki deliği kurcalıyordum. “Merhaba, Jorg,” demişti.

Bellek bizi biz yapan her şeydir. Anılar ve hisler, kehribara hapsolmuş gibi mantıkla bağlanmış. Bir insanın belleğini alın, her şeyini almış olursunuz. Her defasında bir gıdım anısını koparın, sonunda onu mutlaka mahvedersiniz, kafatasına art arda çivi çakmak gibidir. Bana ait olanı geri alacaktım. Kutuyu açacaktım.

“Merhaba, Jorg,” demişti. Kız ve köpek heykelinin yanındaydık, duygusal hanımlar ile aptal çocukların hayvanlarını gömdükleri mezarlarının başında.

Hiçlik.

Ön kapıdan girerek amacına ulaşamıyorsan bir arka kapı bulman gerektiğini çok önceden öğrendim. Mezarlığın arka kapısını biliyorum. Orası ayak basmak istediğim bir patika değil ama yine de gerekirse saparım.

Ben çok küçükken, altı yaşında ya vardım ya yoktum, babamı bir düğ ziyaret etmişti; kuzeyli bir adamdı, kırçıl sarı saçlı, sakalı göğsüne kadar inen. Maladonlu Alaric. Düğ anneme bir hediye getirmişti, bir eski dünya mucizesi. Camın içinde sarmal çizen, parlak, hareketli bir şeydi; Düğ’ün iri ellerinde belirmesiyle annemin eteğinin pilileri arasında kaybolması bir olmuştu.

O şeyi istiyordum, yarım yamalak görmüştüm, anlamamıştım da. Nitekim o tür hediyeler ufak prenslere göre değildi. Babam hazine dairesinde toz toplaması için gözden ırak bir yere kaldırmıştı. Dikkatlice kulak kabartarak bu kadarını öğrenmiştim.

Servi Hisar’daki hazine dairesi demir bir kapının ardındadır, üç kat kilit vuruludur üzerine. Mimar yapımı değildir kapı ama Türkmen işçiliğidir, yüz tane mih çakılmış siyah demirden mamul. Altı yaşındayken birçok kilitli kapı sorun teşkil eder. Bu kapının teşkil ettiği sorunlarsa gani ganiydi.

Tüm hatıralarım içinde en eski anımsadığım, yüksek bir korkuluktan şiddetli boraya aldırmadan sarktıgımdı; yağmur dövüyor,

bense kahkahayla gülüyordum. Sonra birtakım eller beni tutup geri çekti.

Kararlıysanız, aklınıza bir kez koymuşsanız, hiçbir el size mani olamaz. Altı yaşına bastığımda Servi Hisar'ın dışını da en az içi kadar biliyordum. Mimarlar tırmanılacak çok az yer bırakmıştı ama Ancrathlıların, bizden önce de Or Hanedanlığı'nın yapıyı asırlarca kurcalaması sonucunda tutunacak bolca yer oluşmuştu, en azından bir çocuğun tutunabileceği derinlikte olanları boldu.

Kraliyet hazine odasının bir tane büyük penceresi vardır, yerden otuz metre yükseklikte, dümdüz bir duvardadır, bir insanın geçemeyeceği kadar dardır ve demir parmaklıklarla öyle sıkı perdelenmiştir ki bir yılan bile içeriye girmekte zorlanır. Hisarın öbür tarafında, taht odasına yakın kısmında bir delik vardır ve dış surda bulunan bir çörten kafasına çıkar. Hazine kapısı açıksa, hisarın içinde hava cereyan yaptığından çörten ses çıkarır. Durgun havalarda homurdanır, rüzgâr olunca da ulur. Keza gündoğusu sert esiyorsa ve kilerdeki belli bir pencerenin pancurları indirilmemişse yine ses çıkarır. Öyle zamanlarda tam bir velvele koparır, sanki birisi halatla veya telle kırbaçlanıyormuş gibi. Hazine odasının o yüksek penceresi olmasa çörtenin gıkı çıkmaz, kral da hazinesinin kapısının ne zaman açıldığını hayatta anlamazdı.

Zifirî karanlık bir gecede yatağımdan kalktım. William kendi küçük yatağında uyuyordu. Sıvıştığımı koca tazımız Adalet hariç hiç kimse görmedi. Sızlanarak serzenişte bulunduktan sonra peşimden gelmeye yeltendi. Onu azarlayarak kışkıışladım ve kapıyı üzerine kapattım.

Bahsettiğim demir parmaklıklar sağlam görünür ama hayatta güvendiğimiz pek çok şey gibi özünde çürüktür. Pas içlerini kemirmişti. Göbeğinde çelik kalmış parmaklıklar bile biraz kanırıtsanız bel verir. Dadımın uyuduğu, üç muhafızın nöbet teslim basamaklarında buldukları bir sikkeyi sahiplenmenin derdine düştüğü bir gece, örme bir halat sarkıtıp babamın servetine adım attım. Gömleğime

bulaşan pası silkeledim, saçıma yapışan koca koca pulları, sonra da örtüsünü açtığım fenerimi yere koydum.

İmparatorluğun neredeyse her köşesinden çalınmış Ancrath ganimeti taş raflarda diziliydi, sandıklardan taşıyor, rastgele istifler halinde yığılı duruyordu. Zırhlar, kılıçlar, ahşap leğenler içinde altın sikkeler, böcek uzuvlarını andıran mekanizmalar; hepsi fener ışığında parlıyor, havaya yabancı kokular yayıyordu, kâh naren-ciyemsi, kâh madenî. Aradığımı içi çark ve kül dolu bir miğferin yanında buldum.

Dük'ün hediyesi hayal kırıklığına uğratmadı. Cam görünümlü ama cam olmayan bir kubbenin altı, fil dişi görünümlü ama fil dişi olmayan yuvarlak bir kapakla mühürlenmişti, içinde de minicik bir manzara vardı, etrafında küçücük evlerin dizildiği minyatür bir kilise, bir de insanlar. Işığa tutup da bir o yana bir bu yana çevirerek ayrıntılarını incelerken ve ağırlığına şaşarken, içinde bir kar fırtınası oluştu, yerden burgaçlar çizerek yükselen kar taneleri tam bir tipi yaratarak yarı kürenin içindeki manzarayı örtüverdi. Kar küresini geri bıraktım, bir an onu bozduğumu düşünerek endişelendim. Mucizeler mucizesi bir şekilde, kar dinmeye başlamıştı.

Şimdi düşününce o kadar sihirli gelmiyor. Doğru zanaatkarların benzer bir şeyi sadece birkaç hafta içinde yapabileceklerini biliyorum. İmalatında cam ve fil dişi kullanırlar ama kar için ne kullandıklarını bilmiyorum ancak kadim harikaları düşünecek olursak, altı yaşını geçmişseniz bunun çok az şaşırtıcı yanı vardır. Lakin o zamanlar sihirli gelmişti, hem de en iyisinden. Çalıntı sihir.

Kar küresini tekrar salladım, bir kez daha her yeri tipi bürüdü, ardından duruldu, karlar yatıştı ve dünya eski haline döndü. Tekrar silkeledim. Bir terslik var gibiydi. Onca fırtına ve gazap hiçbir şey ifade etmiyordu. Tüm dünya ayağa kalkıyordu ama niye? Aynı adam aynı kilisenin yolundaydı, aynı kadın aynı kulübe kapısında bekliyordu. Bir dünyayı elimde tutuyordum ve ne kadar sallarsam sallayayım, içinden bazı parçaları kopsa da ne kadar değişik

biçimlerde silkelesem de hiçbir şey değişmiyordu. Adam kiliseye asla ulaşmayacaktı.

Altı yaşımıdayken bile Yüzlük Savaşı'nı biliyordum. Babamın haritaları üzerinde tahta askerleri rap rap yürütürdüm. Geri dönen birliklerin Servikapı'dan girişlerine tanık olmuştum, kan revan içindeydiler, sayıları azalmış; bazı kadınlar erkeklerinin kollarına atılırken kuytularda ağlaşan kadınlar gördüm. Savaş öyküleri okudum, ilerleme ve gerileme dönemlerini, zafer ve yenilgi hikâyelerini, babamın haberi olsa açmama izin vermeyeceği kitaplardan. Tüm olanları anlıyordum ve tüm dünyamı sağ elimde tuttuğumun farkındaydım. Eski insanların yaptığı minnacık adamları ve oyuncak kiliseleriyle öyle yapmacık bir dünyayı da kastetmiyordum. *Koskoca bir dünyaydı elimdeki*. Ne kadar silkelesem de değişmeyecekti. Birbirimize savrulup duracaktık, savaşıp öldürecek ve ölecektik, sonra da durulacaktık, pus dağılacak ama savaş hâlâ baki kalacaktı, hiç değişmeden, bekleyecekti, beni, kardeşimi, anamı.

Bir oyunu kazanamıyorsan, oyunu değiştireceksin. Bunu kilise kitabında okumuştum. Hiç düşünmeden kar küresini havaya kaldırdım ve yere çalıp paramparça ettim. Islak parçaların arasından adamı aldım, baş ve işaret parmağımın arasında bir buğday tanesi kadar vardı yoktu.

"Artık özgürsün," dedim, sonra da evinin yolunu kendisi bulsun diye bir fiskeyle köşeye fırlattım zira her şeyin yanıtını o zamanlar bilmiyordum; şimdi de aynı gerçi.

Hazine odasını terk ettim, hiçbir şey almadan, buna rağmen halattan tırmanırken az daha düşüyordum. Yorgun ama hoşnut hissediyordum. Yaptığım şey o kadar doğru geliyordu ki diğerlerinin de duruma aynı gözle bakacağını ve kabahatimin yanıma kalacağını sanıyordum nedense. Ağrıyan kollarla, üstüm başım pas ve sıyrık içinde, binbir zahmetle istihkâm siperliğine geri tırmandım.

"Ne varmış burada hele?" Koca bir el beni ensemden yakalayıp ayaklarımı yerden kesti. Anlaşılan sur muhafızları yem olarak attığım sikkeler üzerinde umduğumdan daha çabuk anlaşılmaya varmışlardı.

Meşaleleri yakan uykulu bir uşak eşliğinde babamın taht odasına çıkarılmam uzun sürmedi. Gecenin o vaktinde gümüş kandillerde balina yağı kalmamıştı, sadece ziftli meşaleler yanıyordu çatırdayarak, isten kararmış tavanı dumanıyla daha da boyayarak. Sir Reilly omzumdan tutuyordu, zırh eldiveni fazla ağırdı, etime batıyordu. Boş salonda, oynaşan gölgeleri seyrederek bekledik. Uşak gitti.

“Üzgünüm,” dedim. Ama değildim.

Sör Reilly haşın bakıyordu. “Ben de üzgünüm, Jorg.”

“Bir daha yapmam,” dedim. Ama yapardım.

“Biliyorum,” dedi Sir Reilly, neredeyse şefkatle. “Ama şimdi babamı beklemeliyiz, kendisi hoşgörülü bir adam değildir.”

Neredeyse sabaha kadar bekledik ve kapılar gümleyerek açıldığında, kendi kendime o kadar telkinde bulunmama rağmen irkildim.

Babam, üzerinde mor kaftanı, başında demir tacı, geniş adımlarla tek başına tahta yürüdü, yüzünde mahmurluktan eser yoktu. Elleri kolçaklara koyarak tahtına kuruldu.

“Adalet’i getirin,” dedi. Huzurunda sadece Reilly’le ikimiz olduğumuz halde tüm sarayın duyabileceği kadar yüksek sesle.

Tekrarladı. “Adalet’i getirin.” Gözleri çift kanatlı koca kapılardaydı.

“Özür dilerim.” Bu kez ciddiydim. “Cezam neyse...”

“Adalet!” Yüzüme bile bakmadı.

Kapılar tekrar açıldı ve mahkûmları zindana götürmek için kullandıkları türden bir el arabasının içinde av köpeğim, Will’le ikimizinki, dört bacağından zincirlenmiş olarak getirildi, arabayı Inch adındaki mülayim suratlı uşak itiyordu; bir keresinde bir ziyafet günü elime çaktırmadan burgu şekerleme tutuşturmuş iri kıyım bir adamdı.

Öne doğru hamle yapacak olduysam da Reilly’nin eli beni zapt etti.

Adalet arabanın üzerinde titriyordu, gözleri fal taşı, öyle fena zangırdıyordu ki ayakta zor duruyordu, hem de dört ayak üzerinde

olduğu halde. Islaktı, Inch arabayı daha da yakına getirince bur-
numa leş gibi gazyağı kokusu çarptı, uşak kandillerinde yakılan
türden. Inch arabanın içine eğilip çirkin, güdük bir çekiç çıkardı;
şömineye atılacak kömürü ufalamak için kullanılan büyük bir çekiç.

“Çekilebilirsin,” dedi babam.

Inch’in mülayim gözlerindeki bakış kalmaktan yana olduğunu
söylese de çekici yere bıraktı ve itiraz etmeden ayrıldı.

“Öğreneceğin dersler var bugün,” dedi babam.

“Hiç kendini yakmış mıydın, Jorg?” diye sordu babam.

Yakmıştım. Bir defasında ucu ateşin içinde bırakılmış bir şömine
demirini kapmıştım. Acı soluğumu kesmişti. Çığlık atamamıştım.
Ancak su kabarcıkları belirmeye başladıktan sonra tıslar gibi bir
ses çıkarabilmişim, ardından öyle yüksek sesle böğürmüştüm ki
annem kulesinden koşup gelmiş, bitişik odalardan hizmetçiler ve
dadım telaşla fırlamışlardı. Elim bir hafta boyunca cayır cayır yan-
mıştı; sızlamış, sular sızmış, parmaklarımın ufacık bir kıpırtısında
ta koluma kadar korkunç acılar yayılmıştı. Sonradan derisi döküldü,
altından cılk et çıktı, havayla temas edince bile acıyordu.

“Benden aşırıydın, Jorg,” dedi babam. “Malımı çaldın.”

Anamın malı olduğunu söylememem gerektiğini bilecek kadar
aklı başındaydım.

“Bu iti sevmen dikkatimi çekti,” dedi babam.

Duyduğum korkuya rağmen bu dediğine şaşıtm. Öyle şeyleri
fark etmez, daha ziyade kulağına çalınır sanıyordum.

“Bu bir zayıflıktır, Jorg,” dedi babam. “Herhangi bir şeye sevgi
beslemek zayıflıktır. Bir taziyı sevmek ahmaklıktır.”

Hiçbir şey demedim.

“Yakayım mı şu iti?” Babam en yakınındaki meşaleye uzandı.

“Hayır!” Dehşet dolu bir feryatla patladım.

Geri çöktü. “Gördün mü bak, şu it seni nasıl da zayıf kılıyor?” Sir
Reilly’ye bir bakış attı. “Daha kendisini idare edemezken Ancrath’ı
nasıl idare edecek bu?”

“Yakma onu.” Sesim titriyor, yakarıyordum ama aynı zamanda bir tehdit de vardı sesimde, hiçbirini fark etmese bile.

“Başka bir çare bulur muyuz acaba?” dedi babam. “Bir orta yol.” Çekice baktı.

Anlamadım. Anlamak istemedim.

“İtin bacağı kır,” dedi. “Tek bir darbeyle, adalet yerini bulsun olsun.”

“Hayır.” Yutkundum, boğulacak gibiydim. “Yapamam.”

Babam omuz silkti ve tahtında kaykılarak tekrar meşaleye uzandı.

Beni dağlayan şömine demirinin acısını hatırladım. Dehşetin pençesine teslim olabilir, ağlayıp tepinerek isteriye gömülebilirdim ve her şey olup bitene dek orada kalabilirdim. Gözyaşları içinde kaçıp saklanabilir, Adalet’i kaderine terk edebilirdim.

Babamın eli meşaleyi kavramaya kalmadan çekici kapıverdim. Kaldırmak bile çaba gerektirdi, birçok bakımdan fazlasıyla ağırdı. Adalet öylece titreyerek beni seyreliyordu, mızırdanarak, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış, idrak edemiyor, safi korku.

“Sıkı vur,” dedi babam. “Yoksa tekrar vurmak zorunda kalırsın.”

Adalet’in bacağına baktım, uzun çevik bacağına, gazyacı yüzünden postu kemiklerine, tendonlarına yapışmıştı; sorgu odasından alınmış bir tür kısıkaç olan demir kelepçe bileğini kesmiş, metalin üstü kanlanmıştı.

“Özür dilerim, baba, bir daha hayatta çalmam.” Ciddiydim de.

“Sabrımı zorlama çocuk.” Gözlerindeki donukluğu fark ettim, merak ettim benden daima nefret mi etmişti.

Çekici kaldırdım, kollarımda derman yoktu, neredeyse köpek kadar titriyordum. Yavaşça kaldırdım, bekliyordum, bekliyordum ki babam şunu desin: “Yeter, kendini ispatladın.”

O sözler hiç sarf edilmedi. “Kır, yoksa yanacak,” dedi. Feryadı basarak çekici savurdum.

Adalet’in bacağı yüksek sesli bir kütürtüyle kırıldı. Bir kalp atımı süresince başka hiçbir ses duyulmadı. Uzvu çarpılmıştı, alt ve üst

kesimleri mide kaldıran bir açıyla dönmüş, kanlı siyah bir peltenin arasından beyaz kemiği gözüküyordu. Akabinde bir uluma duyuldu, sonra da öfkeli bir hırlamaya dönüştü, hayvan dövüşeceği bir şey arayarak zincirlerini zorladı, acısını dindirmek içindi mücadelesi.

“Bir kez daha, Jorg,” dedi babam. Usulca konuşuyordu ama onu ulumaların arasından duyuyordum. Uzunca bir süre sözleri hiçbir anlam ifade etmedi.

“Hayır,” dedim ama meşaleye davranmasına da izin vermedim. Tekrar davranırsa geri adım atmazdı. O kadarını biliyordum.

Bu kez Adalet çekicin havaya kalktığını anladı. İnleyip sızlanarak yalvardı, it gibi. Hızla savurdum ve ıskaladım, gözyaşlarımla kör olmuştum. Araba sarsıldı, Adalet irkilerek uludu, tüm kelepçelerinden kan sızıyordu artık, kırık bacağı tendonlarmdan ayrılmıştı. İkinci darbemi indirerek diğer ön bacağına da parçaladım.

Aniden istifra ettim, sıcak ve safralı kusmuk ağızımdan püskürerek beni gafil avladı. İki büküm oldum, öğüre hıçkırı. Babamın, “Bir kez daha,” dediğini yarım yamalak duydum.

Üçüncü bacağının da haşat olmasıyla Adalet ayakta duramaz hale geldi. Arabaya pelte gibi yığıldı, kendi leş kokulu pisliğinin içinde haşattı. Ne tuhaftır ki artık ne hırlıyor ne de mızırdanıyordu. Hırlamak şöyle dursun, ben hıçkırıklar içinde iki büküm soluk almaya uğraşırken beni burnuyla dürtüyordu, tıpkı dizi bereleendiğinde veya hevesi kursağında kaldığında ağlayınca William’a yaptığı gibi. İşte köpekler bu kadar aptaldır, kardeşlerim. Ben de altı yaşında o kadar aptaldım ki zayıflığın beni ele geçirmesine, dünyanın ruhumdaki metaneti zorlamasına izin vermiştim.

“Bir kez daha,” dedi babam. “Sağlam bir bacağı kaldı, değil mi Sir Reilly?”

İlk defa Sir Reilly kralına yanıt vermedi.

“Bir kez daha, Jorg.”

Adalet’e baktım, paramparçaydı ve elimdeki salya sümüğü yalıyordu. “Hayır.”

Bunu dememle birlikte babamın meşaleyi kapıp arabaya atması bir oldu.

Ani ateş parlamasıyla geriye düştüm. Yüreğim her ne derse desin, bedenim şömine demirinin verdiği ibreti anımsıyordu ve yaklaşmama izin vermeyecekti. Arabadan yükselen ulumanın yanında öncekiler hiç kalırdı. Ben uluma diyorum ama aslında çığlıktı. İnsan, köpek, at. Canımız esaslıca yanmaya görsün, hepimiz aynı sesi çıkarırız.

O anda, geriye yuvarlandım, henüz altı yaşında olduğum halde, ellerimin beceriksizliğine rağmen, o çok ağır gelen çekici kaptım ve hiçbir gayret sarfetmeden dümdüz, sağlam fırlattım. Eğer babam biraz daha yavaş hareket ediyor olsaydı şu anda iki bölgenin de kralı olabilirdim. Oysa kıl payı sıyırdığı tacı kafasında azıcık döndürdü, sonra da tahtın arkasındaki duvara çarpıp Mimar taşında yüzeysel bir iz bırakarak yere düştü.

Babam haklıydı elbette. O gece dersimi almıştım. Köpek bir zaaftı ve Yüzlük Savaşı böyle zaafı olan bir adam tarafından kazanılamazdı. Azıcık kötülük karşısında yelkenleri indiren bir adam tarafından da kazanılamazdı. Biraz taviz verdiğinde, karşındakine tek bir taviz verdiğinde akabinde işiteceğin şey şu olacaktı; “Bir kez daha, Jorg, bir kez daha.” Ve sonunda sevdiklerin yanacaktı. Babamın verdiği ders hakiki bir dersti ama bunu bilmek onun gaddarca üslubunu affetmemi bir türlü sağlamıyor.

Yolları arşınladığım uzunca bir süre babamın öğrettiklerini takip ettim; her şeye güçlü yaklaşarak, ödünsüz. Yollardayken çocuk aklımla şuna yürekten ikna olmuşum, Adalet’in ve dikenlerin öğrettiği acı derslere sadık kalırsam ancak o zaman imparatorluk tahtı benim olabilirdi. Zayıflık bulaşıcı bir hastalıktı, tek bir solukta bir insanı tamamen mahvedebilirdi. Buna karşın, içimdeki onca kötülüğe rağmen, kendi oğluma öyle dersler verebileceğimden emin değilim.

William’ın o tür derslere hiç ihtiyacı olmamıştı. En başından metanetliydi, hep daha zeki, daha kendinden emindi, ikimiz içinde

en acımasız, hem de ondan iki yaş büyük olmama rağmen. Çekici elime alır almaz fırlatmam gerekirmiş, böyle demişti, ıskalamamam gerekirmiş. O zaman kral ben olurdum, bizim de hâlâ köpeğimiz olurdu.

İki gün sonra hem dadının hem de muhafızın elinden sıvıştım ve yuvarlak masa şövalyelerine ait ahırın arkasında bulunan atık çukuruna ulaşmanın bir yolunu buldum. Esen poyraz sulu sepken yağmurla karışık kışın son demlerini taşıyordu. Köpeğimin kalıntılarını buldum, leş kokan bir kütleydi, kapkara, vıcık vıcık, külçe gibi ağır. Onu sürüklemek zorunda kaldım, nitekim onu gömeceğime ve pislik içinde çürümeye bırakmayacağıma dair William'a söz vermiştim. Dondurucu yağmurda iki mil peşimden sürükledim, Roma yolu boyunca, başını öne eğmiş halde arabasındaki atı var gücüyle kırbaçlayan bir tüccar haricinde bomboştu ortalık.

Adalet'i köpekli kıza götürdüm ve onun yanına gömdüm, çamurun içine, ellerim uyuşmuştu, diğer yerlerim de uyuşmaktan beterdi.

"Merhaba, Jorg," demişti Katherine. Ardından hiçlik.

Hiçlik mi? Onca şeyi anımsayabilseydim. Perechaise mezarlığına giden o karanlık yolu anımsayabildiysem ve yıllarca bununla yaşayabildiysem... o kutunun içinde ne halt vardı ki geri isteyeyim?

Birçok kişinin dış görünüşü yanıltıcıdır. Ebleh bir sırtmanın ardında bilgelik, ödle bakışların altında yiğitlik yatıyor olabilir. Gelgelelim Birader Rike yaratıkların en nadiridir, varı yoğun suratından okunan bir adamdır. Kalın kaşlar, duygusuz hatlar, eskiden kalma pörsümüş çirkin yara izi, dünyaya gayrişahsi bir gazezle bakan küçük kara gözler; kara saçlar, kısa ve kalın telli, kirli, kalas kadar kalın kafasında fırça gibi. Eğer Tanrı onu, aşırı kas gücü bahşedilmiş bir dev yerine daha ufak tefek yaratmış olsaydı, bir öküz sürüsünün dayanıklılığı yerine zayıflık lütfetseydi, Rike yine de Hristiyan âleminin en gaddar cücesi olurdu.

Düğün Günü

Dağlar harika birer tesviyecidir. Kim olduğunuzu, kaç kişi olduğunuzu umursamaz.

Bir rivayete göre Matteracks'ı Mimarlar yapmış, toprağın kanını emerek gücünü çalmışlar, kayalar isyan edip de Mimarlar'ı üzerinden silerken oluşmuş dorukları. Gomst'un anlattığına göreyse, sıradağları Yüce Tanrı dikmiş, dünyayı iki eliyle biçimlendirirken ıslak kilde oluşturduğu büzüşen kısımlarmış bunlar. Kimin marifetiye onlara minnettarım. Renar Sarpdiyarları'nın "sarp"lığı Matteracks'tan gelir. Haritada mimlediği engebeli araziler, doğudan batıya, diğer krallıklara kadar uzanır ancak asıl kendini gösterdiği yer Renar Sarpdiyarları'dır. Nereye gidip gidemeyeceğinizi burada size Matteracks söyler.

İnatçı bir damarımın olduğunu arada sırada söylerler. Öyle ya da böyle, bir krala kendi krallığında nereye gidip gidemeyeceğinin söylenmesi, fıkren dahi aklıma yatmıyordu. Henüz toy gençlik yıllarımdaydım, kâh kılıçla destan yazmayı öğreniyor kâh tıraş olmanın inceliklerinde ustalaşıyor, bıçağın ucunda adalet dağıtıyordum. Bu çağlarda dağlara tırmanmaya başladım.

Tırmanmak, meğerse, benim için olduğu kadar Sarpdiyar insanı için de yeni bir şeymiş. Mecburiyetten gittikleri yerlere ulaşmayı hepsi biliyordu. Keçi otlatmak için yüksek yaylalara, yazın ticaret için dar boğazlara, opal çıkarmak için Eiger yamaçlarına. Ama gitmek

zorunda olmadıkları yerlere ulaşmaya sıra geldiğinde... Eh, mideleri guruldarken ve ucunda para yokken buna kim vakit ayırırdı ki?

“Ne halt ediyorsun, Jorg?” Coddin kan ter içinde geri döndüğümde bunu sordu bana, bileğimi her oynattığımda kütürdüyordu.

“Benimle gelmeliydin,” dedim ona, sırf surat ekşittiğini görmek için. Ben yalnız tırmanırım. Bir dağ zirvesinde iki kişiye yer yoktur zaten.

“Tekrar edeceğim,” dedi Coddin. Saçına düşen akları seçebiliyordum. Şakakları tel tel ağarmıştı. “Bunu neden yapıyorsun?”

Bu lafına dudaklarımı büzdüm, sonra da sırtarak yanıtladım. “Dağlar yapamayacağımı söylediği için.”

“Kral Knud’u bilir misin?” diye sordu. “Aynı yola sapmanı tavsiye etmem, hani bugünlerde tavsiyede bulunmam için bana maaş ödüyorsun ya, o yüzden.”

“Heh.” Acaba Katherine dağa tırmanır mıydı, merak ettim. Bence bir fırsatını bulsa yapardı. “Denizi gördüm, Coddin. Deniz dağları bütün olarak yutabilir. Çıkıntılık eden bir iki dağla arada sırada fikir ayrılığına düşebilirim ama beni okyanusa meydan okurken görürsen sana izin veriyorum, beni durdurmak için elinden geleni ardına koyma.”

Coddin’e inatçılığım yüzünden tırmandığımı söylüyordum, belki de öyleydi ama başka sebepler var. Dağların ne belleği vardır ne de bildirecek hükmü. Bir zirveye ulaşmak için çabalamakta safça bir şeyler bulunur. Dünyayı ardınızda bırakır ve sadece ihtiyacınız olanı yanınıza alırsınız. Benim gibi bir mahlukat için, kefarete bundan daha yakın hiçbir şey yoktur.

“Saldır,” demişti Miana, bir erkek düğün gününde karısının isteğini kesinlikle kırmamalıdır. En başından beri saldırmayı planlamamın

* Kral Knud tahtını deniz kenarına koydurur ve gelgit dalgalarına yanaşmamalarını emreder, dalgalar emrini dinlemez ve onu ıslatır, böylece mutlak kralın Tanrı olduğunu ispatlar. (ç. n.)

da katkısı olmuştu elbette. Çok azının bildiği dehlizleri ve taarruz koridorlarını kullanarak önlerine düştüm. Gerçi bu yolların varlığını çoğu biliyordur ama size doğru yolu gösterebilecek olanı dürüst bir rahip misali nadir çıkar.

Dört sıra halinde yan yana yürüyorduk, uzun boylu adamlar sivri kayalara başlarını sürtmemek için kambur ilerliyorlardı. Her on adamdan biri ziftli meşale taşıyordu, en arkadakiler dumandan âdeta boğulmuş durumdaydılar. Kendi meşalem tünelin en fazla on metre ötesini aydınlatıyor, doğal çukur ve yarıkları önceden haberliyordu. Bir sürü ayağın *rap rap rap* sesleri ilk başta kafa uyuşturucuydu, sonra giderek zayıflayıp âdeta duyulmaz oldu, ansızın da kesiliverdi. Döndüm, meşalemin alevinde kıpırdaşan gölgelerden başka bir şey yoktu. Emrimdeki adamların yerinde yeller esiyordu.

“Burada ne yaptığını sanıyorsun, Jorg?” Düş-sahir’in sözleri bir ırmak gibi akıcıydı, nağmeli, Sarazen şivesi hafiften belli. “Seni anbean gözlüyorum. Tasarladıkların, onları icraata dökmene kalmadan alenen anlaşılıyor.”

“Öyleyse burada ne yaptığımı biliyorsundur, Müneccim.” Et-rafıma bakınarak adamı aradım.

“Seninle dalga geçtiğimizi biliyor musun, Jorg?” Müneccim sordu. “Kendi oyununu kurduğunu zanneden piyon. Ateşlerin ardındaki Ferrakind bile gülüyor buna, tuz madenlerinde hâlâ korunan Kelem bile. Mavi Hanım seni safir oyun tahtasına yerleştirmiş, Skilfar istikbalini buzlara nakşedilmiş olarak görüyor, Matema’daki denklemlerinde seni katsayı olarak kullanıyorlar, yaklaşık değeri sıfır olan küçük bir sayı. Tahtların ardındaki gölgelerde çok az değer var, Jorg, bana hizmet edip de bundan haberin olmayışına gülüyorlar. Suskun Rahibe ismin anıldığında tebessüm etmekle yetiniyor.”

“En azından bir işe yaradığıma sevindim.” Sol tarafımdaki duvara yansıyan gölgeler, meşalemin hareketine kıyasla yavaş tepki

vererek gönülsüzce kıpırdandı. Öne adım atarak alevleri en karanlık noktaya tuttum, korlar saçtım taş.

“Bu senin son günün, Jorg.” Alevler karanlığı yutarken; karanlık, deri tabakaları gibi pul pul dökülürken taştan, böyle tısladı Müneccim. Izdırabım iştirmek bana sonsuz bir haz verdi. “Gebermeni seyredeceğim,” dedi ve gitti.

Makin az kalsın arkamdan bana tosluyordu. “Sorun mu var?”

Daldığım hayalden silkinerek adımlarımı hızlandırdım. “Sorun falan yok.” Müneccim, iplere öyle nazıkçe asılırdı ki yönlendirdiği adamın ruhu bile duymazdı. Müneccim’i kızdırmak, küplere bindirmek sadece faydalandığı sinsi güçleri sarsmaya yarar. Bugünkü ilk zaferim. Bana sataşma gereği duyduğuna bakılırsa onu bir şekilde endişelendirmiş olmalıyım. Bir şekilde başarıma şansım olduğuna hükmetmiş olsa gerek; bu da demektir ki o benden çok daha iyimser.

“Sorun yok. Hatta bugün daha da güzelleşmek üzere.”

Bir elli metre daha sonra bir merdiveni tırmandık ve İhtiyar Bill olarak bilinen devasa bir kayanın altındaki daracık boşluktan emekleyerek geçip bayırlara çıktık.

Hortlak’tan ayrıldığımız zaman anında dağlarla kuşatılırsınız. Heybetli surların ve upuzun kulelerin yapamadığı biçimde cüce kılar insanı. Matteracks’ın inişli çıkışlı sırtlarının göbeğindeyken hepimiz, Hortlak’ın kendisi, hatta Temren Prensi’nin yirmi bin adamı, birer hiçtik. Bir fil leşi üstünde kavga eden karıncalardık.

O bayırlara çıkıp dört yanımız ulu ve ıssız sıradağlarla çevrili haldeyken rüzgârın ayazında durmak iyi ki hayattayız dedirtti; madem ki ölüm kaçınılmazdı ölmek için de güzel bir gündü.

“Marten’e talimat gönderin, birliklerini toplayıp benim için Koşuyolu’nu tutsun,” dedim.

“Koşuyolu mu?” dedi Makin, rüzgâr yüzünden pelerinine sıkıca sarılmıştı. “En iyi yüzbaşımızın bir çıkmaz vadiyi tutmasını mı istiyorsun?”

“O adamlar bize lazım, Jorg,” dedi Coddin, emeklemekten tutulmuş sırtını gererek. “En iyi yüz askerimiz şöyle dursun, on askeri bile gözden çıkaramayız.” İtiraz etmesine rağmen talimatımı yürürlüğe sokmak için bir askere el ederek yanına çağırmişti bile.

“Sizce orayı savunamaz mı?” diye sordum.

Bunun üzerine Makin çark ediverdi. “Savunmak mı? Herif senin için cennetin kapılarını bile zorlar, öyle bir adamdır; cehenneme bile gider. Sebebini Tanrı bilir.”

Omuz silktim. Marten bunları yapardı çünkü ona *kurtuluş* dediği şeyi bahşetmiştim. Direnmek, ailesini korumak için ikinci bir şans. Dört yıl boyunca sırf savaş eğitimi almış, askeriyeenin her şeyini öğrenmişti, yanında Sara’yla beraber hisara geldikten sonraki tam dört yıl boyunca. Neticede dayanırdı çünkü yıllar önce çiftliğinin kalıntıları arasında, küçük kızına kurmalı bir soytarı vermiştim, bir de Makin’in karanfil otunu. Mimar oynucağı kızı gülümsetmiş, karanfil otu ise acısını dindirmiş, canını almıştı. Hastalıktan ziyade ilaç almıştı canını, kendi kanıyla boğularak ölmektense son uykusunda gülümseyerek tatlı rüyalara dalmıştı.

“Neden Koşuyolu?” Merak eden Coddin’di. Coddin meselenin peşini öyle kolay kolay bırakmazdı.

“Hisarımda Temren Prensi’nin suikastçıları yok Coddin ama casusları var. Bilmen gerekeni sana söyleyeyim, işini yapmanı kolaylaştıracak kadarını. Gerisi uzak ihtimal, önsezi, bende saklı kalması daha güvenli.” Şakağımı tıptışladım. Bir anlığına bakır kutu kalçamı yakar gibi oldu, dikenli motifi gözümün önüne geldi.

“At sırtında daha mutlu olurdum,” dedi Makin.

“Ben de dev bir dağ keçisinin sırtında daha mutlu olurdum,” dedim. “Ama elmas sıçacak, öylesi makbul. Onlardan bulana dek yürüyoruz.”

Arkamızda üç yüz adam yürüyordu. Ordular marş adım ilerleme eğilimindedir ancak Sarpdıyarlar’da o tarz ilerlemek kırılan bir bilekle sonuçlanan kısa bir yolculuktur. Gri dağlarda Nezaretçiler’in üç yüz

askeri. Kayaç zemini içten kateden tüneli tırmanarak Hortlak'ın batısındaki kayalık arazinin göbeğine güvenli bir noktadan çıkıyorlar. Burada kızıl kaftanlar yok, altın saç örgüleri de; ne şahlanmış aslanlar var ne şatafatlı ejderhalar ne de taçlı boktan kurbağalar, kayaların gölgelediği paçavradan urbalar var sadece. Buraya üniforma yarıştırmaya gelmemiştim. Zafer kazanmaya gelmiştim.

Arkamızdan havai fişekler fırlatılıyordu, loş sabah göğünü saçtıkları kıvılcımlarla donatıyor, hisarın üzerinde cılız bir sülfür şeridi bırakarak gözden yitiyorlardı. Sarpdiyarlıları eğlendirmek için yapılan düğün kutlamalarıydı bunlar, kuzeydeki bizim gibi davetsiz misafirler içinse hoş bir göz banyosuydu aynı zamanda.

Prens'in ordusu harekâta başlamış, birlikler taarruz düzeni almıştı; Normardili mızrakçılar en önde, tabur tabur okçular öbür uçta, en az onlarınki kadar uzun gövdeli tirgeşleriyle Belpa askerleri; Ken'den gelen tatar yaylı, örme sakallı birlikler, savaş davulcularının tepesinde dalgalanan kahverengi sancaklar, her bir davulcunun önünde kalkaniyle koşturan birer yamak. Okçular saflardan ayrılmak ve doğumuzda kalan sırtlara konuşlanmak üzere hareketlendi, işe yaramaz Orlanth süvari birliği hemen arkalarındaydı. Onlara daha sonra vazife düşecekti, yurdumun enkazlarında kışladıktan sonra, ulu dar boğazlar temizlenip de Prens yıktığı krallıkların sayısını yükseltmek üzere harekete geçtikten sonra. Akabinde Thurstanlar gelecekti şüphesiz. Sonra Cermenya ve düzinelerce Cermen devleti.

Hortlak'ın solundaki bayırlardan gri bir dalga halinde indik, kılıçlarımız, hançerlerimiz, kısa kırıışli yaylarımızla. Sevgili amcamın altınlarının çoğunu bu yaylara harcamıştım. Orman Nezaretçileri kısa kırıışliden anlıyordu, Sarpdiyar devriyeleri de hızlı öğreniyordu. Üç yüz asker alaışimli yaylarını kurdu, İskit yapımı. Tanesi on altın. Bu paraya her askerin altına orta halli bir katır çekebilirdim.

Prens'in kolluk kuvvetleri bizi gördü. Buna hiç kuşku yoktu. Ön saflardaki keskin gözlü bir nöbetçi bizi bir mil kadar uzaktan rahatlıkla görebilirdi. Ama niye etraflarına bakınsınlar ki? Kolluk kuvvetleri vardı.

Adımlarımı hızlandırdım. Dağlar kadar insanı zinde tutan başka bir şey yoktur. Dağlara çıktığınız ilk seferinde her şey çetindir. Hava bile solunamayacak kadar kıttır sanki. Yıllar geçtikçe kaslarınız demir gibi olur. Bilhassa tırmandıkça.

Hızlı ilerliyorduk. Bayırda hızlanmak bir kabiliyet meselesidir. Temren Prensi aptal değildi. Yanma aldığı kumandanlar seçkin subaylardı, onlar da dağları tanıyan kolcular seçmişlerdi. Onlar da hızlı ilerliyordu, neyse ki birkaç adam düştü de biz onlara yetişene kadar ayağa kalkamadılar.

Birisini gafil avlamak daima hoştur. Temren Prensi on binlerce askerine üç yüz adamımla saldıracağımı benden ummamıştı. Muhtemelen bu sayede saldırımızın haberi yayılmadan saniyeler önce varmayı başardık, duyulduğundaysa iş işten geçmişti.

Üç yüz sihirli bir rakamdır. Kral Leonidas bir Pers deryasına Kızgın Geçitler'de sadece üç yüz askeriyle direnmişti. Spartalılarla tanışmayı isterdim. O hikâyenin üzerinden nice imparatorluklar geçmişti. Kral Leonidas bir deryayı geri püskürtmüştü, Knud bunu becerememişti.

Bacaklarımın yandığını hissedebiliyordum, ciğerime çektiğim soğuk hava dışarıya sıcak buhar olarak çıkıyordu. Zırhımın altı ter içindeydi, göğsümden sicim gibi akıyordu. Sert köseleydi zırhım, yağda kaynatıp kurutulmuş, altı keten dolgulu; bugün zincir veya levha zırh yok. Bugün hareket edebilmemiz lazım.

Bağır mamla birlikte kayalık arazide durup bayıra dağıldık, saflarından iki yüz metre uzaklıktaydık, daha fazla değil, kokularını alabileceğimiz mesafede. Sırta konuşlanmış okçulardan uzakta kalan bu kanatta Temren askerleri en büyük taburu kurmuştu, hafif zincir zırhlı mızrakçı birlikleri, ağır zırhlı kılıç ustalarından mürekkep; aralarında toprak sahibi şövalyeler de vardı, köylerde, çiftliklerde ne kadar insan varsa toplayıp gelmişler, prenslerine hizmet etmek uğruna hisarlarını muhafızsız bırakmışlardı. Hepsi de, eğimli bayırlar muazzam bir kalabalık halinde ilerlediklerini gizlediği için en ezından görebildiğimiz kadarı, hiç tereddütsüz

ilerliyordu, özgüvenle, aralarında kâh şakalaşarak, Hortlak'ın tepesinden saçılan kıvılcımları ve dumanları seyrederek. Birden fazla katırın çektiği koskoca mancınıklar gıcırdıyordu aralarında.

Nezaretçilere söylememe gerek kalmadı. Anında yaylarını boşaltmaya başladılar. İlk feryatlar saldırımızın tahminimizden çok daha etkili olduğuna, kolluk kuvvetlerinin hâlâ soluklanmakla meşgul olduklarına alametti.

Bu kadar kalabalık bir güruha nişan alıp da isabet ettirmemek zordur.

İlk düşman saldırısı başlamadan önce ikinci bir yaylım ateşi açmayı başardık. Prens'in okçuları, taburun çeyrek mil kadar gerisinde ve ta öbür tarafta mahsur kaldıklarından karşılık veremiyorlardı. *Kendini bil*, demiş Pîsagor. Ama o, sayılardan anlarmış sadece, öylelerine güvenilmez. Ne demiş Sun Tzu: *Düşmanını tanı*. Bu bayırlara devriye gönderirken çok değerli adamlar kaybetmiştim ama düşmanımı tanıyordum, kuvvetlerinin fitratını biliyordum.

Prens'in okçuları her koşulda bize nişan almakta zorluk çekeceklerdi, kayaların arasında sayıları seyrek, sabahın loşluğunda saklanacak gölge çoktu.

Yaylım ateşinin biri bitiyor diğeri başlıyordu. Her atışta yüzlercesi ölüyor, yaralanıyordu. Yaralamak iyidir. Bazen yaralamak öldürmekten daha iyidir. Yaralılar başa beladır. Bela olmalarına izin verirseniz.

Piyadeler birer ikişer hücum etti, sonra bir avuç oldular, arkasından bir sel geldi, kumları süpüren taşkın bir dalga gibi.

“Nişan alın,” diye bağırdım.

Bir yaylım ateşi daha. En öndekilerden sadece bir kişi düştü, kalçasından deşilmişti.

“Kahretsin! Düzgün nişan alın.”

Bir yaylım ateşi daha, hücum edenlerden hiç vurulan olmadı. Kalabalığın arasında can çekişenler hâlâ keşmekeş yaratıyor, akın edenlerin arasında eziliyorlardı. Tek bir adamıma karşılık onların

yirmisi. Fahış bir olasılık. Bize yetişmelerine kalmadan on kez yay-
lım ateşı açmayı başarabilirsek üç binini katledebilirdik. Altı kez
başarabildik.

12

Düğün Günü

“Kaçmaya hazır olun,” diye bağırdım.

“Planın bu mu, Jorg?” Makin’in suratı şaşkınlık ifadelerinde yepyeni bir seviyeye ulaşmıştı. Kaşlarının marifetiydi.

“Hazır olun,” diye tekrarladım. Gerçekte planım varsa da onu en fazla ucundan yakalamıştım ve gıdım gıdım çekiştiriyordum. Yakaladığım ipucu ise bana şunu söylüyordu, *Kaçmaya hazır olun. Sun Tzu buyurmuş: Eğer hasmınız sizi her bakımdan aşıyorsa paçanızı kurtarmaya bakacaksınız.*

“Madem sikik plan buydu,” dedi Makin, yayını gererek, “iki hafta öncesinden kaçmaya başlamalıydık.”

Temren askerlerinden ilki bana yetişti, bayırı koşarak tırmanmaktan suratı mosmor olmuştu.

Katherine Ap Scorrön rüyalarım giriyor. Yeterinden çok fazla. Onu gördüğüm rüyaların hepsi karanlık. Bazılarına Chella teşrif ediyor, Honas Dağı’nın altındaki ölü-çıgırıcı koridorlarından çıkagelerek, hınzırca, bir içim su gibi. Beni çürümüş özüm kadar tanıdığı tebessümünden okunuyor, aynı anda sıkı teni sarkıp pörsürken Katherine’in suratı kıvrılıp bükülerek onunkiyle yer değiştiriyor.

Birçok rüyayı zaman zaman ölü çocuk da ziyaret ediyor, kıpkırmızı ellerinde diken desenli kutuyla. Farklı isimlere bürünüyor.

En çok William oluyor ama benim tanıdığım kardeşimle alakası yok. Katherine'i ne zaman yatağıma çağırırsam peşinden o da geliyor; bazı rüyalarda yeni katledilmiş, hâlâ kan kaybederken, bazılarında da çürüyüp bozarmış haliyle.

Rüya tabirciliği kasvetli bir iştir ama bir yabancıнын rüyalarını birinci elden kurcalamak apayrı bir mesele sayılabilir. Köstek veya silah niyetine kabuslar üretmek, sonra da hepsini kurbanlarınızın üzerine salmak pekâlâ eğlenceli olabilir. Malum düş-sahir sürekli bunlarla meşgul anlaşılan.

Babam Müneccim'i kendi kulu zannediyordu. Servi Hisar'da adamın gücünü kırmamın ardından büyücüyü savuşturduğunu da sanıyordur belki, dahası şimdilerde Temren Prensi de Müneccim'i buyruğunda tuttuğunu zannediyor olabilir. Beri yandan, tıpkı Corion, Suskun Rahibe ve imparatorluğun dört bir yanına saçılmış diğerleri gibi Müneccim de kendisini tahtın arkasında duran bir oyuncu olarak görüyor; kralları, kontları, lordları ve prensleri oyuna süren birisi olarak. Arkamdan itelenmeyi oldum olası sevmemiştir. Temren Prensi bir düş-sahir tarafından kolay kolay yönlendirilebilecek birine benzemiyor ama göreceğiz.

Müneccim beni uykumda tuzağa düşürmek için yaratıklarını göndermemesi gerektiğini birkaç kez öğrendi. Bence her hüsranda hayati bir şey götürüyor. İnatçılık etmediğinden eminim. Çocuk onun mahlukatı değil. Olsaydı anlardım.

Zındık yine de gözlüyor. Rüyalarımın kıyısında bekliyor, sessizce, yakayı ele vermemeyi umarak. Onu kovalarken yataktan düşüyor ve uyandığımda yastığımı gırtlarkirken buluyordum kendimi. Bir keresinde uykudayken hançerimi kavramışım. Her yer kuş tüyüydü. Çok nazik dürtüklemelerle beni yönlendirmeye çalışıyor. Yumuşak bir dokunuş bile, mühim bir olayın çok öncesinden yapılmış etkin bir müdahaleyse muazzam sonuçlar yaratabilir. Müneccim beni yönlendirmeye, hepimizi yönlendirmeye uğraşır; seri parmakları

örümcekler gibi hafif, zarifçe ağlarını örüyor, ta ki istediği güç sanki tesadüf eseri kucağına teslim edilene dek.

Üstat Lundist savaşta rehberim olarak Sun Tzu'yu seçmem gerektiğini söylemişti. Babam Servi Hisar'dan firar etmemden bir hafta sonra Lundist'i idam ettirmiş olsa da üstadımın bana öğrettikleri, Olidan Ancrath'ın oğluna aşıladıklarından daha uzun süre baki kalacak.

Tüm savaşlar düzenbazlıktır, Sun Tzu böyle diyor safra sarısı, kum kurusu sayfalardan. Tüm savaşlar düzenbazlık da benim kandırma şansım nedir? Hisar koridorlarımda casuslar dolaşüyor, rüyalarımda gözcüler. Mezarlıklar en mahrem yerlerdir diyorlar ama bu sakat günlerde oralarda bile sır kalabileceğinden şüpheliyim.

O yüzden ben de elimdekiyle yetiniyorum. Anıları saklayan bakır bir kutu. Bünyemde taşıyamayacağım kadar feci bir belleği saklıyor. Kutu bende ve ondan faydalaniyorum. Uzun zaman önce, kutuyu alnıma dikenli deseni alnımda iz bırakacak kadar sıkı bastırınca, kutunun herhangi bir anıyı, düşünceyi, planı, aklınızdan o anda ne geçiyorsa onu çaldığını öğrendim. Plan kayıp şimdi ama Müneccim gibilerden güvende, geriye sadece esamesi kaldı, iyi bir fikir misali, bir de lazım olduğunda onu nerede bulacağıma dair hatırası.

Kutuyu elinizde sımsıkı tuttuğunuzda içindeki dehşetin karanlık köşelerini hissedebiliyorsunuz, kestiğini, yaktığını. Acı dışarı sızıyor, bağlamından kopuk, ham ve soğuk; eğer zekiyseniz, zihninizin parmakları becerikliyse, sırf bu acıyı kullanarak, tüm casusların gözlerinden ırak bir yere saklanmış stratejiyi ucundan yakalayabiliyorsunuz. Düşmanı şaşırtabilerseniz ne âlâ, bunun yanında kendi şaşkınlığınız ödenmesi gereken cüzi bir bedel.

13

Düğün Günü

On sekiz yaşında öldürdüğüm ilk adam için külfetli kısmını bana bırakmadan kendisi halletmişti. İki yüz metrelik sarp ve kayalık bir bayırı zincirli zırhla koşarak tırmanmak meşakkatli iştir. Asker her an fenalaşıp yere yığılacakmış gibi görünüyordu, pazarda Gorgoth'u ilk ve son kez gördükten sonra bir daha kendine gelemeyen şu yaşlı kadın misali. Adamın gelip kılıcıma saplanmasını bekledim, böylece sorun halloldu.

Ardından gelen adam da tıpatıp aynı şekilde gitti, yalnız bu kez kendini deşmesine izin vermektense ben biraz çevik davranıp kılıcımı sapladım. Muharebede saplama hamlesiyle ölmek kesme hamlesine kıyasla çok daha temizdir. Elbette bağırsaklarınızdan deşilmediyseniz, yoksa organlar çürüyene dek çok uzun süre can çekişir ve tahtalı köye günler sonra bağıra çağıra gidersiniz.

Üçüncü adam, uzun boylu sakallı, ayağımın dibindeki iki cesetten feyzalıp yavaşladı ve benimle yüz yüze çarpışmaya hazırlandı. Arkasından bayırı tırmanan yandaşlarını beklemesi gerekirdi ama bunu yapmaktansa yayvan kılıcını savurarak hücum etti, bir yandan da hâlâ oflayıp pufliyordu. Kılıcının hamlesinden yana kaçarak sıyrıldıktan sonra kendiminki savurup gırtlığına çaldım. Şah damarından fışkıran kanını beklemediği arkadaşlarının üzerine sıçratarak fır döndü, sonra da tökezleyip kayaların arasına yuvarlandı. İsabetli bir kesikten ne kadar çok kan fışkırdığına görmedikçe

inanmazsınız. O basıncı sürekli içimizde hissetmememiz hayret vericidir, arada sırada patlamamamız bir mucize.

O noktada dönüp kaçmam gerekirdi. Plan buydu ne de olsa. Benim planım. Arkamdaki Nezaretçiler çoktan geri çekilmeye başlamışlardı. Oysa ben ilerledim, yuvarlanan sakallının üzerinden atlayarak gelen, kana bulanmış iki askerin arasından çabucak sıyrıldım. Havada sekiz çizen bir kılıç darbesiyle aralarından geçerek ikisini de indirdim, zincir zırhları paramparça, sağdakinin köprücük kemiği haşat, soldakinin göğsü yarık. Hamlemin ikisini de halletmesine imkân yoktu ama halletti, demek ki dört yıllık kılıç eğitimi haybeye gitmemiş diye düşündüm.

İki adam da yerde çırpınıyordu, onlar feryat figan bağıradersun ben altıncı adamı biçtim, tırmanış yüzünden helak olmuş başka bir sarsak askeri. Hepsi o kadardı, Nezaretçiler'e yetişebilmek için iyice uğraşarak arkamı dönüp kaçtım.

Temren askerlerinin bizden daha hızlı koşabilecek durumları yoktu ama kovalamacayı bırakıp okçularımızın yaylım ateşini tekrar göze alamazlardı, o yüzden peşimize takıldılar. Genel manzaraya bakıldığında komutanların bu adamları üzerimize sürmeleri doğru bir karar gibi görünüyordu. Buna karşın asıl yapmaları gereken, ana taburu geri çekmek ve başkumandanlarının savaş taktiğine yaslanarak kendi okçularıyla karşımıza bir savunma hattı çekmek olmalıydı. Galiba Temren Prensi tehdidi bertaraf etmek için birkaç bin askeri dağa yollamaktan ve ordusunu Hortlak'a odaklanmış vaziyette tutmaktan memnundu.

Birkaç dakika sonra Makin'e yetiştim, o gün onlardan daha dermansız koştuğum halde Nezaretçiler'i bile kolayca geçtim. Nezaret amiri Hobbs, Makin'in yanında koşuyordu, onun yanında yüzbaşısı Harold, Stodd ve birkaç yıl önce akıllılık ederek eski nezaret amirinin peşinden Rulow Şelalesi'ne atlamayı reddeden ihtiyar Keppen vardı. Nezaret amiri koşuyordu dedim ama yaptığına "tempolu yürüyüş" demek daha doğru bir tabir olur.

“Şu sırtlara dört bölük yerleştirin,” dedim. “Birkaç Temren daha vuralım.”

“Düşman onlara yetişince ne olacak?” diye sordu Hobbs.

“Gene tabana kuvvet,” dedim.

“Hiç değilse dinlenirler bari,” dedi Keppen ve kayaların üzerine balgam tükürdü.

“Sen de dinlenirsin, ihtiyar.” Sırıttım. “Oraya senin bölümünü yerleştirmeyi düşünüyorum.”

“Keşke zamanında atlasaymışım,” diye homurdandı. Başını iki yana sallayarak kısa kırıklı yayını havaya kaldırdı, gövdesine bağlı kırmızı kurdele rüzgârda dalgalanıyordu. Adamlarını peşine takarak konuşlanacakları mevziye koştu.

“Koşmak iyi hoş da,” dedi Hobbs, geniş adımlarla yürümeyi sürdürürken, “yakında koşacak dağ kalmayacak, Sarpdiyarlar’ın tamamen dışına kadar kovalanmak da var.”

“Anlaşıldığı kadarıyla...” Makin nefes nefese. “...tüm bu olanlardan sonra en iyi seçenek bu.” Hepsinin içinde en berbat görüneni oydu. Koşma işini bunca yıldır ata bırakmanın sonucu. Yassıca bir kayanın üzerine tırmandı ve tepesinden aşağıdaki vadiye baktı. “Peşimizdeki puştlar üç bin kişi vardır. Belki de dört bin.”

“Prens sayıca üstünlüğünü kaybetmek istemiyor anlaşılan,” dedi Hobbs. Saçının en seyrek, en fazla kırışmış kısmını kaşıdı. “Umarım adam gibi bir planınız vardır, Kral Jorg.”

Ben de öyle umuyordum. Norwood ve Gelleth olmasa, bu Neza-retçiler bir asır önce tabanları yağlamışlardı. Gerçek çabucak masala dönüşüyor, ne tuhaftır ki hakikat hurafeye dönüşünce, millet sanki daha kolay inanıyor ona. Gelleth Lordu’nu ve ihtişamlı hisarını tüm ordusuyla birlikte un ufak ettiğimi düşünürseniz, belki buna hakları da vardı. Belki onlar haklıydı da ben yanıyordum, buna karşın şu küçücük bakır kutunun içine istiflediğim numaralara inanmakta güçlük çekiyordum.

İster inanın ister inanmayın, o kutu elimdeki her şeydi. Bu yüzden alınma sıkıca bastırdım, âdeta ihtiyacım olan anıyı kemiğime nüfuz ettirmek ister gibi. Verdiği his dilinizin ucuna kadar gelen ama bir türlü anımsayamadığınız bir ismi şıp diye hatırlamak gibiydi, aklınızın bir köşesinde uzun süre muallakta duran bir şeyi dile getirivermek gibi. Ne var ki tek bir kelime değildi beliren, bir sürü kelimeydi, peşinden imgeler geldi, duygular ve tatlar. Hayatınızın bir parçası size geri dönmüş gibi.

Anılar sel oldu aktı, beni soğuk bayırlardan koparıp ta geçmişe götürdü. Nezaretçiler kalabahğı yitti, çğlıklar ve feryatlar yitti.

Bir sonraki tutamağa atıldım, kolumu ve elimi öne uzatarak tüm gövdemle; parmaklarım diğer tutamağı yakalamadan en son tutduğum yeri dengemi kaybetmeye kalmadan bıraktım. Tırmanmak bir inanç biçimidir; tereddüdü, çekinceyi kaldırmaz. Parmaklarım bir yarığa sıkıştı, keskin kenarı acıttı, pürüzlü kayada basacak bir yer ararken ayağımdaki yumuşak kösele yüzünden kaymaya başladım.

Matteracks'ta Tanrı'nın işaret parmağı gibi göğze uzanmış sivri bir taş vardır. Oraya nasıl gelmiş, dağların dayanıklı yüzeyine kimler yontmuş, bilinmez. Kitaplarımın birinde dünyayı rüzgârın, nehirlerin ve buzulların fi tarihinde biçimlendirdiği yazıyordu ama bu bana çocuk masalı gibi gelmişti, hem de yavan bir masal. Jotenheim'ın buz devleri, nehir tanrıları ve rüzgâr ifritlerinden bahsetseydi daha iyi. Çok daha ilginç bir masal olurdu, en az diğeri kadar inandırıcı.

Kollarım ağrır, bacaklarım zorlanır, çatlak kayacın yüzeyinde acayip pozlarla şekilden şekile girerken, soğuk rüzgârdan aşırarak ağız dolusu hava çektim ciğerlerime. Aşağıya bakma derler ama benim bakasım var. Kopup düşen taş parçalarının ta aşağıda gözden yittiğini görmek istiyorum. Isısını rüzgârın çaldığı kaslarım yanıyordu. Verdiği his, ateş ile buzun arasında sıkışmak gibiydi.

Sivriltili, sıradağların iki derin vadi halinde ayrıldığı yerden uçsuz bucaksız bir dil gibi uzanır. Sivriltilinin tabanındaki kayşat oluşumundan başlayıp küçük bir kulübenin sığabileceği yassılıktaki

tepesine dek, kopmuş parçaların oluşturduğu yüz yirmi metrelik bir kayalık vardır, yer yer eğimli ama aslen dikey.

Otuz metre aşağıda, keçiye rastladığım çıkıntıyı seçebiliyordum. Bir dağ keçisinin karın tokluğu uğruna aştığı yükseklikler beni her defasında hayretler içinde bırakır. El ve ayak parmakları olmaksızın tırmanabildiklerine göre kendi çaplarında sihirli yaratıklardı. Çıkıntının üzerine çıktığım anda hayvanla göz göze gelmiştim, uzun suratlı, kıvrık boynuzluydu. Keçi gözünde ayrıksı bir şey vardır, at, köpek veya kuşa olmayan bir şey. Dörtgen göz bebeği. Cehennemden fırlamış, aydan düşmüş gibidirler sanki. Karşılıklı bir güvensizlik içinde onunla burun buruna dururken soluklanmış, uzuvlarıma, kollarıma ve bacaklarıma tekrar can gelsin diye beklemiştim.

Kaya sütunu Renar hükümdarlığımın ilk yılında buldum, tahtta oturduğum onca süre zarfında beni öldürmeye en çok yaklaşan şey muhtemelen bu sivri dağ çıkıntısı olmuştu. Ona tırmanırken yedi kez hüsrana uğradım, öyle kolayca pes eden bir adam da değilimdir üstelik.

Coddin bir defasında niçin tırmandığımı sormuş, onu kıvrak yalanlarla başımdan savmışım. Gerçek sebebi –en azından bugünlük– henüz bıyığımın terlemediği yıllara dayanıyor; annemin Servi Hisar’ın mahzenlerinden getirilmiş bir müzik aletini William ile benim için çaldığı yıllara. Bir piyano. Siyah beyaz bir sürü dişi olan sihirli bir nesne. William’la ikimiz, deyim yerindeyse, tam bir baş belasıydık. Dalaşır, fesatlık eder, elimizden gelen her türlü yaramazlığı yapardık ama annem çaldı mı sus pus kesilir, öylece dinlerdik. Her anını hatırlıyorum; dişlerin üzerinde çok hızlı hareket ederken görünmez olan narin parmaklarını, vücudunun salınımını, omuzlarının arasından inen tek örgülü upuzun saçını, müzik aletinin ahşap gövdesine vuran gün ışığını. Ama duyamıyorum. Bir camın ardında çalışıyor, geçmiş yılların ördüğü bir duvarın ardında; her şeyi, onu, o lanet arabayı ve dikenleri geride bıraktığım yitik yılların.

Görüyorum ama işitemiyorum.

Tırmandığım zaman, ancak o zaman, her şeyin kıl payı ucundayken gelişigüzel notaları yakalıyorum. Duyuma eşliğinde anlamından sıyrılan sözcükler misali... müzik bana âdeta uzanıyor. Sırf bunun için her tür dağa meydan okuyabilirim.

Sivrihtiye sekizinci saldırımı yazın başında gerçekleştirdim; Temren Prensi'nin, Normardi ve Orlanth'daki kuşatmalardan yeni kaldırdığı ganimeti taşıyan ordusuyla birlikte sınırlarımı geçtiği yazdı. O bölgelerin sevilmeyen beylerine aitti ganimetler ve yeni askerler, nitekim Prens daha beyler tabuta konulup gömülmeye kalmadan kazanmıştı halkın kalbini.

Tırmanmak adanmışlık ister. Sivrihtide öyle sarp kesimler vardır ki tutamaklardan birine davranmadan önce diğerini tümünden bırakmak gerekir, bazen tüm vücudunuzla hiçbir tutunacak yeri olmayan düz bir kaya girintisine sıçrarsınız. Öyle anlarda düşersiniz aslında, her ne kadar yukarıya doğru olsa da ama bir sonraki tutamağı kaçırsanız, işte o zaman gerçekten yere çakılırsınız. Böyle tırmanışlar yarım yamalaklığı kaldırmaz, her kararınızla varınızı yoğunuzu ortaya koyarsınız. Hayat da bu şekilde yaşanabilir ama tavsiye etmem. Ancak eninde sonunda herkes ölür fakat herkes gerçekten yaşamaz, tırmanan kişi doyasıya yaşamış sayılır, ömrü kısa olsa da.

Uzun bir tırmanışta, pes etmediğiniz takdirde öleceğinizi fark ettiğiniz bir an gelir. Lamı cimi yoktur. Doruğun on beş metre altında, soğuk taşta asılı kaldım, bir çocuk kadar güçsüzdüm, midem gurulduyordu, ellerim ayaklarım su toplamış, kollarım bas bas bağıırıyordu. Dağlardan sağ çıkma sanatı ne zaman vazgeçeceğinizi bilmekle alakalıdır. Zirveye ulaşma sanatı ise ne zaman vazgeçmeyeceğinizi bilmekle.

“Burada ölürsem,” diye fısıldadım taş. “Hani düşer de ölürsem, doyasıya yaşamış sayılacağım, güzel bir hayat değil belki ama dolu dolu. Hiçbir kitap akıbetimi yazmayacak ama zaten savaşta da ölsem aynısı olacak.” Gücümü toplayarak tekrar tırmanmaya başladım.

Tıpkı İskoç kralı ve onun meşhur örümceği gibi, sekizinci teşebbüsüm uğurlu geldi.*

Yüreğim ağzımda, salyalarımı akıtarak son köşeyi de sürünür gibi tırmandım, hele şükür yatay zemin. Titreyerek, soluk soluğa, yarı hıçkırır vaziyette yattım; dayanıklılığımın sonuna hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Tırmanışta yanınıza gerçekten lazım olan şeyler haricinde hiçbir şey almazsınız. Bu, edinilmesi gereken iyi bir disiplindir ve dağlar bunu size bedava öğretir. Zaman mükemmel bir öğretmendir derler ama malesef zaman tüm talebelerini öldürür. Dağlar da muhteşem birer öğretmendir, daha da iyisi, arada sırada parlak talebelerin yaşamasına izin verir.

Dağlar size değişime hazırlıklı olmanızı öğretir. Doruklar arasında hava günlük güneşlikken göz açıp kapayıncaya kadar bozabilir. Bir an merhametli bir yamacı tırmandığınızı sanırken, bir bakarsınız ananızın kucağına yapışır gibi tutunmuşsunuz, bu arada donmuş cesedinizi o kucaktan koparıp almaya çalışarak bir gündeğusu eser.

Tanrı Parmağı'na tırmanırken parmak uçlarımla tutunmaya dair çok şey öğrendim. Sivriltilinin en tepesine nihayet güçlkle çıktığımda, her yanımda zangırdarken şunu fark ettim, aslında ben tüm hayata parmak uçlarımla tutunuyordum.

Sırtüstü devrildim. Yattığım o kayalık sırtta, uçsuz bucaksız mavi gökyüzüyle aramda hiçbir şey yoktu. Yüksüz tırmanmıştım, yanıma gereksiz hiçbir şey almadan; o daracık zirvede başkasına yer yoktu, ne hortlaklara ne de başka bir şeye yer vardı, ne Katherine'e ne de William'a, anama da yüz yirmi metre aşağıdaki babama da, o kadar uzaktaydılar ki sesleri duyulmuyordu. O kayanın üzerinde bir çocuğun hayaletine, hatta belleğime yer etmiş bakır kutunun ışıltısına bile yer yoktu. Beni tırmandıran şey verdiği tehlike ya da meydan okuma duygusu değil, odaklanmayı sağlaması ve katıksız-

* İngilizler tarafından yedi kez yenilgiye uğratan İskoç kralı Raibeart Bruis, bir örümceğin ağ örerken yedi kez tökezledikten sonra sekizinci girişiminde başarıya ulaştığına tanık olunca yüreklenir. (ç. n.)

lıydı. Bir sakatat ve kemik yığını halinde pestilinizin çıkması beş saniye sürecek bir düşüş uzaklığındayken, tüm ağırlığınızı önce sekiz, sonra yedi, sonra beş parmağınıza vermişken, yapacağınız seçimler ya siyahtır ya da beyaz, külfetten arınmış içgüdüsel kararlardır.

Canınızı dışınıza takarak tırmanıp da erişilmez gibi görünen bir zirveye veya düz bir çıkıntıya ulaştığınızda yeni bir bakış açısı ediniz, dünyayı farklı biçimde görürsünüz. Bakışınızı değiştiren şey sadece durduğunuz yer değildir. Kendiniz de değişirsiniz. Hani geri dönemezsin derler ya, öyle olmadığını yollarda geçirdiğim dört yılın ardından Servi Hisar'a geri dönünce öğrenmiştim. Aynı koridorlardan geçtim, aynı insanları gördüm ama geri dönmemiştim, yeni bir hisara gelmiştim, etrafımı bambaşka gözlerle görüyordum. Aynı şey yeterince yükseğe tırmandığınızda da geçerli, ne var ki tırmandığınızda yıllarca uzak kalmanız gerekmiyor. Tırmanın bir dağa, en yüksek noktasından dünyaya şöyle bir bakın, ertesi gün her şeyin azıcık değişik görüneceği bir dünyaya yepyeni bir insan inecek.

Metafizik bir yana, dağların doruk noktasından görülecek çok şey vardır. Dünyanın en yüksek uçurumundan bacaklarınızı bir kerecik sarkıtsanız, şöyle rüzgâr ensenizden saçlarınızı uçuştursa, gölgeniz ta uzağa düşse de yere bile değmese... yepyeni şeyler fark edersiniz.

Yolda kendimize has deyimlerimiz vardır. Başkasının heybesini karıştırırken suçüstü yakalanınca “*pes*” deriz. Bir muharebenin ardından bir birader kirli işlerini görmek üzere ortadan kaybolmuşsa, “*komşu ziyaretinde*” deriz. Birader Rike nerede? Komşu ziyaretinde. Renar Sarpdiyarları'nda bir deyim daha vardır, peşimde Sir Makin'le Deşinti köyüne binbir zahmetle girene dek duymamıştım. “*Taşı yürüyüşe çıkarmıştı, haşmetlim.*” O zamanlar pek üstünde durmamış, yerel bir deyim, gübrenin üzerindeki bir ot parçası gibi görmüştüm. İzleyen yıllarda aynı ifadeyi birkaç kez daha işittim, genellikle de birisi gizemli bir işe kalkıştığında. Taşı yürüyüşe çıkarmış. Bir deymi veya sözcüğü bir kez duydunuz mu her yerde

karşınıza çıkmaya başlıyor. “Sürüsünü kaybetmiş,” başka bir tane-siydi mesela. Genelde bu tür şeyleri merasim alanında devriye gezen askerlerden duyuyordum. “Şu Brynli John var ya, ben nöbetteyken yay kırışlerimi almış.” “Ee şimdi ne yapacaksın?” “Merak etme, çoktan hallettim. Sürüsünü kaybetti herif.”

Yüksek rakımlı yerlerde, bilhassa zor erişilenlerinde, taze bir bakış açısı edinirsiniz. Zirvelerden, yamaçlardan, bayırlardan öteye bakınca bana bir anlayış geldi, yeni bir şey fark ettim. Pus dağıldı, gözüme ilişen yerler bu kez biraz eğreti göründü. Bacaklarımı sarkı-tarak manzara karşısında karman çorman düşüncelere daldığımdan ötürü bön bön seyretmem biraz uzun sürdü ama kar küresinde olduğu gibi her şey yatışınca aynı manzarayı yeni ayrıntılarıyla daha net gördüm.

Neredeyse her vadinin yüksek bayırlarında, en yüksek darbo-ğazlarındaki hariç hepsinde gevşek kaya tabakası oluşumları çok sıkı, tehlikeli biçimde üst üste yığılıydı. İlk bakışta gözü yanıltıyordu. Doğal bir oluşumdu mutlaka. O kadar taş yığmak bin ömür sürerdi, hem ne işe yarayacaktı ki?

Taşı yürüyüşe çıkarmak Sarpdiyarlar’da millî vakit öldürme biçimi olarak benimsenmiş anlaşılan, mayalarına işlemiş, öylesine kanıksanmış ki hiç kimse daha fazlasını söylemeye lüzum görmüyor artık. Kuşaklar boyunca keçilerini güden insanlar azıcık boş vakit bulduklarında bu küskül kayaları yamacın bir yakasından diğerine taşımışlardı demek ki, dedelerinininkinin üzerine babalarının yığdığı aynı istife ağır ağır takviye yaparak.

Renar halkı sonunda keçilerini başkasının topraklarında ot-latmaya kalkışırsa, ansızın bir heyelan inecek ve sürüsünü kaybe-decekti. Ama aynı işe bir Renarlı değil de başkası kalkışırsa kaybı bundan çok daha büyük olabilirdi.

Kaçarken ipin ucunu yakalamak zordur, özellikle bir planın ipucuysa ve bir bellek kutusunun içinden yakalamaya uğraşıyorsanız, hele ki peşinizde binlerce askerle bayır yukarı kaçıyorsanız daha da zor.

Düşmanlarımız, Ancrathlılara kurnaz deseler de ben zeki demeyi yeğlerim. Ucunu biraz daha çekiştirince, tabana kuvvet tırmandığımız bayırları ansızın yepyeni bir bakış açısıyla görüverdim. Daha doğrusu, unuttuğum eski bir bakış açısıyla.

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

25 Ekim, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Yine odamdayım. Hep odalardayım. *O rüyayı gene gördüm. Jorglu olanı. Her zamanki gibi kamam yine elimde, otuz santim var, parmak kalınlığında. Kolları açık karşımda durarak bana gülüyor. Kahkahayla. Yırtık elbisem ve kamamla öylece karşısında dikiliyorum o gülerken, sonra kamayı ona saphıyorum, sanki üstüme saldırıyor da ben o zaman saphıyorum. İhtiyar Hanna gülümseyerek seyrediyor. Ama tebessümünde bir terslik var, Jorg yere yığıldığında onun da üstü başı yara bere içinde. Boynu. Uzun koyu renkli morluklarla kaplı. Parmakların yerini âdeta seçebiliyorum, başparmağın izini de.*

Yırtık pırtık satende parmaklarımı gezdiriyorum, ancak yırtılmış hissedemiyordum benim. Belleğim rüyalarla mücadele ediyor. Günbegün. Kazanan kim, kaybeden kim, bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

7 Kasım, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Çan kulesi – burç tepesi.

Yalnız kalabileceğim bir yer buldum, Servi Hisar'ın en yüksek noktası, sadece ben varım, bir de kargalar ve rüzgâr. Kulede bir tanecik çan var, kocaman, demirden. Hiç çalmıyorlar. En azından şimdi beni rüzgârdan koruyor da bir işe yarıyor bari.

Yalnız kalma ihtiyacı hissettim. Hanımefendiler sinirime dokunuyor, hepsi, iyi niyetli olanları bile. Hisarda huzur yok, sürekli bir tedirginlik hissi var, adımı koyamadığım belirleyemediğim bir şey.

Buraya çıkınca H.J.A. baş harflerini buldum, kulenin dış hisara doğru bel verdiği yerin ta öbür ucunda ama görebiliyorsunuz. Oraya ulaşmaya imkân yok. Honourous Jorg Ancrath isminin bile erişilmez olduğunu ima eden bir şey var bunda.

Müneccim bugün daireme uğradı. Sadece kapıdan. Temren Prensi yine gelmiş. Prens ve kardeşi, Orrin ile Egan. Sareth onların geri geleceklerini söylemişti. Kuyruğundan ayrılamazlar, yine gelirler demişti. Aynen bu ifadeyi kullanmıştı. Sanki onlar köpekti, ben de kızışmış kancık.

Hiç de öyle olduğumu sanmıyorum. Kızıışmış yani. Kancığın teki olabilirim ama. Her gün şirretlik ediyorum. Bugün Maery Coddin'i ağlattım, hem de hiç istemeden.

Gelgelelim, Orrin'de değişik bir şey var, Egan apayrı bir şey zaten. Büyükannem görseydi ikisi de insanın içine kor ateşler sahıyor derdi. Sıradan insanların harcı değil, derdi. Ben de kendimi sıradan birisi olarak hiç görmüyorum nitekim. Madem kor ateşler sahıyorlar, salsınlar içime ateşi, kızıştırınlar beni, ne mahsuru var? Zannımca ben de onları kızıştırıyorum. Yoksa ilk ziyaretlerinin üstünden daha bir ay geçmişken Servi Hisar'a niye geri dönsünler ki? Kral Olidan'ın ahbaplığından keyif aldıklarını sanmıyorum. Bence Orrin'in albenisi de Egan'ın göz korkutuculuğu da o korkunç moruğa sökmez. Olidan'ı şeytanın bile irkilteceğini sanmam. Tanrı kapısına bizzat bir melek yollasa herif yine de başını eğmez bence.

Sareth, Temrenlerin ikisinin de bana göz koyduğunu söylüyor. Ağzı bozuk kadın. Güya beni ikisi birden isteyecekmiş. Hem de Scorrón'un ilk kız evladı olmadığım halde, babam, Olidan'a şimdiden müttefiklik ve toprak sözü verdiği halde. Dediğine göre beni ikisi birden isteyecekmiş ama ilgilendikleri şey izdivaç veya çeyizim değilmiş. Bundan fazlasını da söyledi ama kadının ağzı o kadar bozuk ki siyah mürekkebe bandığım şu tüy kalemim bile

onun yanında tertemiz kalır. Ya rızamı sorarlarsa ne diyeceğim? İkisine kardeş demeye bin şahit lazım, birisi Sir Galenciğim gibi pırıl pırıl iyi yürekli, diğeryse onu öldüren Jorg gibi baştan çıkarıcı ve kötü kalpli.

Dün gece yine rüyamda gördüm. Sayıklayarak uyandım, şimdi doğru dürüst anımsayamıyorum bile. Bir kama gördüğümü hatırlıyorum, uzun bir kama. Onu kullanma gereği duyduğumu. Jorg'un canımı yaktığını anımsıyorum. Güncemin eski sayfalarına bakmam lazım ama nedense ellerim bir türlü o sayfalara gitmiyor, sadece yenilerini açıyor. Bununla da ilgili bir rüya gördüm.

Müneccim tekrar kapımda. Prensler bekliyormuş.

Şu adamın bakışlarını beğenmiyorum.

Gorgoth'un eşi benzeri yoktur. Leucrota soyu belli bir kahba girmez. Mimarların zehiri yüzünden eciş bücüş çıkarlar rahimden, büyüdükçe tuhaf biçimlere bürünürler. Kaburgaları, böğrünün iki yanında kapkara ve kalın, etinden dışarı fırlaktır; postu kandan kırmızıdır, kasları kıpırdadıkça boğum boğum olur. Savaşmak ve dehşet yaymak için yaratılmış olsa da Âdem suretindekiler arasında onun onayını önemsemiğim kadar değer verdiğim çok az insan vardır – onların çoğı da ölüp gitmiştir.

Dört yıl önce

Thar çölünden ayrılıp da Thurtan otlaklarına doğru at sürmeye başlamamızdan bir gün sonra kutuyu Makin'den aldım. Yitik belleğin keskin kenarlarını bakır çeperlerinden hissediyor, içinde barındırdığı zehri duyumsuyordum. Korku nedir bilmeyen bir adamın bir arkadaşının eksik olduğunu bir keresinde Makin söylemişti bana. Diken desenli bakır kutuyu yumruğumda sımsıkı tutarken o arkadaş belki de nihayet bulduğumu düşündüm. Bir o yana çevirdim, bir öbür yana. İçinde hayırlı hiçbir şey yoktu, sadece ben vardım. İnsan biraz kendinden de korkmalı herhalde. Yapabileceklerinden. İnsanın kendini bilmesi müthiş can sıkıcı olsa gerek. Kutuyu heybemine dibine koydum, açmadan bıraktım. Katherine hakkında hiçbir şey sormadım. Huysuzbodur'dan yeni bir hançer alıp Heimrift'teki işimize bakmak üzere yola düştüm.

Rüzgârın bahar çimlerini hırçın bir denize dönüştürdüğü, otların dalgacıklar halinde birbirinin üzerine yattığı geniş çayırlarda at sürerek kuzeye ilerledik. Arazi tam atlara göre, dörtlüye gitmelik, karanlık orman sınırlarının birinden diğerine koşturmalıktı. Bıraktım Brath alıp başını gitsin, ikimizi de kıyametten kaçarcasına soluksuz götürsün. Biraderler ellerinden geldiğince ayak uydurmaya çalışıyorlardı, hepimiz Thar'ı millerce geride bırakmaya can atıyorduk. Orada bir yerlerde görünmeyen yangınlar hâlâ yanıyordu. Bin yıl zarfında Honas Dağı, Mimar Güneşi'ni doğurduğum yer yani,

muhtemelen Thar gibi olacaktı, insanın bir zaman sonra geri döneceği Vadedilmiş Topraklar ama şimdi oradan bize hayır yoktu.

O gece uykuya çekildiğimizde bebeği ilk kez gördüm, kampımızın dibindeki uzun otların içinde ölmüş yatıyordu. Battaniyemi üzerimden atıp yanına gittim, Gorgoth'un gözü üstümdeydi, onun yanında uyuyan Yecüc de gözünü açmıştı şimdi. Çocuğun bulunduğu yer bomboştı. Burnuma bir parfüm kokusu çarptı, beyaz misk otu belki. Omuz silkerek döşeğime geri döndüm. Bazı şeyleri unutmak daha iyidir.

Ertesi gün, Thurstan ile doğudaki komşuları arasında akan Rhyme Nehri yatağı boyunca ilerleyerek yola devam ettik. Rhyme toprakları bir zamanlar imparatorluğun bostanıydı, itinayla ekilip biçilirdi. Bir ulusun sınırları bir bostanın üzerinde defalarca değişirse geriye sırf çamur ve moloz kalır.

Bir noktada eski bir taş tarlasından geçtik; yüzlercesi tek sıra halinde, bir insan boyundan biraz daha uzun, enlice, diklemesine yerleştirilmiş tek parça bloklardı, yosun bağlamışlardı, etrafları diz boyu çimenle kaplıydı. Mimarların gelişinden de eskiydi, Yunanlardan eski, Lundist öyle söylemişti. Dikilitaşların civarı rahatsız bir güç yayıyordu, ihtiyatlılığı boş verip biraderleri çabucak araziden çıkardım.

Dördüncü gün hafif bir yağmura yakalandık, gün batımında başlayıp şafağa dek hiç durmadan yağdı. Kıratın sırtında aheste ilerleyen Maical'a eşlik ettim biraz. At sırtındayken sanki denizdeymiş gibi giderdi şu Maical, bir öne bir arkaya salınırdı; bir gıdım zarafet yoktu adamda.

"Köpekleri sever misin, Maical?" diye sordum.

"Sığır eti daha iyi," dedi. "Domuz da."

Bir sırıtma aldı beni. "Eh, bu da farklı bir bakış açısı. Hani aptallar ya, o yüzden belki seversin diye düşünmüştüm." Maical'la

niçin uğraştığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta bir yanım Maical'ı seviyordu, hemen hemen.

Mabberton kasabasını kolaçan ettikten sonra Ken Bataklıkları'nın balçık kıyısındaki kampımıza geri döndüğüm bir ânı hatırlamıştım. Bataklık yolundan yukarı çıkıyordum, Gerrod kenef ketenlerinin ve ot öbeklerinin arasında adımlarını itinayla atıyordu. İlk başta çığlığın biraderlerin pençesine düşecek kadar budala bir köylü kızından geldiğini sanmıştım, meğer benim heriflerden ikisi bağlı bir köpeğin başına tünemiş, keskin bir şeyle dürterek hayvanı bağırıyormuş.

Gerrod'un sırtından indiğim gibi ikisini de saçından yakalay-vermiştim, avuç dolusu saç, biri kara diğeri kıvılcık, vargücümle asılıp çekmiştim. İkisi de feryadı basmıştı, hatta biri öfkelenip elime doğru davranmıştı. Uzanan avucunu bir çırpıda yarıvermiştim.

"Böyle yapmıyaktın, Birader Jorg," demişti Gemt, oluk gibi kan sızdıran elini sakınarak. "Yapmıyaktın ya."

"Yok ya?" demiştim ben de biraderler etrafımıza üşüşmeye başladığında. "Siz savaşıklık becerilerinizi bu zavallı itin üzerinde bileylerken, Birader Gemt, ben ne yapıyordum dersin?"

Jobe saçından tutup asıldığım yeri ovalayarak Gemt'in yanında dikilmişti. Bakışlarımla köpeği işaret edince çömelip hayvanın ipini kesti.

"Şu köyü gözlüyordun," dedi Gemt, yüzü kıpkırmızı kesilmişti artık.

"Şu Mabberton köyünü kolaçan ediyordum, evet," dedim. "Şu senin salak kardeşinin sürprizin daniskası olarak nitelediği şekilde saldırabilelim diye. Sizden tüm istediğim araziye uymanızdı."

Gemt tükürmüştü, sol elini sağ elindeki kesiği kapatmak için kullanıyordu.

"Araziye uyun dedim, sikimsalak bir köpeği ulutarak sıkık bataklıkta ne kadar kurbağa böcek varsa hepsini ayağa kaldırın demedim. Ayrıca," dedim, etrafımda yavaşça dönüp küçük çeteme göz gezdirerek, "aptal bir köpeğe eziyet etmenin uğursuzluk getireceğini

herkes bilir. Okumayı sökemecek kadar mankafa olmasaydınız siz de bilirdiniz.”

Makin gösteriyi izlemek üzere ilk gelenlerden biriydi ve suratında koca bir sırıtış vardı. “Benim okumuşluğum vardır,” dedi, biraderlerin hatırı sayılır bir kısmını şaşırtarak. “Bunu yazan hangi kitapmış, Birader Jorg?”

“Büyük Hasiktir Lan Kılavuzu,” dedim.

“Demek köpeklere eziyet etmek uğursuzluk getiriyor, öyle mi?” Hâlâ sırıtıyordu.

“Bana getiriyor,” demiştim.

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldiğimde yağmur hâlâ suratımdan oluk gibi akıyor, Rhyme kıyısındaki uzun yolculuğumuz sürüyordu. Hatırayı kafamdan uzaklaştırdım. “Mabberton’a saldır-mamızdan önce kardeşinin bulduğu şu köpeği hatırlıyor musun, Birader Maical?” diye sordum. Hatırlamazdı tabii. Maical çok az şeyi anımsardı.

Dönüp bana baktı, dudaklarını büzüp yağmur tükürerek. “Kö-peklere eziyet uğursuzluktur,” dedi.

“Kardeşine uğursuzluk getirmişti,” dedim. “Ertesi gün başına kaza gelmişti.”

Maical kaşlarını çattı, kafası karışmıştı, sonra yavaşça başıyla onayladı. “Herkes bilir, yiyeceğin hayvanın canını yakmayacaksın,” dedi. “Eti sert olur.”

“Yeni bir bakış açısı daha, Birader Maical,” içimi çektim. “Seni yanımda tutuyorsam bir sebebi var.”

O köpek ertesi sabah geri gelmişti, Mabberton’a saldırmamızdan hemen önce, sanki eski dostuydum, sırnaşmalar falan. Esaslı bir tekme salladım da öyle gitti, dünyanın nasıl olduğuna dair bedavadan bir ders diyebilirsiniz.

Maical manasız bir sırıtmayla karşılık verdi sadece ve yoluna devam etti.

Heimrift, Maladon Dükalığı'nda yer alır; aç denizlerin yuttuğu Dan topraklarından arta kalmış küçücük bir toprak parçasıdır. Renar Sarpdiyarları'ndan başlayan güzergâh her koşulda zorlu bir yoldu, katetmek zorunda kalacağımız yilankavi rotalar da göz önüne alındığında ulaşmamız haftalar sürecekti. Yoldayken alışkanlıklar edinirsiniz. Benimkisi karanlık çökmeden her akşamüstü tam bir saat Sir Makin'le kılıç çalışmaktı. Dövüş sanatına taze bir ilgiyle yaklaşıyordum. Yeni bir uğraş, kara kara geçmişi düşünmekten kurtulmak için sağlam bir yöntemdir genelde.

Kılıcı ölüm taşıyan bir araç olarak görüyordum. Biraderlerle birlikteyken kabiliyetsiz düşmana sık rastlardım, dövüşmekten ziyade kaçmanın derdinde olurdu, ben de kılıcımı kıyım için kullanırdım. Daha becerikli hasımlarla da karşılaşmıştım elbette, bizi durdurmak için gönderilmiş neferlerle, ticaret konvoylarını korumak için tutulmuş idmanlı paralı askerlerle ve kendi biraderleriyle yollara düşmüş, gözü malımızda olan diğer haydutlarla.

Katherine'in yiğidinin Sir Makin'le düellosunu görünce, bir de sonradan Temren Prensi'ne çatınca, kalfalık ile sanatkârlık arasındaki fark dank etti kafama. Sanatkârlığın da yeri ve zamanı var tabii, siz çalım ve savuşturma hamlelerinizle gösteriş yaparken çiftçinin tekinin arkanızdan sinsice yaklaşıp tırpanı ensenize saplamayacağı ne malum.

Bu yüzden Makin'le günlerce çalışarak doğru kasları geliştirdim, en sert darbe altında pes etmek üzereyken bile kılıçtaki hassas değişimleri hissetmeyi öğrendim. Her gelişme kaydettiğimde Makin geliştirdiğim beceriyi biraz daha zorladı. Ondan nefret etmeye başladım ama birazcık.

Yeterince kılıç salladığınızda, yeterince çatışmaya girince, bir nevi ritim yakalamaya başlıyorsunuz. Hasmınızın ritmini değil de saplama ve kesme hamlelerini savuşturmak için gereken tempoyu, gözleriniz her hareketi en küçük ayrıntısına kadar okuyor, dans edeceği bir tür müziğe dönüştürüyor. Şarkının sadece nakaratından fısıltılar duyabiliyordum ama bunu yakaladığım her seferinde Makin

ansızın dikkat kesiliyor ve beni geri püskürtmek için didinmeye başlıyordu. Şarkının mırıldanan sözlerini işitiyordum ama sırf bunu fark etmek bile beni mücadeleye teşvik etmeye yetiyordu.

Renar Sarpdiyarları'nın doğusundan çıkıp sürekli kuzeye devam ederseniz, eninde sonunda Rhyme Nehri'ne çıkarsınız. Nehrin her noktada, ulaşabileceğiniz en ücra kesimlerinde dahi, en az dört yüz metre genişliğinde olduğu göz önünde tutulursa onu aşmanın normal yöntemi bir kayıkçı bulmaktır.

Bir seçenek daha var. Remagen serbest beldesindeki köprü. Herhangi bir köprü o denli geniş bir su yatağını nasıl aşabilmiştir hayret; akıntıyı geçecek külüstür teknenin sahibiyle pazarlığa oturmaktansa kendi gözlerimle görmeye karar verdiğim bir mucize.

Remagen'e Kentrow bayırlarını katederek, uçsuz bucaksız dar koyakların dolambaçlı yollarını aşarak yaklaştık çünkü ana yol üzerindeki kayalarla dolu hendekler atları sakatlayabilirdi. Güzergâhın sıkıcılığı beni hiç rahatsız etmiyordu, yaramazlık veya ganimet arayışıyla millerce yol katetmeye alışkındık, ikisini de bulmayı umut ederdik. Buna rağmen Thar'dan beri uzun sessizlikler bir nevi sınav gibi geliyordu bana. Zihnim karanlık sapaklarda dolaşıyordu. Katherine'i kayıp hançer ve ölü bebekle nasıl bağdaştırabildiğimi bir türlü çözemesem de her tür olasılığı uzun uzadıya tartmış olmalıyım herhalde. Yanıtın nerede yattığını anlıyor ve her seferinde öğrenmek istemediğimi fark ediyordum. En azından şu kutuyu açacak kadar istekli değildim.

*Birader Maical'ın bilgeliği, zeki olmayışını bilmesinde
ve yönlendirilmeye göz yummasında yatar. Aynısını
yapamayışımız insanlığın ahmaklığıdır.*

Dört yıl önce

Kentrow bayırılarındaki kurak kanyonlarda Yecüc kötü bir rüya gördü. O kadar kötü bir rüyaydı ki bizi önüne katıp kovaladı, etrafımızdan alevler püskürürken tutuşmuş battaniyelerimiz yüzünden tökezledik. Can havliyle karanlıkta duran atlarımıza koştuk, ne kadar kaya ve çalılık varsa hepsiyle kösteklenerek; kanyonun öbür ucu amansız kızıl alevlerle cayır cayırdı.

“Oraya geri dönünce gevrek bir canavar kızartması bulacağız,” dedi Rike, alevlerin parıltısı yüzünün kaba kemiklerini şeytani bir ifadeye бүrүndürüyordu.

“Daaa önce kendini hiç yakmamıştı,” dedi Huysuzbodur, Rike’ın yanında küçücük kalmıştı.

Önümüzde, yangına bizim istemeyeceğimiz kadar yakın, bizim yaklaşamayacağımız kadar yakın duran Gorgoth geri döneceği anı bekliyordu. Kor ateşin parıltısı, böğründen dışarı bacak gibi fırlamış kaburga kemikleri yüzünden, silüetini rahatsız edici biçimde örümceğe benzetiyordu.

Sübyan Sim kendi bineğiyle birlikte Brath’ı yularından çekerek geldi. “Kış seferinde daha çok işe yarar.” Başıyla alevleri işaret ettikten sonra omuz silkip atları uzaklaştırdı. Sim atların dilinden anlardı. Bir zamanlar bir derebeyinin emrinde seyis çıraklığı yap-

mıştı. Çocukken bir kerhanede de vakit geçirmiş, para harcamaktan ziyade kazanmıştı.

Yeni bir kamp kurduk ve eskisinden geri kalanlara bakmak için uygun zamanı bekledik.

Gorgoth'la geri döndüğümde gökyüzü yeni ağarmaya başlamıştı. Kayalar soğudukça çatlıyordu, ısıyı çizmelerime rağmen nasırlarımda hissedebiliyordum. Maical da bizimle geldi. *Leucrota*'ya ısınıyor gibiydi.

Yecüc'ü sönmüş bir kamp ateşini andıran kapkara bir alanın ortasında mışıl mışıl uyur vaziyette bulduk. Elimizde kalan tek feneri oğlanın suratına tuttum, gözlerini daha da sıkı yumarak öbür tarafına döndü. "Rahatsız ettim, kusura bakma." Burnumdan gülüp yere çöktüm, kırım tutuşur gibi olunca tekrar ayağa fırladım.

"Değişiyor," dedi Gorgoth.

Ben de fark etmiştim. Kırmızı-siyah çizgili derisi gri tonları üzerine cart kırmızı bir renk almış, ateş sanki postuna nakşedilmiş gibi daha çok alevi andıran bir görünümüne bürünmüştü.

Ancak bundan sonra uyuduk, biz yeni kampa döndük, Gorgoth ise Yecüc'le beraber eski kampın kalıntılarında uyudu. Sabahleyin aramıza katıldılar. Yecüc kahvaltı ateşine sanki daha önce hiç görmediği yeni bir şeymiş gibi saldırdı. Onun yaklaşmasıyla birlikte alevler kıpkırmızı harladı. Suyu nehirde yeni doldurulduğu halde Çingar'ın kazanı kaynamaya başladı.

"Sen göremiyon mu bunları?" diye sordu Yecüc, Gorgoth onu ensesinden tutup geri çekerken.

"Hayır," dedim peşlerine takılıp kamptan uzaklaşırken. "Sen de *bunları* görmeden iyi olur. Tüm bunlardan anlayan adamla yakında görüşeceğiz. O vakte kadar... serinkanlılığını koru."

Kanyonun epey aşağısında onlarla birlikte oturdum. Kuka devirmece ve çelik çomak oynadık. Galiba sekiz yaşında olunca her şeyi atlatabiliyorsunuz, en azından kısa bir süreliğine. Yecüc kazanınca kahkahalar atıyor, kaybedince gülümsüyordu. Kazan-

mak için oynamadığım bir dönem anımsamasam da onun uyumlu olması sinirime dokunmuyordu. Gözünüzü bir kez hırs bürümeye görsün, önünüzdeki şeyden keyif almayı bilmek güçleşir.

“İyi çocuk.” Maical dağılan çelik çomak çubuklarını toplayıp Yecüc’e uzattı, nasırlı elinde küçücük bir öbek halinde. “Kötü rüyalar.”

Bunu duyunca kaşlarım çatıldı. Gorgoth homurdandı.

“Uyanmamız uzun sürdü...” dedim. “Akıbetimiz feci olabilirdi.” Isıyı hissettiğimi, yanık kokusu aldığımı ve kendi kâbuslarımdan debelenerek zor uyandığımı anımsıyordum.

Gorgoth’la ikimiz yanıtı aynı anda bulduk ama ilk dile getiren o oldu: “Müneccim.”

Başımı ağır ağır sallayarak onayladım, bu kadar geç idrak ettiğim için aptallığıma doymayayım. Coddin haklıydı, Yecüc gibi bir silahı birçokları ele geçirmek isterdi. Düş-sahir şimdiye kadar o gücü iki kez aleyhime kullanmıştı. Beni kendi rüyalarımınla öldüremiyor olabilirdi ama Yecüc’ünkileri kullanarak teşebbüsten vazgeçmiyordu.

“Elimizi çabuk tutmamız için bundan âlâ sebep olmaz.” *Çekirge bir sıçrar iki sıçrar* da diyebilirdim ama eceli kışkırtmanın manası yok – ecelin bile hakkından gelecek kadar büyük bir kılıcınız varsa başka tabii.

Karnımızı doyurduktan sonra yola düştük, Remagen’e yaklaşmıştık artık. Kentrow bayırlarından çıkınca, nehre yakın bir sırtta küçük bir kale vardır. Beldeye giden yola hâkim bir noktadadır. Kalenin arkasında parlak bir kurdele gibi uzanan Rhyme Nehri’ni ve az da olsa köprü burçlarını seçebiliyorduk.

Kent ve Maical çetemizin en ön safında iki cenahımı tutmuş, tırıs adımla kaleye yaklaşıyorduk, Yecüc terkimde bana sımsıkı tutunmuş, Gorgoth ise yanımız sıra koşar adım ilerliyordu. Makin ve Rike arkadan geliyordu, kıkırdayarak. Makin aklına bir kez koydu mu Rike’i bile güldürebiliyordu. Onların arkasında Huysuzbodur

vardı, en sonda da Sim ve Çıngar. Her ne kadar onu açık seçik göremeyecekleri bir uzaklıkta olsalar da galiba Gorgoth kaledekilerin ödünü patlatmış olmalıydı. Başka açıklaması olamazdı çünkü Kent sağında, Maical solumda ilerliyorken bir baktım kıratın eyeri boş.

Brath'ın dizginlerine asılarak çark ettim ve diğerleri daha ne olduğunu anlayamadan yere atladım. Şanslı bir atış olsa gerekti. Kale surlarıyla aramızda bu kadar mesafe varken, iyi bir okçu bile tirgeşiyle hedefini tam on ikiden vurmakta güçlük çekerti. Ama vurmuştu işte, tüylü ok adamın boynuna saplanıp öbür tarafından otuz santim kadar dışarı çıkmıştı. Sivri ucundan kan damlıyordu. Yanında tek dizimin üzerine çökerken, Maical ondan hiç görmediğim kadar manalı baktı bana.

“Ölme zamanı, Birader Maical.” Ona yalan söylemek istemedim. Elini tuttum.

Beni seyretti, diğerleri atlarını döndürüp bağırmaya başladığında bile gözlerini benden ayırmadı.

“Kral Jorg,” dedi, sesi çıkmadı yalnız, ağzının köşelerinden kan aktı. Miğferi yana eğilmiş hali ve gözündeki o bakışla tuhaf görünüyordu, sanki tüm hayatını sakat geçirmesine yol açan şey atından düşmesiyle iyileşivermişti. Bana daha önce hiç “kral” diye hitap etmemişti, kavrayabildiği tek hitap şekli “birader”di sanki.

“Birader Maical,” dedim. Çok biraderimi yitirmiştim ama gözlerine baka baka kaybettığım azdı. Elinin takati kalmadı. Kan öksürerek son nefesini verdi.

“N’oluyo be?” Makin eyerinden yere atladı.

Parlayan temren dikkatimi çekti. Sivri ucundan boncuk gibi bir kan damlası sarkıyordu, bombeli kenarına bir bebeğin çarpuk çarpuk aksi vurmuştu. Kırmızı bir kama gördüm, mezarların arasında yürüyen Katherine’i.

“Merhaba Jorg,” demişti kadın.

“Ölmüş.” Kent de yanıma gelip Maical’in başına diz çökmüştü. “Nasıl olur?” Ok yeterince barizdi ama soruyu yanıtlamaya yetmiyordu anlaşılan.

Kalktım ve Makin’in atına yürüyerek eyer askısından kalkanı çektim. Yürümeye devam ettim. Bir ürperti geçti üstümden, yanaklarımı karıncalandırdı. Brath’in sırtından Nuban’ın yayını aldım, yuvasına çift ok sürdüm.

“Jorg?” Kent ayağa kalktı.

“Ben içeri giriyorum,” dedim. “Oradan hiç kimse sağ çıkmayacak. Anlaşıldı mı? Peşimden gelen olursa gebertirim.” Yanıt beklemekten ilerledim.

Yüz metre ilerlemiştim ki bir ok daha geldi, ıskalayıp epey soluma düştü. Maical’i öldüren atış, hedefi vurma umudu gözetmeden yapılmış sallapati bir atıştı. Nuban’ın tatar yayını omzuma attım. Okları yuvalarında incecik gergiler tutuyordu.

Mazgalı siperlerdeki dört askeri artık seçebiliyordum. Elli metre kala yaylın ateşi açtılar. Kalkanımı kaldırdım. Bir tane ok isabet etti, ucu burnumun dibindeydi, diğerleri takırdayarak kayalara saçıldı.

Büyük bir kale değildi, daha ziyade bir gözetleme kulesiydi. Dirsek dirseğe elli adam sığardı, haline bakılırsa tam teşekküllü bir garnizonu barındırmayalı yıllar olmuştu.

Ancak surlarda duranların atış menziline iyice girdiğim zaman adamlar cesaretlerini topladılar. Tek bir savaşçı kararlı adımlarla yanlarına geldi, üstelik on altıdan büyük göstermiyordu. Siperlerin ardındakilere üç kişi daha katıldı, asker değildiler, üniformaları yoktu, bir avuç ayaktakımı, mazgal deliklerinden dışarıyı dikizleyen başkaları da vardı.

“Beni içeri almayacak mısınız yani?” diye seslendim.

“Dostun ne âlemde?” Surun tepesinden şişko biri seslendi. Diğerleri kahkaha attılar.

“İyidir,” dedim. “Bir şey atımı ürkütünce yere düştü. Hele bir soluklansın hemen ayaklanır.” Kalkanımı tam indirmeden üzerindeki

oku çıkardım. “Bunu geri isteyen yok mu?” Tümüyle sakın hissediyordum, dingin, aynı zamanda da içimde bir şey pırpır ediyordu, karanlık göğün altında çayırlara pike yapan bir martı misali telaşlı.

“Olmaz olur mu.” Yarım düzinesinden ana girişte duranı pofurdadı ve çarkı döndürmeye, zinciri yuvasında gıcırdatarak kale kapısını milim milim açmaya başladı. Adam zorlandıkça, iri pazulu kolları pislğine rağmen bembeyaz parlıyordu.

Surda duranlardan ikisinin birbirlerine göz attığını gördüm. İlk baştaki oku beni hedefleyerek attıklarını sanmıyorum. Ana girişe iyice yaklaştım ki kapının altından eğilerek geçmek zorunda kalmayacağım kadar açılır açılmaz içeri girebileyim. Açık havada geçirdiğim onca gecenin ardından mekânın leş kokusu gözlerimi yaşarttı.

Zihnimin kuytu köşelerinde usulca bekleyen hiddet ben kaleye girer girmez tüm şiddetiyle patlak verdi. Oku en yakında duran adama takdim ettim, bir sürü silah dururken sıskalığına bakmadan eline bir cellat baltası geçirmişti. Baltasına davrandı, ben de oku gözüne saplayıverdim.

Bu tür bir şey gerçekleştiğinde zaman bir anlığına âdeta durur, ok göze saplıdır, gözün sahibi henüz feryadı basmamıştır. Böyle durgun anlarda harekete geçenler biraz daha uzun yaşama eğilimi sergilerler. Adam çılgılığı basmadan harekete geçen tek kişi kapının arkasındaki oldu ama ben daha çevik davrandım. Bana hamle yaptığı anda bileğini yakaladım ve Makin’in kalkanını dirsek boğumuna indirdim. Sonra da kolundan tuttuğum gibi komple savurdum, başka bir askere toslayıp kafasını duvara çarptı. Çevik davrananlar daha uzun yaşama eğilimindedirler ama bazen de kendilerini kuyruğun en başında bulurlar.

İnmeye başlayan kale kapısına doğru biraz geriledim ve Nuban’ın yayını bir omuz silkme hareketiyle koltuk altımdan aşırıp kavradım. Yayı kaldırıp nişan almaya tenezzül bile etmeden iki tetiği de çektim. İki ok da aynı adamı vurdu, biraz israf sayılırdı ama

hepsinin içinde en kalın zırhlı adam oydu ve Nuban'ın tatar yayı o zırhta iki koca delik açtı.

Kale kapısı arkamdan gümleyerek kapandı. Kafamı kıl payı sıyrarak indiğinden rüzgârı enseme gıdıkladı. Görüş menzirimde dört kişi kalmıştı. Kapı çarkındaki çam yarması kılıcına davrandı, az önce yere serilen de sapasağlam ayağa kalkıyordu. İkisi de iri kıyım, saçlar darmadağın, dişleri çürük, kardeş olabilecek iki tanesi üstüme saldırdı. Doğru seçim yaptılar. Sayıca üstünlük senden ya-naysa, o daha kılıcını çekmeye kalmadan hasmını yakalayacaksınız.

Sırtımı dayayarak hızımı aldıktan sonra kapıdan uzaklaştım. Önümdeki ikili cüsse bakımından bana karşı avantajlı durumdaydı ancak sağlam bir kalkanın arkasına sığınıp öne atılırsanız, hele bir de demir kenarını gırtlak gibi faydalı bir noktaya isabet ettirirseniz, ağırlığınız ne olursa olsun biraz daha avantajlı duruma geçebilirsiniz.

Korku duymuyordum, sadece öldürme arzusu vardı içimde; bedenimi, bünyemi gıdıklayan bir şey, yeterince kan dökülürse yıkanıp gidecek.

İki gudubetten biri ayağımın dibine serildi, suratıma kan, salya ve diş püskürterek. Diğeri izbandut gibi tepeme dikilirken çizmemde sakladığım Huysuzbodur'un hançerini çektim.

Hançerlemek kanlı bir iştir, biraderler. Hançerle eti çok yakından biçersiniz, kemiğe kadar dayanır, ortaya saçılanlara bulanırsınız. Çıglıklar kulaklarınızı paralar, verdiğiniz acı güdük bıçağınızı titretir. Öldürmenin her anını hatırlıyorum diyebilirdim ama hatırlamıyorum. Bir hiddete kapılmış dünyayı kızıla boyuyor, öldürürken uluyordum. Giriş avlusuna çıkarkenki halim hayal meyal gözümün önünde, garnizonun geri kalanı iki katlı daracık merdiveni telaşla sağlı sollu inerken kılıcımı daha yeni çekmiştim. Görüş alanıma giren ilk askerler geri kaçmaya uğraşırken, diğerleri onları arkadan itekliyordu.

O adamları Maical yüzünden gebertmedim; ne katliamın zevki ne de Kral Jorg'un şanlı efsanesi uğruna öldürdüm. Tıpkı Yecüc gibi içimde harlı bir ateş yanıyor, bazı günler öyle bir kıvılcım sıcıyor ki

her şeyi kontrolüm dışında tutuşturuyor. Evcil canavarıma şu ateş büyücüsünü bulmak için yarım düzine diyarda gezinmemin gerçek sebebi buydu belki de. Belki böyle ateşlerin nasıl zapt edileceğini öğrenmek istiyordum. İkimizi de bir gün öldürmesin diye.

Ahmaklığım sayesinde kurtuldum, lakin on dört adam kurtulamadı. Bitkinlikten yarı sarhoş bir halde, kapıdan bir kez daha geçip gittim. Kale civarındaki mevzilerini terk eden biraderler atlara kadar peşimden geldi.

“Jorg,” dedi Makin.

Döndüm, onlar da durdu.

“Kızıl Jorg,” dedi Kızıl Kent, elini göğsüne vurdu.

“Kızıl Jorg,” diye homurdandı Rike. Ayağını güm diye yere vurdu.

Gorgoth kocaman ayağını yere vurdu. Makin çektiği kılıcıyla göğüs zırhını çınlattı. Bu merasime diğerleri de katıldı. Başımı eğip üstüme baktım, kan revan içinde olmayan tek bir yerim yoktu. Her yanımdan başkalarının kanı damlıyordu, onu bulduğumuz günkü Kent kadar kızdım. Adamın ağzından niçin tek kelime çıkmadığını o zaman anladım.

Maical’in yanına gidip kıratın koşumlarındaki kelle-koparan baltasını aldım. “Ona bir anıt mezar yapacağız,” dedim. “Kaledeki-lerin kellelerini de mezara gözcülük etsinler diye etrafına dizeceğiz.” Baltayı Rike’a fırlattım. Yakaladığı gibi hiç itiraz etmeden kalenin yolunu tuttu. Bir seferlik de olsa ganimet toplamının onun için öncelikli olmadığına kanaat getirdim.

Mezarı diktik. Tek bir insan evladının dahi taşıyamadığı kayaları Gorgoth getirdi. Maical kelleleri ister miydi, önemser miydi ya da bu konuda bir yorum yapar mıydı, bilmiyorum ama biz onu şerefleştirmek için her ihtimale karşı hepsini dizdik. Maical’in hayatta ne istediğini bile bilmiyorum. Yattığı yerde son nefesini verdiği o son saniyelere dek onu hiç gerçek anlamıyla tanımadım. Bunu önemseyişime şaşırdım, meğer sahiden önemsiyormuşum.

Dört yıl önce

Bir insanı biçerek dört farklı renk tonu elde edebilirsiniz. Atardamardan fışkıran kanın kızılı, damarların moru, safranın taze kesilmiş otu andıran yeşili, iç organların kahverengisi ama hepsi üstünüzde kuruyunca pas rengi ile katran karası arasında başka bir renge çalar. Kızıl Jorg'un nehre girip üstündeki asker kalıntılarından temizlenme zamanı. Pisliğin sarmallar çizerek suyu pembeye bulamasını seyrettim.

"Neyin nesiydi bu şimdi?" Makin soruyordu, peşimden gelmişti.

"Salağımı vurdular," dedim.

Bir duraklama. Galiba Makin benimle konuşurken bu duraklamayı hep yaşıyordu, onun kafasını karıştırıyordum. "Norwood'dayken ölmek üzereydi de hiç oralı olmamıştın," dedi Makin. "Neden şimdi? Gerçekten Jorg."

"Gerçek nedir ki?" diye sordum, ellerimdeki son kanı da yıkarırken. "Pilate söylemiş bunu, biliyor muydun? *Gerçek nedir ki?*"

"İyi, söyleme o zaman," dedi Makin. "Ama bu olay duyulmadan şu köprüyü bir an evvel geçmemiz lazım."

Doğrularak saçımın suyunu silkeledim. "Ben hazırım. Gidelim."

Biraderler eyerlerine atlayıp yola koyulurlarken, ben biraz ağırdan alıp anıt mezarı ziyaret ettim. Mezara yaklaştıkça sinemdeki nekromansi zonkluyordu, babamın hançerlediği yerin acısı nüksetmişti. O anda hissettiğim her tür acı, hançerlenmek, ihanet,

kan kaybettiğçe takatimin kesilişı, tüm çeşnileriyle yankılandı. Ben yaklaşıncı kellelerdeki kuzgunlar kaçıştı. Kaya yığınının önünde sus pus dikildim, zihnim bomboştı, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Sarı yosun bağlamış taşlara gözüm daldı, geniş bir kayadaki kuvars damarına, siyah kan damlacıklarına. Kelleler beni izliyor gibiydi, kuzgunların gagaladığı gözler bana dönüktü sanki. Birden işin “gibisi” kalmadı. Ben mezarın etrafında yavaşca döndüğçe her bir kelle gözlerini sırayla bana kaydırıyordu. İlk adamı gözüne ok saplayarak öldürmüştüm. O gözü benden yana çevirmeye kalkışınca göz seğırdi. Bakışlarımı beni gören tek gözüne diktim.

“Jorg,” dudaklarından ismim döküldü.

“Chella?” diye sordum. Başka kim olabilirdi ki? “Seni iyice derine gömdüm sanıyordum.” Bir anlığına Nuban’ı da peşinden sürükleyerek kuyuya yuvarlanması gözümün önüne geldi, ikisini de Nuban’ın yayıyla vurmuştum.

Her bir kellenin dudakları aynı gülümsemeyle çarpıldı.

“Seni bulacağım, kaltak,” Alçak sesle konuşuyordum. Beni her şekilde duyardı nasıl olsa.

Kellelerin ağızları kulaklarına vardı. Dudaklar kıpırdadı. Dile getirmeye çalıştıkları şey “Ölü Kral”dı sanki.

Omuz silktim. “Kuzgunların keyfini çıkar.” Başlarından ayrıldım. Burada nasıl bir güç işliyorsa artık, muazzam ağır bir taşın altında yatan Maical’i rahatsız edeceğini sanmıyordum.

Yecüc’ün gece yaktığı erzakları kaleden tedarik ederek yolumuza devam ettik. Remagen, Rhyme’in her iki kıyısına kurulmuş, duvarla çevrili mütevazı bir beldeydi; düzenli sokaklarındaki bir dizi bacadan duman yükseliyordu. Yine de asıl dikkatimi çeken köprüydü. Köprülerin bu kadar zarif olabileceğı hiç aklıma gelmezdi; oysa bu köprü Hortlak’ınkilerden daha yüksek iki tane kurşuni burcuyla göz kamaştırıcıydı, ısıtılı bir telle asılı gibi görünse de ağırlığını insan gövdesi kalınlığında halatlar taşıyordu.

Yarım saat içinde seyyar satıcıların, at arabalı tacirlerin, sığır güden veya el arabalarıyla ördek ve tavuk taşıyan çiftçilerin arkasında kuyruğa girerek beldenin giriş kapısında sıralanmıştık. Silahlarımızı atların sırtında göze batmayacak biçimde istiflemiştik ama yine de bir haydut güruhunu andırıyorduk.

Gorgoth fazlasıyla dikkat çekiyordu ama her zamanki feryatların ve kaçışmaların hiçbirini yaşılanmıyordu.

“Sirktesiniz herhalde,” dedi hasır kafeslerle ördek taşıyan bir çiftçi. Başını sallayarak kendi kendini onayladı.

“Öyleyiz,” dedim, Rike mırın kırın etmeye kalmadan. “Hokkabazım ben,” diye ekledim adama gülümseyerek.

Kapıdaki adamlar kalede rastladığımız güruhla aynı hırpani kılıktaydılar. Çıngar’a göre serbest beldede asker yoktu, yerli nüfustan seçilmiş uyduruk bir milis kuvveti vardı sadece; onlar da belediye reisi tarafından bir iki aylığına tutulmuş kişilerdi ve işleri bitince asıl meşguliyetlerine geri döneceklerdi.

“Şükür kavuşturana.” Diğer kasabalarda kapı çavuşunun yaptığı işi yapan adamın omuzlarına ellerimi koydum. Kırk yıllık dostmuşuz gibi sıırttım. “Kızıl Jorg ve seyyah oyuncularını olarak sirkteki meslektaşlarımızla buluşmaya geldik. Ben hokkabazım. Numaramı görmek ister misin?”

“Hayır,” dedi adam, silkinerek benden kurtulmaya çalıştı. İsa-betli bir yanıttı çünkü hokkabazlıktan anlamazdım.

“Emin misin?” diye sordum, nihayet ellerimi çekerek. “Şu arkadaş bıçak oyunları yapar. Ufaklık da, nasıl desem, çirkinliğiyle meşhurdur.”

“Yaylanın,” dedi ve arkamızdaki kalaycıya döndü.

Muhafızların arasından geçtim – “Biraz hokkabazlık görmek isteyen yok mu? Kimse mi?” – kapıdan içeri girdim.

“Köprü şu tarafta,” dedi Makin, kavşakta yaptığı gibi tekrar eliyle göstererek, sanki köprü altmış metre yüksekliğinde değilmiş ve sabah aydınlığında ıslıl ıslıl parlamıyormuş gibi.

“Aynen öyle,” dedim. “Ama biz sirkteniz.” Sağa saptım, çatıların arasından yükselen rengârenk çadırı elimle göstermeden. “Hokkabazım ben!”

Çadırı açık seçik görebilmek için kalabalığı yarmak zorunda kaldık. Remagen halkı dışarıdaydı, sirk civarındaki sokaklar yüzlerce insanla tıklım tıklımdı, meyhanelerden akın etmişler ve ana etkinliği etrafındaki küçük tenteli tezgâhlara üşüşmüşlerdi.

“Pazar günü galiba,” dedi Sim, bir velet gibi sırttı, kanımca birçok bakımdan öyleydi.

Rike en öne geçti, insanları ite kaka sirk çadırına doğru ilerledi. Tıpkı Sim gibi onun da yüzünde hevesli bir ifade vardı, Hortlak’tayken oyuncak soytarının verdiği türden bir neşe. Hatırlayan tek kişi ben değildim.

“Kazıkkök’ün çadırı mı?” diye sordu Makin, kaşlarını çatarak. Başımla onayladım. “Öyle olmalı.”

“Fevkalade,” dedi Kent. Bir yerden üç tane çubuk şeker aşırımtı ve hepsini birden ağzına tıkmaya çalışıyordu.

Çadırın girişine vardık, dört bir yana halatlar gerilerek kazıklara bağlanmış, yan taraftaki nispeten daha küçük girişin tentesi de gerilmişti. Kapının önünde bir adam ile oğlan oturuyordu, üzerinde birçok girinti ve siyah beyaz delik olan tahta bir tablanın üzerinde kafa kafaya vermişlerdi.

“Akşama kadar gösteri yok,” dedi adam, gölgem tablanın üzerine vurunca. Başımı kaldırıp da bakmadı bile.

“Göz çukuru yerine son kaleden oynarsan üçüncü delikte mankala yaparsın,” dedim.*

Bunu duyar duymaz kapkalın enseli adam kel kafasını anında kaldırdı. “Jesu! Küçük Jorg bu!”

Ayağa fırladı ve beni kollarımın altından tuttuğu gibi bir metre havaya fırlatıp yine güzelce yakaladı.

* Mankala: Satrançtan bile eski olduğu düşünülen oyunlarından biri. (ç. n.)

“Ron,” dedim. “Eskiden güçlüydün!”

“İnsaf yahu.” Sırıttı. “İki misli boy atmışsın.”

Omuz silktim. “Zırhım da biraz ağırlık yapıyor. Kaburgaları kurtardık ama!” Diğerlerini işaret ettim. “Ufaklık’ı anımsıyor musun?”

“Elbette. Makin seni gördüğüme sevindim. Huysuzbodur.” Ron’un gözü Gorgoth’a takıldı. “Şu çam yarması kim?”

“Numaranı ona da göster,” dedi Rike, çocuk gibi içi içine sığmazcasına, “numaranı ona da göster.”

“Sonra.” Ron gülümsedi. “Ağırlıkları henüz çıkarmadılar. Ayrıca, dostunuz benim sikletimi aşabilir gibi görünüyor.”

Ron, ya da ona daha çok yakışan ismiyle İnanılmaz Ronaldo, sirkin güç gösterisiydi. Rike’in bile kaldıramayacağı bir ağırlığı kolayca kaldırmasıyla Rike’in sonsuz saygısını kazanmıştı. Tabiat ananın kas gücü bakımından Ron’a cömert davrandığı gerçektir ama ben buna rağmen Ufaklık’ın daha güçlü olduğu kanaatindeydim. Bir meyhane kavgası çıksa Ron’dan önce kesinlikle Rike’a bahis oynardım. Ama ağırlık kaldırmaya geldiğinde zamanlama, kararlılık ve tutma gücü işin içine giriyordu, Ron’un dayanıklı olduğu bu noktalarda ise Rike çuvallıyordu.

“Ee, sevgili Doktor Kazıkkök’ü nerede bulabiliriz?” diye sordum.

Ronaldo bizi yandaki girişten içeri soktu, çocuk sandığımız, saçları ağaracak yaşa gelmiş cüceyi de atlarımıza göz kulak olsun diye dışarıda bıraktı. Nuban’ın yayını yanıma aldım. Cücenin herhangi bir hırsız halledebileceğine itimat etmiyordum, ayrıca canım bir iki sirk palyaçosunu vurmak isteyebilirdi. Maksat gülmek olsun.

Talaşları sıçratarak orta çadırın kenarında dolaşırken bir yandan da tavandaki açıklıktan içeri vuran güneş ışığı altında taklalar atarak idman yapan üç akrobatı seyrettik. Çadırın arkasına doğru branda bölmelerle birkaç oda yapılmıştı. Hayvan kafeslerinin ağır kokusu oraya kadar geliyor, hatta akrobatların gürültülü bağrıışlarına rağmen bir iki kükreme işitilebiliyordunuz.

Ron'un peşinden içeri girdiğim esnada Kazıkkök'ün sırtı bana dönüktü. Önünde gevşek tavırlarıyla iki dansöz vardı, bıkkındılar ve göz deviriyorlardı.

"Bakın şimdi böyle!" dedi Kazıkkök. "Kalçalarınızı memelerinizi oynatın. Seyirci öyle tavlânır. Biraz keyif alıyormuş gibi görünün, Tanrı aşkına. Bakın şimdi bakın."

Elleriyle konuşurdu Kazıkkök, uzun parmaklı elleri daima havada şekiller çizerdi.

"Baktım," dedim. Rivayete göre Kazıkkök bu huyunu üç bardak oyunu günlerinden edinmiş. Bakın şimdi bakın! Bakın ki oğlan da ceplerinizden aşırıversin.

Bu lafın üzerine döndü, elleri havada kıpır kıpır. "Bana kimleri getirdin böyle, Ronaldo? Sahiden yakışıklı bir delikanlıymış, arkadaşları da dışarıda."

Kazıkkök beni tanıyordu. Kazıkkök gördüğü bir yüzü asla unutmaz, bir hakikati veya zaafı da.

"Bendeniz Kızıl Jorg," dedim. "Hokkabazım."

"Öyle mi?" Parmakları yanağından çenesinin ucuna doğru kaydı. "Peki ne çeviriyorsun, Kızıl Jorg?"

Sırıttım. "Sen ne önerirsin?"

"Bak şimdi!" Renkleri solmuş kaftanının içlerinden koyu renkli bir şişe çıkardı. "Buyur geç otur, uygun görürlerse biraderlerin de gelsin." Bir el hareketiyle dansözleri kıskışladı.

Kazıkkök köşedeki bir masanın arkasına geçip çekmecesinden kadeh çıkardı. Diğerleri Makin'in arkasında sıraya dizilirken fazladan tek koltuğa ben geçtim.

"Zannımca hâlâ insanları parmaklarının ucunda çeviriyor-sundur, Jorg," dedi Kazıkkök. "Gerçi bugünlerde ortalık nispeten daha sakin." Yeşil sıvıyı beş kadehe pay etti, tek hamlede ve tek damla ziyan etmeden.

"Durumumdaki değişiklikten haberdarsındır herhalde?" Kadehi aldım. İçindeki idrarı andırıyordu, biraz daha yeşildi sadece.

“Absent. Tanrıların ölümsüzlük ilacı,” dedi Kazıkkök. “Bak şimdi.” Kadehini biraz surat ekşiterek kafaya dikti.

“Absent mi? Yunancada zıkkım denen şey değil mi bu?” Kokladım.

“Şişesi iki altın,” dedi. “Bu fiyatı istediklerine göre makbul bir şeydir herhalde, değil mi?”

Yudumladım. İnsanın dilinin derisini söken bir acılık bırakıyordu. Elimde olmadan öksürdüm.

“Bana bir prens olduğunu söylemeliydin, Jorg; sende bir şeyler olduğunu hep hissetmiştim.” İki parmağıyla gözlerini gösterdi. “Bana bak.”

İçeri öbür biraderler de girdi. Gorgoth kapıdaki brandanın altından eğilerek geçti, Yecüc koşarak onun önünden. Kazıkkök bakışlarını benden ayırarak arkasına yaslandı. “Bak bu ikisini işe alabilirim,” dedi. “Hokkabaz olmasalar bile.” Boşta duran üç kadehi işaret etti. “Keyfinize bakın, beyler.”

Yollarda bir hiyerarşi vardır ve işleyişini kavramak faydalıdır. Dış görünüşte Kazıkkök’ün işi talaşla, taklayla, dansöz kızlar ve ayı oynatmakla ilgili olabilirdi ama kafası eğlenceden daha fazlasına çalışırdı. Doktor Kazıkkök birçok şeyi bilirdi.

Bir duraklama yaşandı. Birçokları bunu ıskalardı ama Kazıkkök değil. O duraklama anında biraderler Makin’in içkiyle ilgilenmediğini anladılar. İlk kadehi Rike aldı, sonrakini Kızıl Kent, bir duraklama daha, ardından sonuncuyu Çıngar kaptı. Çıngar içkisini kafaya dikip dudaklarını şaplattı. Çıngar kezzap olsa hiç yakınmadan içebilirdi.

“Ron, şu fiçiyi yaptığın numarayı neden Rike ile Gorgoth’a göstermiyorsun?” diye sordum.

Rike içkisini mideye indirdi, surat ekşitti ve Ron’un peşinden dışarı çıktı, arkasından *leucrota*’lar gitti, Yecüc en arkalarındaydı.

“Siz de keyfinize bakabilirsiniz. Dolaşın hele, etraftan yeni numaralar öğrenirsiniz belki.” İçkimi tekrar yudumladım. “Bir şişeye yirmi altın bayılmayın yalnız. Makin belki sen de şu meşhur köprümüzle ilgili bir şeyler öğrenirsin,” dedim.

Böylece hepsine yol verilmiş oldu ve Kazıkkök'le baş başa kaldık, brandadan içeri sızan loş güneş ışığında birbirimizi seyrediyorduk.

“Prens ha, Jorg? Bak şimdi!” Kazıkkök gülümsedi, sıska suratında dişlerden oluşmuş bir hilal doğdu. “Şimdi de kral mısın?”

“Başka bir kadından peydahlansaydım bile, kendime yine de bir taht yapardım,” dedim. “Bir marangozun oğlu olarak ahırda doğsam, o tahtı ele geçirirdim.”

“Ona ne şüphe.” Tekrar gülümseme, biraz samimi biraz içten pazarlıklı. “Eski günlerimizi anımsıyor musun, Jorg?”

Anımsıyordum. Yollarda mutlu geçen günler nadirdir. Sirk alayıyla geçirdiğimiz günler on iki yaşındaki bir çocuk için altın değerindeydi.

“Bana şu Temren Prensi’nden bahsetsene,” dedim.

“Her açıdan büyük bir adam,” dedi Kazıkkök. Parmaklarını çadır gibi kenetleyerek dudaklarına dayadı.

“Ya senin açıdan?” diye sordum. “Adamla tanışmadığını söyleme sakın.”

“Ben herkesle tanıştım, Jorg,” dedi. “Biliyorsun. Bak şimdi.”

Kazıkkök’ü sevip sevmediğime asla karar veremezdim.

“Babanla bile tanıştım,” dedi.

Bu tür konularda nadiren kararsızlığa kapılırım ama Kazıkkök’ün şu “bak şimdi”leri ve elleriyle konuşması, tüm hayatının bir sahne icrası oluşu, gizli kapaklı yöntemleri yok muydu. Çok şey bilen bir adamı tanımak zordur. “Temren Prensi,” dedim.

“İyi adamdır,” dedi Kazıkkök sonunda. “Sözünün eri, iyi niyetli.”

“Dünya iyi adamları kahvaltıda yiyor,” dedim.

“Olabilir.” Kazıkkök omuz silkti. “Ama Prens kafalı adamdır, planlıdır. Maddi birikimi de var üstelik. Florentine’deki kodamanlar onu pek seviyor. Barış iyi bir yatırımdır. Adam taşlarını ortaya sürüyor. Kış gelmeden Fendiya’ları ele geçirecek. Çok yakında çetelesine yeni tahtlar ekleyecek. Bak şimdi. Onu durduran birisi çıkmazsa birkaç yıl zarfında kapılarına dayanır. Babanın kapısına da.”

“Bırakalım önce Ancrath’a uğrasın,” dedim. Babamın bu “iyi adam”ı nasıl karşılayacağını merak ediyordum.

“Kardeşi,” dedi Kazıkkök. “Egan mıydı?”

Kazıkkök biliyordu, sadece benim de bildiğimden emin olmak istiyordu. Sırf bakmakla yetindim. Zaten öyle yapmamı söyleyip duruyordu.

“Kardeşi bir cani. Efsanelerde bahsedilen türden bir silahşor, saldırgan biri üstelik. Orrin’den bir yaş küçük, hep de öyle kalacak, Tanrı’ya şükür. Biraz daha absent?”

“Yüzlükler arasında İyi Prens’e ne kadar destek veriliyor peki?” Şişeyi geri çevirdim. Kazıkkök’ün karşısında ayık olmanız lazımdı.

“Eh, hepsi yarım florin için onu öldürür,” dedi Kazıkkök.

“Haliyle.”

“Ama adam şefkatli, bu da kudretten sayılır.” Kazıkkök o şefkatten nasibini aldığını hayal edermişçesine göğsünü okşadı. “Kapılarını Temren’e açarak hem kellesini hem de kapıların ardında ne varsa çoğunu kurtarabileceğini bilmeyen bir lord yoktur. Bir sonraki Kamutay’da dostları onun imparatorluk tahtına geçmesinden yana oy kullanabilirler. Gidişatını bozmadığı takdirde bir sonraki Kamutay’da kendi kendini imparator ilan edebilir.”

“Zekice bir dümen,” dedim. Bir silah olarak merhamet.

“Dahası da var, bak şimdi.” Kazıkkök içkisini yudumlayıp dilini dişlerinde gezdirdi. “Adam neyse o. Kapalı kalmakta direnen kapıların çoğunu açtırmak için bir sürü zafer kazanmasına da gerek yok.” Bu kez o baktı bana, bakışları karanlıktı, kurnazca. “Senin kapıların nasıl direnecek, Ancrathlı Jorg?”

“Hep birlikte göreceğiz di mi?” Islak parmağımı kenarında döndürerek kadehi çınlattım. “Hırsından vazgeçmeyecek kadar delikanlıyım, yalan mı?” Beri yandan bazen açık bir kapı sadece meydanı *onlara* bıraktığınız anlamına gelir. “Peki ya diğerleri?” diye sordum.

“Diğerleri derken?” Kazıkkök’ün masum bakışı yıllar geçtikçe kusursuz hale gelmiş bir sanat eseri idi.

Ona baktım. Kazıkkök donuk masum bakışını biraz daha korudu. Kulağımı kaşıyarak bakmakla yetindim.

“Ha... diğerleri.” Çabucak gülümsedi. “Orada da Temrenli Orrin destekleniyor. Temren Prensi malum olmuş. Kehanetler gırla gidiyor. Âlimlerin göz ardı edemeyeceği kadar çok. Suskun Rahibe de elbette...”

“Suskun mu?” diye sordum.

“Evet. Ama diğerlerinin ilgisini çekmiş. Müneccim, Mavi Hanım, Tharlı Luntar, hatta Skilfar.” Her bir ismi sarfederken beni inceliyor, onları tanıyıp tanımadığımı hemen anlıyordu. Böyle zamanlarda ifadesiz bir yüzle bakardım, ancak Kazıkkök gibi bir adam ufacık bir şeyden bile zihnini okurdu.

“Skilfar?” Onu tanımadığımı çoktan anlamıştı.

“Buz-cadısı,” dedi Kazıkkök. “Jarlları birbirine kırdırır. Herkesin gözü Temren Prensi’nde, Jorg, Yıldızı henüz zirvede değil ama yükseldiğine kuşku yok! Kamutay vakti gelip çatığında o yıldızın ne kadar parlak ve yüce olacağını kim bilebilir?”

Karşımdakinin bir sirk ağası olduğunu söylemeye bin şahit isterdi. Kazıkkök’ün sözlerini kafamda evirip çevirdim. Bir sonraki Kamutay’a iki yıl vardı, ondan sonrakiyle arasında ise dört yıl. Renar lordu olarak yerimi ayırtmıştım, elde var bir oy, Yıldızlı Muhafızlar da Viyan’a kadar bana eşlik edeceklerdi. Yüzlük’ün tepelerine binecek bir imparator seçeceğine pek ihtimal vermiyordum. Temrenli Orrin de olsa seçmezlerdi. Gidecek olursam, Yıldızlı Muhafızlar’ın peşinden beş yüz mil gidecek olursam, testiye atacağım oy kendim için olurdu.

“Kaşa’ya üzülüm,” dedi Kazıkkök. Kadehini doldurup havaya kaldırdı.

“Kime?”

Kazıkkök başını eğerek yanımdaki yaya baktı. “Nuban.”

“Ha.” Kazıkkök çok şey bilirdi. Kaşta. Kadehimi tekrar doldurmasına izin verdim, Nuban’a içtik.

“İyi bir adam daha,” dedi Kazıkkök. “Onu severdim.”

“Sen herkesi seviyorsun, Kazıkkök,” dedim. Dudaklarımı yaladım. “Ama iyi adamdı. Canavarları Heimrift’e götürüyorum. Oradaki büyücüden bahsetsene.”

“Ferrakind,” dedi Kazıkkök. “Tehlikeli bir adam, bak şimdi! Ondan eğitim almış alazgörürler çalıştırıyorum.* Büyücü değiller, ateş yutanlardan veya ateş püskürenlerden çok farklı değiller, bir mumla falan işini hallediyorsun.” Kadehini tekrar kaldırdı. “Yaptıkları duman ve kıvılcımdan ibaret. Adamın iyi olanları yanından ayırdığını sanmıyorum. Ama benim yanımda çalışanların hepsi ondan tırsmış durumda. Sırf adamın ismini anarak herhangi bir tartışmayı sona erdirebiliyorsun. Adamın şakası yok. Ateş ahitli.”

“Ateş ahitli mi?” diye sordum.

“Ateşi bünyesinde taşıyor. En sonunda onu da yutacak. Eski-den oyuncuymuş. Neyi kastettiğimi anladın, insanlar ve tahtlarla oynarmış. Ama ateş onu pençesine öyle bir almış ki artık adamın ilgisini çekmiyoruz.”

“Ondan yardım isteyeceğim,” dedim.

“Karşılığında onu mu önereceksin?” Kazıkkök bileğini tıptısladı. Saatime baktığını pek görmemiştim ama anlaşılan onu da biliyordu.

“Belki. Başka ne ilgisini çeker?” diye sordum.

Kazıkkök dudaklarını büzdü. “Yakut sever. Ama sanırım senin şu ateş desenli veledi yeğleyecektir. Onu yanında tutmak isteyebilir, Jorg.”

“Onu kendime saklamak isteyebilirim,” dedim.

“Yaşlandıkça yumuşuyor musun, Jorg?” diye sordu Kazıkkök. “Bak şimdi! Benim hatırladığım çivi gibi sağlam, yaman bir çocuktuk. Belki de canavarları bana bırakmalısın. Ucube çadırında gül gibi geçinip giderler.”

* Alazgörür: Ateşe bakarak kehanette bulunanlar. (ç. n.)

Kalktım. Nuban'ın yayını omzuma attım. "Kaşta, ha?"

"Demek bu kadar," dedi Kazıkkök.

"Yola koyulmalıyım, Doktor," dedim. "Daha köprüyü geçeceğim."

"Kal," dedi. "Hokkabazlık öğrenirsin."

"Eski günlerin hatırına bir kez daha etrafı dolaşacağım," dedim.

Kazıkkök ellerini havaya kaldırdı. "Kralın işine karışılmaz."

Çıktım.

"İyi avlar." Bunu arkamdan söyledi.

Benden kâr edebileceği bir şey elde etmiş miydi acaba. Bazı insanların kafasında ne tilkiler dolaştığını merak ederdim.

Dansözlerin yanından geçtim. Fazla uzaklaşmamışlardı.

"Beni hatırladın mı, Jorg?" Cherri gülümsedi. Diğeri poz verdi. İkisi de Kazıkkök'ün tavsiyesine uydu. Kalçalar ve memeler.

"Tabii ki hatırladım." Yarım yamalak bir reverans yaptım. "Ama üzgünüm hanımlar, buraya dans etmeye gelmedim."

Cherri'yi hatırlıyordum, fingerdek ve yılışıktı, her sabah saçının rengini limon suyuyla açar ve kızgın maşayla kıvrırcık yapardı, kalkık bir burnu ve muzip bakışları vardı. İkisi de bana sırnaştı, yarı şaka yarı ciddi, elleri işveli, nefesleri ılık, kıvırdıkları kalçaları arzu doluydu. Siyah saçlı, soluk tenli arkadaşını ise tanıımıyordum, düşlerden fırlamış gibiydi, keşke tanısaydım.

"Oynaşmaya var mısınız?" diye mırıldandı arkadaşşı. Para kokusunu almıştı. Yine de bazen gerekçesi önemsizdir.

Kanı kaynayan bir gençseniz böyle bir teklifi reddetmek zordur, ne var ki taş mezarın etrafına dizilmiş on dört kelle bana oyalanmamamı söylüyordu ve ihtiyacım olan şeyi neredeyse edinmiştim.

Onları geride bırakarak bir branda perdeyi aralayarak çadırın arkasına çıktım. Soldaki açıklıkta Thomas'ı kılıç yutarken görebiliyordum, birkaç yumurcak da onu seyrediyordu. İdmana pek ihtiyacı yoktu ama Thomas işte, gösterişi severdi. Tuhaf bir ırktı bunlar, yetenekli Çingeneler, meşalelerin aydınlattığı sirk sahnesine özlem

duyar, gres boyasında hayat bulurlardı bir tek. Hani bir hafta alkış duymadan yaşasalar, bitap düşer ölürlerd, yeminle.

Kafeslerin gürültüsü dikkatimi çekti. Leş kokusunu rûzgâr alıp götürsün diye kampın doğu tarafına istiflenmişlerdi. Hatırladığım iki tane ayları hâlâ duruyordu, sıkıntıdan habire dört dönüyorlardı, ikisi de kalın postlu hayvanlardı, burunlarındaki kocaman bronz halkanın içine kol sığardı. Dev tosbağa –Kazıkkök’ün iki yüz yaşında olduğunu iddia ettiği– heykel kıpırtısızlığındaydı ve en fazla bir taş kadar ilginçti, kafese konmamıştı ama bir kazığa bağlıydı. İki başlı keçi yeni eklenmişti, iğrenç görünümlü bir şeydi, kaldı ki böyle bir şeyin ölü doğması gerekirken hiç kimsenin ummayacağı kadar sağlıklı görünüyordu. Arada sırada kafalardan biri diğerine bakıyor ve şaşırmış gibi irkiliyordu.

“Hoşuna giden bir şey gördün mü?” Arkamdan mülayim bir ses.

“Şimdi görüyorum.” Yüzümü kadına döndüm. Güzel görünüyordu.

“Jorg,” dedi Serra. “Tatlı Jorg. Hem de kral olmuş.”

Omuz silktim. “Haddini bilmezsin tekiyim.”

Gülümsedi. “Öyle.” Esmer güzeli.

“Biraz geride Thomas’ı gördüm, gösteri yapıyordu,” dedim.

Kocasından bahsedilince Serra’nın suratı düştü. “İnsanlar öyle bir şeyi nasıl seyretmek ister, hep hayret ediyorum.”

“Sirkler o yüzden hep hareket halinde,” dedim. “Her şey çabuk bayatlıyor. Kılıç yutmak, ateş püskürtmek, bir iki akşam hayranlıkla seyrediyorlar ama sonra...”

“Ben de çabuk bayatlamış sayılır mıyım?” diye sordu. “Sarpdiyarlar’ın Kralı Jorg.”

“Asla,” dedim. Tensel hazzın artık bayatladığı yaşları görmek istemem. “Seninle aşık atabilecek bir kız tanımadım.”

Kız zorlama bir tabir sayılsa da Thomas’tan en az on yaş gençti; ayrıca bir oğlana ilk şehvet dersini sirklerde vücudunu şekilden şekile sokan birinden daha iyi verebilecek kimse var mıydı ki?

Serra biraz daha yaklaştı, sabah ayazı yüzünden omuzlarını bir şalla sıkıca örtmüştü. Seyreden herkese ayak bileklerini kafasının arkasında çaprazlayabileceğini ilan eden bir kıvraklıkla hareket ediyordu. Gelgelelim yanaklarındaki pudra yer yer çatlamıştı, gözlerinin etrafındaki kırışıklar da insafsız sabah ışığında seçiliyordu. Saçını yine iki örgü yapıp kurdeleyle bağlamıştı ama bu kez yakışmamıştı, simsiyah saçına birkaç tel ak da düşmüştü artık.

“Sarayında kaç tane odan var, Jorg?” Sesinde bir burukluk. Tebessümle örtmeye çalıştığı bir ümitsizliğin belirtisi.

“Bir sürü,” dedim. “Çoğu taş, soğuk ve rutubetli.” İstenilmediğini hissettirmek istemiyordum, pırıl pırıl anılarımı kirletmek de. Sirk alanına neyi bulmayı umarak geldiğimi bilmiyordum; Kazıkkök’ün muhabbeti için olduğu kesin ama böyle değil, gösteri dünyası maskesinin düştüğü bu acı gerçeklik ortamında değil. Neyin peşinden geldiğimi bilmiyordum ama bunun için gelmemiştim, Serra’nın yaşlandığını ve muhtaç halini görmek için değil.

Bir anlık sessizlik, ardından bir kükreme koptu; fazlasıyla gür, bir ayının çıkaramayacağı kadar hırıltılı bir ses, bir keresteye dev bir törpü sürtülüyor gibi.

“N’oluyo...”

“Aslan,” dedi Serra. Hızla döndü, neşelenip elimi tuttu. “Görmüş müydün?”

Köşeyi dönünce karşımıza çıkan kafes yığının en altında, Doktor Kazıkkök sahiden de bir aslan barındırıyordu. Nuban’ın yayını koltuk altından aşırıp tetik mahfazasını yokladım. Gerçi kafesteki hayvanın ahı gitmiş vahı kalmıştı, kaburgaları sayılıyordu ama Nuban’ın yayına bakan kirli yeleli hırlayan surat unutulacak gibi değildi.

“Vay canına,” dedim. Nuban anlatmıştı, gençliğinde aslanların sürüler halinde avlandığı kavruk çayırlarda dolaşmış; Nuban hiç yalan söylemediği halde ona inanasım gelmemişti. “Vay canına.” Kelimeler benim için ilk kez kifayetsiz kalıyordu.

“Adı Makedon,” dedi Serra, kulağıma eğilerek. “Millet ona bayılıyor.”

“Kazıkkök kafeslerde başka neler barındırıyor? Bir sonrakinde griffin* görmeyi umuyorum, sonra tek boynuzlu at, bir de ejderha olsun ki kraliyet arması serisi eksik kalmasın!”

“Şapşal,” dedi buğulu sesiyle. Yaşlanmış olsun veya olmasın, her zamanki albenisi işlemeye başlamıştı. “Ejderhalar gerçek değildir.” O küçük, öpülesi ağzındaki, boyalı dudaklarındaki tebessümün kıvrımı.

Silkindim. Sirk fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Kapsamlı bir incelemeğe tabi tutmak istediğim avuntulardı bunlar. Ama peşimde hortlaklar vardı, Yecüc de her an alev alabilecek durumdaydı...

“Aç görünüyor,” dedim. “Sirk esas gösterisinin karnını doyuramıyor mu?”

“Yemiyor ki,” dedi Serra. “Kazıkkök kahrından saçını başını yoluyor. Hayvan böyle ne kadar dayanır bilinmez.”

Aslan bizi seyrediyordu, koca pençelerini sfenks misali öne uzatarak oturmuştu. Kocaman kehribar gözlerine kenetlendim ve onun ne gördüğünü merak ettim. Muhtemelen kaçmaktan aciz iki bacaklı birer et yığını görüyordu.

“Avlanmak istiyor,” dedim.

“Ona et veriyoruz,” dedi Serra. “Ron kanı hâlâ damlayan kocaman sığır parçaları kesip veriyor. Koklayıp bırakıyor.”

“Kendi yakalaması lazım,” dedim. “Hazıra konmak istemiyor.”

“Aptallığına doymasın.” Parmakları benimkilerde geziniyor, tutuşturuyordu.

“Doğasında var.” Gözlerimi kaçırdım. Uğraşacak vaktim olsa bile Makedon’la bakışma yarışını kazanabileceğimi sanmıyordum.

“Onu azat etmelisiniz,” dedim.

* Griffin: Kartal başlı aslan gövdeli ejderha. (ç. n.)

Serra güldü, tınısı neşeli olamayacak kadar ürperti doluydu. “Neyi avlayacak peki? Çocukları yemesine izin mi vereceğiz?”

Uzaktan gelen bir çığlık beni yanıt vermekten kurtardı. Çığlıkla birlikte çadırın tepesinden bir de alev püskürdü. Yakındaki sönmüş bir ocak ateşi aniden parladı. Harlı alevler soluk alır gibi içe doğru soğruldu, ardından tamamen ateşten yapılmış küçük bir insana dönüştü, tavuk boyunda bir cüceye. Bir an etrafına bakındıktan sonra ardında dumanı tüten kapkara bir ocak ve bastığı yerlerde kömüre dönmüş ayak izleri bırakarak çığlığın geldiği yöne seğirtti.

Serra’nın ağzı açık kaldı, bağırıp çağırmaya hazırdı ama hiçbirini yapmadı ve alev adamın peşinden gitti.

Gözlerimi tekrar aslana çevirdim, patırtıyı tınmamış gibiydi.

“Sence Kazıkkök ucube gösterisine Yecüc’ü hâlâ dâhil etmek ister mi?” diye sordum.

Aslan yanıt vermedi, o kehribar gözleriyle beni seyretmekle yetindi.

Nuban’ın bana bahsettiği aslanlar muhteşem yaratıklardı, çayırların efendileri. Nuban, ömründe hiç aslan görmemiş insanların hayvanın tasvirini taşıyan bir flamanın altında dövüşmek istemelerini anlıyordu. Yolda kamp kurduğumuz soğuk gecelerde aslanlardan bahsettiğinde, güneşin kavurduğu otlaklarda bizzat yürümüş ve onları kendi gözlerimle görmüş kadar olurdum. Onları kafeste, uyuz bağlamış bir vaziyette, iki başlı keçinin yanında pirenirken hayal etmemiştim.

Kafesin kapağına tek bir pim sürülmüş, bir tel sarılarak sabitlenmişti.

Yıllar önce, çağlar önce Nuban’ı tek bir pimi çekerek azat etmiştim. Tek bir pimi çekmiş aynı anda iki can birden alıvermiştim.

Aynı Jorg bu pimi de çekerti. Aynı Jorg bu pimi çekerken kılıç-yutucunun etrafında öbeklenmiş çocukları, geçim derindeki dansözleri ve akrobatları bir an bile düşünmezdi. Belde halkının veya Kazıkkök’ün alacağı öcü de. Ama ben o değilim. Ben o değilim

çünkü her gün biraz ölürüz ve yeniden doğarak aşama aşama başka bir adama dönüşürüz, aynı giysiler içinde, aynı yaraları taşıyan bir ihtiyara.

Ne çocukları unutmuştum ne dansözleri ne de akrobatları. Ama pimi çektim. Çünkü doğamda var bu.

“Kaşta için,” dedim.

Kapağı ardına kadar açıp uzaklaştım. Aslan ister kalır ister giderdi, ister avlanır ister ölürdü, mesele bu değildi ancak önünde bir seçenek vardı artık. Bana gelince, geçmem gereken bir köprü bekliyordu.

Yecüc’ün verdiği hasara bakmak için Serra’nın peşinden gittim.

Birader Sim göze hitap eder, biraz şirindir, biraz zarif, bunun da gayet farkındadır. Boyah saçları güneşin altında sapsarıdır, uyuşturucunun etkisindeki gözleri mavi. Göğün altında ondan daha mahremine düşkün, ondan daha gizli kapaklı, ıssızlıkta ondan daha ölümcül başka birini tanımam.

Dört yıl önce

Kuzeye seyahat edip de Rhyme Nehri'ni geçince Dan topraklarına girersiniz. Fetih amacıyla kıyıya çıkan ve sonra da baltalarının önünde boyun eğen insanların arasına yerleşen kadim Vikinglerin aştığı, deniz tarafından henüz yutulmamış yerlere. Viking kanı taşıdığımı iddia etmeyen çok az Dan vardır ama yolunuz ta denize gelip dayanana dek bu tür iddiaların ağırlığı hissedilmez, dondurucu kuzeyin vahşi insanları arasında olduğunuzu ancak o zaman layıkıyla hissetmeye başlarsınız.

Remagen'deki köprüyü atlarımızı yularlarından çekerek geçtik çünkü gövdesinin metal sathında yer yer delikler vardı, bazıları mızrak genişliğindeydi, bazıları da bir insanı yutacak kadar büyüktü. Gümüş rengi metalin hiçbir yerini pas tutmadığı gibi bu delikleri neyin açtığını belirlemeye de imkân yoktu. Perechaise'deki mezar taşlarından yapılmış evinde yaşayan, taşlardaki tek bir yazıtı dahi okuyamayan köylüyü anımsadım. Hor görmemeliymişim. Mimar mezarlarından yapılmış bir dünyada yaşıyoruz ve aktardıkları mesajların neredeyse hiçbirini okuyamıyor, çok azını idrak ediyoruz.

Remagen'den kazasız belasız ayrıldık ve Kuzey Yolu'nda öyle doludizgin gittik ki bela peşimizden kovalasa bile yakalayamazdı. Savaşın değmediği köyleri, ormanları, çiftlikleriyle, sırtınızı güneşe vererek at süreceğiniz güzel topraklardı. Ancrath'ı düşürdü

aklıma, altın sarısı saz çatılarıyla barakalarını, tomurcuklanmış bostanlarını; hepsi öyle kırılgan, yok etmesi öylesine kolaydı ki.

“Sirkin tamamını yakmadığın için teşekkür ederim, Yecüc,” dedim.

“Yangın için üzgünüm, Jorg,” dedi Yecüc terkimden.

“Zararı yok,” dedim. “Hem hikâyesi kulaktan kulağa yayılınca gösteriye daha çok insan gelir.”

“Küçük adamları gördün mü?” diye sordu Yecüc.

“Cüceleri mi?” diye sordum ben de.

Tırnakları etime battı. “Benim küçük adamlarım, ateşten fırlayanlar.”

“Gördüm,” dedim. “Seni ateşin içine çekmeye çalışır gibi bir halleri vardı.”

“Gorgoth onları durdurdu,” dedi Yecüc. Buna sevinmiş mi üzülmüş mü anlayamadım.

“Gitmen uygun olmazdı,” dedim. “Daha öğrenmen gerekenler var. Güvende olmayı öğreneceksin. Kendine hâkim olmayı öğreneceksin. Bu yüzden Ferrakind’e gidiyoruz. Sana bunları o öğretebilir.”

“Sanırım onu gördüm,” dedi Yecüc. İlk başta toynak takırtıları yüzünden yanlış duyduğumu zannettim.

“Ateşin içine bakınca başka bir ateşin ötesini görüyorum,” dedi Yecüc. “Bir sürü şey görüyorum.” Kendi lafına kıkırdayınca sesi bir an William’ı andırdı, arabaya bindiğimiz o sabahki kahkahasını.

“O da *seni* gördü mü?” diye sordum.

Arkamdan başını salladığını hissettim.

“Öyleyse en iyisi yola devam etmek,” dedim. “Artık ondan saklanılmaz. Neler diyecek bakalım.”

Yola devam ettik ve yağmur başladı, baharda yağmasıyla dinmesi bir olan yağmurlardan, soğuk, ani ve etrafı mis gibi kokutan.

Heimrift, Dan yöresindedir, Rhyme diyarlarından at üstünde uzun bir mesafede. İyice hızlanmış, mevsime ayak uydurmuştuk;

sonsuz bir dalga halinde uyanan tabiatın göbeğinde, mayısı âdeta peşimizden getiriyorduk.

Gorgoth çoğunlukla yanımda koşuyor, birer toynağı andıran koca ayaklarıyla yorulmak nedir bilmeden yol tepiyordu. O kadar seyrek konuşuyordu ki ağzının içine bakar hale geliyordunuz, esirgediği her kelimeye kıymet biniyordu sanki. Hiç kitap okumadığı ya da eğitim görmediği halde onu bir düşünür olarak görüyordum.

“Niçin bu kadar çok soru soruyorsun?” demişti bir keresinde, koşarken kolları York’taki koca motor gibi bir ileri bir geri havayı yumrukluyordu.

“Sorgulanmamış bir hayat değersizdir,” dedim.

“Sokrates mi?”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Jane,” dedi.

Homurdandım. O çocuk mağaraların girişinden dışarı adımını dahi atmadığı halde *leucrota*’ların karanlık koridorlarından öteye uzanabilmişti demek. Onun geçtiği yollardan ben de geçmiştim, nitekim zihnin patikaları insanı her yere götürür.

“Senin neyin oluyordu peki?” diye sordum.

“En büyük ablam,” dedi. “Anne tarafından sadece ikimiz hayatta kaldık. Diğerleri,” Yecüc’e göz attı. “Fazla güçlendi.”

“O da mı ateş ahitliydi?” Kızın etrafında oynayan tayf ateşini anımsıyordum.

“Ateş ahitli, ışık ahitli, zihin ahitli.” Gorgoth gözlerini kısarak baktı bana. Jane eylemlerim yüzünden ölmüştü, benim yüzümden, hayatta kalırmış kalmazmış önemsemediğim için. Honas Dağı ölü-çıgırıcıyla birlikte Jane’in de tepesine yıkılmıştı. Yanlış kişi kurtulmuştu. Nuban ve diğer biraderlerden ötürü Chella’ya hâlâ hınçlıydım ama oç alma arzuma rağmen kısa vadede Gelleth’in küle dönmüş topraklarını eşeleyerek kırıyı arama ihtimalim yoktu.

“Lanet olsun!” Kazıkkök’e Ölü Kral’ı sormam gerektiği aniden kafama dank etti. Sirkin heyecanı bir şekilde unutturmuştu. Bir

düzineden fazla kesik kellenin suratıma bakarak Ölü Kral'ın adını sarf ettiği düşünülürse, onları tümünden unutturan talaş ve gres boyasının hakkını teslim etmek gerekir.

Gorgoth kafasını çevirip baktı ama bir şey sormadı.

“Ölü Kral kim?” diye ona sordum. Gorgoth ölü-çıgırıcılarla yeterince haşır neşir olmuştu, zaten cesetler aracılığıyla konuşan birini ölü-çıgırıcılardan daha iyi kim tanıyacaktı ki.

“*Kimdir* bilemem.” Gorgoth koştuğu tempoda konuşuyordu. “Onun *ne* olduğuna dair bir şey söyleyebilirim belki.”

“Evet?”

“Yeni bir güç, öbür dünyadaki çorak mekânlarda doğmuş, ölüler diyarında. Gücünü oradan alanlarla muhatap olur.”

“Chella'yı muhatap alır mı?” diye sordum.

“Tüm ölü-çıgırıcıları alır.” Bir baş sallaması. “Kulak asmak istemezler ama o kendini dinlettirmeyi bilir.”

“Nasıl?” Chella baskı uygulanamayacak kadar çetin ceviz oluştukça beni etkilemişti.

“Korkuyla.”

Eyerde geri kaykılarak buna biraz kafa yordum. Gorgoth, Brath'ın tırıs adımlarına ayak uydurarak o kadar uzun süre çıt çıkarmadan koştu ki bir daha konuşmayacağını sandım. Ama şunu dedi; “Ölü Kral ölümün ötesine ulaşmış herkesle muhatap olur.”

“Peki benimle muhatap olursa ne yapayım?”

“Kaç.”

Gorgoth'un ablası da bir keresinde bana aynı tavsiyede bulunmuştu. Bu kez tavsiyeye uymaya karar verdim.

Zamanı iyi kullanıyorduk; her akşam Makin'le dövüşüyor, her hamlesini öğreniyor, arada sırada ona yeni bir hile öğretiyordum. İlk hileyi onunla tanıştığımız ilk gün, Servi Hisar'daki çömez talimi esnasında öğretmiştim. Gerçi o zamandan beri süreç yavaş

da olsa tersine işlemiştii. Gidişat süresince Makin, babamın beni geri getirtmek için yolladığı kurtarıcı rolünden çıkıp bir yandaşı dönüşmüş, o zamandan beri de ona biçtiğim öğretmenlik payesine soyunmuştu. Üstat Lundist'in yaptığı gibi kitaplarla çizelgelerle değil de Nuban'm yaptığı gibi sinsi, dolaylı bir yöntemle; içinize işleyen ve örnek teşkil ederek sizi yavaşça dönüştüren bir yöntemle.

Remagen'den çıkalkı dört gün olmuştu ki fırtına bizi ovada yakaladı; baharın biriktirebileceğı tüm hunharlığı taşıyan amansız, soğuk bir boraydı. Taşkın birer dere yatağına dönüşmüş patikaları takip ederek, kamçılar gibi döven yağmurun altında Uçsuz kasabasının bucağına çıkan yolu bulduk. Uçsuz'u sahiplenmiş bir derebeycik mutlaka vardı ama beldeyi gözlesin diye bıraktığı adamlar o gece gözleyecek daha iyi şeyler bulmuşlardı anlaşılan. Kaldırım taşı döşeli ana caddede hiçbir engelle karşılaşmadan takır tukur ilerledik ve asılı bir tanecik fenerin aydınlattığı, saçaklarından oluk oluk sular akan bir ahır bulduk. Ahır bekçisi, Yecüc ile Gorgoth'un atlarla birlikte kalmasına izin verdi. İkisini Uçsuz'un güzel insanları arasına katmak katliama davetiye çıkarmak olurdu.

"Şafakta ayrılırız," dedim ahır bekçisine, sıska bir herifti, çiçek bozuğuydu ama hastalık sağ yarısında barınamamış gibi sadece bir tarafı öyleydi. "Geri döndüğümde canavarlarımı ağzı bir karış açık seyreden andavallar bulursam, iri olanına senin bacaklarını koparttırırım. Anlaşıldı mı?"

Anladı.

Sırlısıklam pelerinlerimizle isimsiz bir meyhaneye sığındık, hizmetçi kız biralarımızı getirmeye giderken sönmüş şöminenin karşısına üstümüzden buharlar tüterek oturduk. Mekân ıslak ve terli bedenlerle tıklım tıkıştı, genelde oduncular vardı, birkaç da kokuşmuş ayyaş, diğerleri sadece kokuşmuştu. Dikkat çekiyorduk, bakışların çoğu düşmancaydı ama aynı şekilde karşılık verildiğinde uzun süre dayanabileni yoktu.

Sim'in arpi yanındaydı, eski püskü ama kaliteli bir şeydi, fi tarihinde çok zengin bir evden aşırılmıştı. Arpi heybesinden çıkardı ve bohçasını genellikle silahlara gösterdiği bir özenle açtı. İçkilerimizin geldiği esnada tıngırdatmaya başladı. Parmakları kıvraktı Sim'in, hem kıvrak hem de becerikli, notalar çok geçmeden bir ırmak gibi şırıldadı.

Sokağın karşısındaki handa uykuya çekilme vaktim geldiğinde fırtına dinmişti. Sim ve Makin müdavimlerin yarısıyla birlikte avaz avaz "On Kral"ı söylüyor, Sim'in tiz ve cırlak sesi, gür nakaratları ve Makin'in coşkulu bariton sesini bile bastırarak ta dışarıdan işitiliyordu. "Basit Kadın"ın nağmeleri duyulduğu esnada ayaklarımı sürüyerek bitli battaniyemin altına girmiş, kendimi börtü böceğin insafına bırakmışım. En azından kuruydu. Saçma sapan bir şarkı olan "Merikan Turtası"nın cılız tınıları eşliğinde uykuya daldım.

Gecenin kör bir vakti uyandım sonra, biraderlerin horlaması haricinde ortalık süt limandı ve şarkı hâlâ kafamın içinde çınlıyordu.

Chevylevy kuraktı.

Odaya vuran ay ışığı sayesinde eşikte dikilen iki karaltı gördüm, biri diğerinden aldığı destek sayesinde ayaktaydı. Makin kapıyı arkasından örtmek için durakladı. Sim topallıyordu, yürüyüşünde bir sakathık vardı.

"Mevzu mu var?" Doğrulup oturdum, biradan hâlâ başım dönüyordu.

*Vay, vay, missamerikan turtası.**

İçeriye sendeleyerek giren iki sarhoşa bakıp da bunu niçin hadiseye yorduğumu bilemiyorum ama başımızın belaya girdiğini anlamışım.

* Don McLean'in 1971'de yazdığı "American Pie" şarkısının adını ve sözlerini Jorg farklı biçimde aktarıyor. Bu iki dizenin aslı şöyledir: *So bye-bye, Miss American Pie. Drove my Chevy to the levee, but the levee was dry.* (ç. n.)

Makin döndü ve yanında getirdiği fenerin siperliğini açıp kenara koydu. “Onu sokakta buldum,” dedi. “Bir saat önce buranın yerlisi olan beş kişiyle bırakmıştım, meyhanede kalan son kişilerdi.”

Sim başını kaldırıp baktı. Onu fena marizlemişlerdi, dudakları yarılmış şişmişti, dişinin biri kırıktı, tek gözüne kan oturmıştu. Hareketlerine bakılırsa bir hafta boyunca pembe işeyeceğini tahmin ediyordum. Hatta hareketlerindeki bir şey ona başka türde zararlar verildiğini de ima ediyordu.

“Arpımı aldılar, Birader.” Boş ellerini açıp gösterdi. Sim çoktandır bana birader diye hitap etmiyordu. Başka neyine zeval verdiklerini merak ettim.

Rike’in kafasını tekmeledim. “Kalk!” Kent ve Huysuzbodur yerden kalkmaya başlamıştı bile. “Kalk lan,” dedim tekrar.

“Mevzu mu var?” diye sordu Kent, benim sorumu tekrarlayarak. Karanlıkta kıpırtısız oturuyor, ay ışığı göz çukurlarını kapkara kılıyordu. Mevzuya daima hazırdı Kızıl Kent, yine de hiç durduk yere kaşınmazdı.

Huysuzbodur ayağa fırlar fırlamaz Sim’in kolunu yakaladı. Oğlan silkinerek kurtulmaya çalıştıysa da Huysuzbodur daha da sıkı tutup onu pencereye götürdü. “Feneri getirsene Makin, dikişlik yaraları var.”

“Beş kişiler miydi?” diye sordum.

Sim yanımdan geçerken başıyla onayladı.

“Bunu yanlarına bırakmam,” dedim.

Makin bu lafın üzerine feneri birkaç santim aşağı indirdi. “Jorg...”

“Arpı almışlar,” dedim. “Biraderliğe hakarettir bu.” Biraderliğin gururuna bir hakaret olduğunu söyledim, sırf Sim için bunu yapmak utanç verici olacaktı.

Makin omuz silkti. “Sim hiç değilse birini deşmiş. Sokakta uzayıp giden bir kan izi var.”

“Silahlı mıydılar?” diye sordum. Düşmanını tanıyacaksın.

Makin başını iki yana salladı. “Bıçaklı tipler. Herhalde şimdi ellerine birer balta geçirmişlerdir. Ha, bir de bodur olanı var, yay kullanıyor. Avlanmaktan hoşlanıyormuş dediğine göre.”

Vay, vay.

Battaniyelerimi Rike’in üstüne fırlatıp kapıya seğirttim. “Öyle olsun bakalım. Sen de gel, Birader Sim, bunu görmem lazım.”

Sokağa en önden Rike’ı salıp peşine takıldım, gözüm karanlık pencerelerde, damlardaydı. Makin uzayıp giden kan damlalarını tekrar buldu, soluk ay ışığında siyaha çalmıştı izler, takip ettik, kiliseyi geçtik, kuyuyu geçtik; tabakhane ile ahırların arasındaki dar sokak boyunca ilerlediğimiz esnada Gorgoth’un genzinden yükselen boğuk horultu atların homurtularını bastırıyordu. Bir ambarı geçip alçak bir duvarı aştık ve kaşaba ile orman arasındaki kırsal alana çıktık. Sırtımızı bir ağıla vererek toplandık, ormanlık araziden önceki son bina. İllaki birinin söylemesine gerek yok, düşmanınızın yayı varsa bir binayı arkana alacaksınız, ışığın gölgeni düşürmesine de izin vermeyeceksin.

“Ormandalar,” dedi Huysuzbodur.

“İç kesimlere çekilemezler.” Makin feneri kenara bırakarak ışığını sakladı.

“Neden çekilemesinler?” Huysuzbodur’du soran, gözleri karanlık orman hattındaydı.

“Ay ışığı içerilere kadar ulaşmaz. Körlemesine yürünecek bir yer değil orası.” Ormandaki adamların duyabileceği şekilde sesimi yükselttim. “Neden dışarı çıkmıyorsunuz? Sadece konuşmak istiyoruz.”

Ağıl duvarına, başımın birkaç metre üstüne bir ok saplandı, arkasından kahkahalar. “Canı biraz daha çektiyse kız arkadaşını yanımıza yolla.”

Huysuzbodur bunun üzerine bir adım öne çıktı ama bir adım daha atacak kadar salak değildi. Öte yandan Rike iki adım attı, adını böğürmeseydim daha da ilerlerdi. Sim’i uzun zaman önce Belpa kerhanesinden çıkaran, Rike’in öz kardeşi Paha’ydı. Oradaki

diğerlerini, kocamış orospulardan tutun ağabaşlarına kadar herkesi katledip de niçin tek bir çocuğu esirgediğini biraderlerin hiçbiri bana anlatmamıştı ama görünüşe göre Rike kardeşinin emanetini önemsiyordu. İşte bu da Tanrı'nın bazılarımızı güçlü ve sağlıklı yaratsa da bazılarımızı dayanıklı, bazılarımızı güzel, özümüzde aptalca şeylerle kendi kendimizi kırılgan kıldığımızın kanıtıdır; dikenlerle, şu köpekle, Katherine'in beni şimdikinden daha iyi bir insan yapabileceğine olan umutla. Rike'in pervasız arzuları bile muhtemelen yalnızca düşlerinde anımsadığı kayıplarından kaynaklanıyordu. Hepimiz yaralıydık, vahim tecrübelere sınıksız sarınıp dünyaya karşı savunmacı bir kisveye bürünüyorduk. Bizi insan kılan şey de bazen inceldiğimiz yerden kopmamızdı. O boşalma anında tanrılara düşündüğümüzden daha çok yaklaşıyoruz. Rike'i engelledim ama bir yanım ormanın içine hücum etmek için can atıyordu.

"Bu gidişle sabaha kadar bekleriz," dedi Makin.

Söylemeye dilim varmasa da haklıydı. Ağılın yanındaki dar yoldan Gorgoth salına salına gelmeseydi oluruna bırakırdım. Akıllıyla ahmağın tuhaf bir harmanı şu yaratık. Arkasından vuran ay ışığıyla bariz hedef teşkil ediyordu, hem de koca bir hedef. Bir okun vınladığını işittim, ardından Gorgoth'un tok homurtusunu.

"Buraya gel, salak!" Ona seslenince hantal adımlarla yanıma geldi, Yecüc bacaklarının arasında koşturuyordu. Makin feneri kaldırdı ama açmasına izin vermedim. "Ölmedi. Sonra bakarız."

"Bir tane okla yıkılır mı o," diye mırıldandı Rike.

Buna rağmen bir ışık vurdu ve Gorgoth'un omzundan uzanan ok gövdesini gördük, başı sadece iki buçuk santim kadar derine saplanmıştı, *leucrota*'nın derisi meşe odunuydu sanki.

"Makin! Açma dedim..."

Ama Makin'in kabahati yoktu. Işık Yecüc'ün gözlerinden fışkırıyordu, kor ateş sarısı.

Yecüc'e engel olabilirdim, onu bir köşeye çekip oduncuların sabahı çıkarmalarını bekleyebilirdim, oysa Gorgoth'u yaralı görünce Yecüc'ün içinde tutuşan ateş, benim Sim'i kapıdan içeri topallayarak girerken görünce kapıldığım öfkeyi yansıtıyordu. Yapmayın etmeyin demekten bıkmıştım. Alevler derisini yaladığı halde Yecüc'ün elini tuttum.

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri yıldızlar kadar beyazdı. "Yak gitsin," dedim.

İçime kızgın bir şey aktı, kolumdan yukarı, iliklerime kadar işledi, bir vaat kadar iç ısıtıcı, sıvılaşmış akışkan öfke.

"Ne pişiriyorsunuz?" Orman hattından, kirişleri bel vermiş köhne mandıranın epey ilerisinden alaycı bir ses cınladı.

Yecüc'le beraber sesin kaynağına doğru yürüdüm, ağır adımlarla, çıplak ayağının ıslak çimenlere değdiği yerler tıslıyordu.

"Bu ne be?" Orman karanlığındaki endişeli sesler arttı. Geceyi bir ok vızıltısı yardı, rastgele bir atıştı, akkor haline gelmiş çocuk dikkat dağıtıcı bir hedefti, göz yanıltıcı.

On metre ilerlemiştik ki tıslamayı işittik, karanlığın içinde binlerce yılan tıslaması... ya da galiba öz suyu fokurdamaya başlamış ağaçlardan fışkıran buhardı bu sadece. Aynı şekilde içim fokurdadığından bir kahkaha koyverdim. İçimde yanan öfke tutuştu, bedenime sığmazcasına harlayarak, sırf Sim'e zarar veren adamlara yönelik olmaktan sıyrılıp bizatihi kendisi kaldı geriye, yegâne, hiddetin vecd içinde kahkahalar atan görkemi.

Yecüc'den yükselen alevler içimi ılık bir dalgayla kapladı. Ormanın gerisinde ağaçların ilki, havaya dağılan parçaları akkorlar halinde infilak etti. Sağlam ağaç gövdelerini alevler sardı, bahar dallarını yalayıp yükselirken yaprakların bir anlık gölgeleri düştü. Başka ağaçlar da infilak etti, ardından diğerleri, göz kamaştırıcı patlamalar aralıksız bir gümbürtüyle sürüp gitti. Mandıra en yakın alevden yirmi metre uzakta durmasına rağmen tutuştu, bir cephesini turuncu bir ateş sarıverdi. Orman kıyısında yalnız bir

okçunun kaçtığını gördüm, üstündekiler tutuşmuştu. Biraz daha gerisinde insandan meşaleler sendeleyerek devriliyordu.

Bu güç var ya, biraderlerim, bir uyuşturucudur. Haşhaş baha-ratından daha müthiş bir zevk ve sizi tüketip bitirmesi daha kesin. Eğer Gorgoth beni kenara itip de Yecüc'ü kapmasaydı ikimiz de ağaç kalmayana dek durmazdık, Uçsuz'da ne dam bırakırdık ne de kiriş. Belki sonrasında bile durmazdık.

Gün doğduğunda ağılın arkasındaki ıslak çimenlikteydik hâlâ, önümüzdeki ormanda alabildiğine uzanan dumanı tüten bir delik vardı. Yecüc közlerin arasında avlanmaya çıktı ve yamru yumru bir şeyle döndü, Sim'in arp telleri sıcaktan eriyip çarpılmış, iç içe dolanmıştı. Sim şiş suratı yüzünden eğri büğrü, acayip bir gülüm-semeyle aldı elinden. "Teşekkür ederim, Yecüc." Arpı kaldırıp sal-layınca teller birbirine çarparak tangırdadı. "Daha basit bir şarkı ama yine de hoş."

Uçsuz hadisesi bundan ibaretti.

Hedefimize ulaşmamıza günler kala dumanını gördük, halen Töton krallığı sınırlarının eteklerindeydik. Gri bir sütun halinde göğ-e millerce uzanıyor, yaklaştıkça dağ daha da heybetli görünüyordu; sanki şeytan dumanla cennetteki melekleri kovmaya uğraşıyordu.

Manzara Kızıl Kent'in ilgisini cezbetti. "Volkan nedir, Jorg?"

"Toprağın kanadığı yerdir," dedim ona. Sim ile Huysuzbodur dinlemek için atlarıyla yaklaştı. "Toprağın kanının fokurdadığı yer-dir. Eriyik kayalar, kuşatma anında dökülen erimiş kurşun misali, derinliklerden çıkarak vıcık vıcık, kıpkırmızı akar."

"Ciddi bir soruydu." Kent çekip gitti, alınmış gibiydi.

Günler sonra havadaki sülfür kokusunu alır hale geldik. Bazı yerlerde, yeni açmış yaprakların üzerinde dahi incecik, siyah bir toz tabakası birikmişti; dönümlerce uzanan çorak ve kavruk arazide bir yaz yangını bekleyen ölü ağaçlar vardı.

Dan yöresine girdiğinizi *troll* taşlarından anlarsınız. Onları önce kavşaklarda görmeye başlarsınız, sonra sıra sıra dizilirler, daha sonra da tepelerin üstünde halkalar oluştururlar. Eski runik yazılarla bezeli muhteşem taş bloklardır, ölmüş tanrıları yâd eden nors runikleri; yıldırım çekiçli ve her şeyi gören ama çok az şey anlatan tek gözlü ihtiyar. Rivayete göre Danlar *troll* taşlarını dikmek için *troll* izlerini gördükleri kayaları tercih ederlermiş. Demek ki *troller* basbayağı kayalara benziyor olmalı.

Birkaç tane *troll* taşı görmüştük ki bir atlıya rastladık. Güneyden geliyordu, dörtнала giderken çetemizi görünce yavaşladı.

“Sefalar getirdiniz,” diye seslendi üzengileri üzerinde ayağa kalkarak. Yöreden birisiydi adam, saçı çift örgülü, her bir örgünün bitiminde yılan işlemeli bronz bir tapa vardı, kafasında da yuvarlak demir bir miğfer, pala bıyığı kısa sakalına karışıyordu.

“Sefalar getirdin,” dedim, adam kabilemizin başına doğru yaklaşırken. Sırtında kısa kirişli bir yay taşıyordu, eyerine de bir balta asılıydı, belindeki bıçağın sapı parlatılmış kemiktendi. Gorgoth’a yaklaşmamaya özen gösteriyordu. “Benimle gelmelisiniz,” dedi.

“Neden?”

“Lordum Maladon sizinle görüşmek istiyor,” dedi. “Hem bu şekilde daha kolay olur, değil mi?” Sırıttı. “Ben Sindri bu arada.”

“Önden buyur,” dedim. Ormanın içlerinden bizi gözetleyen savaşılar vardı muhtemelen, ama yoksa, Sindri taşaklı davranışı nedeniyle ödüllendirilmeyi hak ediyordu.

At arabaları, atlıları ve yayalarıyla giderek kalabalıklaşan bir yolda adamı birkaç mil takip ettik. Arada sırada uzaktan bir gümbürtü işitiyorduk, sanki Kazıkkök’ün kafeslediği aslanın dev olanı kükrüyordu, sonra da yer sarsılıyordu.

Sindri bizi kül rengi iki tane köyden geçirip dar bir gölün kıyısı boyunca götürdü. Dağlar gümbürdedikçe bir kıyıdan ötekine dalgacıklar vuruyordu. Ta öbür uçtaki müstahkem sırf kereste ve

tezekle inşa edilmiş gibiydi ama payandalarında tek tük de olsa taş bloklar gözüktüyordu.

“Dan Dükü’nün makam konağı,” dedi Sindri. “Alariç Maladon, yirmi yedinci göbektendir.”

Rike arkamdan pofurdadı. Onu susturmaya tenezzül etmedim. Zihnimin gerisinde bir ses konuşuyordu, çok alçak sesle, bir inilti veya sızlanma... Gözümün önüne taştan bir surat geldi, bir çörten surati.

Konağın önünde insanlar toplanmıştı, kimisi işinde gücündeydi, bir kısmı da devriye hazırlığındaydı, hepsi silahlıydı, baltalı veya mızraklı, boyanmış ahşap ve posttan mamul kocaman yuvarlak birer kalkan taşıyorlardı. Seyis yaverleri atlarımızı almaya geldi. Gorgoth her zamanki gibi bakışları üzerine çekiyordu. Yanlarından geçerken adamların, “Grendel-gil,” diye fısıldaştıklarını işittim.

Sindri bizi makam konağı girişinin merdivenlerine buyur etti. Meskenin acıklı bir görünümü vardı. Her şeyi ince bir tabaka halinde siyah toz kaplamıştı. İnsanın genzini bir tüy gibi gıdıklıyordu. Devriye atları bakımsız ve zayıftı.

“Dük bizi bu kılıkta mı görmek istiyor?” diye sordum, at sırtında bunca yol teptikten sonra kıçım sandalye görür, sıcak banyo yaparım diye umuyordum. Biraz hazırlık fena olmazdı. Adamın ismini nereden tanıdığımı hatırlamak istiyordum.

Sindri sırtıttı. Sakalına rağmen benden fazla büyük değildi. “Dük hassas değildir. Kuzey topraklarında müşkülpesent değilizdir. Yazlar çok çabuk geçer burada.”

Omuz silkip peşinden merdiveni tırmandım. İri yarı iki savaşçı girişi tutuyordu, elleri çift başlı baltalarının saplarında, silahların keskin tarafları ise yere dayanmış vaziyette ayaklarının arasındaydı.

“Birliğinizden iki kişi kâfi,” dedi Sindri.

Birisine güvenmenin hiçbir sakıncası yoktur, özellikle de başka hiçbir seçeneğiniz yoksa. “Makin,” dedim.

Makin'le birlikte Sindri'nin peşinden büyük salonun puslu, loş aydınlığına girdik. İçerisi ilk başta boş gözüktü, koyu renk, perdahlı ahşaptan uzun masalar vardı, unutulmuş bir sürahi ve but kemiği dışında üstleri boştu. Yanık odun ve bira kokusu, terli heriflerin leş kokusunu bir nebze bastırıyordu.

Salonun öbür ucundaki post serili kaidenin üzerine yerleştirilmiş yüksekçe bir meşe koltukta birisi bekliyordu. Sindri önümüze düştü. İlerlerken parmaklarımı masada gezdirdim, ahşabı pürüzsüzdü.

"Jorg ve Makin," dedi Sindri, lorduna. "Kendilerini ana yolunuz üzerinde kuzeye giderlerken buldum, Dük Alaric."

"Dan diyarına hoş geldiniz," dedi Dük.

Sadece bakmakla yetindim. İri bir adamdı, ak-sarı saçlıydı, sakalı göğsüne kadar uzanıyordu.

Sessizlik uzadı.

"Yanlarında bir canavar var," diye ekledi Sindri, mahcup bir edayla. "Bir *troll* veya Grendelgillerden, bir atı boğabilecek kadar iri."

Zihnimde bir çörten uludu. "Kar küresini sen getirmiştin," dedim.

Dük kaşlarını çatı. "Seni tanıyor muyum, çocuk?"

"Bir kar küresi getirmiştin, ata yadigârı bir oyuncak. Ben de kırmıştım." Nadir bir hediye getirdiği, küreyi anımsaması gerekirdi, küçük bir çocuğun ona nasıl da açgözlülükle baktığını da anımsardı belki.

"Ancrath?" Dük'ün alnı daha da kırıştı. "Jorg Ancrath?"

"Aynen." Yerlere kadar eğildim.

"Uzun zaman oldu, genç Jorg." Alaric'in ayağını yere vurma-
sıyla salonun öbür ucundaki bir odadan içeri birkaç savaşçı girdi. "Hakkında söylenenleri işittim. Benim salak oğlanı öldürmediğin için teşekkür ederim." Sindri'yi başıyla işaret etti.

"Söylentilerin abartıldığından eminim," dedim. "Vahşi biri değilimdir."

Bunu duyunca Makin eliyle ağzını örtmek zorunda kaldı. Sindri kaşlarını çatarak hızla bir bana bir de Makin'e baktı, sonra da tekrar Dük'e.

"Peki Dan diyarına seni hangi rüzgâr attı, Ancrathlı Jorg?" diye sordu Dük. Burada hiç vakit kaybedilmiyordu, ne şarap ne de bira ikramı vardı, hediye değiş tokuşu yoktu.

"Kuzeyden birkaç dost edinesim geldi," dedim. Aklımda böyle bir şey yoktu ama uzun zamandan beridir birisine ilk görüşte ilk kez ısınıyordum. Sekiz yıl önce anama hediye getirdiğinde Alaric Maladon'u ilk görüşte sevmiştim. Onu şimdi de sevdim. "Buralar birkaç mevsimdir hasat kaldırmamış anlaşılan. Güneyden bir dosta ihtiyacınız vardır belki?"

"Dobrasın ha?" Sakalının altından gizlice sırıttığını seçebiliyordum. "Şu güneyli usulüyle ipe un sermelerinize ne oldu, ha? *Rica ederimler* yok mu, *hal hatır sormalar, istirahat ederimler* falan?"

"Hepsini yolda gelirken bir yerde düşürmüş olmalıyım," dedim.

"Gerçekten neyin peşindesin, Ancrathlı Jorg?" diye sordu Alaric. "At sırtında beş yüz mili sırf balta dansını öğrenmek için katetmemişsindir."

"Canım Vikinglerle tanışmak istemiştir belki," dedim. "Ama rica etsem söyler misiniz bu topraklarda ne maraz vardır. İstirham ediyorum."

Buna bir kahkaha patlattı. "Gerçek Vikinglerin sakalında tuz, kürklerinde buz vardır," dedi. "Bize *fit-fırar* derler, karacılar yani, bizi hiç sevmezler. Dedelerim buraya çok ama çok uzun zaman önce gelmişler, Jorg. Keşke denizde kalsalarmış. Sakalımda tuz olmayabilir ama kanımda var. Tadını alıyorum." Tekrar ayağını vurdu ve saçı topuz, tıknaz bir kadın bira getirdi, ona bir boynuz, bize de iki maşrapa. "Beni gömdüklerinde oğlum bir şalopa satın alıp yelken açarak Osheim'dan uzaklara gidecek. Komşum kendi adamlarına yaptırttı. Limandan çıktığında batmazsa okyanusu da görür."

Biralarımızı içtik, acıydı meret, her şeyin bu millete yitik denizleri anımsatması şartmış gibi tuzlu. Maşrapamı masaya bırakmamla yer sarsıldı, öncekilerden çok daha sert biçimde, ben tetiklemişim sanki. Kirişlerden toz döküldü, yüksek gövdeli pencerelerden içeri sızan güneş ışığı sayesinde etrafa saçılanlar görünüyordu.

“Volkanları dizginlemediğin müddetçe, Jorg, Maladon için elinden bir şey gelmez,” dedi Alaric.

“Ferrakind onları sizin için uyutamıyor mu?” diye sordum. Volkanların uykuya geçtiğini okumuştum, bazen bir ömür boyu sürermiş, bazen daha uzun.

Alaric bunun üzerine gür kaşının tekini kaldırdı. Arkamızdan Sindri güldü. “Onları galeyana getiren Ferrakind zaten,” dedi. “Tanrılar canını alsın.”

“Siz de yaşamasına izin mi veriyorsunuz yani?” diye sordum.

Maladon Dükü küllerin arasında çöreklenen bir düşman varmış gibi bakışlarını şöminesine dikti. “Bir ateş büyücüsünü öldürmeye imkân yok, hele hakiki birini hiç. Kurumuş bir ormandaki yaz yangını gibidir. Ayaklarıyla alevleri söndürsen bile akkor kesilmiş yerden çağlayarak yeniden yükselir.”

“Derdi ne ki?” Tuzlu biramın son yudumunu kafaya dikip yüzümü ekşittim. Neredeyse absent kadar berbattı.

“Doğasında var.” Alaric omuz silkti. “İnsanlar ateşe uzun süre baktıklarında ateş de onlara bakar. İnsanı insan yapan şeyi yakıp yok eder. Sanırım o, alevlerin ardındaki *jötnar*’la konuşuyor. İkinci Ragnarök’ü getirmek istiyor.”*

“Siz de ona göz mü yumacaksınız?” diye sordum. Ne *jötnar* umurumdaydı ne de başka türden bir ruhsal varlık. Herhangi bir şeyi yeterince zorladığınızda, ister ateşi, ister gökyüzünü, hatta ölümü, ezelden beri orada barınan yaratıklar bulursunuz. Onlara istediğiniz adı koymak size kalmış. “Bir Dan’ın baltasıyla halledemeyeceği sorun yoktur diye duymuştum.” Bir adamın, hele ki bir

* Ragnarök: İskandinav mitolojisinde kıyamet. (ç. n.)

Viking'in cesaretini kendi makamında sorgulamak tehlikeli bir iştir ama burayı biraz silkip kendine getirmek şarttı.

"Hakkımızda hüküm vermeden önce onunla tanış, Jorg," dedi Alaric. Bira boynuzundan bir yudum aldı.

Daha kızgın bir yanıt beklemiştim, daha vahşi belki. Dük bıkkın görünüyordu, sanki bir şey onu da yakıp tüketmişti.

"Aslında ben de onunla tanışmaya gelmişim," dedim.

"Seni götürürüm," dedi Sindri, tereddütsüz.

"Olmaz." Babası anında yapıştırdı.

"Kaç oğlun var Dük Maladon?" diye sordum.

"Karşında duruyor." Alaric başıyla Sindri'yi gösterdi. "Dört oğlum vardı. Büyük olan üçü Heimrift'te yandı. Memleketine dön, Jorg Ancrath. Dağlarda sana göre bir şey yok."

Dört yıl önce

Babasının konağından beş mil kadar uzaklaşmıştık ki Sindri bize yetişti. Makin'i Dük Alaric'in yanında bırakmıştım. Makin ortak payda bulmada ve dostluklar geliştirmede becerikliydi. Rike'i da bırakmıştım çünkü dağları tırmanırken sadece homurdanacaktı, ayrıca Danlara gerçek savaşçı ruhunu gösterebilecek birisi varsa o da Rike'tı. Keza baba tarafından jarl kanı taşıdığı ve kendine iyi bir balta edinmek istediği için Kızıl Kent'i de bıraktım.

"Sefalar getirdin," dedim, Sindri atıyla çamların arasından yokuş yukarı gelirken. Peşimize takılacağından hiç kuşum yoktu zaten. Nitekim gür ormanları ardımızda bırakıp da nispeten az eğimli bayırları terk ettiğimizde bizi buldu.

"Bana ihtiyacınız var," dedi. "Bu dağları tanırım."

"Sana ihtiyacımız olmaz mı," dedim.

Sindri sırtıttı. Miğferini çıkarıp alnındaki teri sildi, dörtnala koşturmaktan nefes nefeseydi. "Gelleth'in yarısını yok ettiğini söylüyorlar," dedi. Pek inanmamış gibiydi.

"Yaklaşık beşte birini," dedim. "Dedikodular dilden dile do-laştıkça abartılır."

Sindri kaşlarını çattı. "Kaç yaşındasın sen?"

Biraderlerin gerildiğini hissettim. Size yamuk bakan herkesi geberteceğinizi zanneden insanlarla dolaşmak sinir bozucu olabi-

liyor. “Ateşle oynayabilecek yaştayım,” dedim. Önümüzde yükselen dağların en ihtişamlı olanını işaret ettim. “Şu bir yanardağ. Dumanından belli. Diğerleri neyin nesi?”

“Lorgholt o. Benim ömrümde üç tane volkan daha konuştu,” dedi Sindric “Loki, Minrhir ve Vallas.” Hepsini sırayla gösterdi. Vallas’ın batı yamacından cılız buhar ve dumanlar yükseliyordu. “Bilinen en eski *edda*’larda Halradra’dan baba olarak bahsedilir, bunlar da onun dört oğludur.” Sindri, Halradra’nın bodur kütlesini işaret etti. “Ama asırlardır uykuda.”

“Oraya gidelim öyleyse,” dedim. “Canlı bir devi dürtmeden önce uyuyanını görmek isterim.”

“Bunlar insan değil, Jorg,” demişti bana Makin, ayrılmamızdan önce. “Bunlarla düşman olunmaz. Onlarla çarpışamazsın.”

Araziyi arşınlayarak neler elde etmeyi umduğumu bilmiyordu. Ben de bilmiyordum ama etrafı dolaşmak daima semeresini verir. Önceki başarılarımı düşündüğümde, başarı sayılırsa tabii, genellikle birbirinden ayrı iki bulguyu birleştirip bir silaha dönüştürdüğüm için oldukları öne çıkıyor. Gelleth’i, üst üste konulduklarında tehlikeli bir şey ortaya çıkaran iki bulgu sayesinde yok ettim. Mimar silahlarının özünde de buna benzer bir şey vardır, sihirli iki ayrı kütleden oluşur, tek başlarına yeterince zararsızdır ama bir araya getirildiğinde ciddi bir felakete yol açar.

Halradra, oğulları kadar boylu poslu değildi ama yine de yükskti. Etekleri yıllar geçtikçe gevşemiş, zemini toynakların altında hışırdayan siyah çakıldan ibaret kalmıştı; kabarcıklar yüzünden kof hale geldiği için kayaları avucunuzda un ufak edebiliyordunuz; ateşi o kadar uzun süre önce sönmüştü ki kokusu bile kalmamıştı geriye. Küllerin ve parçalanmış kayaların arasından bir sürü yakı-otu fışkırmıştı, Üstad Lundist’in kitaplarında zakkum ağacı adıyla bahsi geçen şey. Ateşin yakıp geçtiği yerlerde yeşeren ilk şey. Üzerinden dört yüz asır geçmesine rağmen kara toprağın içinden başka hiçbir şey filizlenmek istememişti.

“Şunları gördün mü?” Gorgoth dibimde gürledi. Gür sesini işittiğim her seferinde boş bulunup irkilirdim.

“Şunlar diyerek kastettiğin şey sıradağlarsa, evet. Başka bir şeyse, hayır.”

Neredeyse Yecüc’ün kolu kadar kalın tek parmağıyla gösterdi. “Mağaralar.”

Hâlâ görmüyordum ama en sonunda gördüm. Sarp bir uçurumun tabanındaydı mağara ağızları. Gorgoth’un Honas Dağı altındaki eski yurdundan farklı değildi.

“Evet,” dedim. “Gördüm.” Gorgoth’un ağzından kerpetenle laf alamamak belki de bazen daha hayırlı diye düşündüm.

Yola devam ettik. Rakım yükseldikçe yol atlar için giderek daha dik ve engebeli hale geliyordu. Bineklerimizi Sim ve Huysuzbodur’a bırakarak ince buz tabakalı yolda yayan devam ettik. Halradra’nın oğullarının dorukları sarptı, kertikli, sert zikzaklar çiziyordu. Krateri açıkça görünmediğinden ötürü, karla kaplı oyuntularına bata çıka tırmanmadıkça ihtiyarı alelade bir dağla karıştırmak mümkündü; neticede ansızın önünüzde uzanan bir gölle karşılaşıyordunuz.

“Şimdi mutlu musun?” Sindri yanımdan tırmandı ve kendine karını rüzgârın süpürdüğü bir tünek buldu. Ses tonuna rağmen kendisinin de memnun bir hali vardı.

“Asıl manzara buradaymış, değil mi?” dedim.

Gorgoth omzunda Yecüc’le tırmanmıştı.

“Bu dağı sevdim,” dedi Yecüc. “Yüreği var.”

“Gölün mavisi bir tuhaf,” dedim. “Suyu zehirli mi?”

“Buzul,” dedi Sindri. “Suyu erime suyudur, derinliği bir metre vardır, krater yamacından dökülen suların birikmesiyle oluşmuş. Gölün alt kısmı yıl boyunca donmuş vaziyette kalır.”

“İyi bari. Bir şey öğrendik,” dedim. Ucundan da olsa iki bulguya ulaşmıştım.

Krater ağzının biraz altındaki kayaların rüzgâraltı tarafına çömeldik ve Alaric'in mutfağından temin ettiğimiz soğuk atıştır-malıklarımızı yiyerek suların tuhaf mavisini seyrettik. -

“Dağın yüreği nasıl bir şeydir, Yecüc?” Tavuk kemiklerini ba-yırdan aşağı fırlatıp parmaklarımdaki yağı yaladım.

Durakladı, gözlerini yumarak düşündü. “Yorgun, yavaş, ılık.”

“Atıyor mu?” diye sordum.

“Dört kez attı,” dedi Yecüc.

“Tırmandığımızdan beri mi?”

“Köprüden yola çıktığımızda dumanını gördüğümüzden beri,” dedi Yecüc.

“Kartal.” Çıngar tepemizdeki puslu maviliği gösterdi. Yayına davrandı.

“Her zamanki gibi gözlerin keskin, Çıngar.” Kolunu tuttum. “Bırak da kuş uçuşsun.”

“Ee,” dedi Sindri, kollarını kavuşturarak, saç örgüleri rüzgârda uçuşuyordu. “Sırada ne var?”

“Şu mağaralara bakayım hele bir,” dedim. Gorgoth'un gözlemi birdenbire daha önemli gelmişti. Hatta kıymete binmişti.

Gerisin geri inmeye koyulduk, gariptir ki tırmanmaktan daha meşakkatli bir işti, sanki Halradra bizi alıkoymak istiyordu. Sağlam sanıp adım attığınız her basamak sanki ufalanıyor, buz tabakası da ayağı takılan kişinin işini hiç kolaylaştırmıyordu. Ayağının altın-daki zemin çöktüğü esnada Sindri'yi dirseğinden tam zamanında yakaladım.

“Sağ ol,” dedi.

“Alaric burada bir oğlunu daha yitirirse hiç hoşuna gitmez,” dedim.

Sindri güldü. “Dibi boylayacaktım.”

Gorgoth peşimizdeydi, her basamakta kendine tutamak yaratıyordu; Yecüc dev yaratıkla birlikte düşüp de ezilmemek için tek başına koşturuyordu.

Sim ile Huysuzbodur'u pipo tüttürürken bulduk, güneşin altında yayılmış ikisinin de keyfi yerindeydi.

Yaklaştıkça mağaraları görmek sanki daha da güçleşiyordu. Kara yamaçta içleri karanlık kara mağaralar. Üç girişi ilişti gözüme, bir tanesi içine meşe ağacı sığacak kadar büyüktü.

“Burada bir şey barınıyor,” dedi Gorgoth.

Mağara ağzında izler, kemikler ve döküntüler aradım. “Hiçbir şey yok,” dedim. “Barındığını nereden çıkardın?”

Gorgoth'un gibi bir suratta yüz ifadelerini okumak zordur ancak dikkatli bir gözlemci alnındaki kırışıklara ve çıkıntılara bakarak kafasını bir şeyin karıştırdığını anlayabiliyordu. “Onları işitebiliyorum,” dedi.

“Keskin gözler, keskin kulaklar. Ben hiçbir şey duymuyorum. Sırf rüzgâr.” Durdum ve Üstad Lundist'in öğrettiği gibi gözlerimi yumdum, bıraktım rüzgâr essin. Dağın gürültülerine bıraktım kendimi. Kalp atışlarımla uyumlu nefes aldım. Hiçbir şey.

“Onları işitiyorum,” dedi Gorgoth.

“O zaman dikkatli gidelim,” dedim. “Yayına iş düşecek, Birader Çıngar, iyi ki okunu şu kuşa harcamamışsın.”

Atları bağlayıp hazırlandık. Kılıcımı elime aldım. Sindri sırtında taşıdığı baltasını askısından çıkardı; keskin kenarının sırtı gümüş işlemeli, kaliteli bir silahtı. İçeri girmek üzere ilerlemeye devam ettik. Bayırı yarım saatte katetmemize mal olan eski bir alışkanlıkla rüzgârı karşıma alarak en öne düştüm. Elli metre sonra rüzgâr dağ sakinlerinin kokusunu getirdi, hayvan kokusuydu, cılız ama ekşi. “Dostlarımız evlerinin önünü temiz tutuyorlar,” dedim. “Ne ayı var ne de dağ kedisi. Onları hâlâ işitebiliyor musun, Gorgoth?”

Başıyla onayladı. “Yemekten ve savaştan konuşuyorlar.”

“Meraklandıkça meraklandım,” dedim. Ben hiçbir şey duymuyordum.

Ufak adımlarla koca mağaraya yaklaştık. İki yanında nispeten küçük iki giriş daha vardı, hatta bir insanın geçebileceği birkaç tane dar yarık da. Mağaranın önünde durunca bayırdan göremeyişime hayret ettim. İki kayanın arasına takoz misali sıkıştırılmış bir kemik parçası haricinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bir de leş gibi kokuyordu.

İçeri ilk önce Gorgoth girdi. Kemerinde, keskin metallere üç zincirle ahşap bir sapa bağlı olduğu kaba bir gürz taşıyordu. Taktığı deri önlük koşarken zincirlerin bacaklarını paralamasını engelliyordu. Silahı kullanırken onu hiç görmemiştım, nedense silahsızken daha korkunç görünüyordu. Yecüc, Gorgoth’un arkasından yürüyordu, Sindri’yle ikimiz iki yanındaydık. Sim, Huysuzbodur ve Çıngar ise en arkadaydı, her şeyi şüpheyile süzüyorlardı.

“Daha fazla gidemeyiz,” dedi Çıngar. “Çok karanlık.” Hiç de üzölmüş bir hali yoktu.

Yecüc’ün elini kaldırmasıyla parmak uçlarından alevler fıskırdı. Çıngar küfrü basmamak için kendini tuttu.

Dönüp geride kalan dağ yamaçlarına baktım. Mağara ağızından dışarı uzanan kayalar ve toprak örtüsü bana bir şey anımsatıyordu. Zihnimde rastgele düşünceler birbirini kovalıyor, şekillenmeye çalışarak kendilerini ifade edecek kelimeler arıyordu sanki.

“İçeriye ilerleyeceğiz,” dedim. “Biraz daha. Gorgoth’un işittiğı şeyi işitmek istiyorum.” Mağaralar konusunda haklı çıkmıştı sonuçta.

Mağaranın arka kesiminde dağın içlerine uzanan birkaç tane tünel vardı. En geniş olanı hafif bir meyille yukarı tırmanıyordu. “Şuradan gidelim.”

Devam ettik. Tünelin zemini çakıllıydı, irili ufaklı kayalar vardı ama duvarlar pürüzsüz ve neredeyse kaygandı. Yecüc, Gorgoth’un peşinden ilerledikçe gölgeler oynuyor, yanan eli Gorgoth’un muazzam gölgesini önümüze düşürüyordu. Elli metre ilerleyince nere-

deyse yuvarlak bir odaya çıktık; tünel odanın öbür ucundan daha da ileriye uzanıyor, en az dışarıdaki yamaçlar kadar dik biçimde yukarı tırmanmaya devam ediyordu. Ateşin aydınlığında mekân, Shartez'deki katedrali anımsattı. Dört bir yandaki pürüzsüz kayalara glgelerimiz vuruyordu.

"Platon da böyle bir mağaraya gelmişti," dedim. "Tüm dünyayı mağaranın duvarlarında görmüştü."

"Efendim?" dedi Sindri.

Başımı iki yana salladım. "şunu görüyor musunuz?" En yakındaki kayadaki hafif girintiyi işaret ettim, sanki bir dev başparmağını yumuşak balçığa basarak parmak izini bırakmıştı.

"Nedir o?" Yecüc sordu.

"Bilmem," dedim. Ama tanıdık geldi. Bir nehir yatağındaki obruğu andırıyordu.

Ta öbür uçtaki tünele seğırtip girişinde dikildim. Bu geçitler insan yapımı değıldi, ne *troll* işiydi ne Grendelgil ne iblis ne peri ne de hortlak. Havası neredeyse durgun olsa da tünelin ta içlerinden gelen bir esinti vardı. Soğuk hava akımı. Çok soğuk.

"Jorg," dedi ingar.

"Düşünüyorum," dedim, dönüp bakmadan.

"Jorg!" dedi yine.

Döndüm. Geldiğimiz tünelin ağızında iki tane *troll* duruyordu. Onlara *troll* diyorum çünkü hayalimde canlandırdığım *troll*'leri andırıyorlardı. Danların manzarayı donattıkları kayamsı kütlelerle hiç alakası olmayan ve kara benekli postları, boğum boğum kasları, siyah pençeli upuzun kollarıyla sıırım gibi tehlikeli yaratıklardı. melik vaziyette olduklarından boylarını kestirmek gçt ama tahminimce iki buçuk  metre varlardı. Çevik hareketlerle taşa tnediler.

"Okunu sakla," dedim Çingar'a. Gözüne veya boynuna isabet etmedikçe tek bir okun bunlardan herhangi birini yavaşlatabileceğini sanmıyordum.

Bana kalsa bunlara canavar veya *leucrota* der geçerdim. Gorgoth gibi arızalı varlıklar. Ne var ki aynıysından iki tane vardı. Tıpatıp birbirlerine benzemeleri tesadüften ziyade bir tasarıma işaret ediyordu.

“Merhaba,” dedim. Kulağa aptalca geldi. Koskoca bölmede cıvıllı bir sesti ama aklıma başka söyleyecek şey gelmemişti. Onlarla dövüşmek ise hiç cazip görünmüyordu. İnsanın içini rahatlatan tek şey, ikisinin de o kapkara gözlerini bana değil de Gorgoth’a dikmiş olmasıydı.

“Onları duymuyor musun?” diye sordu Gorgoth.

“Hayır,” dedim.

En soldaki *troll* gıkını dahi çıkarmadan, hatta kükremeden öne sıçradı. Suratına hamle yaparak Gorgoth’a saldırdı. Gorgoth *troll*’ü bileklerinden yakalayarak zıncı diye durdurdu. İki canavar birbirlerine kenetlenmiş ve diklenir halde kalakaldı; kaslar zorlanıyor, titriyordu. *Troll* kesik kesik soluyordu. Gorgoth’unki hırıltılıydı. Hortlak’taki kapıyı tuttuğundan beri onu hiç bu kadar zorlanırken görmemişim. Külfetli işlerin hiçbirisi, gerek fıçıları yüklemek olsun gerekse kayaları yerinden oynatmak, şimdiye dek onu bir damla bile terletmemişti.

Çıngar yayını tekrar kaldırdı. İkinci kez kolunu yakaladım. “Bekle.”

Arada sırada hafifçe ayak kaydırmaları haricinde birbirlerini zor zapt ediyorlardı. *Troll* pençelerini kaya zemine geçirmişti. Gorgoth ise güdük parmaklı ayaklarıyla yerine mihlanmıştı. Kaslar boğum boğum kabarıyor, zorlanmaktan eklemler kıtırdıyor, ikisinin de salyaları akarken solukları hırıltılı çıkıyordu. Bu gergin anlar sanki dakikalarca sürdü. Bense tırnaklarımı avucuma batırmıştım, kılıcımın kabzasını tutan elimin eklemleri bembeyaz kesilmişti, bir şey bir yerden patlak vermeliydi. *Troll* ansızın yere serildi. Bir anlık sessizlikte Gorgoth öyle bir kükredi ki göğsümü acıttı, Çıngar’ın burnunu kanattı.

Gorgoth derin bir nefes aldı. “İtaat edecekler,” dedi.

“Ne?” dedim, sonra da, “Neden ki?”

Yerdeki *troll* yana yuvarlanarak ayağa kalktı ve akranının yanına geri döndü.

“Bunlar asker,” dedi Gorgoth. “İşe yaramak istiyorlar. Bunun için yapılmışlar.”

“Yapılmışlar mı?” diye sordum, gözüm hâlâ *troll*’lerdeydi, kendimi savunmaya hazır biçimde.

“Denağlarma yazılmış,” dedi Gorgoth.

“Ferrakind tarafından mı?”

“Uzun zaman önce,” dedi Gorgoth. “Bunlar bir ırkmış. Ne zaman değişim geçirdiklerini bilmiyorum.”

“Onları Mimarlar mı yapmış?” diye sordum, merakla.

“Ya o zamanlar. Ya da sonradan.” Gorgoth omuz silkti.

“Bunlar Grendel’in çocukları,” dedi Sindri. Sanki hayal görüyormuş gibi şaşkın bakıyordu. “Ragnarök’ün küllerinde savaşmak için yaratılmışlar. Burada nihai savaşı bekliyorlar.”

“Bu tünelleri neyin açtığını biliyorlar mıdır?” diye sordum. “Nereye çıktığını?”

Gorgoth durakladı. “Dövüşmeyi biliyorlar,” dedi.

“O da güzel.” Sırıttım. “Onlarla zihninden konuşuyorsun, değil mi?”

Gorgoth şaşırtmayı yine başardı. “Evet,” dedi. “Galiba öyle yapıyorum.”

“Şimdi ne olacak?” dedi Sindri, gözleri hâlâ iki *Troll* arasında mekik dokuyor, parmaklarıyla baltasının kenarını yokluyordu.

“Geri dönüyoruz,” dedim. Biraz kafa yormam gerekiyordu ve rüzgârlı bir volkanın eteğinde ya da kokuşmuş mağaraların içinde değil de Dük’ün çatısı altında kafa yormak daha rahat olurdu.

“Gorgoth, *troll*’lere geri döneceğimizi söyle, bir de ziyaretimizi kendilerine saklasınlar.” İkiliye bir kez daha dönüp baktım. Savaş

meydanında ne tür bir kargaşa yaratabileceklerini merak ettim. Kargaşanın âlâsı olurdu herhalde.

“Haydi geri dönelim,” dedim. *Tırmanışımızın ardından bakış açımız hiç değişmiş mi, bir bakalım.*

Dört yıl önce

Dan yöresi ormanları kendine hastır, gür çamlar gündüz vaktini alacakaranlığa çevirir, geceleri ise karanlığı, ay olsun olmasın, mürekkep karasıdır. Dökülmüş çam iğneleri tüm ayak ve toynak seslerini keser, bir tek kuru dalların hışırtısı işitilir. Bunun gibi bir yerdeyken, saray koridorlarında anlatılmış tüm ecinni masallarına inanmak için hayal gücünü fazla zorlamak gerekmez. Açık alana tekrar çıktığınız ilk fırsatta da bu toprakların savaş baltasıyla değil oduncu baltasıyla ele geçirilmiş olduğunu anlarsınız.

Dük Alaric'in konağına sabah horozlar öterken erkenden döndük. Yönümüzü çayırlara düşen gölgeler gösteriyordu sanki. Ağaçların dibindeki çalılar hâlâ örten sis, atlarla geçtikçe sarmallar çiziyordu. Büyük salon ile mutfaklar arasında mekik dokuyan birkaç uşak vardı. Seyis yamakları atları hazırlıyor, bir fırıncı en yakın köyden aldığı sıcak ekmek somunlarını el arabasıyla taşıyordu.

Ahırlardan gelen iki delikanlı atlarımızı aldı. Brath'ı yularından tutup götürürlerken hayvanın sağrısına bir şaplak attım. Hafiften yağmur çiselemeye başladı. Aldırmadım.

Giderek şiddetini artıran yağmur duvarları pırıl pırıl etti. Ne güzel kelimedir. *Pırıldamak*. Kutsal ağaçlardaki gümüş zincirler, öpülesi dudaklardaki cila, örümcek ağlarındaki çiğ, sinedeki ter.

Pırıl pırıl, şırıl. Anlamını yitirene dek söyleyesim var. Gerçek anlamını dahi kastetmeden dile getiresim. Yağmur gri taşları ısıldattı. Gerçi tam bir ısıltı değildi, ne de tam bir pırıltı ama parlıyordu ıslak kaldırım taşları. Tozu toprağı ve yaprakları süpürerek akan sular mazgallardan guruldayarak, burgaçlar çizerek hızla akıyor, taştan yutaklarda gözden yiterek kim bilir hangi karanlık dehlizlere dökülüyordu. Doğru yolda olduğumu işaret edercesine ayağıma bir saman çöpü battı; köpüren beyaz sularda bir kayık misali bata çıka sürüklenerek oluğa ulaştı, iki kez fır döndükten sonra da gözden yitti.

Bazen dünya yavaşlar ve kainatın iki kalp atımı arasında donakalmışsınız gibi en küçük ayrıntıyı bile fark edersiniz. Galiba benzer bir şeyi daha önce Corion'un, Müneccim'in, hatta Jane'in yanındayken de hissetmiştim. Yağmurun madenî kokusunu taşıyan hava basıktı. Merak ettim; acaba oracıkta dikilsem, sağanağın ortasında, yağmur renksiz hayatımı yıkayıp parlatır mıydı? Kollarımı iki yana açıp yüzümü havaya dönerek dikilsem mi? Yıkayıp arındırsın beni. Yoksa taşıdığım lekeler çok mu derine nüfuz etti?

Yağmurun sesini dinledim, çatıları dövüp oluklardan patır patır akmasını. Diğerleri etrafımda uğraşıyorlardı, yularları çözüyor, heybeleri indiriyorlardı, sanki günlük hayatın koşturmacasından kendimi soyutladığımın farkına varmamışlar gibiydi. Sanki hissetmiyorlardı.

Rike mahmur gözlerini ovuşturarak büyük salondan paldır küldür çıktı.

"Tanrı aşkına, Rike," dedim. "Daha bir gün oldu. Sakalın ne çabuk uzadı?"

Omuz silkti, fırça sakalını kaşırken parmakları içinde kayboldu. "Roma'dayken Romalılar gibi yap."

Coğrafya bilgisindeki cehaletine ve deyimi kullanmasına aldrımadan daha bariz bir soru sordum. "Neden ayaktasın?" Yoldayken Rike daima döşeginden en son kalkan kişi olurdu, ortada bir tehdit veya ayartma olmadıkça da asla kalkmazdı.

Bu lafıma kafasını kaşdı. Sindri ahırdan çıkarak elini omzuma koydu. “Sakal ona yakışacak. Ondan daha Viking yapacağız!”

Rike kaşlarını çatdı. “Kadın gölün ucunda buluşalım dedi ya.”
“Kim dedi?”

Tekrar kaş çatdı, omuz silkip salona geri döndü.

Göle baktım. Ta öbür ucunda, gri yağmur perdesinin ardında zor da olsa seçilen bir çadır vardı; eskilikten sararmış bir otağ. Bacasından incecik bir duman yükseliyordu. Tuhaflik oradan kaynaklanıyordu. Kadının beklediği yer orasıydı.

Sindri de oraya baktı. “Ekatri’nin çadırı, kuzeyden gelen bir völvadır. Çok sık uğramaz. Gençliğimde iki kez uğradı.”

“Völva mı?” diye sordum.

“Ona malum olur. Geleceği görebilir,” dedi Sindri. “Bir cadı. Siz onlara böyle demiyor muydunuz?” Kaşlarını çatdı. “Evet ya, cadı. Ona bir görünsen iyi olur. Kadını bekletmeye gelmez. Belki senin de geleceğini okur.”

“Hemen gidiyorum,” dedim. Bazen bekler ve olacakları seyrederdin, bazen de olayın göbeğine dalarsın. Bir çadıra dışarıdan bakarak öğrenilecek pek fazla şey yoktur.

“İçeride görüşürüz.” Sindri konağı başıyla işaret etti, sırttı ve sakalındaki yağmur suyunu sildi. Ben gölün ucuna varana kadar, Sindri babasını uyandırıp ona *troll*’leri ve Gorgoth’u anlatmış olurdu. Cici Dük tüm olanlardan ne anlam çıkaracaktı acaba? Belki cadı bana söylerdi.

Göl boyunca yürürken yer bir kez daha sarsıldı, suyu dalgalandırdı. Cadının çadırından yükselen dumanın kokusunu duya-biliyordum artık. Ağzımda acı bir tat bırakarak bana volkanları anımsattı. Rüzgâr şiddetlenmiş, yüzümü yağmurla dövüyordu.

İhtiyar Üstad Lundist bir keresinde bana kâhinlerden, falcılardan ve semalarda dönen gezegenlere bakarak hayatımıza dair öngörülerde bulunan yıldızbakarlardan bahsetmişti. “Hayatının gidişatını

belirlemek için kaç kelimeye gerek duyarsın?” diye sormuştu. “Bu zamana ulaşmak için kaç kelime, sonuna gelmek için kaç kelime?”

“Bir sürü mü?” Sırıtip bakışlarımı dar pencereden dışarı, avluya, hisar kapılarına ve şehir surlarının ötesinde uzanan tarlalara çevirmiştim. Güneş hâlâ parlıyorken bir şeyleri kovalama arzusuyla ayaklarım yerinde duramıyordu sanki.

“Bu bizim lanetimiz.” Lundist ayağını yere vurup koltuğundan homurdanarak kalkmıştı. “İnsan evladı sadece tecrübeden ders aldığı için aynı hataları defalarca tekrarlamaya mahkûmdur.”

Masanın üzerine memleketinin şemalarıyla kaplı eski bir parşömen açmıştı. Üzerinde şark üslubuyla çizilmiş parlak renkli ilginç resimler de vardı. “Burçlar,” demişti.

Parmağımı kırmızılı sarılı zengin fırça darbeleriyle tasvir edilmiş ejderhanın üzerine koymuştum. “İşte bu,” demiştim.

“Hayatın doğduğun andan itibaren belirlenmiştir, Jorg, seçme şansın yoktur. Hayat hikâyesinin tüm sözleri tek bir tarih ve mekânla değişebilir. Gezegenerin o andaki konumu, yüzlerini nereye döndükleri, hangilerinin senden yana baktığı... tüm bu dizilimler birer anahtardır ve bu anahtar bir insanın önündeki tüm kilitleri açabilir,” demişti.

Şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştım. Lundist daima araştırmacı birisiydi, mantıklı ve muhakemeci, sabırlı ve zekiydi. Ne var ki beşikten itibaren sabit bir yolda yürüyorsak, yıldızların yazgısına göre akıbetimizi buluyorsak, tüm bunlar manasız olurdu.

Otağa göze batmadan ulaşmıştım. Aniden durdum, bir türlü içeriye giremiyordum. Girişinde dönüp durduktan sonra habersizce içeriye dalıverdim. Kadın geleceği biliyordu sonuçta.

“Dinle,” dedi ben kanadı kenara itip de çadırın içine girer girmez, içerisi postlar ve asılı hayvan ölüleri yüzünden leş kokuyordu.

“Dinle,” dedi tekrar, ben tam ağzımı açıp da bir şey söyleyeceken.

Tavandan sarkan kabukların altında bağdaş kurarak oturdum ve konuşmadan dinledim.

“Güzel,” dedi. “Çoğundan daha iyisin. Şu şımarık, gürültücü oğlanlardan daha iyisin. Kendi ağızlarından çıkan sözlerden başkasını dinlemezler, varsa yoksa tüm dertleri adam sayılmak.”

Konuştukça hırıltılı çıkan sesini dinledim, çadır girişindeki kanadın patırtısını, yağmurun ısrarcılığını, rüzgârın yakınmalarını dinledim.

“Demek dinliyorsun ama işitiyor musun?” diye sordu.

Yüzüne baktım. Fena kırıışmıştı, içlerinin loşluğu bile gizleyemiyordu. Bana tek gözüyle bakarak karşılık verdi; diğer gözü teninin gri katmanları altında gömülüp kapanmıştı. Kapalı gözü yanağına sümük gibi bir şey sızdırıyordu.

“Doksan kışı devirince sen daha iyi görünürsün,” diye alay etti. Yüz ifademi okumak için ona tek göz yetiyordu. “İlk elli kış, gerçek Vikinglerin yaşadığı ateş ve buz diyarlarındaki zor yıllardı.”

Sırf dış görünüşüne, yüzünün eğriliğine, yumrularına, siğillerine ve kıllarına bakacak olursak yaşının iki yüz civarında olduğunu söyledim. Sadece gözü genç bakıyordu, bilgelik arayışıyla geldiğim için de bu beni hayal kırıklığına uğrattı.

“İşitiyorum,” dedim. Sorularımı kendime sakladım çünkü insanlar ona sırf soru sormak için geliyordu. Yanıtları sahiden biliyorsa, belki de sormama gerek yoktu.

Üzerindeki kürklü paçavranın içlerine elini soktu. Anında pis koku yükseldi ve öğürmemek için kendimi zor tuttum. Kemikten ibaret bir pençeyi andıran elini çıkardığında, içi vıcık vıcık bir maddeyle dolu bir cam kavanoz tutuyordu. “Mimar camı,” dedi, pembe diliyle dudaklarını çabucak yalayarak. Bu hareketi pörsük ağzı yüzünden nedense iğrenç göründü. Cam kabı kucağında beşik gibi salladı. “Nasıl oldu da hünerimizi kaybettik? Bunu yapanları beş hafta at sürsen de bulamazsın artık. Elimden kaydırıp da taşla düşürürsem... gitti! Tuz buz olur.”

“Ne kadar eski?” diye sordum. Azmime rağmen soru ağızmdan kaçtı.

“On asır, belki on iki,” dedi. “O zaman zarfında ne saraylar yıkıldı. İmparator heykelleri bile yıkılıp toprak oldu. Ama bu...” Kaldırıp gösterdi. Yeşilimtırak sıvının içinde bir göz yavaşça döndü. “Hâlâ sağlam.”

“Senin gözün mü?” diye sordum.

“Ta kendisi.” Sağlam gözüyle bana baktı ve Mimar kabının içinde duran diğerini halının üstüne koydu.

“Bilgelik uğruna onu feda ettim,” dedi. “Mimir’in kuyusunda Odin’in yaptığı gibi.”

“Bilgelige ulaştın mı bari?” diye sordum. On dört yaşındaki bir çocuk için münasebetsizce bir soruydu belki ama benimle görüşmeyi o istemişti, ben değil, ayrıca orada oturdukça gözüme daha da ufak tefek ve yaşlı görünüyordu.

Dişsiz ağzındaki bir tanecik çürük diş kökünü ortaya sererek sırttı. “Gözümü diğerinin yanında bırakmanın daha bilgece olduğunu keşfettim.” Göz hafifçe sol tarafıma dönerek kavanozun dibine çöktü.

“Yanında bir bebek olduğunu görüyorum,” dedi kadın.

Yanıma baktım. Kırık kafatasından beyni sızan bebek cansız yatıyordu. Çok fazla kan yoktu ama süt beyazı kafa derisinin kıpkırmızı görüntüsü şoke ediciydi. Nadiren şimdi olduğu gibi berrak, gerçek gibi olurdu. Ekatri’nin otağı hortlakları davet eden gölgeler barındırıyordu zaten. Hiçbir şey demedim.

“Bana kutuyu göster.” Kadın elini uzattı.

Göğüs zırhımda sakladığım yerden çıkardım. Sımsıkı tutarak kadına uzattım. O da bir yaşlı kadına kıyasla çevik biçimde elini uzattı ama uzatmasıyla geri çekmesi bir oldu. “Güçlüymüş,” dedi. Parmaklarında küçük delikler halinde açılan bir düzine yaradan kan damlıyordu. O bir deri bir kemik parmaklarda dökülecek kan olması beni şaşırttı.

Kutuyu geri koydum. “Baştan söyleyeyim, ben yıldız falı gibi şeylere inanmam,” dedim.

Tekrar dudaklarını yaladı ve bir şey demedi.

“İllaki bilmen gerekiyorsa, ben Oğlak burcuyum,” dedim. “Aynen öyle, zikindirik bir Oğlak. Şark Surları’nın ardında benim oğlak yılında doğduğumu söyleyen koca bir ulus var. Beni bir oğlak olarak algılayan düzenle hiçbir işim olmaz. Medeniyetleri ne denli eski olursa olsun, umurumda değil.”

Kabı nazıkçe çalkaladı. “Bu göz öbür dünyaları görür,” dedi, sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

“Hayra mı yormalı acaba?” dedim.

Canlı gözüne dokundu. “Bu göz de öbür dünyaları görür,” dedi. “Hem de daha açık seçik görür.” Paçavralarının içinden deri bir kese çıkarıp kavanozun yanına koydu. “Runik taşları,” dedi. “Şarka gidip o büyük surun ardına geçsen Oğlak olursun belki. Oysa burada, kuzeyde, yazgını runikler söyler.”

Soru sormayacağıma dair yeminimi sonunda anımsayarak dudaklarımı sımsıkı kenetledim. Bana geleceği ya söyleyecek ya da söylemeyecekti. Ben hiçbir şey sormadan söyleyeceklerinin doğru olma ihtimali vardı.

Keseden bir avuç gri taş çıkararak usulca birbirlerine sürttü. “Honorous Jorg Ancrath.” İsmimi taşlara fısıldadı, sonra da yere attı. Taşların halıya değmesi bir ömür sürdü sanki, her biri yavaşça döndü, uç uca, yanyana, üzerlerindeki runikler bir belirdi bir kayboldu. Örs demiri gibi düştüler. Çarpmanın etkisiyle yerin sarsıldığını bile hissettim. Titreşimi ta iliklerime işledi.

“Perth runiği, *başlangıç*,” dedi. “Thurisaz. Uruz, *güç*.” Onları önemsizmiş gibi kenara itti. Başka bir taşı ters çevirdi. “Wunjo, *neşe*, ters dönmüş. Şu da, Kano, *açılış* runiği.”

Thurisaz’a dokunmamla birlikte völva tıslar gibi aniden iç çekti. Hışımla elime vurup uzaklaştırdı. Taş soğuktuk ama cadının eli daha da soğuktuk, derisi kâğıt gibi incecikti. Runiğin adını imparatorluk dilinde söylememişti ama eski kuzey diline Lundist’in kitaplarından aşına olduğum için anladım.

“Dikenler,” dedim.

Beni tekrar kışkışladı, ben de elimi geri çektim. Parmaklarını geri kalan taşların üzerinde usulca gezdirdi, sayıyordu. Hepsini tek bir hamleyle avuçlayıp kesedeki diğerlerinin yanına geri koydu. “Önünde oklar var,” dedi.

“Vurulacak mıyım?”

“Oku kırmazsan mutlu yaşayacaksın.” Kavanozu kaldırıp sağlam gözüyle içindekine baktı. Ürperdi. “Kapılarını aç.” Keseye geri koymamış gibi Wunjo taşı diğer elinde belirdi. Neşe. Boş tarafı üste gelecek biçimde ters çevirdi. “Ya da açma.”

“Peki ya Ferrakind?” diye sordum. Oklar ilgimi çekmemişti.

“Olmaz olsun!” Kürküne kara bir balgam tükürdü. “Sakın oraya gitme. Kara yüreğine ve mankafana rağmen bunu senin dahi bilmen gerekir, Jorg. Sakın o adamın yanına yaklaşma. Yakar.”

“O kesenin içinde kaç tane taşın var, ihtiyar?” diye sordum. “Yirmi mi? Yirmi beş mi?”

“Yirmi dört,” dedi ve hâlâ kanayan pençesini kesenin üzerine kapattı.

“Bir insanın ömrünü okumak için o kadar kelime yetmez,” dedim.

“İnsan hayatı basit şeyler üzerine kuruludur,” dedi.

Bir eli kesenin üzerinde diğeri kavanozda olmasına rağmen kadının ellerini üstümde hissettim. Didiklediğini, dürttüğünü, anılarımı ayıklamaya uğraştığını duyumsadım. “Yapma,” dedim. İçimdeki nekromansiyi uyandırdım, asidi genzimi yaktı. Tepemizdeki ölü şeyler döndü, kurumuş bir pati seğirdi, bir insana ait kurutulmuş iç organlar kapkara bir yılan gibi büküldü.

“Nasıl istersen.” Pembe dili tekrar dudaklarını yaladı ve kadın durdu.

“Niçin buraya geldin, Ekatri?” diye sordum. Adını anımsayışıma şaşırdım. İnsanların adlarını aklımda tutamam. Muhtemelen onları önemsemediğim için.

Tek gözü benimkilerle buluştu, sanki beni ilk defa görüyor gibiydi. “Gençken, hem de senin beni arzulayacağın kadar gençken, Ancrathlı Jorg, evet ya gençken, benim de runiklerim okundu. Bir kadının kaderini okumak için yirmi dört kelime yetmez, hele ki o kadın bir oğlanı beklemek uğruna ömrünü heba etmişse hiç. Seni buraya çağırdım çünkü bunu yapmam uzun zaman önce söylenmişti, daha büyükannelerin bile dünyaya gelmemiştir.”

Tekrar tükürdü, bu kez tükürüğü yerdeki postları buldu.

“Seni sevmedim, çocuk,” dedi. “Sen çok... hırçınsın. Albenini bir silah gibi kullanıyorsun ama albeni kocakarılarla sökmez. Biz insanın özünü görürüz, senin özünse çürümüş. Orada azıcık düzgün bir şey kalmışsa da çok derine gömülmüş, oralara kadar zahmet edip de bakmam, baksam da muhtemelen iflah olmaz. Geldim çünkü runiklerimde bu okunmuştu, aynısını senin için de yapmam gerektiğini söylediler.”

“Sanki on yıl önce ölmüş ama yine de gevezeliği bir türlü bırakamamış, leş kokan bir kocakarıya göre fiyakalı sözler,” dedim. Hangi gözüyle bakarsa baksın bana bakışından hoşlanmamıştım. Ona hakaret etmek de kendimi daha iyi hissettirmedi. On dördümde olduğumu hissettirdi. Kendime kral dediğimi anımsamaya uğraşarak belimdeki hançerimi habire yoklamayı bıraktım. “Madem hiçbir şansım yok, ihtiyar, beni gıcık edesin diye runikler seni niçin göndersin ki? Hani madem ki ümitsiz vakayım?”

Paçavralarında bir kıpırtıydı omuz silkişi. “Herkes için bir umut vardır. Cılız bir umut. Aptalların umudu. Karnından vurulmuş bir adamın bile umudu vardır.”

Bu lafın üzerine az kalsın tükürüyordum ama kraliyet tükürüğü böyle bir yere fazla gelirdi. Ayrıca cadılar balgaminizin bir damlasıyla, saçınızın tek kılıyla her tür yaramazlığı yapabilirler. Kalktım ve azıcık eğilerek selamladım. “Kahvaltı beni bekliyor, iştahım tekrar yerine gelirse tabii.”

“Ateşle oynarsan yanarsın,” dedi, âdeta bir fısıltıyla.

“Basmakalıp laflarla mı hayatını kazanıyorsun?” diye sordum.

“Okun önünde durma,” dedi.

“Muhteşem bir tavsiye.” Çıkışa yöneldim.

“Tahta Temren Prensi geçecek,” dedi, gergin dudaklarının arasından, sanki açıkça dile getirmesi canını yakıyormuş gibiydi. “Mahir kişiye baban daha doğmadan önce malum olmuştu. Runiklerimi okurken bunu Skilfar söyledi bana.”

“Falcılıkla hiç işim olmaz.” Uzanıp kanadı kenara çektim.

“Niçin kalmıyorsun?” Yanındaki postları tıptışladı, dili kuru dudaklarını yalıyordu. “Hoşuna gidebilir.” Ansızın oturduğu yerde, o malum gece giydiği safir rengi saten elbisesiyle Katherine beliri-verdi. Ona vurduğum geceki kıyafeti.

O anda kaçtım. Ekatri’nin kahkahası eşliğinde yağmura attım kendimi, cesaretim benden önde koşuyordu. İştahım kahvaltıda da yerine gelmedi.

Diğerleri yerken soğuk şöminenin dibindeki kuytuya geçerek sandalyeme kuruldum. Makin elinde kocaman, gri ve yağlı soğuk bir koyun buduyla yanıma geldi. “İlginç bir şey öğrendin mi?” diye sordu.

Yanıt vermektense elimi açıp gösterdim. Thurisaz, dikenler. Tek gözlü bir kadından çalmanın öyle ahım şahım bir yanı yok. Taş karanlığı yutuyor, zerre ışık yansıtmıyordu, yüzeyinde tek bir satır runik vardı. Dikenler. Geçmişim ve geleceğim avucumda duruyordu.

Dört yıl önce

Makin'in insanlar üzerinde sihir gibi bir etkisi var. Onlarla yarım saat geçirmeyegörsün, ona hemen ısınveriyorlar. Özel bir şey yapmasına gerek kalmıyor. Görünüşte herhangi bir hile yaptığı da söylenemez, böyle bir şeye kalkışmıyor bile. Her ne yapıyorsa, her seferinde farklı biçimlerde yapıyor ama sonuç değişmiyor. O bir katil, yaman bir adam, kötü ahbabların yanında kötü şeyler de yapar ama yanında yarım saat geçirseniz onunla dost olmak istersiniz.

"Günaydın, Dük Maladon," dedim, baltalı askerleri beni büyük salona alırlarken.

Saçımdaki yağmur suyunu sıktım. Makin, Dük'ün kaidesinin bir basamak altındaki koltukta oturuyordu. Ben yanlarına yaklaşıırken bir maşrapayı Maladon'a uzattı, sonra da kendininkinden bir yudum aldı. On yıldır her sabah bu haldeler sanırdınız.

"Kral Jorg," dedi Dük. Yolda giydiğim paçavralarımla sırlıslıklam dikildiğim halde bana kral diye hitap etmekte beis görmemişti.

Boz sabah ışıklarının yüksek pencerelerden içeri sızmasına, her sütunda hâlâ birer kandil yanmasına rağmen salon loştu. Tahtında Alaric Maladon etkileyici görünüyordu. İlkel çağlardaki efsanelerden fırlamış gibiydi.

"Umarım Makin sizi hikâyeleriyle sıkmamıştır. Bazen kuyruklu yalanlar sallar da," dedim.

“Babanın Nezaret Amiri’ni şelaleye itmedin mi yani?” diye sordu Dük.

“Olabilir...”

“Bir ölü-çıgırıcının kellesini koparıp yüreğini yemedin mi?”

Makin bıyığına bulaşan köpüğü sildi ve yerde kemik kemiren tazılardan birine dikti gözlerini. Tüm biraderlerde bir sakal bıyık uzatma merakı baş göstermişti. Sanırım Danların karşısında bir nevi noksanlık hissine kapılmışlardı.

“Söylediği her şey yalandır demiyorum. Ama dikkat edin,” dedim.

“Ekatri sana güzel şeyler söyledi mi bari?” diye sordu Dük. Bu kuzeyliler lafı hiç dolandırmıyorlardı.

“Onunla benim aramda kalması gerekmez mi? Başkasına anlatmak uğursuzluk değil midir?”

Alaric omuz silkti. “Onun söylediklerini hiç kimse anlatmasaydı kadının işe yaradığını nereden bilecektik?”

“Sanırım kıçımın üstüne oturup Temren Prensi’ne hiç müdahale etmememi söylemek için yüz yıl beklemiş.”

Makin tam birasını içerken püskürdü, kuzeylilerden bazı sırtanlar da oldu ama o gür sakallara bakarak kestirmek zordu.

“Benzer bir şeyi ben de işittim,” dedi Alaric. “Fiyortlardan gelen bir falcı söyledi, damarlarına kadar buz kesmiş bir adamdı, sıcak sakatatlarla fal bakmakta becerikliydi. Eski tanrılar ile beyaz Mesih’in mutabık kaldığını söyledi. Yeni bir imparatorun zamanı gelmiş, o kişi de eski neslin zürriyetinden çıkacakmış. Yüzlük’teki dedikodular tüm alametlerin Temren’i gösterdiğini söylüyor.”

“Temren Prensi baltamı öpebilir,” dedi Sindri. Babasının muhafızları arkasındaki karanlıkta onu görmemiştim.

“Onunla tanışmadın, evlat,” dedi Alaric. “Adamın iyi intiba bıraktığını duydum.”

“Peki Prens kuzeyden gelecek olursa siz nasıl bir tavır alacaksınız?” diye sordum.

Dük sırtıttı. “Seni sevdim, çocuk.”

Çocuk lafını duymazdan geldim.

“İmparatorluk kanının kuzeyde toplandığına inanmışımdır hep,” dedi Alaric. “Daima imparatorluk tahtına baltasıyla ve etrafı yakarak bir Dan’ın geçmesi gerektiğini düşünmüşümdür, bunu da pekâlâ benim yapabileceğimi.” Maşrapasından büyük bir yudum alıp gür kaşlarını kaldırarak baktı bana. “Prens hayırlı sabahlar dileyerek kapına dikilseydi sen ne yapardın?”

“İşin o kısmı, dostum, sabahın ne kadar hayırlı görüldüğüne bağlı. Zorlamaya hiç gelemem, hele ki falcıların ve cadıların dayatmasına hiç. Ölülerin lafına bakmam, gezegenlerin görünmeyen salınımlarına dayanarak yapılmış kehanetlere, rakamlı taşlarla bakarak ya da talihsiz bir koyunun saçılmış iç organlarıyla oynayarak sarf edilen sözlere de inanmam,” dedim.

“Bu arada,” dedi Alaric, “söz konusu kehanetler çok eskidir. Yeni imparatorun yolu belirlendiğinden bu yana bir asırdan fazla zaman geçti. Bahsedilen malum kişi belki de şu Temren Prens’idir.”

“Eski sözleri kutsal kılan ihtiyarlardır. Eski sözler köhnemiştir ve kenara bırakılmalı derim ben. Yatağa taze gelin sokacaksın, bir kocakarı değil,” dedim Ekatri’ye atıfta bulunarak. “Ahmağın teki bir taşın üzerini karalayabilir, binlerce yıl bir kişi de çıkıp onu temizlemezse o karalama asırlarca bilgelik addedilir.”

Savaşçılar arasında baş sallayarak onaylayanlar, sırtanlar oldu. “Ekatri’nin mesajı kuzeydeki Skilfar’dan yollanmış.” Tebessümler anında silindi.

Alaric hasırlara tükürdü. “Kuzeyde bir buz cadısı, kapımızın eşliğinde bir ateş büyücüsü. Vikingler buz ve ateş diyarında doğmuştur, güçlerini her ikisinin zıtlığından alırlar. Sen kendi öykünü yaz, Jorg.”

Adamı sevdim. Bırakalım da gizli oyuncular Maladon Dükü’nü oyun tahtasına sürmek üzere ellerini uzatsınlar, sonra da birkaç parmaklarından olsunlar.

Yer sarsıldı, titreşimi dişlerimde çınladı, geçene kadar hepimiz sus pus kesildik. Kandiller asıldıkları kancalarında sallanmamıştı ama titreşim yüzünden gölgeler kıpraşmıştı.

“Ee, Heimrift’i nasıl buldun?” Alaric sordu.

“Fena bulmadım,” dedim. “Dağlar hep hoşuma gitmiştir.”

Arkamızdaki geniş şöminenin dün geceki ateşten kalma kül yığını hafifçe duman tütüyordu. Sırtlarından buharlar püskürten Vallas Dağı’nı anımsattı bana.

“Ferrakind’i aramaya hazır mısın peki?” diye sordu Alaric.

“Hazırım,” dedim. Ben onun ayağına gitmezsem Ferrakind’in eninde sonunda beni arayıp bulacağına dair bir his vardı içimde.

“*Troll*’lerden bahsetsene,” dedi Alaric. Antika huylarıyla, eski tanrılarıyla, baltaları ve kürkleriyle beni şaşırtıyordu şu Dük. İlk bakışta onun savaş için yaratılmış bir odun olduğunu sanıyordunuz, oysa kafası o kadar seri çalışıyordu ki ağzı düşünce hızına ayak uydurabilmek için bir konudan öbürüne sıçırıyordu. “*Troll*’lerden ve şu tuhaf ahabplarından bahset,” dedi. Gorgoth tam da lafının üstüne damladı, salonun öbür ucundaki kocaman çift kanatlı kapıların açılmasıyla birlikte yağmurdan kararmış koca cüssesi belirdi.

Gorgoth bize doğru yaklaşırken Dük’ün savaşçıları baltalarını daha bir sıkı kavradılar. Onun tok ayak sesleri dışında salonda çıt çıkmıyordu. Yecüc telaşla arkasından koşturdu, üzerindeki yağmur suyu buharlaşıyor, yanından geçtiği her kandil daha da parlak yanıyordu.

Yer sarsıldı. Bu kez bir dev çekicini yere indirmiş gibi ortalığı zangırdattı. Dışarıda bir şey homurdandı ve bir çatırtı koparak devrildi. Yanı başımdaki bir kandil kancasından kurtulup yere düşünce yağmur geniş bir daire şeklinde dökülüp yanmaya başladı. Yanan birkaç damlası bacaklarıma da sıçradı ama pantolonumun kumaşı alev almayacak kadar ıslaktı. Yecüc çevik davrandı. Bir pençesini bana, diğerini de şömineye doğru uzattı. Kısa, tiz bir çığlık attı ve

gazyacı sönüp gitti. Şöminede harlı alevlerle yeni bir ateş yanıyordu, sanki içine gri küller değil de kuru odunlar yığılmış gibiydi.

Etrafımızdaki adamlar sövüp sayıyorlardı. Ya sarsıntının şiddeti veya düşen kandil yüzündendi ya da sadece karanlık salona Gorgoth'un dalmasıyla doğan gerilimlendi, bilemedim.

"Amma da zekice bir numaraydı." Yecüc'ü göz hizasına çömelip el ederek yanıma çağırdım. "Nasıl yaptın?" Yağın döküldüğü yeri, pantolonumu ve zemini yokladım; parmaklarımı geri çektiğimde soğuk ve kaygandı.

"Neyi nasıl yaptım?" diye sordu Yecüc tiz sesiyle, gözleri Dük'te ve etrafındaki adamların parlak baltalarındaydı.

"Ateşi söndürdün ya," dedim. Şömineye göz attım. "Ateşi yönlendirdin." Lafımı düzelttim.

Yecüc yüksek koltuğunda oturan Alaric'ten gözlerini ayırmadı. "Sadece bir tane ateş var, şapşal," dedi, kralların ve düklerin huzurunda olduğunu unutarak. "Ben sadece bir araya topladım."

Kaşlarım çatıldı. Onu tam anlar gibi oluyorken her seferinde ipin ucunu kaçıırıyordum. Bundan nefret ediyordum. "İzah etsene." Onu omuzlarından tutup çevirerek göz teması kurdum.

"Sadece bir tek ateş var," dedi. Gözleri karaydı, her zamanki gibi zifirî kara ama bakışlarında yakıcı bir şey vardı, rahatsız edici bir şey, sanki sizi bir kandil fitili gibi tutuşturacakmış gibi.

"Bir tek ateş," dedim. "Öyleyse tüm bunlar..." Elimi sallayarak kandilleri gösterdim. "O ateşe açılan pencereler mi?"

"Evet." Yecüc bıkkınca iç geçirdi ve kendine yeni bir oyun bulmak için arkasına dönmeye, elimden kurtulmaya çalıştı.

Gözümün önüne bir halı geldi. Pot vermiş bir hah. Onu sakın günlerimden anımsıyordum. Dünyanın sarsılmadığı veya yanmadığı günlerde uyuduğum bir odadaydı, annemin hep iyi geceler dilemek için geldiği odada. Halının bir yeri pot vermişti ve hizmetçi kız ayağıyla düzeltmeye uğraşırdı. Kız pot veren yere her bastığında

ayağının dibinde yeni bir pot belirirdi. Ama asla iki pot birden olmazdı. Çünkü halının sadece bir tek yeri kırışıyordu.

“Ateşi bir yerden alıp başka bir yere aktarabiliyorsun,” dedim.

Yecüc başıyla onayladı.

“Çünkü sadece bir tek ateş var ve biz onun parçalarını görüyoruz,” dedim. “Sen de ateşi orasından burasından çekiştirerek toparlıyorsun.”

Yecüc başını salladı ve elimden kurtulmak için debelendi.

“Tüm yaptığın bundan ibaret,” dedim.

Yecüc yanıt vermedi, yoruma gerek kalmayacak kadar barizdi sanki. Bıraktım gitsin, kızıl kürklü bir tazıyla oynamak üzere en yakındaki masanın altına koştu.

“*Troll*’ler?” dedi Alaric, sabrı taşmak üzere olan bir adamın edasıyla.

“Birkaçına rastladık. Gorgoth onlarla konuşabiliyor. Galiba ondan hoşlandılar,” dedim.

Alaric susup bekledi. Gayet iyi bir numaradır bu. Gık çıkarmazsın ve insanlar sessizliği telafi etme gereği duyarlar. Sır tutmaları gereken durumlarda bile işe yarar. Gayet iyi numaradır ama bana sökmaz. Hiçbir şey demedim.

“Maladon Dükü *troll*’leri biliyor,” dedi Gorgoth. O konuşunca Danlar irkildi, galiba ondan hırlayıp gırlamaktan başka bir şey beklemedikleri için konuşabileceğine ihtimal vermemişlerdi. “*Troll*’ler Ferrakind’e hizmet ediyor. Dük’ün merak ettiği şey, bizim rastladıklarımızın niçin ateş büyücüsünün buyruğuna göre hareket etmedikleri.”

Alaric omuz silkti. “Doğru.”

“*Troll*’ler Ferrakind’e korktukları için hizmet ediyor,” dedi Gorgoth. “Onların da eti tıpkı insan teni gibi kolayca tutuşuyor. Birkaçı ondan saklanıyor.”

“Hür yaşamak istiyorlarsa niçin Heimrift’i terk etmiyorlar?” diye sordum.

“İnsanlar yüzünden,” dedi.

Bir an için anlamadım. O yaratıkları mağdur olarak görmek zordu. Siyah tırnaklı pençelerini, bir insanın kellesini bir çırpıda koparabilecek o pençeleri anımsıyordum.

“Eskiden kalabalıkmışlar,” dedi Gorgoth.

“Savaş için yaratıldıklarını söylemiştin, asker olduklarını, niçin saklanıyorlar ki?” diye sordum.

Gorgoth başıyla onayladı. “Savaş için yaratılmışlar. Hizmet etmek için. Av olmak için değil. Yabancı diyarlara dağılıp tek başlarına yem olmak için değil.”

Tamamen ayağa kalktım, son zamanlarda boyum iki metreye yakındı. “Bence...”

“Sen ne düşünüyorsun, Makin?” Dük sözümü kesti.

Makin benimle göz göze geldi ve hafifçe sırttı. “Bence tüm bunlar aynı ateşin tezahürleri,” dedi. “Her şey dönüp dolaşıp Ferrakind’e bağlanıyor. Ölü ağaçlar, sığırlarınızın ciğer hastalığı, yitirdiğiniz hasatlar, konağınızın bir tuğlaydı, bir duvardı, bir kırıltı derken giderek yıkılması, *troll*’ler, imparatorluk tahtına oynamak için elinizde şans kalmaması, özünde tüm bunların ortasında Ferrakind var.”

Her defasında sebebi başkadır. Bugün zekâsı yüzündendi. Ama ne olursa olsun Makin’le dost olmak isterdiniz.

Dört yıl önce

Danlar aslen yerleşik Vikinglerdir. Çapulcuların kanı, fethettikleri çiftçilerinkiyle karışmıştır. Her Dan atalarının kuzey kökenli, yelkenlisini bırakıp gelmiş eli kanlı bir savaşçı olduğunu varsayar ama gerçekte fiyortların bu vahşi insanları Danlara iyi gözle bakmaz ve onları fit-fırar lakabıyla anar. Bu hata yüzünden birçok Viking baltanın keskin tarafını tatmıştır.

“Burada bana daha çok faydan dokunur, Makin.”

“Gitmen delilik olur,” dedi Makin.

“O yüzden geldik,” dedim.

“Şu Ferrakind hakkında duyduğum her yeni şey adama ilişmemek gerektiğine dair yeni bir sebep,” dedi Makin.

“Buradayız çünkü küçük canavara yufka yüreklilik edeceği tuttu,” dedi Çıngar kapı eşiğinden. Sohbeta davet edilmemişti. Biraderlerin hiçbiri edilmemişti. Lakin yoldayken yüksek sesle her konuşma seyirciye bir davettir. Aslında tam olarak yolda da değildik. Maladon Dükü’nün büyük salonunun paralelindeki küçük salonda bulunan konuk dairesindeydik.

“Ya da ona haşın davranacağı.” Rike kapı sövesinin altından eğilerek içeri girdi, suratında yılışık bir sırıtmayla. Bakır kutuyu

aldığımdan beri aklına geldiği gibi konuşma hakkı görüyordu kendinde.

Kapıya döndüm. “İki şeyi aklınızdan çıkarmayın, biraderlerim.”

Rike’in arkasından Huysuzbodur, Sim ve Kent’in kafaları uzandı.

“Birincisi, bu konuda bana laf yetiştirirseniz cehennemdeki tüm rahipler üzerine yemin ederim ki bu binadan sağ çıkamazsınız. İkincisi, Hortlak’ın dışında rahmetli kardeşlerinizle birlikte can derdine düştüğünüz zamanı size hatırlatırım. Renar Kontu’nun piyadeleri hepimizi gebertiyordu. Elban’ı, Martaval’ı ve Fıçı Burlow’u öldürdüler.... Yecüc kontun şahsi muhafızlarının hepsini, yetmişen fazla seçkin askeri tek başına hakladı; onlardan geriye ya yanık birer yağ göleti bıraktı ya da kıpırdayamayacak kadar ödlerini patlattı. Üstelik yedi yaşındaydı. Şimdi yetişkinliğe adım atıp atmayacağı, siz sefil güruhun yarını görüp görmeyeceğinden çok daha mühim bir mesele benim için. Doğrusu, benim için sizin ertesi günü görüp görmeyeceğinizden daha mühim olan bir sürü mesele var Rike ama şu anda listenin en tepesindeki derdim budur.”

“Yine de bana orada ihtiyacın var,” dedi Makin. Uzun yıllar benim muhafızlığımı yapmak görevden çıkıp bir nevi huy haline gelmiş, bir zarurete dönüşmüştü.

“Her şey yolunda giderse sana ihtiyacım olmaz,” dedim. “Ama ters giderse de fazladan bir iki kılıcın fayda sağlayacağını sanmıyorum. Adamın emrine amade küçük bir *troll* ordusu var, keza sırf düşüncesiyle bile insanları tutuşturabiliyor. Kılıcın işe yarayacağına inanmıyorum.”

Makin’i hâlâ itiraz eder, diğerlerini ise dayak yemiş köpekler gibi süklüm püklüm halde bıraktım. Şey, Kızıl Kent hariç. Onun yeni baltası vardı. Aslına bakılırsa yeni değildi ama pırıl pırıldı, en kuzeyde imal edilmiş, Karlswater’dan gelen yelkenlilerden satın alınmıştı. Kent ben ayrılırken baltasını kaldırarak başını onaylar gibi salladı ve hiçbir şey demedi.

Gorgoth ile Yecüc benî Dük'ün ambarında bekliyordu. Bir erzak çıkını ve dağda barınma ihtimalimize karşı parafinli battaniyele-
rimiz hazırды.

Güzel bir bahar sabahı, gün henüz yeni ışıyorken Heimrift'e doğru yola çıktık. Yaya gidiyorduk. Brath'a fena alışmışım ve onu bir volkan eteğinde sahipsiz bırakmaya gönüm el vermezdi. Bildiğim kadarıyla *troll*'ler at etine düşkündü. Şahsen ben de çok severim.

Sindri yolun yarım mil kadar aşağısında bize yetişti, örgülü saçını peşi sıra hoplatarak dötrnala koşturuyordu.

"Bu kez olmaz, Sindri, sadece ben ve bu güzel oğlanlar gidiyoruz," dedim.

"Ormandan çıkana kadar eşlik edeyim," dedi.

"Orman mı? Daha önce sorun yaşamadık," dedim.

"Sizi kolluyordum da ondan." Sindri sırtıttı. "Yanlış yoldan gitseydiniz sizi yönlendirirdim. Ama şanslıydınız."

"Ormanda korkmam gereken ne var peki?" diye sordum. "Yeşil *troll*'ler mi? Gulyabaniler mi? Grendel'in ta kendisi mi? Siz Danların o kadar çok öcüsü var ki imparatorluğun geri kalanındakiler hiç kahr."

"Çam adamlar," dedi.

"Güzel yanarlar mı bari?" diye sordum.

Güldü, sonra tebessümü soldu. "Ormanda insanın kanını çekip yerine çam özü koyan bir şey var. İnsanı öldürmüyor ama değiştiriyor." Gözlerini işaret etti. "Akları yeşile dönüyor. Kanları akıyor. Baltaların vuruşunu tınmıyorlar."

Dudak büktüm. "Bize kılavuzluk edebilirsin. Bugün meşgulüm. Şu çam adamlar benî yakalamak istiyorlarsa Sarpdiyarlar'a gelip sıraya girsinler."

Böylece yürümeye devam ettik, Sindri atını yularından çekerek götürüyor, güvenli gördüğü orman patikalarına sapıyor, biz de ağaçları kuşkuyla süzüyorduk.

Öğleyin orman seyrelti ve meyilli bir bozkıra açıldı. Bel hizasına gelen eğrelti otlarının arasından, sürtündükçe sıyıran gür karaçaların içinden ilerledik. Her yer süpürgeotuydu, bizi kösteklemeye çalışıyor, arkamızda polen bulutlarından bir iz bırakıyordu.

Sindri'ye ayrılma zamanının geldiğini söylemeye gerek yoktu. “Burada bekleyeceğim,” dedi ve güneşin alınındaki bir bayırda eğrelti otlarının içine çörekledi. “Ferrakind konusunda size bol şans. Onu öldürürseniz kuzeyde en azından bir tane dostunuz olur. Muhtemelen de binlerce dostunuz!”

“Buraya onu öldürmeye gelmedim,” dedim.

“Belki de öylesi daha iyi,” dedi Sindri.

Bu lafın üzerine kaşlarım çatıldı. Üç kardeşim Heimrift'te ölmüş olsaydı, oralara hükmeden adamla görülecek bir hesabım olurdu. Galiba Danlar volkanlara nasıl bakıyorlarsa Ferrakind'e de aynı gözle bakıyorlardı. Ona düşmanlık beslemek sırf dostunuz oradan kayıp düştü diye bir yamaca hınç duymakla aynı şeydi belki de.

İlk geçtiğimiz patikaları ve bayırları arşınlayarak bizimkileri Halradra'ya geri götürdüm. Rakım arttıkça rüzgâr şiddetleniyor, terimizi soğutuyordu. Güneş pırıl pırıldı, güzel bir gün olacaktı sanki. Şayet son günümüz bu olacaksa en azından şimdilik güzel gidiyordu. Kara kül ve taşkın lav akıntılarının bulunduğu, eski akarsu yataklarının donmuş kayaların arasından hâlâ göze çarptığı uzun bir vadi boyunca yürüdük. Ta yukarıda, çimlerin bitecek yer bulduğu zamanlarda inşa edilmiş tek bir çoban kulübesi, etrafını çevreleyen dağın koca cüssesi altında cüce kalmıştı. Göz alabildiğine uzanan masmavi semalarda güneşin önünden bir bulut geçince, doğudan batıya sıralanan ıssız ve aydınlık kayalıklara bölük pörçük gölgeler düştü. Gorgoth böğründen tok bir ses çıkardı. Gorgoth'la seyahat etmenin bu yanını seviyordum. Sözcüklerini zulalıyordu, siz de düşüncelerini bir türlü kestiremiyordunuz. Ancak hiçbir şeyi ıskalamıyordu, bu pis ve yıpranmış dünyamızın iç sızlatan fâni güzelliğini bir anlığına gözler önüne serdiği o nadir anları bile.

Gorgoth ne kadar ketumsa, Yecüc'ün konuşkanlığı da normalde iki kişiye bedeldi. Çoğu zaman akışına bırakırdım. Çocuk gevezeliği. Doğalarında var, oluruna bırakmak da benim doğamda. Ne var ki Halradra'yı ikinci kez tırmanırken Yecüc'ün gıkı çıkmıyordu. "Atların niçin dört bacağı var, Birader Jorg?", "Yeşil rengi neden yapılmış, Birader Jorg?", "Şu ağaç niçin diğerinden daha uzun, Birader Jorg?" gibi sorularla geçen haftalardan sonra biraz durulmasına minnet duymak gerekirdi ama gerçekte gıkı çıkmayınca daha çok gıcık ediyordu.

"Bugün sorun yok mu, Yecüc?" diye ben sordum.

"Yok." Bana hızlıca bakıp gözlerini kaçırdı.

"Hiç mi?" diye sordum.

Bayırı hiç konuşmadan tırmandık. Onun dilini bağlayan şeyin sadece korku olmadığını biliyordum. Çocukken sevdiklerinizin sınırlarını keşfetmenin verdiği bir dehşet vardır. Annenizin sizi koruyamayacağını anladığınız zaman, öğretmeninizin hata yaptığını, yetişkinler doğru yola sapma gücünden yoksun oldukları için yanlış yola sapılması gerektiğini fark ettiğinizde kapıldığınız... Bu anların her biri çocukluğunuzdan bir parça götürür, her biri içinizdeki çocuğu parça parça öldüren bir darbedir, başka bir insanı ortaya çıkarır, yeni bir yaratığı; daha sert ama hayal kırıklığıyla, karamsarlıkla yoğrulmuş birini.

Yecüc sorularını sormak istemiyordu çünkü yalan söylediğimi iştirmek istemiyordu.

Daha önce gözümden kaçan mağaralara vardık, leş gibi *troll* kokusu yüzünden burnumuzu ekşiterek karanlığa girdik.

"İstersen biraz ışık yak, Yecüc," dedim.

Elini açtı ve sanki ta en başından beri avucunda taşıyormuş gibi bir alev palazlandı.

Öne düştüm. Mağaranın girişindeki geniş koridoru geçerek engebesiz bir tünel boyunca yokuş yukarı elli metre kadar tırman-

dık ve yontma duvarları, çukurlarla kaplı zeminiyle neredeyse küre şeklindeki mağaranın ana odasına çıktık.

Bu kez *troll*'ler çabucak belirdi, yarım düzine kadarı Yecüc'ün alevi etrafındaki gölgelerde sinsice öbeklendi. Gorgoth gücünden şüphe edecek acemilere hadlerini bildirmeye hazırды ama hepsi çömelmiş bizi, Gorgoth'u seyrediyor ve hiçbir şekilde saldırmıyordu.

"Niçin buradayız?" Gorgoth nihayet sordu. Şimdiye kadar merakından çatlamayışına hayret etmiştim.

"Savaş yerimi seçtim," dedim. "Bir aslanla kapışacaksan onun inine girmeyeceksin."

"Başka bir yere bakmadın ki," dedi Gorgoth.

"Aradığımı burada buldum."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Cılız bir umut." Sırıttım ve Yecüc'ün göz hizasına çömeldim. "Yakında onunla karşılaşacağız, Yecüc. Şu senin sorunun var ya, şu ateşler, seni er geç alaşağı edecek ve bu konuda benim yapabileceğim hiçbir şey yok, sana Gorgoth bile yardım edemez. İleride durumun daha da kötü olacak, sonra daha beter." Ona yalan söylemedim. Yalan söylememi istemiyordu.

Yanağından bir damla yaş yuvarlandı, sonra da cızırdayarak buhar oluverdi. Elini tuttum, benimkinin içinde küçücük kaldı, çaldığım runik taşı eline tutuşturup avucunu kapattım. "Sen ve ben, Yecüc, aynıyız. Kavgacıyız. Kardeşiz. Oraya beraber gireceğiz, beraber çıkacağız." Yalanlar bir kenara, gerçekten de aynıydık. Alttan alta ondaki iyiliği, bendeki kötülüğü silen bir bağımız vardı. Onun bu meseleyi atlattığını görmem lazımdı. Bunda hiçbir bencillik yoktu. Eğer Yecüc onu içten kemiren şeye rağmen uzun yaşarsa, belki aynı şeyi ben de başarabilirdim. Kahretsin, imparatorluğun yarısını sıska bir veledi kurtarmak için katetmemiştim. Kendimi kurtarmaya gelmiştim.

“Ferrakind’i ayağımıza çağıracağız,” dedim. *Troll*’lere göz attım. Beni ıslak, kara gözlerle seyrediyorlardı, Ferrakind’in ismine hiçbir tepki göstermeden. “Ne dediğimi anlıyorlar mı bari?” -

“Hayır,” dedi Gorgoth. “Ağızlarına layık mısındır diye merak ediyorlar.”

“Onlara sor bakalım, buradan başka çıkış yolu var mı, dağın daha üst kesimlerine ulaşan bir çıkış.”

Bir duraklama. Aralarında geçen konuşmaya kulak kabarttıysam da Yecüc’ün dalgalanan alevi haricinde hiçbir şey işitmedim.

“Bize gösterecekler,” dedi Gorgoth.

“Onlara Ferrakind’in geleceğini söyle. Saklansınlar ama diğer çıkışlardan birine bizi yönlendirmeleri gerekeceğinden fazla uzaklaşmasınlar.

Gorgoth’un içinden onlara emir yağdırdığını tahmin ediyordum. Anında ayağa fırladılar, kara ağızlarını öne uzatarak sessizce hırlayıp diş gösterdiler, tırtıklı dişlerini kara dilleriyle yaladılar. Ortaya çıkmalarından daha çevik biçimde karanlıkta gözden yitiverdiler.

“Pekâlâ, Ferrakind’i çağıralım. Bize yardım etmesini sağlamaya çalışacağım.” Girişe bakan Yecüc’ü tutup suratını kendime çevirdim. “Terslik çıkarsa senden Dük’ün konağında gördüğümüz numarayı yapmanı istiyorum. Ferrakind bizi yakmaya kalkışırsa, ateşi almanı ve sana göstereceğim yere yönlendirmeni istiyorum.”

“Denerim,” dedi Yecüc.

“Gayret et.” Hayatım boyunca yanmaktan korkmuşumdur, şömine demirini tuttuğumdan beri, belki ondan bile öncesine dayanıyor. Zincire bağlı Adalet’in yanarken uluması aklıma geldi. Acı safra genzime kadar yükseldi. Bunları geride bırakabilirim. Yapabilirim.

“Onu buraya nasıl çekeceksin, Birader Jorg?” Yecüc’ün o gün sorduğu ilk soruydu bu.

Bayırdan aşağı inerkenki halimi hâlâ gözümün önüne getirebiliyordum. Pırıl pırıl bahar güneşi altında ılık çalarak gülümsediğimi. Koltuk altlarımdan ter sızıyor, kaburgalarımı serinletiyordu.

Makin burada olsaydı kötü bir hisse kapıldığını söylerdi. Haksız da sayılmazdı hani.

Çekip gidebilirdim. Öylece çekip gidebilirdim.

Coddin olsaydı ucunda belirsiz bir mükâfat olan bir şey için bu kadar büyük riske girilmez derdi. Böyle derdi ama aslında şunu kastederdi, “Buradan toz ol, Jorg,” çünkü yanmamı istemezdi.

Ama babam burada olsaydı. Dışarıdaki aydınlığa adım attığımı görseydi. Kolay yolu seçtiğimi. Neredeyse işitilmeyecek kadar alçak sesle, “Bir kez daha, Jorg. Bir kez daha,” derdi. Ve ben her yol ayrımında bir kez daha kolay yolu seçerdim. Sonunda sevdiklerim yine de yanardı.

“Bir ateş yak, Yecüc,” dedim. “Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük ateşini yak lan.”

Yecüc, Gorgoth’a bakıp başını sallayarak geri çekildi. Uzun bir süre, yarım düzine kez yavaş soluk alma süresince diyeyim, hiçbir şey olmadı. Önce cılız başladı, hayalîymiş gibi, alev desenleri Yecüc’ün sırtında titreşip kıpırdanmaya başladı. Renkler koyulaştı. Her yerini kızıl renk patlamaları kaplarken kül grisi soldu. Isısı bana kadar ulaşınca geri çekildim, sonra bir adım daha geri. Mağaradaki gölgeler dağılıyordu ama aydınlığın neyi ortaya serdiğine bakacak vaktim yoktu. Yecüc öğürürcesine her soluk alışında bir demircinin kor ateşi gibi ısı yayıyordu. Gorgoth’la ikimiz tünelin içine geri çekildik, mağaranın ana odasına bağlanan dehlize doğru. Biz suratlarımızda Yecüc’ün yakıcı ısını hissederek dikilirken, arkamızdaki dehlizden esen buz gibi soğuk hava ensemizi yalıyordu.

Alevler sessizce harladı ve tüm katedral mağarasını burgaçlar çizen turuncu alevler kapladı. Geri sendeledik, mağara gözden yitmişti ama hâlâ cehennem ateşiyle cayır cayırdı. Ateş sanki bana gereken havayı da emmiş gibi kesik kesik soluyordum.

“Bu nasıl işe yarayacak?” Gorgoth sordu.

“Sadece bir tek ateş var.” Sıcak ve kıt havayı ciğer dolusu içime çektim. Gözümün önünde siyah benekler uçtu. “Ferrakind bir pencereden bakar gibi tüm dünyaya o ateşin içinden bakıyor.”

Gorgoth beni omzumdan tutarak düşmemi engelledi. Galiba çabası boşa gitti, hatta daha karanlık bir yere doğru kaymaya başladı. Bana yardım eli uzatamadığı için ona birazcık gücenmeyi de başardım. Kendi kesik soluklarımdan ve daha da geriye, daha yukarıya çekilirken yere sürten topuklarımdan sesinden başka bir şey işitmiyordum. Sıcağı o kadar hissediyordum ki tüm bedenim kendiliğinden tutuşacakmış gibiydi ama ne tuhaftır, ayaklarım donuyordu.

Büyürken hiçbir ses çıkarmayan yangın sönerken belirgin bir “vumf” sesi çıkardı. Tamamen bayılmadan önce sönmüştü, soğuk bir şok dalgası eşliğinde hırıltıyla söverek kendime geldim.

“N’oluyo be?” Buz gibi bir dereciğin içinde yatıyordum. Yer altındaki vaktiyle kurumuş akarsu yatağında artık çakıl taşlarını tıkırdatan küçük bir dere akıyordu. Zangır zangır titreyerek yuvarlandıktan sonra bir duvardan destek alarak ayağa kalktım. Gorgoth önüme düştü. Honas Dağı’nın karanlık dehlizlerinde bir ömür geçirdiği için, benim arkasından tökezleyerek geçtiğim yerlerde kedi gözleri sayesinde rahatlıkla ilerliyordu. Küçük derenin akıntısı kızgın kayaların üzerinde buharlaştığı mağaranın ana odasına kadar bizi takip etti.

Yecüc onu bıraktığımız yerde duruyor, hâlâ ışıldıyordu. Ferrakind girişteki mağaraya açılan tünelin ağzında dikiliyordu.

İçindeki ateşin kızgınlığını yansıtan bir insanla karşılaşacağımı sanmıştım. Ferrakind, insani hatlarından geriye çok az şey kalmış, safi ateşten bir varlıktı. İnsan suretindeydi ama Barrow’un veya Gwangyang’ın sarnıçlarından akan eriyik demirden yapılmış gibiydi. Her uzvu yanıyor, tüm gövdesi titreşerek biçimden biçime giriyordu. Akkor yıldızları andıran gözleri benden yana dönünce bakışları tenimi dağladı.

“Buraya gel, Yecüc!” Bağırarak canımı yaktı, neyse ki ayaklarımın dibinde buharlaşan suyun biraz faydası oluyordu.

“Yavru benimdir.” Ferrakind gövdesindeki alevlerin çatırtısıyla konuştu.

Yecüc bize doğru seğırtti. Ferrakind yavaşça yaklaştı.

“Onu neden istiyorsun?” diye seslendim. Derimin eriyeceğinden korkarak daha fazla yaklaşamıyordum.

“Büyük ateş küçüğünü yutar. Birleşerek güçlerimizi artıracamız,” dedi Ferrakind.

Yanıp giden adamdan geriye kalan dağarcığı kullanarak ezbere konuşuyormuş gibi geldi bana.

“Onu böyle bir akıbetten kurtarmak için geldik,” dedim. “Ateşini aldıktan sonra yavruyu bıraksan olmaz mı?”

Akkor gözler beni tekrar buldu, sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Seni tanıyorum.”

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Dudaklarım o kadar kurumuştu ki başka koşullarda olsa geveleyeceğim aptalca sözlere mecali yoktu.

“Bin yıldır yanmamış eski bir ateşi uyandırdın,” dedi Ferrakind.

“Ha, evet,” dedim. “Şu mesele.”

“Güneşi yeryüzüne getirdin,” Ferrakind’in çatırtısı, Mimarlar’ın silahına hayranlık duyuyormuş gibi yumuşadı. Üzerinden karaltılar geçti.

Dinen ateşin gövdesinde bıraktığı yeni izleriyle Yecüc yanımıza ulaştı. Parlak alevler sırtına, göğsüne, kollarına turuncu şeritler dağlamıştı.

“Ee onu dönüştürebilir misin? Ateşi bünyesinden alabilir misin, ya da yaşayabileceği kadarını en azından?” diye sordum. Solumak hâlâ acı veriyor, erime suyundan yükselen buhar görmeyi güçleştiriyordu. Yecüc ile Ferrakind’den yayılan ısı, tepemizde ve arkamızda bir yerlerde Halradra’nın merkezindeki kadim buzları eritiyordu.

Ferrakind’in alevi harlayıp püskürerek mağara zeminine yayıldı. Meğır kakhaha atıyormuş.

“Mimarlar düşünce ve madde arasındaki sınırları yıkmaya çalışmışlardı,” dedi. “Bu sayede dünyayı istedikleri gibi değiştirmeleri kolaylaştı. Yaşam ile ölümün, yanan ile yanmayan arasındaki duvarları incelttiler; falanca ile filancanın, hatta orası ile burasının arasındaki farkı silik hale getirdiler.”

Ferrakind’in şahsi cehenneminde alevlerin yuttuğu ilk şeyin onun akli dengesi olduğu kanaatine vardım. “Oğlana yardım edebilir misin?” diye sordum, öksürerek.

“Bünyesine kazınmış bir kez. Aklma ateş düşmüş. Ateş değmiş zihnine. Ateş ahitli o. Yazgımızı değiştiremeyiz.” Ferrakind bize doğru yaklaştı, havalanmaya hazırlanan kanatlar misali etrafından alevler yükseldi. “Oğlanı bana verin, o zaman gidebilirsiniz.”

“Olumsuz cevabı kabul edemeyecek kadar uzaktan geldim,” dedim.

Ateş sabırlı değildir. Ateş uzlaşmaz. Bunları bilmem gerekirdi.

Ferrakind’in bize doğru uzattığı ellerinden beyaz bir alev sütunu fışkırdı. Bir de kendimi çevik zannederim, oysa Yecüc düşündüğüm-den daha çevik çıktı. Yangını kucaklamasıyla bedeni turuncudan akkora döndü ama alevler ne bana ne de Gorgoth’a ulaştı.

“Arkamıza!” diye bağırdım. “Arkamıza yolla.”

Yecüc söz dinledi. Bir eliyle yakalayıp diğer eliyle yönlendirmesi sayesinde Ferrakind’in beyaz ateşi arkamızdaki dehlizi kapladı. Ateş büyücüsünden başka hiçbir şey göremiyordum, sadece cayır cayır yanan beyaz bir cehennemdi adam. Dehlizi burgaçlar çizen, beyaz alevli amansız bir hortum kapladığından tünelin içinde de başka bir şey göremiyordum. Dört yanımızı saran bir fırın aleviyle kozalanmış haldeydik, iliğimize kadar kavrulmaktan bizi koruyan tek şey küçük bir çocuktu.

Bir asır gibi gelen o süre zafında kör edici ısıdan başka hiçbir şey görmedik, ateşin kükremesinden başka şey işitmedik. İçimden böyle daha fazla devam edemez diye geçirdiğim her seferinde hid-detı arttı. Yecüc alazlandı, önce örsle dövülecek kıvama gelmiş bir

demir gibi parlak turuncu kesildi, sonra fırın ateşinin akkoruna büründü, en sonunda da bir yıldız gibi bembeyaz oldu. Kemiklerini birer gölge gibi seçebiliyordum, her kalp atışında biraz daha görünür hale geliyordu. Ateş onu içten yakıyor, kaslarını, derisini, yağını eritiyor gibiydi. Gevrekleştirip küle döndürüyordu onu.

Bir an için ateşin hiddeti akkor ve eriyik haldeki Ferrakind'i ortaya sererek diner gibi oldu. Yecüc çömelik vaziyetteydi, kurşuni bir kül gibi soluk, kıpırtısız.

Etrafımızdan su akıyordu artık. Kalça hizasındaydı su, köpüklü, alevlerden kaçarken sığındığımızda kuru ve çakıllı olan tünel ağzından içeriye çağlayarak dökülüyordu. Sular Yecüc etrafında ayrıştı, sonra da ateşin özüne değemiyormuş gibi Ferrakind'in etrafında bir kez daha ayrıştı. Gorgoth ile ikimiz Yecüc'e yakın duruyorduk ve sular bize zar zor ulaşıyordu.

Ferrakind gövdesinden yeni alevler püskürterek tekrar kakhaha attı. "Beni söndürebileceğini mi sandın, Ancrathlı Jorg?"

Omuz silktim. "Geleneksel yöntemdir. Ateşe ateşle saldırmak işe yaramıyormuş." Etrafımızdaki akıntı çoktan durulmaya başlamıştı.

"Söndürmek için okyanus gerekir!" dedi Ferrakind. Alev ellerinde öbeklendi ve bembeyaz harladı. "Yavrunun işi bitik. Ölme zamanı, Ancrathlı Jorg."

Zamanı geldiyse, varsın öyle olsun. Cılız bir umudum vardı ama en başından beri böyleydi zaten. En azından ağır ağır yanarak ölmeyecektim. Kılıcımı çektim. Ecelim geldiğinde hep elimde kılıcım ile öleceğimi düşünmüştümdür.

Bir kükreme işittim ama alevin kükremesi değildi, çok daha derinden, daha uzaktan geliyordu.

Söndürmek için okyanus gerekir.

"Göle ne dersin?" diye sordum ve bakışlarımı kılıcımdan büyüye kaydurdum.

"Göl mü?" Ferrakind durakladı.

O anda sel bastı, ayaklarımızın dibinde sızan akıntıyı kara bir duvara dönüştürerek topuklarımızı yerden kesti. Yecüc'e doğru atıldım, onu mağaranın ana odasının içine doğru peşimden sürükleyerek tünel ağzına yuvarlandım. Camdan yapılmış gibi parçalandı. Bir oyuncak gibi tuz buz oldu, pırıl pırıl binlerce keskin parçaya ayrıldı. Ani bir sıcak çarpması hissettim. Ona çarptığım anda yanağımı ateşten iğneler deldi, çenemi, şakaklarımı. Göz kaıştırıcı kıymıkların, Yecüc'ün kalıntıları arasında yatıyordum. Bir acı yumağıyla felç olmuş vaziyetteydim, birkaç metre arkamdaki tünelden İncil'deki afetler gibi patlak veren taşkının örttüğü çakıllı mağara zemininde iki büklümdüm.

Halradra'nın kraterinde yüzlerce yıldır binlerce kez binlerce ton ağırlığında buz birikmişti. Ama ondan öncesinde, ta fi tarihi zamanlarında yer altı suları akmıştı buradan. Aksi takdirde bu tüneller başka nasıl böyle düzgün olacaktı ki, buradan nehirler akmış olmasa zemini böyle delik deşik, pürtüklü, çakıl ve çamur kaplı olur muydu hiç? Buzul tabakasının yavaş yavaş genişlemesiyle yer altı sularının yonttuğu gizli mağaralar ve uzun dehlizleri de buz kaplamış ve buzun boğduğu Halradra uykuya geçip susmuştu.

Hiçbir ateşin ateş büyücüsünü boğacak kadar buz eritebileceğine ihtimal vermiyordum, ateş büyücüsü kendi ateşiyle bu eritme işini üstlenip sabırla boğulmayı beklemedikçe tabii. Yine de bir umut beslemiştim, cılız bir umut, o da şuydu; Yecüc'ün aleviyle onunki bir araya gelirse, belki buzul gövdesinde bir yarık oluşabilirdi, tünellerin açıldığı ve ısının yükseldiği noktada bir geçit açılabilirdi... bir çıkış yolu.

Baharları ve yazları Halradra'nın krateri masmaavidir. Fersah derinliğindeki buzuların yüzeyinde erimiş suların oluşturduğu bir metrelik mavilik. Buzun taşıdığı yirmi dönümlük, sadece bir metre derinliğinde bir göl.

O buz tabakasını eriterek bir at arabasını yutacak genişlikte bir delik açtığınızda, yirmi dönüm çarpı bir metre derinliğin meğerse muazzam bir kütle olduğunu fark edersiniz.

Buzlu sular kalın bir sütun halinde Ferrakind'e en hızlı beygirlerden daha süratli çarptı ve onu anında sürükleyip götürdü.

Büyücünün gözden yitmesi ve Yecüc'ün kalıntılarının sönen ışıltılarıyla birlikte ortalık tekrar karardı. Sadece acıyı ve suyun kükremesini duyuyordum. Yanmaktansa boğulacağımı bilmek hiç cazip gelmedi. Sadece tez ölmek istiyordum.

Nasıl olduysa, o karanlığın ve selin içinde birtakım eller buldu beni. Yanık etimin kokusuna leş gibi *troll* kokusu karıştı, pençelerinde kıvrandım. Izdırabımın böyle daha uzun süreceğine dertlenerek onlara lanet ettim. Bir anlık da olsa *acaba hâlâ tadımı mı merak ediyorlar* diye düşündüm. Belki de yemeklerini az pişmiş seviyorlardı. O anda bir tanesini ısırdım. *Trollerin* tadının kokularından beter olduğunu söyleyebilirim. Gerisini hatırlamıyorum. Sanırım selden kaçarlarken kafamı bir duvara çarptılar.

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

16 Aralık, Sene 98, Fetret Devri

Ancrath. Servi Hisar. Yatak odam. Maery Coddin köşedeki sandalyede dikiş dikiyor. Pancurları yağmur dövüyor.

“Madam, kışı kovdunuz. Tebessümünüzün sıcaklığıyla iliklerimiz ısındı.”

Doğu Salonu'na merdivenlerden indiğim esnada Temren Prensi böyle dedi. “Madam”, “Prenses” değil çünkü Temren diyarında böyle derlermiş. Madam. Ağdalı sayılır ama beni gülümsetti çünkü Müneccim'e ve suratındaki dövmelere kafa yorduğumdan suratım asıktı. Orrin muhtemelen ölmüş bir şairden alıntı yapmış olsa da sözleri içten geldi, sanki Orrin oracıkta sırf benim için uydurmuştu.

“Katherine, güzel görünüyorsun.”

Bunu Egan dedi, kardeşi başıyla selam verirken. İki gece gündüz beraberler. Belki sabahın ve akşamın köründe de. Orrin tam bir jarl sarışını; kurbağaları prense döndüren şeyin öpücük değil, hisar ve toprak sahipliği olduğunu sonradan öğrenen küçük prensesleri neşelendirmek için yazılmış şu masal kitaplarındaki prens tasvirleri kadar yakışıklı. Egan'ın kısa saçı ise kömürden kara, teni hâlâ yazdan kalma güneş yanığı esmeri. Simasının vahşiliği bir kasabı veya celladı aratmıyor ama gözleri öyle bir alev saçıyor ki enerjisi insanın tüylerini diken diken ediyor.

Jorg Ancrath'ın bana ettiği son sözleri neydi peki? “Belki, teyze, senin elin daha beceriklidir,” mi? Babasının yarım bıraktığı işi bitirmem için beni teşvik ederken söylemişti. Orrin'den daha soluk benizli, Egan'dan daha kara saçı kara bir nehir gibi omuzlarına dökülmüş bir halde karşımda dikilirken söylemişti. Gözü bendeydi, bir de kamamda, yüzü allak bullaktı, eski hali gitmiş bambaşka biri gelmişti sanki yerine.

Lafını bile etmeye değmeyecek bir oğlandan niye bahsediyorum ki şimdi? Bana vuran bir oğlandan. Elbisemi onun yırttığını düşünmüyorum. Bence aklından geçirmiştir yine de.

İkisi de benimle evlenmek için rızamı istedi. Orrin tam anlayamadığım tatlı sözlerle teklifte bulundu. Kendimi kusursuz hissettirdi. Lekesiz. Onun beni güvende tutacağını ve kendini mutluluğuma adayacağını biliyorum. Onu şey de buluyorum gerçi... aşırı titiz. Temrenli Orrin'in gücü de azmi de yerinde. Özünde demir gibi sağlam, her zerresiyle hayat dolu.

Egan uzun, manalı bakışlar ve kısa sözcüklerle teklif etti. Onun tutkuları, ağzı bozuk Sareth'i bile dehşete düşürürdü. Bence çelimsiz bir kadın bu adamın yatağından sağ çıkamaz. Güçlü bir kadın ise ancak onun yatağında canlı olduğunu fark eder.

Kraliçe Rowan'ın ölmeden bir sene önce dışarıya, kule ile sur duvarlarının arasına yaptırdığı gülistanda yürüdük. Kardeşinden bir yaş büyük olduğu için önce Orrin'le dolaştım, sonra da Maery Coddin'in refakati eşliğinde Egan'la. Bahçeyi otlar sarmıştı artık, ihmalden değilse de özensizlikten muzdaripti. Güller saplarının ucunda solmuş, dikenlerin ve ölü çiçeklerin üzerini kırağı kaplamıştı. Orrin ilk başta hiç konuşmadan yürüdü, soğuk ıssızlığı çakıllar üzerindeki ayak sesleri kırıyordu sadece. İlk sözlerini pattadanak sarf etti: "Karım olmak kolay bir şey değildir."

"Dürüstlük daima iç açıcıdır," dedim ona. "Niçin zormuş peki?"

O da güllerin arasında hiç böbürlenmeden, esip gürlemeden anlattı; bir gün imparator olacakmış ama Viyan'a giden yol kolay değilmiş. Bunu yapmasını ne Tanrı söylemiş ona ne de ölüm döşegindeki babasına verdiği bir sözü varmış, bunu bir kader olarak görmüyormuş, sadece görev icabıymış. Şu Temrenli Orrin, bence, nadide bir insan. Sahip olduğu tüm kudretini iyilikten yana kullanan gerçek bir hayırsever.

Haklıydı elbette. Böyle bir adamı sevmek kolaydır ama öyle biriyle evli olmak çok daha zordur.

Orrin lafını tarttıktan sonra geleceğe dair konuşurken, Egan hiç tereddütsüz bugünden bahsetti. İkisinin de paylaştıkları içtendi. Egan beni arzuladığını söyledi, ben de ona inandım. Beni nasıl da mutlu edeceğinden söz etti. Dönüp baksaydım eminim Maery'nin suratının da benimki kadar kızardığını görürdüm. Egan atlarından bahsettii, çarpıştığı savaşıardan, beni götüreceğı diyarlardan. Bazıları palavraydı, orası kesin ama neticede tutkularımı dile getirdiğı için öldürmekten, at sürmekten ve gezmekten bahsediyordu, bir de benden. Yaklaşımı sığ olabilirdi ancak Egan gibi bir adamın ilkel, basit zevkleri göz önüne alındığında iltifat sayılırdı. Evet, beni kazanılması gereken bir ödöl gibi görüyor olabilir ama kırımca ihtirasımız eşit, bu yüzden kendine iyi bir eş bulduğunu düşünmesinde bir mahsur yok.

Onlara düşünmem gerektiğini söyledim.

Sareth, Ancrath'ı terk etme şansı doğmuşken bu fırsatın üzerine atlamayışımı delilik olarak görüyor.

Maery Coddin'e göre Orrin'i seçmeliymişim. Daha fazla toprağı varmış, daha nüfuzluymuş, ihtirası da bir kadını kavurmadan eritmeye yetermiş.

Ama ben beklemeyi seçiyorum.

8 Şubat, Sene 99 Fetret Devri

Servi Hisar. Kütüphane. Soğuk ve tenha.

Sareth karnındaki Ancrath veledini doğurdu. Öyle bir böğürdü ki kocaman yapış yapış bir kafayı parmakların bile sığmayacağı bir delikten dışarı ıkınırken harcadığı gayreti hisarın yarısına ziyadesiyle ilan etti. Yalnızca birkaç saat sonra beni kıskışladı. Güya suratsızlığımı çekemezmiş. Benim de canıma minnetti.

Onun namına sevinmem gerekirdi. İkisinin de hayatta oluşuna minnet duymam gerekirdi. Ablamı severim, oğlunu

da seveceğimi sanıyorum. Bir Ancrathlı olması çocuğun suçu değil ki. Ama korkuyorum.

Suratsızlık değişti yaptığım. Korkudandı. Doğurana kadar gün boyu böğürmüş, haykırırları ta geceye kadar sürmüştü. Ağzının bozukluğunu bilsem de doğumun sonuna doğru bağırdığı şeyler feciydi. Uşaklar şimdi ona kim bilir hangi gözle bakıyordur. Şövalyeler kraliçeleri için şimdi kim bilir neler düşünecekler.

Korkuyorum, elimdeki tüy kalem korkudan her harfi titrek yazıyor. Titriyorum, okunaklı olması için yavaş yazmak zorundayım.

Geçen ay âdet görmedim, bu ay da öyle. Sanırım bir seneye kalmadan çığlık çığlığa bağırان ve milleti umursamaksızın ağzına geleni haykıran ben olacağım. Doğuracağım piç için ne sancaklar asılacak ne de şapelde dualar edilecek. Gece yarısı doğan küçük Prens Degran için yapılanların hiçbirini yapılmayacak. Bebeğimin sümüklü kafasına yapışmış saçı aynı siyahlıkta olsa bile, yumuk suratından bakan gözleri aynı karalıkta olsa bile.

Ondan nefret ediyorum. Bunu nasıl yapabildi? Her şeyi nasıl mahvedebildi?

Dün gece rüyamda Jorg'u gördüm, üzerime geliyordu, karnım burnumdaydı, yusuvarlak, sıcak ve gergin, piç kurusu ellerini tenimde gezdirerek dışarı çıkacak yer arıyor, göbeğimi zorluyordu sanki. Rüyamda Jorg'u elinde bir bıçakla gördüm. Benim kamamdı galiba. Uzun, dar bir keski. Tıpkı Drane'in mutfakta bahıkların içini temizlerken yaptığı gibi karnımı deşti ve çığlıklar atan kıpkırmızı bebeği çekip çıkardı.

Birisine anlatmam lazım. Gidip Keşiş Glen'e mevzuyu açmalıyım. Jorg'un bana tecavüz ettiğini. Af dilemeliyim, niçin benim af dilemem gerektiğini Tanrı bilir gerçi. Bu-

ralardan gitmeliyim. Frau Kayası'ndaki Kutsal Rahibeler'e gönderirler beni belki.

Ama o adamdan, bön bakışlı gözleri ve kalın parmaklarıyla şu tıknaz keşişten nefret ediyorum. Neden bilmem ama Jorg Ancrath'tan bile daha çok nefret ediyorum ondan. Tüylerimi diken diken ediyor, beni ürpertiyor.

Belki birinden rica edersem bebekten kurtulmama yardım edebilir. Scorrion'daki gecekondu mahallesinde acı merhem yapan kocakarılar vardı, onlara danışan kadınlar bebeklerini henüz ufacıkken düşürüyordu. Ama Scorrion'daydı bu. Burada kime danışılır bilmiyorum. Maery Coddin'e belki ama o da çok iyi kalpli, çok iffetli. Gider Sareth'e söyler, Sareth de Kral Olidan'a yumurtlar; o da planlarını mahvettiğim için, iyi bir piyon gibi üzerime düşeni yapmadığım ve oyununu bozup tablayı devirdiğim için bana kim bilir neler eder.

En iyisi Prens Orrin veya Egan'la evlenmem. Karnım belirmeden çabucak. Egan hemen düğün yapar. Anında üzerime çıkar. Bebeğin ondan olmadığını hiç anlamaz. Orrin bekler.

Düğün Günü

“Coddin nerede, lanet olasıca?”

“Aşağıda.” Nezaret Amiri Hobbs, vadinin aşağısını gösterdi. Nezaretçilerin kır atlı geri muhafızları Temren birliklerinin önüne zikzaklı bir sıra halinde dizilmişlerdi.

“Onu hisarda bırakmalıydın, Jorg,” dedi Makin, her kelime-den sonra nefes alarak konuşuyordu. “Adam bu koşturmacalar için fazla yaşlı.”

Tükürdüm. “Keppen neredeyse yüz yaşında ama sen daha kahvaltını bitirmeden şu dağı inip çıkar, Sir Makin.”

“Altmış vardır,” dedi Makin. “Her halükârda Coddin’den daha yaşlı, sana hak veriyorum.”

Nezaret Amiri Hobbs yanında Yüzbaşı Stodd’la bayırda durduğumuz yere geldi, kızıl suratındaki kısa sakalı ağarmıştı.

“Ee?” dedi Hobbs.

Bakmakla yetindim.

“Efendim,” diye ekledi.

Dağlarda inancını yitirmek de bulmak da kolaydır. Nedense Tanrı’ya birkaç bin metre yakın olmak çok fark yaratır.

Hobbs kuşkularında yerden göğe haklıydı. Tepemizdeki vadi sarp bayırlı bir boğaz şeklinde daralıyordu. Huni biçimi itibarıyla üç yüz askeri bir noktada yavaşlatması ve Temren askerlerinin uzun

bir takibin ardından kılıçlarını nihayet kana bulaması kaçınılmaz görünüyordu. Daha da yukarıda, Mavi Ay Boğazı'nın karla kaplı sırtlarında uzun bir tırmanış bekliyordu, geçit ise ismiyle kulağa vaatkâr gelse de yılın bu zamanında kapalıydı. Altımızda sayımızın on misli düşman vardı, vadiyi doldurmaya devam ediyorlardı. Güneşin ışıldattığı miğferleri, kalkanları, sivri kılıçları ve mızraklarıyla, sürekli devinen, insandan oluşmuş bir halydı.

"Coddin'i bekleyelim," dedim. Coddin'in bile inanç tazelemesine ihtiyacı vardı.

"Başüstüne." Hobbs başını eğdi. Yayını alıp bekledi, göğsü ağır ağır inip kalkıyordu. İyi bir askerdi, iyi olmasa bile sağladı. Babam onu Orman Nezaretçileri'ne kraliyet muhafızlarının arasından seçip atamıştı, cezadan ziyade Nezaretçiler için bir ödüldü bu.

Bakışlarımı kaynayan insan kitlesinden karla kaplı dingin doruklara kaydırdım. Karın hiç erimediği kısım dar boğazın biraz yukarısında bizi bekliyordu. Rüzgâr taze kar taşıyarak seyrek anaforlar halinde buz kristalleri üfürüyordu. Hiçbirimiz üşümüyorduk. On bin basamaklı dağ tırmanışı bacaklarımı tutuşturmuş, titrek hale getirmiş, kanımı ise kaynama noktasına gelecek kadar ısıtmıştı.

Batiya bakınca Tanrı Parmağı'nı görebiliyordum. O parmağın ucuna kendimi güçlkle atıp da masmavi göğün altına ölü gibi yattığım günle kıyaslandığında hissettiğim yorgunluk hiç kalırdı. Orada saatlerce yattıktan sonra ayağa kalkmış ve ısırın rüzgâra direnerek kılıcımı çekmiştim.

Tırmanırken yanınıza elzem olanlar dışında hiçbir şey almaya-caksınız. Ben bir kılıç almış, onu da sırtıma çaprazlama asmıştım. Savrulan bir kılıcın nağmesi vardır. Tanrı Parmağı'nın tepesindeyken açık seçik işitilebilir. Annemin şarkısının hatırasını kovalayarak tırmanmıştım ama orası bana başka bir şarkı söylemişti. Belki cennete daha yakın olduğumdan, belki de rüzgârın etkisi. Öyle ya da böyle, o gün kılıcın şarkısını işittim ve kılıcımın *kata** yaptım,

* Kata (Japonca): Tek ya da eşli olarak yapılan düzenli hareketler dizisi. (ç. n.)

borayı bıçtım, fır döndüm, bir aşağıdan çaldım bir yukarıdan. Oranın tepesinde kılıcın şarkısıyla belki bir saatten fazla dans ettim, dört bir yanımda dipsiz uçurumlar varken çılgınca bir oyundu oynadığım. Sonra, güneş iyice alçalmaya kalmadan, kılıcı kayaların üzerinde bırakarak doğaya hibe ettim ve inmeye koyuldum.

Tanrı Parmağı'nın tepesinde dikilirken, insanların bir yer uğruna, kayalar ve nehirler uğruna niçin savaşmaları gerektiğini ilk kez kavradım. Savaşıkları yerde kimin kendini kral ilan ettiği hiç önemli değil. Bölgenin gücü. Üzerime akın etmeye hazırlanan Temren güruhuna baktığım o vadi girişinde aynı şeyi tekrar hissettim.

"Vay n'aber, Coddin," dedim, şansölyem sendeleyerek bize doğru gelirken. "Canın çıkmış galiba."

Yanıt verecek mecali yoktu.

"Emanetimi getirdin mi?" diye sordum. İlk başta ona niçin emanet ettiğimi bile bilmiyordum, öyle uygun görmüştüm sadece.

Hâlâ nefes nefese olan Coddin heybesini omzundan atıp içini karıştırdı. "Düşmandan paçayı kurtarayım derken düşürmediğime şükredin."

Düdüğü ondan aldım. Keçi çobanlarının kullandığı, deri kaplı pistonu olan otuz santim uzunluğunda bir Sarpdiyar düdüğüydü.

"Sağlam getireceğine güvenim tamdı, Coddin," dedim, gerçi Makin'de ikinci, Keppen'de ise üçüncü bir yedeği vardı. Güven iyi bir şeydir ama planlarınızı onun üzerine inşa etmeyeceksiniz.

"Hiçbirimiz buranın yerlisi değiliz," dedim komutanlarıma, etrafımızda toplanmaya başlayan Nezaretçiler de duysun diye sesimi yükselterek. "Sen öyle olsan da," İkinci sırada duran bir adamı işaret ederek söyledim bunu. "Lakin çoğumuz doğma büyüme Ancrathlı."

Nezaretçiler'in geride kalan diğerleri de dinleyici kalabalığına yaklaştı. Temren askerleri birkaç yüz metre geride, var güçleriyle kayalara tırmanıyordu.

"Burada benimlesiniz Ancrath askerleri, çünkü sizler benim en iyi savaşçılarımsınız, çünkü savaşmayı başkalarının göz diktığı

savunması güç diyarlarda öğrendiniz. Bulduğumuz Sarpdiyarlar'ı savunmaksa daha kolay, ayrıca taş ve keçileri saymazsanız sırf kulampara barındırıyor.” Bunun üzerine bir iki kahlkaha koptu. Nezaretçiler'in bazıları hâlâ kıkırdıyordu.

“Bugün,” dedim. “Hepimiz Sarpdiyarlı oluyoruz.”

Düdüğü çıkardım, havaya kaldırarak pistonu yuvasına ittim ama çok sert değil, yoksa tonu bozulurdu. Düzgün basınç uygulamak en iyi sonuçları verir.

Keçi düdüğünün sesi dağları aşp millerce öteden duyulur. Tiz sesi rüzgârın da etkisiyle kayadan kayaya seker. Uzun bir öttürme neredeyse ta Hortlak'a kadar ulaşabilir. Dağı tırmanacağımız pati-kaya tepeden bakan yüksek bayırlara gizlediğim her Sarpdiyarlının işitebileceği kuvvettedir. Üstelik bahsettiklerim sıradan Sarpdiyarlılar da değil, bu istisnai bayırları kuşaklar boyu savunmuş insanlar. Babaları ve dedeleri kayalıklarda arşınlamayı seven insanlar. Renarlılar onların sırrını iyi saklamışlardı ama yıllar önce Tanrı Parmağı'nın ucunda durduğum gün o sır tümüyle ifşa edilmişti bana.

Eriha'nın surları yıkılsın diye borazanlar yedi kez öttürülmüştü ama bir türlü yıkılmak bilmemişti. Çoban düdüğünün tek bir ötüşü Renar Sarpdiyarları'ndaki yamaçları yerinden oynattı. Vadinin her iki cenahında, boylu boyunca bir düzine bağımsız heyelan patlak verdi. Sarpdiyarlılar kendi bayırlarının mahrem girintilerini öyle iyi bilirlerdi ki birbirlerinin vücut kıvrımlarını tanıyan sevgililerle aşık atabilirlerdi. Yuvarlanmaya yüz tutmuş koca taşları, eğreti kayaları yerinden oynatmak birer kaldıraca bakıyordu, omuz atarak biraz zorlamayla kitlesi katlanarak artan bir yığın halinde haldur huldur inmeleri işten bile değildi. Ayağımızın altındaki zeminin sarsıldığını hissettik. Gürültü, bir değirmen taşının öğütme sesi misali, dişlerimizi takırdattı. Bir anda tüm vadi yerinden oynamış, Temren'in binlerce askeri bir toz bulutunda gözden yiterek taş yığınları tarafından pestile döndürülmüştü.

“Hay sağ olasın, Coddin. Çok makbule geçti.” Düdüğü ona geri uzattım. “Hobbs,” dedim. “İyi bir atış yapabilecek kadar toz duman durulunca, rica etsem hâlâ ayakta kalanları indirebilir misin.”

“Tanrı aşkına,” dedi Makin, gözlerini altımızdaki vadiye dikmişti. “Nasıl?..”

“Topoloji,” dedim. “Bir nevi sihir.”

“Şimdi ne olacak, Kral Jorg?” diye sordu Coddin, inancı tazelenmişse da akli hâlâ sayılardaydı, on altı on yedi bin askere karşı şansımızın yirmi bin askere karşı olanına kıyasla biraz daha iyi olduğunun farkındaydı.

“Tekrar aşağıya iniyoruz, elbette!” dedim. “Buradan saldıramayız, değil mi?”

Düğün Günü

Hortlak'a geri dönerken yepyeni bir bölgeden geçtik; kıymaya dönmüş insan cesetlerinin saçıldığı, yol boyunca altımızdaki toprağın altında kapana kısılmış can çekişenlerin feryatlarının duyulduğu, hem yeni hem de parçalanmış topraklardan. Yolumuza devam ettik. Nezaretçilerin paçavra kıyafetlerinin grisi kaya rengine bürünmüş, askerlerin suratı dehşetten ve taş tozu yüzünden solmuştu.

Prens'in ordusu artık Hortlak'ı kuşatmıştı. Okçular tepelere mevzilenmiş, kuşatma teçhizatları yerlerine konuşlandırılmıştı. Hissardaki tüm taburlarım, yer olup olmadığına bakmaksızın surlarda toplanmıştı. Açık alanda düşmana karşı direniş yoktu.

Okçu birliklerinin uzun sıralar halinde indiğini görebiliyordum. Muhtemelen az önceki katliamın ışığında bizimle karşılaşmak için doğuya ilerlemeleri emredilmişti. Prens anlaşılan hızlı öğreniyordu. Tekrar saldıracağıma dair tahmin yürütüyordu. Üç yüz askerimi küçük bir sıkıntıdan ibaret görmesi bu kez uzak bir ihtimaldi.

"Acele etmeyecek," dedi Makin yanımdan.

"Önce surları ve safları seyreletecek," dedi Coddin.

"Kar yağmadıkça, hem de sağlam kar bastırmadıkça içeri girmesine gerek yok," dedi Hobbs. "Kar bastırdı mı içeri gireceksin. Kışın yeri ateşin yanındır. Baharda açılınca da boğazlardan akın edersin."

“İçeriye bugün girmek istiyor,” dedim onlara. “Yarın çok geç olur. Ön kapıdan dalacak.”

“Neden ki?” Coddin soruyordu. İtiraz ettiğinden değil de anlamaya çalıştığı için.

“İyi bir hisar niçin israf edilsin ki?” dedim. “Zorlasa yeter. Teslim alır. Azıcık merhamet gösterisiyle yeni bir müstahkemi, yeni bir garnizonu olur, giriş kapısında da biraz tamirat işi çıkar. O da benim gibi, yarım yamalak iş yapmıyor. Atik, sert davranıyor, iş bitiriyor.”

“Azıcık merhamet gösterisi mi?” diye sordu Makin. “Son olaylardan sonra Temren’in meşhur merhametinden geriye bir şey kalmış mıdır sanıyorsun?”

“Kalmamış olabilir,” dedim, buruk bir gülümsemeyle, “benim de merhamet göstermeye niyetim yok zaten. Şuraya yazıyorum, eski dostum, bu kez hiç kimse sağ çıkamayacak.”

“Kızıl Jorg.” Makin yıllar önce Remagen Kalesi’nde yaptığı gibi elini göğsüne vurdu.

“Kızıl bir gün,” dedim. Sadece birkaç saat öncesine kadar nefes alıp kahkaha atan bir şeyin içine iki parmağımı bandım ve önce sol sonra sağ yanağıma kızıl şeritler çizdim.

Vadiden aşağı inerek geri dönerken kalçamdaki deri kesenin içindeki bakır kutuyu yokladım. Müneccim’in imgelemimin sınırını ihlal ettiğini, giriş yolu bulma çabasıyla gündüz hülyalarımı bile kurcaladığımı gün boyu hissetmiştim. Kendi kaynaklarım, Yüzlük’ün bünyesindeki benzerlerinden çok daha basit bir casus şebekesi, bana Temren Prensi’nin ikinci bir ordusu olduğunu söylemişti. Kapılarıma dayanandan çok daha küçük bir orduydı ve muhtemelen babamın ordularını sınırları içinde tutmak amacıyla Ancrath’a, Servi Hisar’a yönelmişti. Şayet güç dengeleri açıklık kazandığı için artık Prens’in danışmanı olarak hizmet edip Temren’e katılmamışsa, ki o da kılavuzluk etmekten ziyade onun zihnini ele geçirmek ama-

cıyla olurdu tabii, Müneccim'in rüyalarımada dadanması için ortada hiçbir gerekçe yoktu.

Kaldı ki, düş-sahir kendini Servi Hisar'a kapatmış-olmalıydı. Büyük ihtimalle Müneccim planlarımı Temren'e satmak üzere öğrenmenin, babam için de Ancrath'ın bağımsızlığını satın almanın bir yolunu arıyordu. Öyle ya da böyle, planlarımı ona gösterecek değildim.

Aradığım anı oltamın ucuna takılınca asıldım. Kutunun içinde sakladığım önceden tasarlanmış planlar daima ani bir ilham gibi belirirdi, farklı gerçeklerin birleştiği bir anılar tezahürü olarak. Dalaverelerimi ucundan çektim ama bu kez bir şey ters gitti. Bu kez, tüm titizliğime rağmen, kutu kıl inceliğinde aralanarak açıldı ve zihnimde karanlık bir ışığın kapağın altından sızdığını gördüm. Derhal kapayıverdim, kapağı *şlink* diye kapandı.

Çok uzun bir süre kutudan hiçbir şeyin kaçmadığını düşündüm. Sonra anılar beni alıp götürdü.

“Merhaba, Jorg,” diyor ve zekice laflarım beni terk ediyor.

“Merhaba, Katherine.”

Aramızdaki köpek ve kız heykeliyle mezarlıkta dikiliyoruz. Rüzgâr estikçe goncalar pembe kar taneleri gibi burgaçlar çiziyor. Uzun zaman önce kırdığım kar küresi geliyor aklıma ve tüm bunların nasıl dineceğini merak ediyorum.

“Buraya yalnız gelmemeliydin,” diyorum. “Duyduğuma göre bu ormanlarda haydutlar varmış.”

“Vazomu kırmıştın,” diyor, bense dilinin ona da ihanet edişine seviniyorum.

Parmakları ona vurduğum noktaya uzanıyor, vazunun parçalanıp onu baygın düşürdüğü yere.

Onun sevdiklerini mezara soktum ama o bir vazodan bahse diyor. Bazen elem o kadar büyüktür ki etrafından dolaşıp aşmanın bir yolunu ararız.

“Dürüst olmak gerekirse, beni öldürmeye çalışan sendin,” diyorum.

Buna kaşlarını çatıyor.

“Buraya köpeğimi gömmüştüm,” diyorum. Daha şimdiden aptalca şeyler söyletiyor bana, bilmeye hakkı olmadığı sırları alıyor ağzımdan. Temrenli Orrin’in kafama indirdiği darbe gibi bu kadın. Aklımı başımdan alıyor.

“Hanna burada gömülü.” Gösteriyor. Eli bembeyaz, titremiyor.

“Hanna mı?” diyorum.

Alnı kızgınlıkla kırışıyor, yeşil gözleri şimşek çakıyor.

“Beni boğmaya kalkışan ihtiyar kadın mı?” diye soruyorum. Gözümün önünde morarmış bir surat uçuşuyor, kırçıl saçlı, ellerim çenesinin altında kenetli.

“Öyle bir şey yapmadı o!” diyor Katherine ama sarf ettiği her kelime bir öncekinden daha sessiz ve kendisi bile inanmıyor. “Yapmazdı.”

Ama yaptığını biliyor.

“Galen’i öldürdün,” diyor, hâlâ kızgın bakışlar.

“Doğru,” diyorum. “Ama onun da kılıcını sırtıma saplamasına ramak kalmıştı.”

Buna itiraz edemiyor. “Lanet olsun sana,” diyor.

“Beni özledin demek?” deyip sırtıyorum çünkü onu gördüğüme, onunla aynı havayı soluyuşuma sevinçliyim.

“Hayır.” Ama dudakları gergin. Beni düşündüğünü anlıyorum. Bunu anladığım anda da aptalca bir mutluluğa kapılıyorum.

Kafasını sertçe öbür yana çeviriyor, düşüncelere gark olmuş gibi yavaşça uzaklaşıyor. Ense kökünü seyre diyorum. Üzerinde deri bir binici kıyafeti var, süet, kahverengili, soluk yeşilli. Güneş, topuz yaptığı saçında kızılın yüzlerce tonunu harelendiriyor. “Senden nefret ediyorum,” diyor.

Kayıtsızlıktan daha iyi. Peşinden gidiyorum, yaklaşıyorum.

“Tanrım, leş gibi kokuyorsun,” diyor.

“İlk karşılaştığımızda da böyle demiştin,” diyorum. “Yolun kiri hiç değilse sahici kokar. At ve ter kokusu. Saray dalaverelerinden daha iyi kokar. En azından benim için öyle.”

O bahar kokuyor. Artık yakınındayım, o da benden kaçmıyor. Yakınındayım ve aramızda bir güç var, elmacık kemiklerimin altından tenimi gıdıklayan, parmaklarımı titreten. Soluk almak zor. Onu arzuluyorum.

“Beni istemiyorsun, Jorg,” diyor, sanki arzumu dile getirmişim gibi. “Ben de seni istemiyorum. Alt tarafı bir çocuksun, hem de hain bir çocuk.” Ağız yapısı biçimli, dudakları ince bir çizgi halinde gergin olsa da hâlâ dolgun.

Vücudunun kıvrımlarını seçebiliyorum ve onu her şeyden daha çok arzuluyorum. Beni arzularım şekillendiriyor zaten. Konuşamıyorum. Ellerimin ona doğru uzandığını fark edip zapt ediyorum.

“Hem bir *Scorron orospusunun* kardeşiyle niye ilgilenesin ki?” diye soruyor, suratı yine asık.

Bu lafı beni gülümsetiyor ve tekrar konuşabiliyorum. “N’olmuş yani? Şimdi de makul olmam mı gerekiyor? Büyümenin bedeli bu mu? Pahalı bir bedel. Öz anamın yerini alan kadına hınç duyamayacaksam... çocukça hakaretler edemeyeceksem... pahalı bir bedel bu, sana söyleyeyim.”

Dudaklarında tekrar bir kıpırdanma, cılız bir tebessüm emaresi. “Ablam bir orospu mu?”

“Aslına bakarsan, aksini ispat edebilecek durumda değilim,” diyorum.

Eğreti gülümseyip ellerini eteğine silerken bir dost veya düşman arar gibi ağaçlara göz atıyor.

“Makul olmamı istemezsin,” diyorum.

“Seni hiçbir şekilde istemiyorum,” diyor.

“Dünya makul adamlar tarafından biçimlenmemiştir,” diyorum. “Dünya hırsızdır, sahtekârdır, katildir. Dinsizin hakkından imansız gelir, derler.”

“Hanna’dan ötürü senden nefret etmem gerekir,” diyor.

“Beni öldürmeye çalışıyordu.” Katherine’in gösterdiği mezara yürüyorum. “Ondan özür dilese miydım? Ölülerle konuşabiliyorum, biliyorsun.”

Eğilip bir yaban sümbülü koparıyorum, Hanna’nın mezarından bir çiçek. Ama sapı elimde büzüşüyor, mavisii siyaha dönüyor.

“Ölmen gerekirdi,” diyor. “Yaranı görmüştüm.”

Gömleğimi sıyrıp ona gösteriyorum. Babamın hançerinin saplandığı yerde kara bir çizgi var, yaradan siyah kökler uzanıyor, tenimi katederek yüreğime dalıyor.

Korunma isteğiyle kendi göğsünde çabucak bir el hareketiyle istavroz çiziyor. “İçinde kötülük var, Jorg,” diyor.

“Belki,” diyorum. “Bir sürü erkeğin içinde kötülük vardır. Kadınlarda da. Sadece ben daha fazla belli ediyor olabilirim.”

Yine de kuşkuluyum. Önce Corion var, sonra da ölü-çıgırıcının yüreği. Aşırılıklarımın kabahatini onlara yükleyebilirim ama bir şey hatalarımın vebali benimdir diyor.

Dudaklarını ısırıp geri çekiliyor, sonra sırtını dikleştiriyor. “Her halükârda, ben iyi bir adama gönül koydum.”

Tüm zekiliğime rağmen bunu düşünememiştım. Katherine’in başka erkeklerde gözü olduğunu düşünememiştım.

“Kime?” Sadece bunu söyleyebiliyorum.

“Prens Orrin,” diyor. “Temren Prensi.”

Yıkılıyorum.

Söverek kayalara kapaklandım, yüzümü kurtarayım derken avucum sıyrıldı. Makin beni çabucak çekip ayağa kaldırdı. “Krallar savaşta yıkılır,” dedi, “yollarda tökezlemez.”

Hatırayı kafamdan silkelemek biraz zaman aldı. Arada sırada sertçe yere kapaklanmak ve elinizin kanıyla bir adama tutunarak şimdiki zamana dönmek iyidir. Dağlar, tehditkâr kar tabakası ve binlerce kişilik düşman ordusu. Gerçek sorunlar budur, unutulması gereken serseri hatıralar değil.

“İyiym.” Kalçamdaki keseyi yokladım. Kutu hâlâ yerindeydi. “Haydi şu Temren’i kiralım.”

Düğün Günü

Yüksekten bakınca Temren'in binlerce kişilik ordusu bile küçük görünüyordu. Hortlak'ın önündeki bayırlara yayılmışlardı, doğuya uzanan sırtlar boyunca. Üç tarafı gittikçe kalabalıklaşan askerlerle çevrili hisarım daha da küçük görünmeseydi bu manzara beni yüreklendirebilirdi. Kış güneşi mızrak ve miğferleri kamaştırıyordu.

Temren Prens'i'nin planlarının hangimizin tahminini haklı çıkaracağı, ezici bir saldırıyı öngören benimkini mi yoksa kuşatma bekleyen Makin ile Coddin'inkini mi, henüz belli değildi. Belli olan şuydu ki ikinci hücumumuz bize pahalıya patlayacaktı. Prens'in taburları, taarruz hattımızın önüne dağınık bir tampon bölgesi kurmuştu, ordusunun ana gövdesi ise yelpaze gibi yayılarak o bölgenin gerisinde duruyordu. Piyadeler bayırlardaki müsait her yerde sipere yatmış durumdaydı, hatta tepetakla edilmiş arabalarla ve erzak yığınlarıyla alelacele de olsa ilave savunma hatları kurulmuştu. Nezaretçiler görebildikleri her hedefe nişan almaya uğraşırken onlar yattıkları siperlerden çıkmıyorlardı. Oklarımız alayını öldürüp yaralarken doğu sırtlarından inmeleri emredilmiş okçu taburu gittikçe yaklaşıyordu. Muhtemelen Prens'in dört bin okçusundan bin kadarı beş dakika içinde ateşe karşılık verecekti.

"Mutlu değiller," dedi Makin. Kendisi de çok mutlu görünmüyordu.

"Evet," dedim. Prens'in ordusunun kükremesi rüzgâr şiddetlenip dindikçe yükselip alçalıyordu. Gerçek savaşçılar okçuları da okçuluğu

da hiç sevmez. Nereden geleceği bilinmeyen bir kanatlı ölümdür. Ne beceri ne de eğitim sizi kurtarmaya yeter. Dört yıl öncesini anımsıyorum da Maical at binmeyi unutmuş gibi kıratından nasıl da devrilmişti. Prens'in okçularının yaklaşması benim de hoşuma gitmiyordu. Benim küçük çaplı haylazlık ve kumarım, isabetli bir okun yanlış yere ansızın saplanmasıyla erkenden bitebilirdi.

"Artık gitmeliyiz," dedi Coddin.

"Okçular onlara katılana dek peşimize düşmeyeceklerdir," dedim.

"Neden peşimize düşmelerini istiyoruz? Heyelan iyiydi, et-kileyiciydi, bunu inkâr etmiyorum ama aynı şey tekrarlanamaz," dedi Coddin.

"Tekrarlanabilir mi?" diye sordu sağımdaki Hobbs, umutla.

"Hayır," dedim. "Ama mümkün olduğunca çok adamı çatışmadan koparıp üzerimize çekmemiz gerek. Hisar işimizi görürdü ama bu kalabalık karşısında zor. Ayrıca unutmayın beyler, güzel Kraliçe... Mi-neydi?"

"Miana," dedi Coddin.

"Evet o. Kraliçe Miana. Adamlara kimin uğruna çarpıştıklarını anımsat, Hobbs."

Coddin böyle biriydi işte. Gözlemleyip hatırlardı. Hem ahlaklı hem de ihtiyatlı bir adamdı. Asla sahip olamadığım halde takdir ettiğim bu meziyetleriyle bam telimi titretirdi. Dört yıl evvel geri döndüğümde Ancrath'ta karşılaştığım ilk askerdi. Gerçi şimdi ondan uzunum ama o zamanlar bana servi boylu görünmüştü. Onu yaşlı da bulmuştum, oysa şimdi siyah saçındaki aklara rağmen onu olgunluk çağındaki birisi olarak görüyordum. Onu muhafız komutanlığından Orman Nezaretçileri Amirliği'ne terfi ettirmiştım çünkü ondaki bir şey beni yüzüstü bırakmayacağını söylüyordu. Aynı sebepten bir yıl sonra omuzlarına mabeyinci kaftanını da geçirecekti.

Bayırın öbür tarafında, ihtiyar Keppen'in okçuları yaylarını çok geniş bir kavisle boşalttılar. Nişan alınmadan atılmış oklar

dağınık piyadeleri geçerek Prens'in ordusuna tam göbekten yağmur gibi yağdı.

İlk okçuların saflardan öne çıktığını görebiliyordum. Tirgeşle-riyle Belpan askerleri ve deri cübbeleri üzerindeki kırmızı Temren ejderleriyle Prens'in kendi erleri.

"Gitme zamanı." Kısa yayımın ucundaki mor kurdeleyi çözüp Nezaretçiler görsün diye havaya kaldırdım.

Şimdi geriye dönüp bakınca bunu başkası yapsaydı daha iyi olurdu diyorum. Daha önemsiz birisi. Şükür ki Prens'in okçuları hâlâ atış yapabilecekleri düzgün bir mevziye geçememişlerdi de bana nişan aldıkları atışları fazla açıktan geçti, en azından beni ıskalayacak kadar açıktan. On metre önümüzdeki bir asker köprücük kemiğine bir okun saplanmasıyla geriye savruldu.

"Kahretsin," dedi Coddin.

Hızla ona doğru döndüm. Gözünü bayırın aşağısındaki bir şeye dikmişti ama ne olduğunu seçemiyordum.

"Ne var?" diye sordum.

Coddin kızıl parmaklarını kaldırdı. İlk başta idrak edemedim. Neresinin kesildiğini görmeye uğraştım.

"Sakin ol." Sendelediği esnada Makin yardımına koştu.

Nihayet oku gördüm, dışarıda kalan tepe tüylerini, kara gövdesi deri zırhını delerek karnına saplanmıştı. "Lanet olsun."

Karnından vurulan birisi yaşamaz. Bunu herkes bilir. Deri zırhın altını ipeklerle besleyip oku tertemiz ve kolayca çıkarsanız bile, karnınıza isabet etmiş bir oktan sağ çıkamazsınız.

"Onu götürün," dedim.

Diğerleri öylece baktılar bana. Bir an için gözümün önüne kuzeyli cadı geldi, tek sağlam gözündeki o manalı bakışı, buruşuk tebessümündeki alaycılığı görür gibi oldum. "Karnından vurulmuş bir adam bile aptal umuduna kapılır," demişti. Bana bakarak bugün mü görmüştü?

"Lanet falcı, kehaneti batasıca!" Tükürdüm, rüzgâr savurdu tükürüğü.

“Anlamadım?” Makin bana bakıyordu, Coddin’in bile gözü bendeydi.

“Şuraya birkaç adam çağırın, onu taşıyıp götürsünler,” dedim.

“Jorg...” diye başlayacak oldu Makin.

“Burada kalırım,” dedi Coddin. “Manzarası güzel.”

Coddin’i en başından beri severdim. Hortlak’ta dört yılı onunla beraber geçirmek hislerimi daha da derinleştirmişti. Onu kıvrak zekâsı nedeniyle severdim, tuhaf dürüstlüğünü ve zor koşullar karşısındaki cesaretini severdim. Yine de en çok beni sevdiği için severdim onu. “Yukarıdaki manzara daha iyi.” Bayırın yukarısını işaret ettim.

“Bu yara beni öldürecek, Jorg.” Gözlerimin içine bakıyordu. Hoşuma gitmedi. Tuhaf bir sızı saldı içime.

Karnınıza isabet eden oklar tez öldürmez ama yarası süründürür. Şişersin, kan ter içinde haykırarak ölürsün. İki gün sürer, belki de dört. Bir hafta veya daha uzun dayanmış biraderler bilirim. Karnındaki eski ok yarasını göstererek oku çıkardıklarında ne kadar acıttığını anlatan tek bir kişiye dahi rastlamadım.

“Bana borçlusun, Coddin,” dedim. “Kralına olan vazifen bunun küçük bir parçası. Şu ok seni muhtemelen öldürecek ama bugün değil. Hassas bir yanımdı olduğunu ve seni burada hemen öldürüp en çok ihtiyacım olan zamanda faydalı tavsiyelerinden kendimi mahrum bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun.”

Böyle bir acıdan sağ kurtulmuş birisiyle hiç karşılaşmadım. Ama öyle biri olduğunu *duydum*. *Yaşanmıştı*.

“Onu kayalığın tepesine taşıyoruz. Önden birkaç adam gönderin gevşek taşların arasına bir siper açsınlar. Onu oraya koyup üzerini örteceğiz. Şansı yaver giderse geri dönüp alırız. Gitmezse de yattığı yerde gömülü kalsın,” dedim.

Nezaretçiler çoktan etrafımızda toplanmışlar, kol kola vererek Coddin’i kaldırıyorlardı. Yakınan yoktu. Onlar da seviyordu onu.

Düğün Günü

Coddin'i dağın tepesine taşıyan askerlerin hiçbiri sızlanmadı. Şikâyet etmeye mecalleri yoktu fakat olsaydı bile gıklarını çıkarmazlardı. Coddin adamlarına örnek teşkil ediyordu. Onları bir şekilde doğruya sevk ediyordu.

“Seni severim, Jorg, kralım olarak ama bir babanın oğlunu sevdiği gibi veya sevmesi gerektiği gibi de severim.”

İki erkeğin yalnızca tepelerine yağmur gibi ok inerken ve biri ölümcül yarasıyla yataarken birbirine söyleyebildiği bazı şeyler vardır; binlerce düşman askeri yaklaşıyorken, koca bir yığma kaya kütesinin ortasında kalakalmışken söyleyebildiği. O zaman bile rahatsız edicidir.

Coddin'i taşıdık, eski Ancrathlı, Renar Sarpdiyarları'nın Yüce Şansölyesi, Yüzbaşı Lore Coddin'i. Heyelanın altında ezilen binlercenin öcünü alma hırsıyla tekrardan bastıran amansız Temren ordusundan öteye taşındık. Nezaretçiler'in okçuları son ana dek tüm sırtları tuttu, yaklaşan piyadelerin üzerine ok üstüne ok boşaltarak tırmandıkları dağı onlara mezar ettiler. Her ne kadar yorgun olsalar da Nezaretçiler'im hâlâ düşmana göz açtırmıyorlar, bir yandan da Coddin'i kucaklarında taşıyorlardı.

Sabahki heyelandan artakalan gevşek molozlarda siper açmaya önden gönderdiğimiz birlikler, heyelanla yerinden oynamış

iki tane iri kayanın arasında uygun bir gedik bulmuşlardı. Gediği genişlettiler ve alanı gizlemek için etrafını uygun taşlarla ördüler.

Mağaraya ulaştığımızda, Coddin'i taşıyan askerler onun kanıyla kızıla boyanmışlardı. Coddin ise onların her ani hareketinde inliyordu. Komutanlar Keppen ve Harold, buyruklarındaki askerleri bayırın farklı noktalarına dağıttılar ve düşmanın dikkatini başka yöne çekmek ve onları öldürmek için son kalan oklarını boşalttılar.

Önümüzdeki vadinin dar boğazında, kar tabakası tepemizde ışıldıyorken ve rüzgâr hızlanarak keskin parmaklarıyla sığağı emiyorken, birkaç yüz metre ötemize kadar yaklaşmış Temren askerlerinin gürültülü solukları eşliğinde bir kayaya oturdum ve dibimde can cekişen adamın iniltilerini bölerek konuştum.

"Kapa çeneni ihtiyar," dedim.

"Beni susturmak için beni buradan çıkarman gerek," dedi kesik kesik. "Ya da kaçman. Ama şu an kaçtığını sanmıyorum, henüz değil." Öksürerek iniltisini saklamaya uğraştı. "Bunlar duyman gereken sözler, Jorg. Sadece korku uyandırmadığını, sevildiğini de bilmen lazım. Seni zehirleyen şeyi neyin yatıştıracağını bilmen gerek."

"Yapma."

"Duyman gerek." Tekrar öksürdü.

"Şu iş bitince senin için geri döneceğim, Coddin. O yüzden sakın pişman olacağın bir şey söyleme çünkü aleyhine *kullanırım*."

"Seni sebepsizce seviyorum, Jorg. Benim oğullarım yok ama olsaydı sana benzemelerini istemezdim. En hafif tabiriyle hain bir piçin tekisin."

"Dikkat et, ihtiyar. Şu yarana kılıcı sapladığım gibi ızdırabına hâlâ son verebilirim."

Sol tarafımdaki bir Nezaretçi boynuna saplanmış bir okla haykırıp düştü. Tıpkı Maical gibi ama daha yaygaracısı. Başka bir ok arkamdaki kayaya çarpıp parçalandı.

"Seni sebepsizce seviyorum," dedi Coddin, doğduğu yerin aksanına geri dönerek, sesi artık cılızdı.

Çizmelerin gürültüsünü işitebiliyordum. Çeliğe çarpan çeliğin sesini. Bağrıslar.

“...ama yine de seviyorum işte.”

Gözlerimi kırptıştırarak kafamı kaldırdım. Bayırın aşağısında Makin, bize yaklaşmak isteyen ilk düşmanı biçti. Bitkin alelade kılıçlara karşı usta bir kılıç. Hiç şansları yoktu. Sayıca üstünlük devreye girene dek en azından.

“Şu kızı ihmal etme.” Coddin’in sesi yeniden toparlandı.

“Miana’yı mı?” diye sordum. Hisarda güvende olmalıydı. En azından şimdilik.

“Scorronlu Katherine.” Bir öksürük daha. “Bu tür şeyler gençken çok önemli gözüktür. Aşk meşk meseleleri. On sekizinde dünyanın haline gelir. Ama inan bana. Kırk beşi devirip de geçmiş parlak bir pustan ibaret kaldığında bile... çok önemlidir. İhmal etme. Sana dadanmış çok hayalet var. İyi saklasan da farkındayım.”

Nezaretçiler önümüzde safları sıklaştırarak mevzileniyorlardı artık, anbean daha da bastıran düşmanın ilk birkaç düzinesiyle göğüs göğüse çarpışmaya hazırlanıyorlardı. Sevgililerin birbirini tanıması gibi tanılardı yaylarını ancak gerektiğinde yumruk yumruğa da dövüşebilirlerdi. Sarp bir bayırda, kırık kayaların tepesinde sizi öldürmeye çalışanlara karşı direnmek ilk derste öğretilen bir beceri değildir. Nezaretçiler bu beceriyi yıllar boyunca pekiştirdikleri için şimdiye dek dayanmışlardı.

“Katherine gibi biriyle fırsatı kaçıırırsan başına daha uzun süre dert olur, şimdi sana musallat olan hortlaklardan daha çok canını sıkar,” dedi Coddin.

Bir tane daha ok geldi, öncekilerden çok daha yakına.

“Koşun!” diye bağırdım.

Coddin’in bilgece öğütleri başka zamana kalmak zorundaydı. Duygusal muhabbetin de bir zamanı vardı ve dağ tepesinde yaylım ateşine tutulmuşken yapılacak şey değildi.

“Koşun!” diye bağırdım. Ama kısa yayımdaki mor kurdeleyi havaya kaldırmadım çünkü başka bir planım vardı ve oklara hedef olmak bu plana kesinlikle dâhil değildi.

Düğün Günü

Daha önce de biraderleri gömmüştüm, hatta dostlarımı ama hiçbirini canlı canlı gömmedim.

Coddin'i mezarında bıraktık, ölmüş vaziyette değilse de bileti kesilmiş halde. Onu gömdüğümüz yerden çarpışarak geri çekilişimiz epey kanlı oldu. Arbedeye katıldım ve dosdoğru Hortlak'a geri dönmek istiyormuşum gibi Temren askerlerini biçerek bir patika açtım. Kafanızdaki dertleri unutturan bir şey vardır savaşta. Savrulan keskin kılıçların yarattığı sorunlarla boğuşurken diğer tüm dertler ansızın çok küçük görünür.

Belki de bende bir terslik var. Belki de sağduyulu insanların, iyi insanların dünyasından üç adım uzaklaştığım içindir. Gelgelelim, benim için, kıvrak bir hamleyle saldırıyı savuşturup düşmanı bağışlamak kadar çok az tatmin edici şey var şu hayatta. Tanrım, şu ses yok mu, eti biçen kılıcın verdiği şu his, en az bir flütün melodisi kadar hoş. Kılıcın benim etimi kesmemesi gerekiyor tabii. Haksızlık sayılabilir. Ama gerçek bu.

İyi dövüşsem de düşmanın arkası kesilmiyordu, sanki bugün ölmeyi kafalarına koymuşlardı bir kez. Geri çekildikçe bıraktığımız cesetler yüzünden tökezliyorlar, kan birikintilerine basıp kayıyorlardı. Çoğumuz arkasına dönüp kaçmayı başardı. Bazılarımız başaramadı.

Nezaretçiler'in üçte ikisi vadinin dar boğazından geçmişti ve dağın daha yukarıdaki geniş sırtına çıkan sarp bayırları olanca

güçleriyle tırmanıyordu. Geri kalanı, biraz da hafif yaralı oldukları için yavaşlamaları yüzünden, hücum eden ordu tarafından yutuldu.

En acımasız soğuk, rüzgârındır. Dağ yamacında kabak gibi ortada olduğumuz için ısımızı emen keskin parmaklarını ziyadesiyle hissediyorduk. Onca tırmanış ve koşturmaca nafileydi. Buna rağmen ayaz içinize işliyor, gıdım gıdım takatinizi kesiyordu.

Rüzgâra karşı güçlkle ilerleyen darmadağın bir güruhtuk, askerî düzenmiş, intizammış hak getire. Kar artık kör ediciydi, o kadar soğuktu ki kar bürümemiş tek bir kaya dahi yoktu. Yıl boyu erimeyen kar tabakası biraz yukarımızda ısıldıyor, beyazlığı dağın girintilerini ve katmanlarını saklıyor, her şeyi yekpare görünüme büründürüyordu. Beyazlık, kar tıkadığı için kaçış imkânı sunmayan Mavi Ay Boğazı'na kadar uzanıyor, Botrang Dağı'nın zirvesine kadar erişiyordu, onun da ötesinde gökyüzü vardı artık.

Makin'e yetiştim. Benzi atmış, sendeliyordu. Bana baktı, kaderine razı gelmekten başka bir şey yapamayacak kadar bitkin olduğunu o kısacık bakışı söyledi. Konuşacak hali yoktu ama bakışları, bir anlık da olsa, bu bayırlarda öleceğimizi söyledi bana. Burada değilse bir sonraki sırtta, belki biraz daha yukarıda, beyaz karların üzerine kanımızla güzel kırmızı desenler çizerek.

"Yılma," dedim. Dayanacak çok az gücüm kalmıştı. Çok değil, azıcık. "Bir planım var."

Bir planım olduğunu umuyordum.

Rüzgâr yüzümü uyuşturuyordu. Yecüc'ün yaraladığı sağ tarafı iyi geliyordu. Eğri büğrü olan etimin yanması hiç kesilmemiş, sanki Yecüc'ün kıymıkları çene ve elmacık kemiklerime işlemiş, içlerine ateş sokmuştu. Rüzgâr yüzümü bir tuğla gibi kaskatı kıldığından, tekrar konuştuğum anda çatlayacakmış gibi geliyordu. Verdiği rahatlama hoşuma gitti. Rahatlığın kırıntısıyla avunmakta ustalaşıyordum. Bazen sırf kırıntıyla karın doyurursunuz.

Temren'in en hızlı adamlarıyla en yavaş Nezaretçiler buluşunca arkamızda çığlıklar koptu.

Başımı öne eğdim, attığım adımlara odaklandım, her solukta sürüyerek attığım adımlarla gıdım gıdım ilerliyordum. Yanımda Makin, karda böyle eşelemeye devam edersek hepimizin boylayacağı o ıssız ve boğucu mekâna doğru çekiliyormuş gibi görünüyordu. Bundan biraz daha derinde de cehennem vardı.

Kar beni şaşırtıyordu. Bir an kayaların üzerinde *gümp gümp gümp* sesleriyle, hemen akabindeyse kalınlaşmış kar tabakasının içinde sessizce ilerliyorduk. Çıplak kayadan neredeyse dört adım sonrasında kar dizime kadar gelebiliyordu. Bir yüz adım daha sonra ayaklarım da yüzüm gibi uyuştı. Parça parça ölüyorum sandım, geleneksel biçimde ölümle aniden kucaklaşmak yerine ağır bir tannışma süreci yaşayarak.

Kar örtüsü bizi öldürmeye başlıyordu. Karda yol açmaya çalışmak azaptır. Önceden iki yüz adamın geçtiği bir patikayı izlemek daha kolaydır. Daha fazla asker yakalandı. Doğal seçim, kar çizgisinin altındaki dar boğazda hâlâ debelenen nispeten zayıf birlikleri ele-yerek peşimizde Temren'in en güçlü adamlarını bırakmıştı.

"Yukarıya!" Etraftaki beyaz örtüden ayırt edici hiçbir yanı bulunmayan bir yeri işaret ettim. Kalçamdaki kutunun ısındığını hissedebiliyordum. Adımlarımı hızlandırarak Makin'i geride bıraktım. "Yukarıya!" Sebebinin bilmiyordum ama seziyordum.

Kutuyu elime alarak koştum, ciğerlerime kan hücum etti ya da ben öyle hissettim.

Beni tökezleten şey bir kaya değildi. Kar tüm kayaları örtmüş, ayaklarımızın ta altına gömmüştü. Bana köstek olan, yüzeye yakın, uzun ve sert bir şeydi. Düşerken aklıma süpürge sapı geldi. Sonra kutu *şlink* diye açıldı ve zihnime yepyeni şeyler doluştu. Eski anılar.

Düğün Günü

Şlink ve kutu açılır. Hafızam beni mezar taşları arasında durduğum ve yaban çiçeklerinin bahar güneşiyle ışıldadığı Rennat Ormanı'na geri sürüklüyor.

“Her halükârda, ben iyi bir adama gönlümü verdim,” diyor Katherine.

“Kime?” diyorum.

“Prens Orrin,” diyor. “Temren Prensi.”

“Hayır,” diyorum. Hiçbir şey söylemek istemesem de konuşuyorum. Umursadığıma dair en küçük bir şey belli etmek, azıcık zaaf belirtisi göstermek istemiyorum ama hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor, plan kurmakta iyiyimdir halbuki.

“Hayır mı?” diye soruyor. “İtiraz mı ediyorsun? Evlenme teklifinde mi bulunacaksın? Baban benim velimdir. Gidip bu meseleyi onunla tartışmalısın.”

Böyle olması gerekmiyordu. Başka hiç kimse beni bu hale getirmemişti. Çocukken neredeyse aklımı çelen Serra değil, parayla satın alınmış Sally değil; Renar'ın hizmetçi kızları, hanımefendileri, asilzadelerin sıkkın eşleri, alımlı köylü kızları da değil; yoldayken biraderlerin gaspedip paylaştıkları da değil, hiçbirisi değil.

“Seni istiyorum,” diyorum. Kelimeler zor çıkıyor, tuhaf şekiller alıyorlar, ağzımda eğreti ve sarsak duruyorlar.

“Aman ne romantik,” diyor. Bakışlarıyla beni haşlıyor. “Beni gözüne hoş göründüğüm için istiyorsun.”

“Hoşnutluğum göz zevkinden öte, hanımefendi,” diyorum.

“Sareth'i öldürür müydün?” diye soruyor. Bir an için bunu benden rica ettiğini sanıyorum. Sonra onun benim gibi birisi olmadığını anımsıyorum.

“Olabilir... Babamı mutlu ediyor mu?” Babamın onu sevip sevmediğini sormuyorum; babam hiç sevmemiştir. Yalan da söylemiyorum. Onu kaybetmek babamı incitecekse, o zaman evet, olabilir.

“Hayır. Olidan'ı hiçbir şeyin mutlu edeceğini sanmıyorum. Neyle mutlu olabileceğini tasavvur edemiyorum. Gerçi Galen'i öldürdüğün gün kahkaha atmıştı,” diyor.

“Onu korumaya çalışıyorsan veya yanılıyorsan Sareth'i öldürebilirim,” diyorum. Ona niçin yalan söyleyemediğimi bilmiyorum. “Ama muhtemelen gerçeği söylüyorsun. Babamı bu dünyada hayal kırıklığına uğratmayacak çok az şey var.”

Bana doğru yaklaşıyor, yanıma sokulduğu halde bakışları daha da donuklaşıyor. Kokusunu alabiliyorum, leylak ve beyaz miskotu.

“Bana vurdun, Jorg,” diyor.

“Beni hançerleyecektin.”

“Annemin vazosuyla vurdun bana.” Sesi hülyalıydı. “Kırdın onu.”

“Üzgünüm,” diyorum. İşin tuhaf yanı gerçekten üzgünüm.

“Bunlar için dünyaya gelmedim ben.” Sarımtırak kahverengi süet binici kıyafetinin katları arasına saklanmış bir şeye uzanıyor. “Prenslerin rekabet edeceği bir ödül olmak için, habire bebek doğuracak bir damızlık olmaya gelmedim dünyaya. Lanet olsun. Basit bir simge olmak ister miydin sen? Ya da sırf bebek doğurup çocuk büyütme?”

“Ben bir kadın değilim,” diyorum. O zihnimde yeni imgelerle farklı kisvelere bürünürken, soruların yarattığı boşluğu sadece dudaklarımın kıpırtısı dolduruyor.

Eteklüğinden çektiği kamayı görüyorum. Hasminızı yere mıhladığınızda daracık zırh girintilerine saplayabildiğiniz şu uzun kamalardan ama pek sağlam değildir. Bu tür bir bıçak adının çırpınmasıyla kırılır ve kalbe kadar ulaşmayabilir. Bıçağı görmemem lazım. Gözlerimi onunkilerden, ağzından, biçimli memelerinden ayırmamalıyım ve ayırmıyorum da ama genellikle görmem gerekenlerden fazlasını görürüm ben.

“Bundan daha fazlasını isteyemem mi?” diye soruyor.

“İstemek serbest.” Onu seyretmekten kendimi alıkoyamıyorum. Gözlerim arada sırada kamaya kayıyor. Gözleri beni görmüyor. Eliyle ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum, sağ eli kabzada, sol eli ise pençe gibi karnının üstünde, sanki içini deşmek ister gibi.

“Bir canavar olmak zorunda mıyım? Yeni Kızıl Kraliçe olmak zorunda mıyım...”

Bıçağı bana doğru savurduğu anda bileğini yakalayıyorum. Tahminimden daha kuvvetli. İkimiz de başımızı eğip elime bakıyoruz, beyaz bileğinde kapkara elim, incecik bıçak kasığımdan bir santim ötede kıvranıyor.

“Belden aşağı vuruş.” Kolunu büküyorum ama bıçağı zorla mama kalmadan bırakıyor.

“Ne?” Bir kendi eline bir benimkine bakakalıyor, ağzı bir karış açık.

“Beni hançerlemeye çalışmayı alışkanlık haline getirdin,” diyorum. Genzime safra yükseliyor. Tadını alıyorum.

“Çocuğumuzu öldürdüm, Jorg.” Kahkahası fazla tiz, fazla çılgınca. “Onu öldürdüm. Saraem Wic’ten aldığım acı hapi yuttum. Kadın burada yaşıyor.” Katherine kocakarıyı ağaçların arasında görmeyi umar gibi dalgın bir edayla etrafına bakınıyor.

Saraem Wic’i tanıyorum. Onu şifalı ot ve mantar toplarken görürdüm. Bir keresinde kulübesine gizlice, neredeyse içeriyi gözetleyecek kadar yaklaşmış ama daha yakına gitmek istememiştim. Yanık it kokuyordu. “Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyorum.

Güzelliği üstünde. Kadın olmaktan nefret ediyor ama karşımda duruşuyla bana yerdeki bıçağı bile unutturuyor, bana saplamasına ramak kalan bıçağı, sırf boynunun kıvrımıyla, dudağının bir titreyişle unutturuyor. Erkekleri aptala dönüştüren arzu.

“Bana vurdun, sonra da ırzıma geçtin. Dölünü bıraktın.” Tükürüyor. Tükürüğü yüzümü iskalasa da saçımdan damlayıp kulağımı ıslatıyor. “Ben de içimden söküp attım onu. Acı ilaç ve merhemle yaktım.”

Sırıttıyor, artık nefretini görebiliyorum. İlk kez diklenerek bakıyor, başı öne eğik, saçı yüzüne düşmüş, gözleri kara. Dişlerini gösteriyor. Bana meydan okuyor.

Safir rengi kıyafetiyle yerde yatışını anımsıyorum. Baygın. Dikenliğin sesi, belki benim, belki de Corion’un ya da ikisinin bir harmanı, bana onu öldürmemi söylemişti. Öyle tavsiyeleri babam verirdi. Sülalenin en haşini. Erkekleri aptala dönüştüren arzu. Ama onu öldürmemiştim. Aynı ses onun ırzına geçmemi de söylemişti. Ona sahip olmamı. Oysa ben sadece saçına dokunmuştum. İstedğim şey zorla alınamazdı.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu, Jorg?” Tekrar tükürüyor. Bu kez tam suratıma. Gözlerimi kırptırıyorum. Ilık tükürük yanağımı serinletiyor. Beni kızdırmak istiyor. Yapabileceklerim umurunda değil. “Bebeğini rahmimden attım. Gözle görülecek kadar büyümeye kalmadan.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Buna ne denir ki? Kendime konduramıyorum. Hafızama inanmak zorundayım –geçmişte hafızamdan silinen anılar olmuştu ama yenisi eklenmemişti– ancak Ancrathlı Jorg’a kim inanırdı ki? Ben olsam inanmazdım.

Katherine’in kolunu arkaya kıvrıp onu mezarlığın içine geri yürütüyorum. Parmaklarımın tenine değdiği yerlerde beyaz izler var. Onu o kadar sert mi tutmuştum? Hayalimde ona defalarca el uzatmıştım ama bunun verdiği his kıymetli bir şeyi kırmışım gibiydi; tekrar toparlanmayacağını bildiğim kırık parçalarını taşıyorum sanki.

“Aynı şeyi gene mi yapacaksın?” Öfkesi biraz dinmiş. Sesi şaşkın.

“Hayır,” diyorum.

Yürüyoruz. Eteğine böğürtlen çalıları takılıyor. Binicî çizmeleri yerde kör bir adamın takip edebileceği topuk izleri bırakıyor. “Atlarımı bağlı bıraktım,” diyor. O gün yerde yatar vaziyette bıraktığım Katherine değil bu. O Katherine haşındı, zekiydi ama bu şaşkın, uykudan yeni uyanmış gibi.

“Temren Prensi’yle evleneceğim,” diyor, omzu üzerinden dönüp bakarak.

“Ödül olmak istemediğini sanıyordum,” diyorum.

Kafasını öte yana çeviriyor. “Her zaman istediğimiz olmaz.”

Ona ihtiyacım var. Acaba ihtiyacımı karşılayabilecek miyim.

Sessizce yürürken ansızın önümüzdeki çalıların arasından Kızıl Kent fırlıyor. Kılıcım omzunda çapraz asılı. “Kral Jorg.” Başıyla selamlıyor. “Leydim.”

“Onu Sir Makin’e götür,” diyorum. Kolunu bırakıyorum.

Kent gözcülük ettiği yolda önüne düşüp ilerlemesi için Katherine’e işaret ediyor. “Ona hiçbir zarar verilmeyecek, Kent. Özellikle Çıngar’a ve Rike’a dikkat et. Söyle onlara, kadına hangi uzuvlarıyla dokunurlarsa oralarını kesmeye yetkin var. Bir de kampı taşıyın. Ardımızda buraya kadar iz bıraktık.” Gitmeye yelteniyorum.

“Nereye gidiyorsun?” diye soruyor.

Durup dönüyorum, yanağımdaki tükürüğünü silerek. “Seni kim buldu?”

“Ne?”

“Ben sana vurduktan sonra seni kim buldu?” diye soruyorum. “Aylılıp kendine geldiğinde yanında bir adam vardı.”

Kaşlarını çatıyor. Parmakları vazoun çarptığı yere dokunuyor. “Keşiş Glen.” İlk kez beni kendi gözleriyle görüyor, açık seçik, yemyeşil gözleri şimşek gibi çakıyor. “Ha.”

Uzaklaşıyorum.

Şlink ve göz açıp kapayıncaya kadar kutu tekrar kapanır, uyuşmuş parmaklarımın arasında sımsıkı kapalı.

Tekrar dağdayım, dizime kadar karın içinde. İncik kemiğim acıyor. Bir küreğe takılıp düşmüşüm.

*Birlikte dağa tırmanılacak adamlar vardır, bir de
dağ gibi adamlar. Gorgoth, her ne kadar ona birader
demesem de, benim sahip olmadığım meziyetler taşırdı.*

Dört yıl önce

Babamın kütüphanesindeki kitaplar, Bin Güneş'ten önce Halradra'nın bin mil etrafında lav püskürten hiçbir dağ olmadığını yazıyor. Mimarlar, Yerküre'nin eriyik kanına dalgilerle erişmiş ve gücünü içmişler. Bin Güneş, Mimarlar'ın kazdığı her şeyi kavurup yok edince, geriye yaraları kalmış. Yerküre kanamış, Halradra ve oğulları ise ateşten doğmuş.

Gorgoth beni Sindri'nin beklediği yere taşıdı. Güneş dışarıda hâlâ parladığı halde ben hava kararmış gibi hissediyordum. Gorgoth'un beni geniş sırtında hoplatarak indiği dağın yarı yolunda kendime geldim. Duyularım teker teker geri geldi, önce acı duydum, sadece acı; bir asır sonra kendi yanık etimin kokusunu, kustumuk tadını aldım. Kendi iniltimi işittim ve en sonunda Halradra'nın kara bayırlarını bulanık biçimde gördüm.

"Tanrım, al canımı," diye sızlandım. Gözyaşlarım burnumdan ve dudaklarımdan damlıyordu. Gorgoth'un omzuna çuval gibi atılmıştım.

Yecü'e değil, kendime üzülüyordum.

Kendimi savunmak için şunu öne sürebilirim, yüzünüzün el büyüklüğünde bir bölümünün kavrulması korkunç acı vericidir. Çuval gibi taşınmak, canavarın her koca adımıyla sarsılmak, olay

anından daha çok can yakıyor, *keşke mağaradayken ölseymişim* diyordum.

“Öldür beni,” diye inliyordum.

Gorgoth durdu. “Emin misin?”

Biraz düşündüm. “Mesih Jesu.” Nefret edecek birine ihtiyacım vardı, içimi hâlâ kemiren ateşi unutturup zihnimi oyalayacak bir şeye. Gorgoth bekliyordu. Canımı alması tek bir lafıma bakardı. Genç eşi ve yeni doğan oğluyla birlikte Servi Hisar’ın kuytusundaki babamı düşündüm.

“Belki sonra,” dedim.

Gorgoth beni eğretilti otlarının üzerine yatırana kadar geçen süreyi bölük pörçük anımsıyorum. Sindri üzerime eğildi.

“*Uskit’r!*” Eski kuzey diline geri dönüvermişti adam. “Fena görünüyor.”

“En azından suratımın yarısı hâlâ yakışıklı.” Öğürdüm ve başımı öbür yana çevirerek otların arasına acı bir sıvı kustum.

“Onu geri götürelim,” dedi Sindri. Bir an etrafına bakındı, ağzı açılıp kapandı.

“Yecüc gitti,” dedim.

Sindri başını iki yana sallayarak önüne baktı. İç çekti. “Haydi, seni geri götürmemiz gerek. Gorgoth?”

Canavar kıpırdamadı.

“Gorgoth gelmiyor,” dedim.

Gorgoth başını eğdi.

“Burada kalamazsın,” dedi Sindri, telaşla. “Ferrakind...”

“Ferrakind de sizlere ömür,” dedim. Her kelime acıtıyordu, neredeyse her birinin ardından bir çığlık attıracak kadar.

“Hadi ya?” Sindri’nin ağzı açık kaldı.

“Biz dost değiliz, Ancrathlı Jorg,” dedi Gorgoth, her zaman-
kinden daha tok bir sesle. “Ama oğlanı ikimiz de sevdik. Onu önce sen sevdin. Ona isim verdin. Bu da bir şeydir.”

Ona ne saçmalıyorsun derdim ama suratım daha fazla konuşamayacak kadar acıyordu.

“Heimrift’te kalacağım, mağaralarda.”

Umarım troll kokusundan boğulursun, diyecektim ama ağzımı açmamın bedeli çok ağırdı. Elimi kaldırmakla yetindim. Gorgoth da elini kaldırdı. Yollarımız ayrıldı.

Sindri ağzını kapadı, sonra tekrar açtı. “Ferrakind öldü mü?”

Başımınla onayladım.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu.

Omuz silkerek eğretilerin arasına geri yattım. Belki yürüye bilirdim. Belki de yürüyemezdim. Yürüyesim yoktu ki asıl mesele de buydu.

“Yardım getireceğim. Atlar,” dedi. “Burada bekle.” Ayağa kalkmamı engellemek istermiş gibi iki elini de öne uzattı, sonra da topukları üzerinde dönerek bir koşuda uzaklaştı. Duyduğu haberlerin onu benim durumumdan daha çok heyecanlandırıldığını düşündüm. Haberi duyuran kişi olmak istiyordu. Bu da gayet anlaşılır bir şeydi.

Mavi göğü seyrederek yağmur yağsın diye dua ettim. Etrafımda sinekler vızıldıyordu. Derisi sıyrılmış cılk yaranın cazibesine üşüşmüşlerdi. Larvalarını bırakmak istiyorlardı. Bir süre sonra elimle kovalamayı bıraktım. İnleyerek bir o yana bir bu yana dönüyordum, sanki faydası olacaktı gibi. Arada sırada bayıldım. Öğleden sonra hafif bir yağmur başladı, bu kez de dursun diye dua ettim. Her damlası asit gibi yakıyordu.

Akşamleyn sivrisinekler bulutlar halinde saklandıkları yerlerden çıktı. Dan diyarı bu meretlerle kaynıyordu. Galiba burahlar o yüzden fazla soluk benizliydi. Kanları emilmişti. Yattığım yerde beni yemelerine izin verdim ve en sonunda birtakım sesler işittim.

Makin geldi. Öldürsün diye yalvarasım geldi ama yüzüm çok acıyordu. Ağzımı açarsam cerahat saçarak ortadan ayrılacaktı sanki. Sonra lacivert göğü örten karaltısıyla Rike belirdi ve birazcık güç bulur gibi oldum. Rike’nin önünde acizlik su kaldırmazdı, keza Ri-

ke'taki bir şey bana ölmeyi unutturuyor, tam aksine bende öldürme isteği uyandırıyor. "Seni boşuna getirmediğimi biliyordum, Rike." Her sözcük bir ızdıraptı, gözüm dönüyordu.

Alaric Maladon'un konağında beş gün kaldık. Misafirhane-sinde değil, bizzat onun büyük salonunda. Taht kürsüsüne benim için en az Dük'ünki kadar büyük bir koltuk yerleştirdiler. Üşüdüğümde kürklere sarınarak, terlediğimdeyse belime kadar soyunarak oturdum orada. Makin ve biraderler, Maladon'un halkıyla birlikte kutlama yapıyorlardı. Kadınlar ilk kez kalabalık gruplar halinde ortaya çıktılar. Elllerinde kilerden getirilmiş bira maşrapaları ve boynuzlarıyla, bellerinde bıçaklarıyla, uzun masalarda erkek gibi yiyor, içiyor ve en az onlar kadar gürültülü kahkahalar atıyorlardı. Boyu neredeyse benim kadar olan biri, süt kadar beyaz ve ham güzelliğiyle çarpıcı bir kadın, kürklere sarınmış bir halde oturduğum koltuğuma yaklaştı. "Teşekkürlerimi sunarım, Kral Jorg," dedi.

"Palavra sıklamadığım ne malum," dedim. Çirkin ve yaralı halim, bu bayram havasına turp sıkma isteği uyandırıyor bende.

Sırtıttı. "Seni geri getirdiklerinden beridir yer sarsılmıyor. Gök yüzü berrak."

"O nedir?" diye sordum. Elinde bir çömlek vardı, siyah ve yağlı bir pelteyle doluydu. Aynı elinde burulmuş bir deri parçası da tutuyordu.

"Ekatri verdi. Yanık merhemi, bir de suya karıştırıp içilecek bir panzehir."

Yarım yamalak gülmeyi başardıysam da acıdan devam etmedim. "Hüsrانlarını önceden haberleyen şu yaşlı cadı mı? Asıl onun gönderdiği şeyi içersem zehirlenirim. Kehanetlerini nasıl haklı çıkardığı şimdi anlaşılıyor."

Kadın -kız belki de- güldü. "Völvalar öyle insanlar değildir. Ayrıca burada ölecek olursan babam duruma mizahi gözle bakmaz. Kötü etkilenir. Ekatri onun himayesinde."

"Baban mı?" diye sordum.

“Maladon Dükü, sersem,” dedi ve çömleği, sargıyı bırakıp gitti. Uzaklaşmasını seyrettim. Biçimli bir kalçayı hâlâ seyredecek durumdaysam belki de ölmeyeceğim diye düşündüm.

Omzu üzerinden baktı ve dikizlediğimi yakaladı. “Adım Elin.” Yürümeye devam etti, kalabalığın ve dumanın arasında gözden yitti.

Ekatri’nin tozunu içtim ve Makin merhemi yanıklarına sürerken deri bir kayışı ısırdım. Kılıç kullanırken seri olabilir ama bir şifacı olarak Makin’in eli ağırdı. Kayışı neredeyse çiğneyip parçalıyordum ama işini bitirince ağrının kükremesi dinmişti.

Kız, Elin, völvanın varlığının babasına bağlı olduğunu ima etmişti. Umarım öyleydi, kocakarı yerine ona bel bağlamayı yeğlerdim. Makin etrafı soruşturuyor, her zaman yaptığı işi yaparak doğru yerlerde ona öğrettiğim soruları yöneltiyordu, yanıt alabileceği kişilere. Özellikle dile getirilmemişti ama yanıtları bir araya getirip da yığına belli bir açıdan bakınca, buz büyücüsü Skilfar’ın kuzeyde her yerde parmağı olduğu anlaşılıyordu. Birçok jarlın ve kuzey lordunun farkında bile olmadan onun nağmeleriyle dans ettiğinden kuşku yoktu. Buna karşın Ekatri, Makin’in dediğine göre, nispeten küçük bir balıktı. Sessiz bir gecede acımla baş başa otururken buna kafa yordum. Maladonlu Alaric ayağını denk almalı diye düşündüm, en küçük balık bile insanın boğazına takılabilir.

Biraderler domuz çevirme, kelle, semirmiş göl alabalığı, elma şekeri ve ızdıraptan çiğneyemediğim ne varsa yerlerken, ben yulaf ezmesiyle beslenerek beş gün boyunca oturdum. Dük’ün her gece yenisi gelen akrabalarıyla kalabalık artıyordu. Komşular da geliyordu. Sakalları, baltaları altında can verenlerin bukleleriyle örülüp süslenmiş Hagenfastlılar, iri yarı ve zalim gerçek Vikingler, kuzeydeki limanlardan ve Demir Kale’den çıkıp gelenler. Bir de Snjar Songr hudutlarından gelmiş yalnız bir savaşçı vardı, şişmandı, fok yağı yüzünden ekşi kokuyor, salonun sıcağına rağmen sarındığı kürklerin tekini dahi çıkarmıyordu.

On sarhoş kavganın ardından Rike’in en sonunda kolları boğum boğum kaslı, suratı sürekli kızarık bir Viking’i yere çalarak

güreş müsabakasını kazanmasını seyrettim. Kızıl Kent'in bir tahta hedefe balta fırlatmada birinci, kütük kesmede ise üçüncü oluşunu seyrettim. Açık renk gözlü birisi, oranın yerlisi, bıçak fırlatma yarışında Huysuzbodur'u kıl payıyla yendi ama Huysuzbodur canlı hedefler karşısında daha hevesli, daha iyi bir bıçakçıydı. Çıngar'ın okçulukta kendini ispatladığını söylediler ama o müsabaka dışarıda yapıldığı için beni yerimden kıpırdatmamalarını istemiştim. Makin her şeyde kaybetti, lakin Makin kazananların hayranlık uyandırdığını ama sevilmediğini bilen biriydi.

Dük ve Sindri sık sık gelip yanıma oturarak Ferrakind'in akıbetini soruyordu ama ben başımı iki yana sallayarak tek bir kelimeyle yanıtlıyordum. "İslandı."

Bira su gibi aksa da sadece su içiyordum. Danların ziyafetini ve müsabakalarını seyretmekten ziyade gözüm meşale ateşlerine dalıyordu. Alevlerde yeni renkler görüyordum. Ateşlerin yok ettiği Yecüc'ü ve ona taktığım ismi sadece birkaç saatliğine taşıyan küçük kardeşi Mecüc'ü düşündüm. Kara mağaralardaki troll'lerle sessizce anlaşılan Gorgoth'u düşündüm. Bakır kutuyu elimde tutuyor ve acaba içindekiler beni acılarımdan uzaklaştırır mı diye merak ediyordum.

Hepsinden öte, canı yanıncı oğlanların hep yaptığı gibi –canım feci yandığında hâlâ bir çocuk olduğumu on dördümde keşfetmiştim– annemi düşündüm. Sindri beni bıraktıktan sonra bayırlarda nasıl inleyerek kıvrandığımı anımsadım. Beni pençesine alan ızdırıp ve susuzluk en az acının kendisi kadar büyüktü. Mabberton'da can çekişenlerden hiç farkım yoktu; gülümseyerek seyirci kaldığım, acıdan iki büklüm kıvranan, su isteyen yaralılardan farksızdım. Acı kendini gösterdi mi koca adamlar pazarlık eder. Çocuklar da öyledir. Kıvranıp debelenir, yalvarır yakarırız, acı çektirmeye son versin diye işkencecimize her istediğini verimiz. Ama ortada bir işkenceci yoksa, kızgın demirleri ve maşalarıyla kukuletalı bir herif yoksa ve sadece kaçamadığınız bir yanık acısı varsa Tanrı'yla pazarlık ederiz ya da egolarımızın büyüklüğüne bağlı olarak kendimizle. Mabberton'da ölenlerle dalga geçtim, şimdi hayaletleri yanmamı

seyrediyorlardı. Acımı dindir, dedim, iyi bir insan olacağım. O da yetmezse, çok daha iyi bir insan. Yeterince canımız yanmayagörsün, hepimiz sansar kesiliriz. Ama sanırım sadece bununla açıklanmayacak küçük bir yanı daha var. Adına tecrübe dediğimiz şu iki ucu keskin kılıç içimdeki zalim çocuğu kesip atarak başka bir insana dönüştürdü beni. Daha iyi biri olacağıma söz verdim. Yalancılığım meşhur olsa da.

Mabberton'ın yandığı gün At Sahili'ndeki Wennith'e doğru yola çıkmıştık. Wennith'in denize nazır ulu hisarındaki tahtında büyükbabam oturur. Annemin yalancısıyım çünkü hiç görmedim. Corion At Sahili'nden gelmişti. Belki de beni oraya yönlendiren oydu, büyükbabamla eski bir hesabı kapatmak için bir silah olarak öne sürmüştü beni. Sebebi ne olursa olsun, Dük Maladon'un konağında, meşalelerin sönüp kandillerin tükendiği şafaktan önceki o ıssız saatlerde, masalarının üzerine yığılmış kuzeylilerin horultuları eşliğinde düşüncelerim bir kez daha Wennith'e kaymıştı. Kuzeyde dostlarım vardı artık ama kendi Yüzlük Savaşımızı, benimkini kazanmak için biraz aile desteği lazımdı bana.

*Birader ıngar yaşı başıydı ama yıllar ona ikinci kez
ilişmek istemediğinden olsa gerek, hep ellisinde gösteriyordu.
Ağarmış, kırlaşmıştı, sıskaydı, bir deri bir kemik, meymenetsiz.
Bu soluk gözlü ihtiyar kıvrılıp bükölür ama asla kırılmazdı.
En güçlü adamın yükü kaldıramadığı yerde o dayanırdı.
Eski yaralarla kaynaşmış kirli güruhumuzun en kısa boylusu,
hatalarından ibret almayı bilmeyen insanlar tarafından
genellikle göz ardı edilirdi.*

Dört yıl önce

Güneye uzun yolculuğum esnasında yoldan sapmamın ardında yatan nedenler üzerine birden fazla kez düşündüm. Gerçeği söylemek gerekirse yüzlerce kez. Mesele şu ki aradığımı henüz bulamamıştım. Ne aradığımı da bilmiyordum ama Hortlak'ta olmadığının farkındaydım. Bir keresinde ihtiyar öğretmenim Lundist şöyle demişti: bir şeyi nerede arayacağımı bilmiyorsan, bulunduğun yeri aramakla başlayacaksın. Zeki bir adama göre çok aptal olabiliyordu. Ben de her yere bakmaya karar verdim.

Altıncı gün at sırtında yola çıktık. Brath'ın eyerinde tüm kaslarım kaskatı halde oturuyordum, yüzüm ağrıyor, yaralarım akıyordu.

“Hâlâ hastasın,” dedi Makin yanımdan.

“O koltukta oturup hayattaki tek amacınız göbek büyütme gibi tıkınmanızı seyretmek beni daha da hasta ediyordu,” dedim.

Dük bizi uğurlamak üzere yüzden fazla savaşçısıyla konağının kapılarına çıktı. Sindri sağında, Elin solundaydı. Alaric bir tezahürat eşliğinde onları takdim etti. Üç kez böğürüp baltalarını kafalarının üzerinde salladılar. Dostlarıyla vedalaşırken de yeterince ürkütücü bir güruhtu. Düşmanım oldukları takdirde şansımın ne olacağını hayal dahi edemiyordum.

Dük adamlarını bırakıp yanıma geldi. “Burada sihirli bir iş yaptın, Jorg. Unutulmayacak.”

Başımla onayladım. “Heimrift’i huzur içinde bırakın, Dük,” dedim. “Halradra ve oğulları uyuyorlar. Onları dürtmeye gerek yok.”

“Orada bir dost da bıraktın.” Gülümsedi.

“O benim dostum falan değil,” dedim. Bir yanım keşke olsaydı diyordu. Gorgoth’u seviyordum. Ne yazık ki insanların notunu vermişti bir kez.

“İyi yolculuklar.” Sindri her zamanki gibi sırtarak babasının yanına geldi.

“Kışın tekrar uğrayın, Kral Jorg.” Elin de onlara katıldı.

“Bu çirkin suratı tekrar görmek istemezsin.” Açık renkli gözlerini seyrettim.

“Bir erkeğin hikâyesini yaraları anlatır. Seninki de okumak isteyeceğim bir hikâye,” dedi.

Canımı yaktığı halde bu lafına sırtımdan edemedim. “Ha!” Brath’ı mahmuzladığım gibi güneye gitmek üzere biraderlerimin önüne düştüm.

Tekrar yollardaydık. Ekatri’nin kara merhemini düzenli uygulamam sayesinde yüzüm iyileşmeye, cılk yarayı çirkin bir yara izi örtmeye başlamıştı. Sağdan bakınca yakışıklı Jorg Ancrath’ı, soldan bakınca korkunç bir şey görüyordunuz. Gerçek doğam bir şekilde kendini gösteriyor denebilirdi. Ağrısı azalmış, yerini nahoş bir gerginliğe, kemiklerimin ta içinden gelen bir yanma hissine bırakmıştı. En azından kıvranmadan yemek yiyebiliyordum. Dük’ün sofrasındaki tüm o leziz ikramlar gittikçe geride kalıp bizden uzaklaşırken müthiş bir açlık duyduğumu keşfettim. Yollarda olur böyle şeyler. Yanınızda taşıdıklarınız ve çaldıklarınız haricinde yiyecek hiçbir şey olmadan imparatorluk yollarını at sırtında arşınlarken mideniz kazındığında her şey lezzetli görünür. Eğer küflü bir kalıp peynire bakarken ağzınız sulanmıyorsa doğru düzgün aç değilsiniz demektir.

Hortlak’ta aşçılar ballı geyik eti pişirirler, tabağımı daha leziz kılmak için de yanına garnitür olarak fırında kızarmış, rozmarinli

fındık faresi koyarlardı. Eyerde günler geçirdikten sonra yemeğin cazibesine, sıcaklığına soğukluğuna hiç bakmam; hayvan etiye yeter ki kıpırdamasın ve omurgalı bir hayvan olsun.

İlk akşamımızda kamp ateşinin etrafında sakın bir grup olarak toplandık. Durgunluğumuzda çetemizin en büyük üyesinden ziyade en küçüğünü yitirmemizin payı vardı sanki. Gözüm alevlere daldı, merhemin yatıştırıcı etkisine rağmen çene kemiklerimdeki ilginç sızıya kaptırdım kendimi.

“Ufaklığı özlüyorum.” Huysuzbodur beni şaşırttı.

“He ya.” Sim tükürdü.

Baltasını parlatan Kızıl Kent kafasını önünden kaldırdı. “Varımı yoğunu ortaya koydu mu, Jorg?”

“Hem Gorgoth’u hem de beni kurtardı,” dedim. “Ölmeden önce de ateş büyücüsünün işini bitirdi.”

“İnanırım,” dedi Çingar. “Tanrısız piçin tekiydi o velet, yamandı da, Tanrı biliyor ya.”

“Makin,” dedim.

Gözlerinde alevlerin aksiyle başını kaldırıp baktı.

“Hani Coddin yurttta ya...” Hortlak’tan ilk kez “yurt” olarak bahsettiğimi fark edince birden durakladım. “Coddin yurttta, Nuban da artık yok ya...”

“Evet?” dedi.

“Diyorum ki hani olur da biraz fazla... acımasız bir yola saparsam, beni uyarıver, olur mu?”

O etli dudaklarını büzerek dişlerinin arasından nefesini içine çekti. “Denerim,” dedi. Bunca yıldır deniyordu, farkındaydım ama artık ona izin vermiştim.

Bir hafta boyunca köylerde sürttük, kasabalarda daire çizdik ve kuzeye yolculuğumuz esnasında geride bıraktığımız krallığımızın gevşek sınırlarına çıkacak güzergâhımıza saptık. Bir köy olamayacak kadar büyük, bir kasaba olamayacak kadar da yeni ve rastgele bir

yerleşim olan Rye'a vardık. Giderken de oradan erzak satın almıştık, tekrar tedarik etmek üzere oraya girdiğimizdeyse heybelerimiz tam takır kuru bakırdı. Mala para vermek bana hâlâ tuhaf gelir ama harcayacak sikkeniz varsa alışmak gereken bir davranıştır. Arada sırada çalmanız, sırf muzırlıktan bir şeyleri gasbetmeniz gerekir elbette, yoksa oyundaki elinizi nasıl koruyacaksınız? İşin bu kısmını bir yana bırakırsanız, para ödemek tavsiye edilen bir şeydir, özellikle de cebi altın dolu bir kralsanız.

Rye ana meydanı meydan falan değildi, ismi “ana meydan” olarak kalmıştı ama Rye'da en az oradaki kadar büyük başka pazarlar ve meydanlar da vardı. Etrafımızdaki kalabalık ihtiyar bir adam yüzünden Kızıl Deniz gibi ayrıldığı esnada, Rike son kalan yulaf çuvalını koca el arabasına yüklemiş, Makin ise içi temizlenmiş ama derisi yüzülmemiş dört yaban tavşanını heybesine bağlamakla uğraşıyordu. İçime bir fenalık geldiğinden Brath'a yaslanmışım. Yaz mevsimi yüzünü göstermeye karar vermişti ve solgun gökyüzünden vuran güneş yakıyordu. Suratım feci ağrıyordu, ateşim çıkmaya başlamıştı.

“Dikenlikler Prensi!” İhtiyar herif üstüme doğru gelirken öyle yüksek sesle bağırdı ki tüm yüzler bize çevrildi.

“İlla bir şey diyeceksen *kral* de bari,” diye mırıldandım. “Ayrıca haritada *Dikenlikler* diye bir yer varsa herhalde ben görmedim.”

Yarım metre ötemde durup sırtını dikleştirdi. Herif bir deri bir kemikti, erik kurusu gibi pörsümüştü, tepesi kelleşmiş kafasının iki yanından beyaz saçları uçuşuyordu. Gözleri süt beyazıydı ama kataraktlardaki gibi değildi ve nedense inci gibi rengârenk hareler taşıyordu. “Dikenlikler Prensi!” Bu kez daha yüksek sesle. Millet toplanmaya başladı.

“Git başımdan.” Sakin sesimi kullandım, laf dinlemenizi tavsiye eden sesimi.

“Yaldızlı Geçit Temren Prensi için açılacak.” Etrafımız elektrikleşmiş gibi cazırdadı, adamın şakaklarındaki beyaz saçlar dikeldi. “Sen yalnızca...”

Kılıcı hızlı çekmek bir sanattır. Kın kayışının çözölü halde olması gerekir ki benimkini hiç bağlamam. Böylece balçağı alttan hafif bir ittirmeyle kılıcın tamamını kınından diklemesine kurtarabilir ve kelimenin tam anlamıyla bir metre kadar havaya fırlatabilirsiniz. İyi bir zamanlama ve vücudunun çevik bir hamlesiyle kabzasını daha havadayken kapabilir, düşme hızından kazandığınız o ivmeyle de yanınızda kim duruyorsa kılıcı ona saplayabilirsiniz.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Adamın gözleri hâlâ parlak beyazdı ama kehanette bulunmayı bırakmıştı. Göğsüne saplanmış kılıcı yana doğru kayarak çektim. Kıpırmızı yaraya başını eğip baktı ama tuhaftır, devrilmedi.

Biraz bekledim, biraz daha. Kalabalık sessizliğini koruyordu. İhtiyar ise ayakta durmayı sürdürüyor, karnına oluk gibi akan kanı inceliyordu.

“Hey,” dedim.

Bunun üzerine başını kaldırıp baktı, bunun da faydası oldu çünkü çenesi mani oluyordu. Kellesini tek hamlede uçurdum. Böbürlenmek için söylemiyorum ama bir insanın kafasını tek darbeye gövdesinden ayırmak kolay değildir. Kurbanın boynu bir oduna dayalı olduğu halde infazı baltasıyla ancak üç darbeye halledebilen usta cellatlar gördüm.

Kâhin, kellesi ayağının dibine düştükten sonra gayet zarif biçimde yığıldı. Yalnız o inci gözleriyle hâlâ bana bakıyordu. Bunda sihir yok, izin verirsiniz kopmuş bir kelle bir dakika kadar sizi seyredebilir ancak gördüğü son şey olmanızın size uğursuzluk getireceği söylenir.

Kelleyi püskül saçlarından tutup göz hizama kaldırdım. “Cidden mi? Bana ne olduğumu, ileriki yıllarda ne yapamayacağımı söyleyebiliyorsun ama kendi akıbetini göremedin mi?” Sesimi kalabalık duysun diye yükselttim. “Bu sahtekâr yıllardır sizin ve sizin gibilerin sefaletinden besleniyor.”

Ve sakın bir sesle ekledim, kâhine ve kâhinin gözlerinden beni seyreden her kimse ona hitaben, ben doğmadan önceki yıllarda bu anı gören herkese hitaben. “Kaderimi kendim çizerim. Ölmüş olmanız sizi haklı çıkarmaz. Herkes ölür.”

Dudaklar gülümsedi. Kıpırdandı. “Ölü Kral,” dedi, hiç ses çıkarmadan, kafasını tuttuğum yerde tenim gıdıklandı. Sanki avucumda bir örümcek kımıldanmıştı.

Kelleyi yere attığım gibi kalabalığa doğru tekmeledim. Lafın gelişi “tekmeledim” diyorum, gerçekte bir kelleyi tekmelemek kötü bir fikirdir. Bunu yıllar önce öğrenmiştim, iki kırık ayak parmağına mal olan bir dersti benim için. Tüm yapmanız gereken kelleyi öteye fırlatır gibi ayağınızın kenarıyla itelemektir. Zaten kendiliğinden yuvarlanacağı için fazla güç sarf etmeniz gerekmez. Malum, kesik kafanın sahibi herhangi bir darbeye karşı koyacak güçten, onu savuşturacak beceriden ve iradedden yoksundur ne de olsa. Zaman zaman birisinin kafasını tekmediğiniz durumlarda, sağlam bedenleriyle önünüzden kaçmaya çalıştıkları için darbenin etkisi nispeten azalır. Oysa kesik bir kelle, sizi seyretse bile, ceset ağırlığındadır.

Kesik kelleye dair tespitlerim burada noktalanıyor. Konuya dair birçok insandan daha bilgili olduğumu kabul etsem de benden çok daha bilgili Mayaları yabana atmayalım. Ama orası apayrı bir konu tabii.

Makin kayışları bağlamayı bitirip yanıma geldi. “Bu yaptığın galiba biraz fazla acımasızdı,” dedi. “Yeri geldikçe belirtmemi istemiştin.”

“Siktir git,” dedim.

Biraderlere el ettim. “Gidelim.”

Kuzeye giderken izlediğimiz yolu neredeyse yüz mil boyunca geri takip ederek Parquat ve Bavar dükalıklarına indik. Kalma planları olmadığı müddetçe oralarda çoğu seyyah hoş karşılanırdı, hatta

atlarımızdan inmediğimiz sürece bizimki gibi bir gürüha bile müsamaha gösterilirdi.

Hanver kasabası bizi bayraklarla karşıladı. Kuzeye seyahat ederken dikkatimi çeken saz kulübeli, huzurlu diğer yerleşimler gibi Hanver de el değmemiş ve kirlenmemişti. Kırsalın ortasında savaşın uğramadığı küçük bereketli tarlalara bölünmüş bir çiftlik beldesiydi.

“Galiba dinî bayram günü.” Kent iyice görmek için üzengilerinin üzerinde ayağa kalktı. Tüm hainliğine ve gaddar bir piç kurusu olmasına rağmen Kent’in dini bütün bir yanı vardı, iyi anlamıyla dindardı, nispeten iyi anlamda diyelim.

“Pöh.” Rike daha gürültülü bayramlar severdi, daha çılgın, çoğunlukla da bir ayaklanmayla bitenlerini.

“Koro vardır o zaman,” dedi Sim, tam bir müzik âşığıydı.

Renar kralı olmama bir baş selamından fazla tepki vermeyen ve neticede paspal köylülerden başka bir şey olmayan bu insanların bakışları altında, biraderler beni Hanver’e soktu. Ana cadde boyunca kalabalığı yararak at sırtında ilerledik. Yöre sakinleri ovalanıp temizlenmiş suratları, sahip oldukları en iyi paçavralarıyla sokaktaydı. Bazılarının elinde kış boyunca tatlı kalan elma şekerleri olan çocuklar kurdeleli sopalarını sallayarak dolaşıyorlardı. Biraderlerin her biri ayrı yöne gitti. Sim kilisenin, Huysuzbodur nalbantın yolunu tuttu. Rike ise durduğu ilk hanın önünde dizginlerini bir yamağın eline tutuşturdu. Çıngar daha seçici davranıp ikinci hanı seçerken, Kent de Hellax’ın ön sağ bacağını bir uzmana baktırmak üzere ahıra doğru seğırtti.

“Görünüşe göre korodan daha fazlası olacak.” Makin başıyla meydanın ilerisini işaret etti. Hâlâ öz suyu sızan taze kerestelerle ahşap bir platform kurulmuştu. Geniş bir sahneydi, hafif esintide üç tane ilmeğin sallandığı bir darağacı sehпасı.

Atlarımızı umumi bir direğe bağladık. Makin bakıcı çocuğa bir çift metelik fırlattı.

“Kilise infazı,” dedi Makin. Platformun bir ucunda beyaz bayrak dalgalanıyordu, üzerinde kutsal haç ve kadeh resmi vardı.

“Hımmm.” Servi Hisar'dayken bu kilise mevzuları beni çok az heyecanlandırırdı. Yollara düşen kilise Roma'nın zehrini tüm hızıyla yayıyordu. Babamın yatıştırıcı nüfuzunu belki de ilk kez saygıyla karşıladığım zamanlardı bu.

Güneşin altında diğerleriyle birlikte dikilerek bir seyyar satıcıdan kaptığımız kızarmış koyun şişlerini kemirdik. Biracı çocuğun teki bize kalaylı maşrapada arak sattı, şaraptan daha sert, koyu renkli ve acı bir yöresel içkiydi. Kafamıza dikene dek bekledi, maşrapalarını geri alınca da yoluna gitti. Kilise için hiç vaktim olmayabilir ama iyi bir infaz merasimini neden kaçırayım? Yıllar önce Birader Merron'u asmalarını seyrederken Çıngar demişti, “İyi bir idamın iyi bir gerekçeye ihtiyacı yoktur.” Gayet yerinde bir laf.

Önce ilahiye işittik, muhtemelen hadım edilmemiş dört koro oğlanı söylüyordu. Hanver gibi kerpiç kasabalarda öyle şeyler yapılmaz. Bir sırığın üzerinde havaya kaldırılmış gümüş haç haricinde görünürde hiçbir şey yoktu, sonra kalabalık kenara çekilerek yol açtı ve beyaz cübbeleri, çağılayan sesleriyle oğlanlar belirdi. En arkada Sim'i gördüm, Latince bilmediği halde sırf kulak aşinalığıyla ilahiye eşlik ediyordu.

Sonra rahipler belirdi. Göğüslerinde kutsal morla, buhurdanlıklarını sallayarak gelen iki kara karga. Nemrut surathlardı, kardeş gibi birbirinin tıpatıp aynısı. Makin'den yaşlı değildiler. Peşinden, bir el arabasının içine ellerinden ve ayaklarından bağlanmış halde, bir anne ile iki kızı getirildi. Kızlar on on iki yaşlarında vardı, kestirmek güçtü. Dehşetten bembeyaz kesilmişlerdi. Kıdemli rahip ellerini kaldırıncı siyah cüppesinin altındaki mor ipekten mücevher işlemeli gömleği göründü. Yakışıklı sayılabilecek haşın bakışlı bir adamdı. Yandan ayırdığı kırçıl saçı ona bir ağırbaşlılık katıyordu.

“Düzgün bir biraya ihtiyacım var.” Makin tükürdü. “Şu arak ağzımın tadını bozdu.”

İyi bir idamın iyi bir gerekçeye ihtiyacı olmayabilir ama bana göre kilisenin yapacağı hiçbir infaza iyi denemez. Söylediği yalanlardan ötürü olduğu kadar acizliği yüzünden de Peder Gomst'u hayatım boyunca hakir görmüştüm. O dikenli ve yağmurlu gecede yalanları karanlık bir odaya şimşek çakmışçasına açık seçik ortaya çıkmıştı. Zamanla elbet su yüzüne çıkacaktı zaten. Doğrusu, Gomst'un cılız iyimserlik kisvesinde ve sevgi muhabbetinde Roma doktrinine dair çok az şey vardı. Peder hisarına papanın el sürmesine izin vermezdi.

Kadın ve kızları platforma yaka paça çıkarılırken kalabalığın arasından yuhalayanlar olsa da çoğunluğu sessizliğini koruyordu. Suratlar asık ve keyifsizdi.

"Roma Kilisesi'nin daha önceki kiliseyle ortak yanı ne, Mimarlar'ın zamanındaki papaların inancıyla, Mimarlar'dan asırlar öncekilerin inancıyla arasında benzerlikler var mı, biliyor musun?" dedim.

Makin başını iki yana salladı. "Hayır."

"Hiç kimse bilmiyor," dedim. "Mahzenlerde bulunan ve Bin Güneş'ten sağlam kurtulan tüm İncilleri, tüm öğreti kitaplarını ve tüm Vatikan kayıtlarını Papa Anticus almış. Hepsini. Hepsini yakmış olabilir. Harfiyen uyguluyor da olabilir Âlimler bilmemen gerektiği haricinde hiçbir şey söylemiyorlar."

Platformun üstündeki rahip kalabalığın önünde mekik dokuyarak günahkârlık ve cadılıkla ilgili feryat etmeye başlamıştı. Sıçrattığı tükürükler güneş ışığında parlayarak en yakındaki köylülerin kafalarına doğru kavis çiziyordu.

"İlahiyatçılığı sana hiç konduramadım, Jorg," Makin sırtını döndü. "Bira almaya geliyor musun?"

Cellatların ilk kızı karga tulumba sehpaye çıkarmalarını seyrettim. Sadece asmakla yetinilmeyecekti anlaşılan, önce biraz kesip biçeceklerdi galiba. Kız ufak tefek oluşuna rağmen iyi direniyordu; adamın zorlandığını kollarından anlayabiliyordunuz.

“Kan görmek için vakit çok mu erken, Sir Makin?” Ona takı-
lıyordum ama alaycılığım içimde öyle bir şeye dokundu ki kendi
ağzımda da acı bir tat bıraktı.

Makin homurdandı. “İstersen yufka yürekli de ama bunu mi-
dem kaldırmaz. Çocukların ölümünü seyrede mem.”

Makin’in midesinin bunu hiçbir zaman kaldırdığını sanmıyo-
rum, ne çocukların ölümünü, ne de yetişkinlerinkini. Buna karşın,
beni savunmayı kendine görev edindiği yıllardan beri biraderliğin
karanlığıyla sürüklenmekten kendini alıkoyamamıştı.

“Ama bunlar cadı.” Tam benlik bir sataşma daha. Muhtemelen
cadıydılar nitekim. Geçen yıllar zarfında envaiçeşit cadıyla, çağı-
mızın çatlaklarından bir yolunu bulup falanca kişinin bünyesinde
dünyaya sızmış türlü büyüyle karşılaşmıştım. Şu rahip benim ölü-
lerle konuştuğumu bilse, içlerinde kötülük akan kapkara damar-
ların göğsümü kapladığını bir görse, eminim beni de darağacına
çıkardı, o kadar taşaklıysa tabii. Belki cadılık yapmışlardı, belki
de dikbaşlılık yapmışlar veya bir şeyler icat etmişlerdi. Roma icat-
çılıktan nefret ettiği kadar başka hiçbir şeyden nefret etmezdi. Bir
rahip sırf bedavadan muska yaptığınız, çeliği sağlamlaştıran bir
hile bulduğunuz veya Mimarlar’ın simya sırlarını keşfettiğiniz için
yakılmanızı buyurabilirdi, hatta öldürene dek işkence etmesi için
bir uzman tutarlardı.

Makin tekrar tükürdü, başını iki yana sallayıp uzaklaştı. Resmen
bana tavır koydu. Kahrolası kralına! Öfkeye kapılmadım, kolaya
kaçmak olurdu, buna sığınabilirdim ama beni asıl kızdıran Makin
değildi.

Bırakalım insanlar Tanrı’ya dua etsin, umurumda değil. Dua-
lardan iyilik de gelebilir, iyilik önemseydiğiniz bir şeyse tabii. Lüzum
görenler kiliseye kapansın, ağlayıp sızlansın içinde. Ama Roma?
Roma bize karşı kullanılan bir silahtır. Aç insanlara ikram edilen
tatlandırılmış bir zehirdir.

Platformda onu bağlıyorlarken kız çığlık çığlıyordu. Elinde metal
dişli, pırıl pırıl ve güzel bir asayla bir adam yaklaştı.

“Piskopos asası bu, değil mi?” Kent’i yanımda buldum, eli her nasılsa iznim olmadan kılıcı çekmeye yeltenen elimdeydi. Kent’in sayesinde kılıcım kınında kaldı.

“Murillo,” diye tasdikledim. Yanımda Piskopos Murillo’nun adını anmaya cüret edebilecek çok az insan vardı. Çivi meselesine hâlâ pişmanım. Kafasına yavaşıca çakmıştım ama yine de aceleye gelmiş ve kurtuluşuna sebep olmuştu.

“Kara bir gün,” dedi Kent, şu anı mı yoksa geçmişteki olayı mı kastettiğini çözemedim. Dini bütün ya da değil, papanın yeğenine ettiklerimden dolayı Kent beni bir kez olsun paylamamıştı.

Başımla onayladım. Murillo’ya kıyasla Roma Kilisesi’nden nefret etmek için daha iyi gerekçelerim olsa da piskopos baskın çıkmıştı. “Hellax ne âlemde?” diye sordum.

“İyileşecek. Bacağına lapa sardılar,” dedi Kent.

Ona sadece asayı gösterdikleri halde kız deliler gibi uluyordu.

“Üstüne binilir, değil mi?” diye sordum.

Kent terslenerek baktı. “Jorg!”

Zıtlıklardan oluşuruz, hepimiz. Birbirini destekleyen tuğlalar misali bir kemer kurarak bize güç veren bu zıt kuvvetlerdir. Bana tüm parçalarıyla hizaya girmiş bir insan gösterin, size çılgınlığı göstereyim. İki yanında deliliğin olduğu dar bir yolda yürüyoruz. Onu dengeleyecek zıtlıklar olmadan insan çabucak yoldan çıkar.

“Biraz daha yakından bakalım.” Kalabalığı yarararak ilerledim. Çoğu çekilip yol verdi, bazılarının canını yakmak zorunda kaldım. Kent hemen peşimdeydi.

Makin gitmişti çünkü zıtlıkları ödün vermesine yol açmıştı. Benimkiler o kadar hassas değil. Beni o platforma çıkaranın nefret olduğunu söyleyebilirim. Roma’ya olan nefretim, onun cehalet öğretisine, en kıdemli din adamlarının yozluğuna, belki de benimsemediğim bir fikre duyduğum nefret. Biraderlerime sorsanız kararında aksiliğim kadar kızmanın da payı olduğunu söyleyeceklerdir. Mahkûmları bağlar dışında zapt eden tek şey rahipten ve gözünü

öç bürümüş kalabalıktan duydukları korkuydu ki ben de buna kızgındım. Renar tahtında üç ay oturmamın eylemlerimde kesinlikle payı yok. Tacı kafama koyduklarında teknik olarak kralığımdaki halkın sorumluluğunu kabullendim ama tacın ağırlığı sorumluluğun verdiği ağırlıktan fazla gelince tacı bile çok çok geçmeden fırlatıp atmıştım.

Sahneye çıkarken hiç kimse beni durdurmaya kalkışmadı. Birkaç kişinin el atarak yardımcı olduğuna bile yemin edebilirim. Tam ilk darbeyi indirmek üzere kaldırmışken sopayı cellatın elinden kapı-verdim. Küçük, keskin burgulu çıkıntılarıyla sağlam bir demirdi. Çıplak halde direğe bağlı duran kız sopaya dünyadaki yegâne şeymiş gibi bakıyordu. Bir köylüye kıyasla temiz paktı. Belki de işkence izleri kirden kaybolmasın diye rahipler tarafından yıkanmıştı.

Kanlı bir katliam da bir seçenektir. Kılıcımın kabzasındaki parmaklarım gıdıklanıyordu. Sahnedeki herkesi ter bile dökmeden gebertebileceğime gayet emindim. Hanver tam bir nesildir savaş görmemişti. Bunu değiştirmeye çoktan hazırdım. Yine de sağduyuyu seçtim, en azından kendi anlayışına göre sağduyuyu. Üç adımda kır saçlı rahibin dibinde bittim. Dişli asa bir elinde fır dönüyordu.

“Ben Renar Kralı Jorg. Senin öldürdüğün cadılardan daha fazla rahip öldürmüşlüğüm vardır. Şimdi bu üçünü sırf beni memnun etmek adına serbest bırakmanı buyuruyorum.” Kalabalığın duyabileceği kadar yüksek sesle ve anlaşılır konuşmuştum. Sus pus kesildiler, öyle sessizdi ki dalgalanan bayrağı işitebiliyordum. “Ağzından çıkacak ilk kelimeler *başüstüne majesteleri* olacak, rahip, yoksa bu sopayı yemek niyetine yersin.”

Rahip biraz duraksadıktan sonra, “Başüstüne majesteleri,” dedi. Otoriteme inandığından kuşkuluydum ama ne yiyeceğiyle ilgili ön-görülerime bal gibi inanmıştı.

Köylülerin arasında silahlı adamlar belirdi, çok kalabalık değillerdi gerçi. Buraların asayişini sağlamaları için birileri tarafından görevlendirilmiş miğferli, kapitone yelekli hödükler. Onlarla göz göze geldim, at yalağının yanındaki üçüne bir baş hareketiyle mey-

dan okudum. Omuz silkip başlarını çevirdiler. Memnun olduğumu söyleyemem. Makin o üçünün biraz ilerisinde dikiliyordu, verdiği ödün onu en yakındaki birahaneden öteye götürmemiştir sonuçta.

“Sıkıysa olmaz de!” Kılıcım kınından öyle hızlı sıyrıldı ki neredeyse cınladı.

Yaşadıkları bir anlık şaşkınlığın ardından kan açlığı kalabalığın yüzünden okunuyordu. O açlığı ben de paylaşıyordum. Bulaşıcı bir esneme, burnu gıdıklayan bir hapsirik misali. Bekledim, ayaklanmalarını canı gönülden istiyordum, bir öfke dalgasıyla akın etmelerini.

“Sıkıysa olmaz deyin!” Ama sessizce duruyorlardı.

Kılıcımın keskin bıçağına ipler hiç direnmedi. “Toz olun,” dedim kızlara ve analarına, sanki bu onların hatasıymış gibi kızgınca. Anne, kızlarını peşinden çekerek total adımlarla uzaklaştı. Makin inmelerine yardım etti.

Sonradan merak ettim, acaba hortlağımı kovmaya yeter mi bu diye, gerekçesi ne olursa olsun hayırlı bir iş yaptıysam şayet, şu ölü bebeği rüyalarımın uzak tutar mı diye. Ne var ki karanlığın çökmesiyle birlikte o da geri geldi.

Hanver’de bir tam gün kaldık ve pırıl pırıl bir sabah vakti de ayrıldık, heybelerimiz dolu, gökyüzünde hâlâ bayraklar dalgalanırlar. Savaşın değmediği yerler ne de güzeldir. Gel gör ki bu halleri uzun sürmez.

Dört yıl önce

Canavarlarımı –Yecüc ile Gorgoth'u– kuzeyde bıraktım, iblislerimi ise her zamanki gibi yanımda taşıdım güneye.

Güneye yolculuğumuzda hızlı yol katettik. Kuzeye giderken son derece kaçındığım şu çürük çarık mavnaların biriyle Rhyme'ı geçtik. Bence ilginç bir deneyimdi, içinden veya üzerinden geçtiklerimin aksine ilk *su yolculuğumdu*. Atlar onları bir araya topladığımız güverte ağlında gergindi. Burma halatların çekilip mavnanın vira edilmesi birkaç dakikayı buldu. Ben de o esnada pruvadan eğilip ışıltılı nehri seyrettim. Terden sıırıslıklam bir insan azmanı olan kaptana ve emrindeki üç adama hayret ettim. Hayatlarını birkaç saat içinde onları denize sürükleyebilecek geniş bir nehirden kazanıyorlardı. Teknelerini milim milim sürüp ayda yüzlerce mil katediyorlar ve yola çıktıkları noktadan en fazla bir haykırış mesafesi uzağa gidiyorlardı.

“Bana tekrar hatırlatsana,” dedi Makin, kıydan açıldığımızda. “En azından senin krallar gibi yaşayacağın Hortlak'a geri dönmek varken, hiç tanışmadığın akrabalarını göreceksin diye niçin dünyanın yarısını katediyoruz?”

“Bazılarıyla tanıştım. Yaşadıkları yerlere gitmedim sadece.”

“Şimdi gitmemizin gerekçesi ne peki? Sarpdiyarlar'ı Coddin senin yerine yönetsin diye mi ele geçirdin?” diye sordu Makin.

“Ailem vekilharçlara daima büyük saygı duymuştur,” dedim. Makin bunun üzerine gülümsedi.

“Ama dostlara ihtiyacımız olduğu için gidiyoruz. Her falcı ve karnını destekleri köpekleri, imparatorluk tahtına Temren Prensi’nin geçeceğini söylüyor. Bunun azıcık doğruluk payı varsa, çok geçmeden Renar Sarpdiyarları’na akın edecek demektir. Onu tanıdığım için şu kadarını söyleyebilirim, durdurmakta epey zorlanacağız. Efsanevi canayakınlığıma rağmen, ihtiyaç anında yardım etmeye hazır birini bulmak için bugünlerde dünyanın yarısını katetmem gerekiyor,” dedim.

Tüm söylediklerim yeterince doğrudu ancak imparatorluk oyununda herhangi bir hamleden ibaret olması bir yana, beni gebertmeye can atmayan bir aile ferdi bulmayı sahiden istiyordum. Kan çekermiş derler, ne var ki babamdan aldığım kan bağı zayıf. Yaşlandıkça, beni ben yapan yanlarımı araştırmaya başladıkça anne tarafımı görme ihtiyacına kapıldım, sırf o kadar da kötü biri olmadığımı dair kendimi ikna etmek için.

Matteracks’ı hem ebat olarak hem de rakamsal bakımdan gölgede bırakan Aups Sıradağları’nın dibinden geçtik. Ardı arkası kesilmeyen beyaz doruklar ulusları katederek doğudan batıya doğru sıra sıra uzanıyordu, muhteşem Roma duvarıydı bu. Sübyan Sim büyülenmişti, ağzı bir karış açık bakmaktan az kalsın kısırağından düşecekti.

“İnsan bunlara hayatta tırmanamaz,” dedi.

“Hannibal filleriyle aştı onları,” diye açıkladım.

Bir an kaşları çatılır gibi olduysa da geçti. “Ha, şu filler,” dedi.

O ana dek onun filin ne olduğuna dair en küçük fikri dahi bulunmayabileceği aklıma gelmemişti. Doktor Kazıkkök’ün sirkinde bile fil yoktu. Sim muhtemelen Hannibal’ın adamlarıyla maymun gibi tırmandıklarını sandı.

Haftalarca küçük çaplı krallıkların kanunsuz hudutlarında, az arşınlanmış yollarında at sürdük. Yedi, birlikte seyahat etmek için

tehlikeli bir rakamdır. Fark edilmeyecek kadar az sayıda değilsinizdir. Güvenliğinizi sağlama alacak kadar da kalabalık değilsinizdir. Yine de belalı görünüyorduk. Belki eskisi kadar belalı da değildik ama bizi pusuda gözetleyen haydutları caydırmaya yetiyordu. Çulsuz görünmenin de faydası oluyor. Atlarımız, silahlarımız, zırhımız vardı, orası tamam ama hiçbir zengin bir ganimet vadetmiyordu, hele ki Rike ve Makin’le kapışmaya hiç değmezdi.

Aups’un etekleri, Tötonya’nın sınırlarına sarp kayalık sırtların böldüğü uzun ve çorak vadiler halinde uzanıyordu. Çok uzun zaman önce buralarda kötü şeyler yaşanmıştı. Tecrit olayı adıyla anılıyordu ve bu kıraç topraklarda artık çok az şey yeşeriyordu. O ıssız vadilerin ortasında, en yakın yerleşim biriminden en az bir haftalık uzaklıktayken, dünyada yapayalnız kalmış bir evi geçtik. Karla kaplı kuzeyde, donmuş denizin ötesinde, insanı ikiye kesebilecek rüzgâra rağmen buz evlerin içinde kürklerine bürünerek barınan insanların olduğunu okumuştum. Oysa bu taş kulübe, ücra kayaların arasındaki cüce gövdesiyle, kara gözleri andıran boş pencereleriyle, daha beter görünüyordu. Önünden geçerken bir kadın, peşinde dizilen üç çocuğuyla birlikte dışarı çıkıp bizi seyretti. Tek kelime edilmedi. Sadece rüzgârın fısıldadığı o kurak vadiye, ne bir karga öter ne de toygarlar şakırken, laf etmek günah gibi geliyordu, sanki sözcükler uykuda kalması daha hayırlı olan bir şeyi uyandıracaktı.

Kadın bizi ölü bir çocuğun yüzü kadar bembeyaz, fazla pürüzsüz bir suratla seyretti. Ayaklarının dibine çömelene çocuklar gri paçavralar içindeydi.

Kuzeye at sürdüğümüzde baharı geride bırakmıştık. Şimdiyse sanki yaza doğru dörtlüye gidiyorduk. Balçık kuruyarak yerini killi toprağa bıraktı, tomurcukların buzu eridi, sinekler ortaya çıktı. Rike’in kızarması da yaz alametiydi, kiri pası bile saklayamıyordu kızarıklığını, güneş yanığı ise öfkesine hiç iyi gelmiyordu.

Sıra dağları ve amansız eteklerini terk edip yabani fundalıklar arasından yolumuzu bularak güneyin muhteşem ormanlarına girdik.

Tam iyileşmemiş olsa da artık yaraları akmayan suratımın daha az ağrıdığı sıcak bir günün sonunda kılıcımı çektim. Bir orman açıklığının kenarında kamp kurmuştuk. Çingar bize bir geyik yakalamıştı ve etin kalça kısmı ateşin üzerinde cızırdayarak dönüyordu.

“Kolla kendini, Trentli Sir Makin!”

“O şeyin nasıl kullanıldığını unutmadığından eminsen tabii.” Sırıtarak kılıcımı çekti. “Emrin olur.”

Bir süre dalaştık, savuşturma ve aldatmaca hamleleriyle uzuvlarımızı esnetip idman yaptık. Makin hiç uyarmadan hızlanınca kılıcının ucu beni teğet geçti.

“Bir ders daha ister misin?” diye sordu, hâlâ sıırıtyordu ama bu kez haşındı sıırıtmaması.

Kendimi kılıç tutan kolumun kılavuzluğuna bırakarak hücum ve geri çekilme hamleleriyle dövüşün gidişatını seyrettim, her ani darbenin ayrıntısına takılmadım. Makin’in arkasında güneşin altın huzmeleri arp telleri gibi orman örtüsünün arasından sızıyor, yapraklar hışırdıyor, gökte kuşlar ötüyordu ama ben kılıcın nağmesine kapılmışıtm. Kılıçlarımızın temposu arttı, çeliğe çarpan çeliğin tiz şakırtısı, hırıltılı soluklarımız da öyle, daha da hızlandı. Suratımdaki yanma hissi tekrar alevlenmiş gibiydi. Eski acı nüksetti, asit gibi yaktı, şimşek gibi çaktı, sanki Yecüc’ün parçaları iliklerime işlemişti de hâlâ tutuşuyordu. Daha da hızlandım. Makin’in sıırıtmamasının solduğunu gördüm, alnından ter akıyordu. Daha da hızlandım. Gözlerine bir ışık çakmasının aksi vurdu. Daha da hızlandım. Bir anlık çaresizlikle bağırdı sonra: “Yeter!” Kılıcı parmaklarından uçup gitti. “Jesu!” diye haykırdı, elini silkeleyerek. “Hiç kimse böyle dövüşmez.”

Biraderler ellerindeki muhtelif işlerini bırakmışlardı ve şaşkın gözlerle seyreliyorlardı.

Omuz silktim. “Belki de o kadar kötü bir öğretmen değilsindir?”

Kollarım titriyordu. Kılıcımı kabzasına sokabilmek için ucunu boştaki elimle tutmak zorunda kaldım. “Ah!” İlk başta bir tarafımı

kestiğimi zannetim ve parmak uçlarımı ağzıma götürdüm. Ama kan yoktu, kızgın metalin dağladığı yerler su toplamıştı.

Sıradağların kıvrımını takip ederek art arda birçok nehir kıyısından geçtik. Haritalarda isimleri vardı, bazen de haritalara güvenmeyen yöre sakinleri tarafından başka isimler verilmişti. Nehrin yukarı-sındakiler nehri başka isimle, daha aşağısındakiler farklı isimle anıyorlardı. Gitmek istediğim yere beni götürdüğü müddetçe pek umurumda değildi. Gerçi son zamanlarda her dönemeçte bir engelle karşılaşılırdık. Gözetleme kuleleri, devriyeler, seller, salgın söylentileri, bize habire yol değiştiriyor, sanki bizi belli patikalara sokarak güneye yönlendiriyordu. Kapıldığım his hoşuma gitmiyordu ama Makin'in dediği gibi, alt tarafı bir histi.

“Sıçtık!” Brath'ın eyerinden atlayarak yıkık köprüye yaklaştım. Kavisli taş gövdesi kısmen de olsa hâlâ yerindeydi, ancak köpüklü suların üzerine doğru bel yaptıktan birkaç metre sonra kırık bir diş misali sona eriyordu. Köprüden kopan koca taş parçalarını hemen aşağıdaki nehir yüzeyinde seçebiliyordum, sular dalgalar halinde üzerlerinden aşıyordu. Hasar yeni görünüyordu.

“Biraz doğuya kayacağız demek ki. Dünyanın sonu değil ya,” dedi Makin.

Hepimizin içinde yol bulma yeteneği en iyi olan Makin'di. Ben haritalara bağlıyım, Gözlerimi yumdum mu harita rulosundaki her ayrıntıyı gözümde canlandırabilirim, oysa Makin, şu vadi mi bu bayır mı dediğiniz noktada yaptığı akıllıca seçimleriyle haritaya gerek bırakmayan bir içgüdüye sahipti.

Homurdandım. Köprünün yanında çömelince burnuma bir koku gelmişti; hızla akan suyun ferahlatıcı, madenî kokusunun altında hafif de olsa çürük bir şeyin kokusu. “Doğuya öyleyse,” dedim. Böylece doğru istikametinde giden yola saptık. Yemyeşil ağaçların arasından

geçen, söğütlerin çadır yaptığı, çalılarla kaplı, koyu yeşil, ince bir yoldu. At sırtında ilerlerken çizmelerime dikenler sürtünüyordu.

Bir patika pek tercih edilmiyorsa, fazla ayak basılmamış bir yolsa genellikle iyi bir sebebi vardır. Yola musallat olmuş tehlikeler değilse sebebi, mutlaka yolun kendisinde bir yamukluk vardır. Bazen ikisi birden geçerlidir. Cantanlona'da zaten seyrek olan medeniyet emaresi iyice zayıflar, hatta öyle zayıflar ki sizi ilk fırsatta yutabilir.

"Bunun içinden mi geçeceğiz?" Kızıl Kent üzengilerin üzerinde ayağa kalktı ve önümüzde sonsuz yeşilimtirak bir kahverengilik halinde uzanan sazla kaplı bataklığa kaşlarını çattı.

"Leş kokuyor." Makin sanki yeterince leş kokuya maruz kalmamış gibi burnunu çekti.

Rike tükürdü, sivrisineklere habire şaplak indiriyordu. Sanki tadının ne kadar kötü olduğunu tahmin edemiyorlarmış gibi onları kendine çekiyordu.

Cantanlona Dükalığı, eskiden iki muazzam krallığı birbirinden ayıran bir sınırdıydı. İmparatorluğu kurarken Philip'in ilk işi bu ikisini birleştirmek olmuştu. Rivayete göre, Philip'in annesi onu o sınırda, yani Avinron'da doğurmuştu, çift memleketli olduğu için de Philip iki bölge üzerinde hak iddia etmişti. O zamanlar yaşamaya elverişli olsa gerek çünkü şimdi Avrinron'dan geriye kokuşmuş bir bataklıktan başka bir şey kalmamıştı. Onu da cuk oturan ismiyle "Balçık" diye anılan bir ırmak besliyordu.

Yolumuz bataklıktan geçiyordu. Brath'ı dizginlerinden tutup yaya olarak öne düştüm. Biraderlerle beraber Ken Bataklıkları'nda epey vakit geçirdiğimizden, yumuşak zemini önceden sezen bir his geliştirmiştik. Bitki örtüsü her şeyi söyler. Gözün keten otlarında olacak, kulağın derin balçığın gurultusunda. Kararmış bataklık zemini insanı taşır ama at batır. Sazlar temiz suda biter, farekulağı ise çamurlu suda. Kamışların olduğu yerde su derindir ama çamur zemini sağlamdır. Keskin gözlere, temkinli adımlara ihtiyacınız

vardır. Cantanlona'nın sıcak bataklıklarının Ancrath sınırındaki soğuk bataklıklardan çok da farklı olmayacağını umuyorduk.

Makin pis koku konusunda haklıydı. Yaz sıcaklığında kesif bir hal almıştı. Her yeri saran, çürük kokusundan kaçışımız yoktu, leş kokusundan da beterdi.

O gün ağır ilerledik. Halbuki birbirinin tıpatıp aynısı yerlerden geçerek dünyanın yolunu katetmiştik. Dört bir yanımız birbirine benziyordu ve yolun sonu hiç yokmuş gibiydi.

Sabahı tam kadro görmeyi sağlama almak için bir kamp yeri belirledim. Sağlam toprak birikintilerinin bir dizi tümsek oluşturduğu otlak hem atlar hem de adamlar için yeterli alana sahipti. Gerçi bazılarımızın hoşuna gitmeyecek kadar dip dibe oturacaktık ama olsun.

Huysuzbodur yemek pişirmeye koyuldu. Yanında çıra ve kömür getirmeyi akıl etmişti neyse ki. Demir üçayağını kurdu ve yaktığı küçük ateşin üzerine bir tencere astı. Üzerine eğilerek içine tütsülenmiş geyik eti şeritleri ve bir tutam arpa attı. Yemeğin dumanı tütmeye başlayınca buharı bıyıklarında birikti ve yahninin içine geri aktı.

Gece olunca zifirî karanlık tüm yıldızları örterek fena çöktü. Gündüz ayak şapırtılarımız haricinde ıssız olan bataklık, hava kararınca canlanıverdi. Vıraklamalar, cırıltılar, vızıltılar, şapırtılar ve daha nice rahatsız edici sesler bir koro halinde günbatımından gündeğümüne dek kafamızı şişirdi. Köz ateşimiz etrafı bir şey görecektik kadar aydınlatmaya yetmese de bir nöbeti ben tuttum, malum saatim gelince gözlerimi yumarak oturdum, karanlığın sesine kulak verdim.

“Makin.” Bacağını kesmesin diye onu dikkatle tekmeledim. “Sıra sende.”

Homurdanarak oturduğunu işittim. Göğüs zırhını ve zırhlı eldivenlerini çıkarmamıştı. “Bir bok göremiyorum. Neyin nöbetini tutacağım?”

“Benim için tut,” dedim. Mekân bana öyle bir his veriyordu ki hep birlikte uyursak bir daha hiçbirimiz uyanamazdık sanki. “Burasının güvenli olduğunu düşünüyorsan hâlâ niye zırhınla oturuyorsun?”

Makin bir yanıt verene kadar çoktan rüyalara dalmıştım. Katherine’i gördüm rüyamda, kucağında ölü çocuğu ve suçlayan sözleriyle.

Sabah güneşiyle birlikte durgun göletlerden sis yükseldi. İlk başta keten otlarının üstünü yarım metre kadar örtüyordu ama harekete geçtiğimiz esnada sis göğüs hizamıza kadar yükselmişti. Sanki bataklığın o ana dek beceremediği şeyi yapıp bizi boğmaya hazırlanıyordu.

Bazı pis kokulara alışsınız. Kısa bir süre sonra koku var mı yok mu anlayamazsınız. Ne’var ki Cantalona Bataklığı’nın leş kokusu öyle değildi. Belli belirsiz bir esintiyle gelen kokusu kuvvetini bir gün bir gece sonra da koruyordu.

Sis beni aynı anda hem terletmeyi hem de ürpertmeyi başarıyordu. Ona sarmalanmış haldeyken biraderler göz ucuyla görebildiğim birer tayfa indirgenmişti. Nedense aklıma şu üçra kulübedeki kadın ile veletleri geldi, şu ölü suratlı kadın ve bacağına dibine sıçan gibi üşüşen çocukları. Yalnızlık insana neler yapıyor.

“Dağılmasını bekleyebiliriz,” dedi Kent.

Bir şapırtı koptu ve Rike sövdü. “Dizime kadar çamura battım lan.”

Kent iyi bir noktaya parmak basmıştı. Güneş yükseldikçe hava ısınacağından sisin dağılmamak gibi bir şansı olamazdı.

“Burada biraz daha kalmak mı istiyorsun?” diye sordum.

Kent cevap vermek yerine ağır adımlarla yürümeye başladı.

Güneş her neredeyse, beni azıcık ısıtmayı bile beceremiyordu. Sis âdeta içime işliyor, iliklerime kadar ürpertiyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu.

“Bir ev görüyorum.” Seslenen Sim’di.

“Nah görürsün!” dedi Makin. “Böyle bir cehennemde evin ne işi...”

İki ev vardı, sonra üç oldu. Kayrak damlı kütük evlerden oluşmuş koca bir köyün gölgesi üzerimize düşünce adımlarımız yavaşladı.

“Hasiktir!” Çingar tükürdü. Sanırım tükürmeyi o icat etmişti.

“Turbacılar olmasın?” diye önerdi Huysuzbodur.

Akla en yakın açıklama bu görünüyordu ancak ben turba bataklıkları daha soğuk iklimlerde olur diye biliyordum. Ayrıca köylüler turba yosunu toplamak için her gün evlerinden çıkıp bataklığa gelseler bile, evlerini bataklığın üzerine inşa etmezlerdi.

Solumuzdaki bir evin kapısı açıldı ve yedi elin hepsi silahlarına davrandı. Küçük bir çocuk koşarak dışarı fırladı, yalınayaktı, göremediğim bir şeyi kovalıyordu. Koşarak yanımızdan geçip sisin içinde kayboldu. Gerçek olduğuna dair beni ikna eden tek şey şıprıtılı ayak sesiydi, bir de kapısını açık bıraktığı evin karanlık eşiği.

Elimde kılıcımınla eşiğe yaklaştım. Bana bir mezar çukurunu anımsattı, içeriden yayılan ıslak küf kokusu da bu imgeyi iyice pekiştirdi.

“Jamie, şeyi unuttun...” Kılıcımın parıltısı kadının lafını kesti. Mimar çeliği sisin içinde bile parlıyordu. “Ay,” dedi.

“Madam.” Uyduruktan bir baş selamı verdim, kafamı bir kıl kadar eğmek istemiyordum.

“Kusura bakmayın,” dedi. “Misafir beklemiyordum da.” Yirmi beşten daha büyük göstermiyordu, sarışındı, biraz bakımsız ve çelimsiz olsa da sade ve duru bir güzelliği vardı.

Solumuzdaki evlerin arasından elli yaşlarında bir adam belirdi, ahşap bir fiçinin altında beli iki büklümdü. Omzundaki fiçiyi bir saman balyasının üzerine fırlatıp tek elini kaldırdı. “Hoş geldiniz!” dedi. Çenesindeki kırışmış kirli sakalı ovuşturup gözlerini sise kaydırıldı. “Amma da kötü havada geldiniz, genç beyim.”

“İçeri buyurmaz mısınız?” dedi kadın. “Ateşte yemeğim var. Sadece yulaf lapası ama hepimize yeter. Ana! Ana! Güzel tabakları çıkarsana.”

Makin’e göz attım. Omuz silkti. Kent ihtiyarı fal taşı gözlerle izliyordu, kuzey baltasını tutan elinin eklemleri bembeyazdı.

“Kusuruma bakmayın. Ben Ruth. Ruth Millson. Ne kabayım. Bu da Robert kardeş.” Kendi evine giren ihtiyarı eliyle işaret etti. “Ona *kardeş* diyoruz çünkü Gohan manastırında üç yıl geçirdi. Fakat o konularda pek iyi değildi.” Neşeyle gülümsedi. “İçeri buyrun!”

Hafızam beni gıdıkladı. Gohan. Memlekete yakın bir Gohan biliyordum.

“Misafirperverliğiniz dostumu da kapsıyor mu?” diye sordum, bir elimi uzatıp Makin’i göstererek.

Ruth sırtını dönüp eve yöneldi. “Çekinmeyin. Yemeğimiz herkese yetecek kadar bol. Şey, bir şekilde yeter yani, mideyi boş bırakmak çok günahtır!”

Onu takip ettim, Makin peşimdeydi. İkimiz de üst sövenin altından eğilerek geçtik. İçeride vıcık vıcık çamur görmeyi beklesem de mesken temiz ve kuruydu. Masada bir fener yanıyordu, bakırdı ve kıymetli bir aile yadigârıymış gibi iyice cilalanıp parlatılmıştı. Mekân loştu, rüzgârlıklar sanki akşam olmuş gibi sımsıkı örtülüydü. Makin kılıcını kınına soktu. Ben o kadar kibar değildim.

Etrafa göz gezdirdim. Bir şey eksikti. Ya da ben bir şey ıskalıyordum.

Rike dışarıda dikiliyordu, etrafında toplanan biraderlerin arasında izbandut gibiydi. Silahlarıyla falan gayet şapşal göründükleri için iki genç kız yanlarından geçerken gülüştü. Koltuğunun altına bir bohça sıkıştırmış yaşlı bir kadın topallayarak giderken Huysuzbodur’un hançerlerini görünce homurdandı.

“Ruth,” dedim.

“Otur! Otur!” diye çığırıldı kadın. “Cansız görünüyorsun. Şunun şurasında çocuksun. Koca delikanlısın ama çocuksun. Bir bakışta

anladım. Çocukların karnını doyurmak gerekir. Haksız mıyım ana?" Elini boynuna götürdü, bilinçsizce bir hareketti, gırtlaklarını okşadı. Soluk tenli, çok soluk. Güneşte Rike'tan beter yanardı. -

"Doğru dedin." Anne muhtemelen evin tek ilave odasının girişinden başını uzattı. Gri saçların çevrelediği sert ifadeli yüzünü zarif dudakları yumuşatıyordu. "Oğlanın adı neymiş bakayım?"

"Jorg," dedim. Unvanlarımı öne sürmeyi ne kadar sevsem de her şeyin bir yeri ve zamanı vardır.

"Makin," dedi Makin ama Ruth'un gözü sadece beni görüyordu, bu da tuhaftı çünkü yanmadan önce ne kadar yakışıklı olsam da Makin'in cazibesi herkesi çekerti.

"Evin efendisi var mıdır?" diye sordu Makin.

"Otursana!" dedi Ruth. Ben oturunca Makin de boş şöminenin yanındaki sallanan sandalyeyi çekip bana uydu. Kılıcımı masaya dayadım. Kadın göz ucuyla bile bakmadı.

Ruth iskemlemin arkasından bir yün yelek kaptı. "Şu Jamie'nin akıllı bir karış havada!"

"Bir kocan var mı?" diye sordum.

Suratı bir an asılır gibi oldu. "İki yıl önce hisara gitti. Dükün emrinde çalışmak üzere." Neşelendi. "Her neyse, benim için çok gençsin. Seska'yı çağırırsaymışım keşke. Pırıl pırıl bir kızdır." Gözlerinde bir hınzırlık vardı. Açık mavi gözleri unutulacak gibi değildi.

"Peki burada ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Ruth'a kanım kaynamıştı. Bir sıcaklığı vardı ve bana Hortlak'taki hizmetçi kız Rachel'ı anımsatıyordu. Ondaki bir şey beni öyle bir kızıştırdı ki anlatamam. Yollarda tam sekiz hafta geçirmemişseniz anlatamam.

"Burada mı?" Şaşkınlıkla parmaklarını ağzına soktu, hakkını teslim etmek gerekir ki güzel bir ağızdı, arka dişlerinden birini kurcaladı.

Annesi mutfaktan bir toprak çömlekle geldi. Parmakları sıcağından yanmasın diye kararmış ahşap bir tutmaçla taşıyordu. Makin ona yardım etmek için ayağa kalktıysa da kadın hiç orali olmadı. Makin'in yanında ufacık görünüyordu, yaşlılıktan beli iki

büklümdü. Çömleği önüme yerleştirdi ve kemikli elini kapağına koyup durakladı. “Tuz?”

“Neden olmasın?” Bana kalsa bal isterdim ama orası Hortlak değildi. Tuzlu yulaf lapası sadesinden daha iyidir, zaten Dük Maladon’un sofralarında bir hafta boyunca hep tuzlu yemiştik.

“Ay,” dedi Ruth. Elini ağzından çıkardığında avucunda bir diş vardı. Üstelik küçük bir diş de değildi, en arkadaki kocaman azı dişlerinden, upuzun beyaz kökleri kirli kanla kararmıştı, kararmak ne kelime, âdeta simsiyahtı. “Kusura bakmayın,” dedi, diş karşısında dehşete kapılmış gibi elini bir kol boyu öteye uzattı ama fal taşı gibi açık şaşkın gözlerini ondan alamıyordu.

“Sorun değil,” dedim. Şehvetin yerini çabucak tiksintinin alması ne tuhaf. Galiba şairlerin aşk ile nefret arasındaki ince çizgiden kastettikleri şey bu.

“Yemeğimizi yiyelim mi?” dedi Makin.

Yemek lafı edilince midem guruldadı. Bataklık kokusu, biraz azalır gibi olmuşsa da tüm ekşiliğiyle tekrar odayı kapladı.

Anne, bir tanesi oyma çiçeklerle süslü üç tahta kase ve eve göre fazla kaliteli görünen bir iskemleyle geri döndü. Kâseleri masaya yerleştirdi, süslüsünü bana verdi, bir tanesini de yeni iskemlenin önüne koydu. Üçüncüsünü elinden bırakmadı, bir şey arar gibi şaşkın gözlerle etrafına bakındı. Elini şakağına götürüp dalgın bir edayla ovuşturdu.

“Bir şey mi kaybettin?” diye sordum.

“Sallanan sandalyeyi.” Güldü. “Burası küçük bir ev. Öyle bir şeyi kaybedebileceğin hiç aklına gelir mi!” Elini kafasından geri çektiğinde avucunda bir tutam beyaz saç vardı. Saçını yolduğu yerde pembe kafa derisi gözüküyordu. Kendi dişine bakarken kızının yaşadığı şaşkınlığın aynısıyla saçına bakakaldı.

“Dük’ün hisarından bahsediyordun ya, Ruth?” dedi Makin sallanan sandalyeden. “Hangi dük bu?” Makin durumun abesliğini iyi toparlamıştı ama kadınların hiçbirisi ona bakmadı.

Anne saçını önlüğünün cebine tıktığı gibi ayağını sürüyerek mutfığa geri döndü. Ruth dışı pencere kenarına bıraktı. “Şans getirdiği doğru mu?” diye sordu. “Dışın düşmesi. Bir keresinde öyle duymuştum.” Rüzgârlıkları açtı. “İçeri sabah güneşi girsin.”

“Buraları hangi düğ yönetiyor?” diye sordum.

Ruth gülümsedi, ağzının kenarında siyah kan bulaşığı vardı, küçücük. “*Kayboldun* di mi? Düğ Gellethar tabii ki!”

O anda neyin eksik olduğunu anladım. Ölü bebek, kutu çocuğu, azıcık gölge buldu mu hemen belirirdi. Ama burada yoktu. Buradaki gölgeler kapkaranlıktı.

Ön kapı gümleyerek açıldı ve içeri küçük Jamie daldı. Belli bir yaştaki oğlan çocukları ya çok hareketli olur ya da hiç olmazlar. Hızla geçerken kapı pervazına sürtündü ve çıkıntı yapmış bir çivi etinden sikke büyüklüğünde bir deri parçası kopardı.

Sırıtarak bana koştu, üst dudağına sümüşü akmıştı. “Kimsiniz siz? Siz kimsiniz, efendim?” Sıyrılan etinin altında ciğer gibi kapkara görünen yarası umurunda değildi.

“Öyleyse buralar...” Oğlanı göz ardı ederek Ruth’un dalgın gözlerine baktım.

“Gelleth tabii ki.” Rüzgârlıkları açtı. “Honas Dağı batımızda kalıyor. Berrak bir gecede bazen ışıkları görünür.”

Makin haritaların adamı olabilir ama ben Gelleth’ten en az beş yüz mil uzaklıkta olduğumuzu ve düğünü de toprağa gömdüğümü biliyordum. Cantanlona’daki herhangi bir pencereden Honas Dağını görebilmeniz için insana kartalların tanrısının görüşü gerekir. Yine de Ruth söylediğine inanıyordu.

Pencereden başını çevirdi, yüzünün sağ yarısı kaynar suya batırılmış gibi kıpkırmızıydı.

Dört yıl önce

Hızla ayağa kalktım, telaşımdan Makin de sallanan sandalyesinden fırladı. “Hanımlar, çok teşekkür ederim ama bizim gitmemiz gerekiyor.”

“Biz mi?” Mutfak kapısından anne soruyordu, onun da suratının yarısı kızınıninki gibi kırmızıydı ama sağ tarafı değil de sol tarafı, sanki yan yana gelirlerse tamamen haşlanmış tek bir kadın olacaktı.

“Sadece sen varsın, Jorg,” dedi Ruth, yanağı su toplayıp akmaya başladı. “Bizim için hep sen vardın sadece.” İki tane diş tükürdü –ön dişleri, bir üstten bir alttan– gülümseyince eksik dişleri görünüyordu artık.

Makin yanımdan geçerek dışarıdaki sisin içine girdi. Hemen peşine takıldım, kadınları savuşturmak üzere kılıcımı hazır tutuyordum. Ruth’un gülümsemesine gözüm takılınca çocuğunu unuttum. Oğlan bacağıma yapıştı, derisi ıslak kâğıtlar gibi dökülüyordu. “Kimsiniz siz? Siz kimsiniz, efendim?”

“Sadece sen varsın, Jorg,” dedi anne, kafası keldi artık ama tek tük beyaz tutamlar kalmıştı. “Güneş doğduğundan beri böyle.” Elini pencereye doğru kaldırdı.

Sarı bir ışıqla aydınlanan sis, sofrayı bozmadan hızlıca çekilmiş bir masa örtüsü misali, o anda bataklığa doğru geri çekiliverdi.

Bataklığın ötesinde sanki ikinci bir güneş doğuyordu, bakılamayacak kadar parlak ve feciydi, bakışlarınızı kaçıramayacağınız kadar dehşet verici. Mimar güneşi.

İki kadın da tüyler ürpertici biçimde tek bir ağızdan haykırmaya başladı. Ruth'un saçı parlayarak alev aldı. Annesinin kafa derisi için için yanıyordu. Jamie'yi bacağımdan silkeledim. Duvara çarptı. Paçalarımın deri parçaları yapışmıştı. Evden geri geri uzaklaştım. Çılgınlıkları tanıyordum. Yecüc beni yaktığında ben de aynı sesleri çıkarmıştım. Babam onu ateşe verdiğiğinde Adalet böyle çılgınlıklar atmıştı.

Eskiden olsa tutuşmuş iki kadının etrafta koşturmasını be-dava eğlenceden sayardım. Gerçi Rike onların bu haline meşhur kahkahasıyla şimdi de gülerdi. Çıngar ilk hangisinin düşeceğine dair bahse girerdi. Ne var ki son zamanlarda eski zevklerim kabak tadı veriyordu. Bu tür bir acıyı anlayacak olgunluğa erişmiştim. Bu gösteriyi benim için sahnelerken kim bilir ne büyüler kullanılmıştı ama bu insanların hissettikleri gerçektir. Verdikleri his gerçektir. Bu yalanın ardında bir gerçek yatıyordu ve bu benim hoşuma gitmedi.

Dışarıda güneş parlıyordu, kuşluk vakti açısıyla vuruyordu ışığı. Çılgınlıklar giderek zayıfladı, iyice duyulmaz oldu.

"N'oluyo be?" Kızıl Kent etrafına bakındı. "Sis nereye gitti?"

"Olmaz olsun." Çıngar tükürdü.

Evlerden çamur akıyordu. Harap haldeydiler. Çatıları yoktu.

"İçeride sen ne gördün, Makin?" diye sordum, gözüm eşikteydi. Ateş yoktu. Duman yoktu. Kapkaranlık görünüyordu. Sanki damı olmadığı halde içine güneş ışığı yine de ulaşamıyordu.

Başını iki yana salladı.

"Bاتیyorlar," dedi Rike.

Görebiliyordum. Her ev milim milim bataklığın pisliğine gömülüyordu. O an aklımdaki en son şey olsa da çıkardıkları ses bana seksi çağırıyordu.

“Geri dönüyorlar,” dedi Sim. Duvarlardan uzak durmaya özen gösteriyordu.

Haklıydı. Artık sis de dağılmışken gözlerimiz bizi yanıltıyor olamazdı. Bu evler çok uzun zaman önce batmıştı ve bir şey onları sırf bizim için tekrar bataklığın içinden dışarı kusmuştu.

“Ne oldu?” Makin sordu ama suratı *bilmesem daha iyi* diyordu.

“Onlar hortlaktı,” dedim. “Benim için çağrılmışlardı.” Gelleth’te yaşanan ızdırap, eziyet verici biçimde yeniden sahnelenmişti. Benim yüzümden ölen insanlar. “Bize zarar veremezler.”

Dakikalar içinde binalar yutuldu ve çamurun üzerinde geriye hiçbir şey kalmadı. Ufku taradım. Millerce uzanan leş kokulu göletler dışında hiçbir şey yoktu. Kalkan sis, görüş alanımı açmak dışında başka şeyleri de ortaya sermişti. İkinci bir perde daha kalkıyordu. Bataklığın kokusunu ilk duyduğumuz andan beri bize eşlik eden belli belirsiz başka bir sis daha.

Bünyemdeki nekromansi içimi sızlattı. Altında ölülerin yüzdüğü bir okyanusun kıyısında duruyorduk. Bir şey gücümü çiğneyerek eziyor, beni kör ediyordu. Bir şey ya da birisi.

“Çık ortaya, Chella!” diye bağırdım.

Nekromansinin ağırlığı bakışlarımı içinden yükseldiği balçık birikintisine çevirdi. Çıplak bedeninden kara çamurlar akıtarak kademe kademe belirdi. Göğüslerine kadar inen saçı omuzlarına yapışmıştı. Bizimle arasındaki on metrelik zemin güvenilmez kara çamurdan ibaretti. Çıngar’ın yayı sırtımdaydı, Nuban’ın yayı ise Brath’in eyerine bağlıydı. Neyse ki Huysuzbodur’un elinde bir hançer vardı. Aslına bakarsanız iki elinde birden. Ancak hiç de fırlatmaya can atıyormuş gibi görünmüyordu. Galiba kadının dikkatini çekmeyi pek istemiyordu.

Hiçbirimiz konuşmadık. Tekimiz dahi yayına davranmadı. Ölü-çığırıcının büyüü ölümler üzerinde olduğu kadar canlıların üzerinde de tesirliydi. En azından insanlar üzerinde etkili diyelim. Balçık onun çok iyi anımsadığım bedenini kirletmiş, karartmıştı ama hâlâ

diri vücutluydu. Üzerinden akan sümüksü çamur sızıp damladıkça, gözünüzü bedeninin başka bir kıvrımına çekiyor, âdeta her yerini allayıp pulluyordu.

“Merhaba, Jorg,” dedi.

Mezarlıktaki Katherine’in lafını kullandı. Belki de öyle yerlerde konuşulan her şey ölüme kavuşanların kulağına gidiyordu.

“Beni hatırlıyorsun.” Beni ne zamandan beri bu noktaya doğru gittiğini merak ediyordum. Geçme umuduyla vardığımız köprüyü onun yaratıklarının yıktığına hiç şüphem kalmamıştı.

“Seni hatırlıyorum,” dedi. “Bataklik da hatırlıyor seni. Bataklikların hafızası güçlüdür, Jorg, sırları yutar ve sınıksız saklar ama sonunda, en sonunda her şey yüzeye çıkar.”

Kalçamdaki kutuyu ve içindeki anıları düşündüm. “Temren Prensi’ne direnmememi söylemek için geldin herhalde?”

“Neden? Ona kancayı taktığımı mı düşünüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Öyle olsaydı kokunu alırdım.”

“Bu leş gibi ölüm kokan yerde bile alamadın kokumu,” dedi, habire kıpırdıyordu, yavaşça bel kıvırtmalar, gerinmeler, göz alıcı hareketlerle.

“Açıkcısı onca leş kokusunun arasından seçemedim.”

“Temren Prensi’ni koruyan yeterince savaşçı var, bana ihtiyacı yok. Ayrıca, her okuduğuna inanmayacaksın, bir kitap ne kadar eskiyse hikâyesi o kadar az güvenilir.”

Yazılı kehanetler de mi vardı? Dişlerimi gıcırdattım. Açılan her tarot kartının, bakılan her runik taşı falının Temren’i tahta oturtması yeterince kötüydü. Şimdi de kitaplar, en eski dostlarını ihanet ediyordu. “Niçin buradayız?” diye sordum. Yanıtını biliyordum ama her ihtimale karşın sordum.

“Senin için buradayım, Jorg,” dedi, buğulu ve baştan çıkarıcı sesiyle.

“Gel de beni al, Chella,” dedim. Kılıcımı kaldırmadım ama hafifçe çevirdim ki ışığı ince bir çizgi halinde yüzüne vursun. Ona

ne istediğini sormadım. İntikam açıklama gerektirmez. “Peki *nasıl oluyor da* buradasın?” Gelleth’te üzerine dağ yıkılmış ve yerin yedi kat dibine gömülmüştü.

Bunun üzerine kaşlarını çatı. “Ölü Kral imdadıma yetişti.” Bir an için, çok kısa bir anlığına ürperdiğini gördüğüme yemin ederim.

“Ölü Kral.” Bu yeni haberdi. Anladığımı sanmıştım oysa ki; intikam peşinde olduğunu, takdir edebileceğim saf ve temiz duygularla hareket ettiğini. Kadının üzerine Honas Dağı’nı yıkmıştım sonuçta. “Seni o mu gönderdi?”

“Her halükârda gelirdim, Jorg. Kapanmamış bir hesabımız var.” Kıpırdanmaya başlamış biraderleri tekrar baştan çıkarıcı hareketlerle yerlerine mıhladı.

“Peki beni en çok kim istiyor, Chella? Sen mi yoksa şu kralın mı?”

Dış gıcırdatma sırası Chella’daydı şimdi. Kızınca bağı gevşettiği için biraderler etkisinden sıyrılmaya başlamışlardı.

“Yoksa seni istediğinden daha çok beni mi istiyor, Chella? Sebep bu mu? Yeni kralın sırf beni bulmak için seni mezarından çıkarmış olmasın?” Ona en güzel gülümsememi çaktım. Mevzuyu sağlam yerinden yakalamıştım; tedirginliğini saklayamadığı alınının kırışmasından belliydi. Bundan iyisi can sağlığı, kızgın bir düşman en iyisidir. Yalnız, Ölü Kral’ın bana niçin gazezlendiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Gel de al beni.” Onu tekrar kışkırttım, menzilime çekmeyi umarak yanıma çağırdım. Boştaki elimle Makin’i kışkıışladım. “Önümüzde çıplak bir kadın duruyor, farkındayım ama biraderleri daha uygun bir yere uzaklaştırabilirsen kadının ahabları tarafından yutulma ihtimalimiz azalır.”

“Gelip seni alayım mı?” Chella gülümsedi, itidalini korudu. Elinin tersiyle ağzını silerek çamurunu sıyrınca kan kırmızı dudakları ortaya çıktı. “Seni istiyorum. İstiyorum. Ama kırmak için değil. Senin yüreğini okuyorum, Jorg. Bana katıl. Fani bedenlerimizden sıyrılabiliriz.”

Yaratık kasıklarına bir ağırı soktu, abartmıyorum, sanki şehvetle tiksinti arasındaki o çizgi tıpkı köyde olduğu gibi tamamen silinmişti. Bir yanım onun meydan okumasını kabul etmeyi istiyordu. *Korkunla kucaklaş*, demiştim Yecüc'e. *Korkularınla savaş*. Korkuların en büyüğü, en son düşman, ölüm değil de neydi? Ölüçığırıcının soğuk yüreğini yemiştim. Belki Chella'ya sahip olmalı, ölümü gırtlğından yakalayıp bana hizmet ettirmeliydim. Evlerinde yanan kadınlar aklıma geldi. "Et parçasından daha değersizsin," dedim.

"Acımasız sözler." Gülümsedi. Biraz yaklaştı. Akıcı hareketleri gözlerimi ahyordu. Memelerini hoplatması, kalçalarını kıvrması, dudaklarının kızılı. "Aramızda sihirli bir şey var, Jorg. Mutlaka hissetmişsindir herhalde? Bağrında tınlamıyor mu? Yüreğinin her atışını çiğneyip ezmiyor mu, hayatım? Biz birbirimiz için yarartılmışız. Ölü Kral sana sahip olabileceğini söyledi. Seni ona götürmemi istedi benden. Ben de öyle yapacağım."

"Cehennemde beni çok beklersin," dedim. "Çünkü seni hemen oraya göndermeye niyetliyim." Cılız bir cümleydi belki ama Ölü Kral'dan bahsedilmesi beni apışıp kalma halinden kurtarmıştı.

Gülümsedi ve kızıl dudaklarıyla bir öpücük yolladı. "Sana hortlaklarını gösterdiğim için mi kızgınsın? Onları yaratan ben değilim, Jorg."

Bu lafiyla kararlılığını yıktı. Mimar güneşinin kor ışığıyla kavrulan Ruth ve annesi tekrar gözümün önüne geldi. "Bilmiyordum..."

"Güneşin onları yakacağını bilmiyordun demek. Bir zehir bulutunun yayılarak bölgeyi mahvedeceğini sanıyordun. Doğru değil mi? Öyleyse Ruth, annesi ve çocuğunun kendi iç organlarıyla boğulmaları, gözlerinden ve makatlarından kan gelmesi, cığlık cığlığa haykırmaları makuldu herhalde? Plana uygun olduğu için mahsuru yoktu, değil mi?" Chella biraz daha yaklaştı. İnsafsızdı.

Buna yanıt veremedim. Kızıl Hisar'ı zehirlemekten amacım, sadece savaşçıların değil içindeki herkesin etkileneceğini biliyordum. Peki

toksinler yayılmışsa? Ne kadar uzağa erişebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Zaten umursamamıştım da.

“İnsanları gerçekten korkutan nedir, biliyor musun Chella?” diye sordum.

“Söyle.” Kara çamuru esmer tenine yayarak ellerini kalçalarından beline doğru kaydırды.

Makin, Nuban’ın yayını avucuma tutuşturdu. Silahı kavradım. Meret tek elle tutulamayacak kadar fazla ağırdı neredeyse.

“İnsanlar can çekişmekten korkar. Ölümünden değil. Ölüm tez gelsin isterler. Izdırap çektiren bir yarayla sürünmek en berbat şeydir. Haksız mıyım, Makin?”

“Doğru,” dedi. Makin kısa lafların adamı değildir ama bir ölü-çığırıcının büyüsunü kırıp konuşmak da zordur.

“Sürünmek,” dedim. “Biraderleri korkutan sözcük budur. Beni süründürme, derler. Peki ölümsüzlük nedir, bilir misin Chella? Ebediyen sürünmektir. Bir korkak bin kez ölür, demiş ozan.* Ya sana ne demeli? Bir kez öldün ama binlerce defadır sürünüyorsun, gereğinden fazla.”

“Benimle alay etme, çocuk,” dedi Chella. Kaburgaları dışarı çıkmıştı artık, avurtları çöktü. “Bende öyle bir güç var ki..”

“Bana hortlaklarımı gösterebilirsin, Chella. Senin yolunu seçeyim diye beni ölümle, ölü varlıklarla korkutmayı deneyebilirsin. Ama ben kendi yolumdan giderim. Hortlaklarım benimdir, onlarla yalnız hesaplaşırım. Çürümüş korkak bir varlık olarak kendine bir mezar bulmalısın.”

İçime hiçbir şeyin korku salamayacağı vakit geçmişti. Dehşet her şeyin yeni olduğu toyluk yıllarında kaldı zannedersiniz ama yaşlandıkça, kaybedecek şeyler edindikçe geri döner. İhtiyarlıktaki korkaklığı henüz tamamen hissetmiyor olabilirim, ancak Gelleth’in hortlakları ve bataklığın altında yüzerek ölü-çığırıcının çağrısını bekleyen ölü varlıkların bilincinde olmak, iliklerimin buz kesmesine

* Shakespeare’in Julius Caesar oyunundan. (ç. n.)

yetmişti. Yenmem gereken bir prens vardı, belki Katherine'e kur yapardım, rahat bir tahta kurulup onu ısıtacaktım daha. Ölüler tarafından balçığın içine çekilip boğulmak bu planlara uymuyordu.

"Gelleth'ten gelirken yanımda sadece hortlakları getirmedim, Jorg." Chella akıcı bir hareketle kollarını iyice havaya kaldırdı.

Bataklıktan başka suretler cisimleşmeye başladı, insan suretleri.

Kılıcımı yere sapladığım gibi Nuban'ın yayım kaldırdım.

"Biriktiriyordum," dedi Chella.

Hemen önünde yükselen bir beden tanıdık hatlara sahipti, iri kıyımdı, güçlü yapılı, çamurun seyrek bulaştığı yerlerde teni zifirî karaydı. Göğsünde bir delik vardı.

"Sanırım yayını geri istiyor," dedi Chella.

Solunda tombul bir suret vardı, iç organları yarık karnından siyah sosisler gibi sarkıyordu. Etrafımızı çevreleyen diğerleri suratlarındaki çamuru sıvazlayıp silkeliyordu. Bir tanesi hepsinden uzun boyluydu, eti paçavralar gibi kemiklerinden sarkıyordu.

"Arşınladığın yollardan geçtim, Jorg, kül etmeye çalıştığın şeyleri aldım, gömdüklerini kazıp çıkardım. Kendi surlarının içindeki kuytularda bile yaptım bunu."

Bunların hepsini biliyordum. Nuban, Chella ile yayım... yani yayı arasında duruyordu, Fıçı Burlow kadının solundaydı. Gemt'in cansız kızıl saç çamurun arasından yama yama gözüküyordu, kafasındaki dikiş açılmıştı, arkasında diğerleri, Birader Kazancan, Birader Jobe, Birader Roddat. Daima sakın bir yere gömülmek için dua eden ihtiyar Elban. Hortlak'ta öldüğü halde gömmek için cesedini bir türlü bulamadığımız Martaval ile mezarda geçirdiği dört yılın ardından safi kemik ve paçavra yığını halindeki Birader Paha. Bataklığın derinliklerinden hâlâ yükselenler vardı. Bazısı da durgun göletlerin içinden kıyısını tırmalayarak çıkmaya uğraşıyordu.

Chella kalkan olarak kullandığı Nuban'ın omzu üzerinden dikizliyordu beni. Tereddütsüz saldırımdan dersini almıştı.

“Bana katıl.” Çürümüş ciğerlerinden çıkan sesi hırıltılıydı. Biraderlerimi derinliklerden çıkarmak yaşamsal gücünü emmiş gibi yuvalarında içe kaçan gözleri parlıyordu. “Bünyende kardeşimin gücünü taşıyorsun ama kullanılmadıkça zayıflıyor, heba oluyor.”

Kardeş mi? Geberttiğim ölü-çıgırıcı onun kardeşi miymiş?

“Teşekkür ederim, hanımefendi ama ölü-çıgırıcılardan bana gına geldi.” Nuban’ın yayındaki iki oku da sıktım. Biri Nuban’m omzunda bir delik açtı. Diğer Chella’nın boynunu gırtlığının yan tarafından delip geçti.

Darbenin etkisiyle neredeyse yan dönen Nuban sırtını dikleştirerek yüzünü tekrar bana çevirdi, gri dudaklarında hiçbir ifade yoktu. Chella bir elini boynuna götürdü ve gürültüyle kütürdeterek kafasını bir o yana bir bu yana eğdi.

“Biz aileyiz, Jorg. Aileler tartışır. Seni affediyorum. Benimle birlikte seni bataklığın içine çektiğimde... soğuk derinliklerde bir araya gelince... aile gibi kucaklaştık mı... sen de beni affedeceksin.”

Birader Sim cana yakındır ama aranızdaki muhabbete rağmen onu asla tanıyamazsınız. Öldürdüğü her adama bir şey fısıldar. Birisine fısıldayıp da onu sağ bırakabilseydi, belki de bir katilden olurdum.

Dört yıl önce

Cantanlona'nın sıcak ve sonsuz bataklığında birçok şey kaybolur, sırlar yutulur, canlılar karanlığa gömülür. Ve bazen de akıntılar, saklı kalması daha hayırlı şeyleri geri taşır.

Bataklıkta koşmak hiç de iyi bir fikir değildir. Yutan göletlerle dolu derin bir bataklıkta ağır adımlarla ilerlemek icap eder. Kümelenmiş tepelikler de bilekleri kırmak için mükemmeldir. Yine de bazen kötü bir fikir elinizdeki en iyi çaredir.

“Peşimden gelin!” diye bağırdım ve solumdaki salkım otları ile göletlerin arasından koştum. Chella kayarak çamurun altına inerken Nuban yolumu kesmek üzere hareketlendi.

Chella'nın kardeşinden aldığım nekromansi her neyse, Chella'nın derya gibi gücü karşısında sadece bir damladan ibaretti. Ne var ki sırların da gücü vardı. Aklımdaki sır Doktor Kazıkkök'ün ağzından kaçmıştı, üstelik hâlâ değer taşıdığına inandığı herhangi bir bilgiyi asla bedavadan verecek bir adam değildi.

“Seni azat ediyorum, Kaşta!” Beni yakalamak için atılan ellerine aldırmaksızın avucumu Nuban'ın göğsündeki yaraya bastırdım.

Bir isim sır barındırıyorsa gücü katlanır. Nuban anında devrildi, kanımca bir daha asla kalkamayacaktı. O düşerken öfkem kabardı.

Ölü biraderlerin kovaladığı canlı biraderleri peşime takarak, çamurları sıçrata sıçrata koştum. Sağ arkamda Fıçı Burlow, Rike'in

önünü kesti. Bulduğum hafif meyilli sağlam zeminden yukarı koşmayı sürdürdüm. Dönüp bakınca Rike'in enli kılıcının Burlow'un kolunu biçtiğini gördüm. Burlow onu öbür eliyle yakaladı ama Makin onu da kesti. İki birden kaçmaya devam ettiyse de yumuşak zemine denk gelince yavaşladılar ve debelenmeye başladılar. Makin bir çizmesini çamura bıraktığı halde yanıma kadar gelmeyi başardı. Panikleyen atlarımız muhtelif yönlere kaçışıyordu; birkaçı eşkin adımla peşimize takılmıştı ve onların arasında Brath da vardı. İki tanesinin çamura saplanıp batmaya başladığını gördüm, sanki kurtulabileceklermiş gibi şahlanıyorlar, tepiniyorlardı.

Birkaç metre ötede bir balçık çukuru hareketlenip fokurdamaya başladı. Sanki fersahlarca derine istifleme tıklmış gibi içinden birbirini ite kaka cesetler tırmandı.

İlerlemeye devam ettim. Ölümsüzlerin korku nedir bilmediği ve bizi öldürmeye çalışmalarına mâni olmak için kelimenin tam anlamıyla biçilmeleri gerektiği aşıkardı ama en azından yavaşlatılabiliyorlardı. Açık sahada olsak onları darmaduman ederdik. Oysa bataklıkta ki müsabakada durum biraz daha berabere sayılırdı. Ölümün inatçı halesi Cantanlona bataklıklarındaki çamura nüfuz etmişti. Bir şekilde bataklığın kendisi de yarı canlı ya da bakış açınıza bağlı olarak yarı ölü olduğundan ötürü ölümsüzlere destek çıkıyor, batmalarını engelleyerek onları dışarı kusuyordu.

Balçık çukurundan tırmanan cesetler, sağlam zeminin sola kıvrıldığı noktada önümüzü kesmeyi başardı.

"İlerlemeye devam edin!" diye bağırdım.

Makin bir tanesini göğsünden biçti ama gördüğü eğitim onu ilk kez yanılttı. Yaratık yaraya aldırmadan balçık kollarıyla onu yakalayiverdi. Rike kılıcına davranmaya bile tenezzül etmiyordu. Önüne çıkan bir cesedin karnına öyle kuvvetli bir tekme indirdi ki onu metrelerce geriye savurdu, o da başka bir tanesine çarpıp bize yetişemedi devirdi. Kızıl Kent, tüm biraderler içinde bu ortama en uygun kişi olduğunu kanıtlıyordu. Kuzeyli baltası uzanan organları biçiyor, bataklığın her yerine kesik eller, kollar ve kelleler saçıyordu.

Ensemizde bu yaratıklarla koşmayı sürdürdük. Bizi yakalayıp parçalara ayırmadaki azimlerine rağmen çıtları çıkmıyor, sadece ayak seslerinin şapırtısı ve bizim nefes nefese soluklarımız işitiliyordu. Gri çamurdan ölümsüzler ordusu bir noktaya kadar peşimizden gelmeye devam etti ama katettiğimiz her mille birlikte biraz daha geride kaldılar, en sonunda da tümüyle gözden yittiler.

Sağlam zeminli ve bataklığı yukarıdan gören bir tümseğin üzerinde dur emri verdim. Halka halinde dizilmiş kırık dökük taşlar buranın eskiden mezarlık olarak kullanıldığına işaret ediyordu. Yöredeki bir kabile reisinin kabriydi muhtemelen ancak mezarlık çok uzun zaman önce boşaltılmış gibi görünüyordu. Etrafımızdaki bataklıkta olduğundan daha fazla ölüm hissetmedim. Öfkem uzun kovalamaca boyunca bana ayak uydurmuştu. Chella altı aydan daha fazla bir süre boyunca Nuban'ın cesedini oyuncağı yapmıştı. Nekromansi bir insanın ölü bedenini canlandırdığında o insandan geriye bir şey kalıyor muydu, bilmiyordum; ancak Nuban'a ızdırap çektiirdiği, ona dehşet verdiği ihtimalini düşününce öç almaya yemin ettim. Daha önce buna benzer bir yemini sadece bir kez etmişim, o yüzden ki bu kez dile getirmeden aheddim, gerekirse bu uğurda dünyayı paramparça etmeye hazırdım.

“Burada bir gece daha geçirmek istemiyorum,” dedi Makin.

“Sahi mi?” diye böğürdü Rike, en geniş taşın üzerine çökerek. Onun daha önce alaycılığa başvurduğunu hiç işitmemiştim. Galiba bu yönünü çok abes durumlara saklıyordu.

“Biraz dursana, Rike,” dedim.

Durdu da. Kılıcımın ucunu böğrüne doğru uzattım. Hafif iteleyip döndürerek Burlow'un kesik elini takılı kaldığı yerden kurtardım, bir parça kumaş da kopararak bataklığın içine şapırtıyla düştü.

“Cehennemde dolaşıyoruz,” dedi Huysuzbodur suçlayıcı bir edayla. “Kaybolduk ve cehennemi boyladık.” Yüzünün bir tarafı kurumuş çamurla kaplıydı, burnundan dudaklarına doğru kızıl şeritler çizen kan bıyığında pıhtılaşmıştı.

“Cehennem daha iyi kokuyordur,” dedim.

Atların etrafımızda öbekenmesi yüzünden görüş alanımız daralmıştı. Kıratın sağrısına bir şaplak atarak kenara ittim. Geriye kalan beş at içinde ot dişleyecek kadar rahat tek hayvandı.

“Gitmemiz gerek,” dedi Makin.

Gidelim de nereye? Ufukta hiçbir yer görünmüyordu. Belki şey hariç...

“Şurası deniz mi?” İşaret ettim. Doğu tarafında bataklığın en uç kısmını belli belirsiz siyah veya lacivert bir çizgi kesiyordu.

Yanıt vermeye niyetlenenlerin lafını tiz bir çığlık kesti. Sese doğru hızla döndüm. Hemen arkamızda, kalçasına kadar suyun içinde duran Chella, göğüs hizasına gelen otların arasında Sübyan Sim’i gırtlığından ve kafasından yakalamıştı. Sim’i sürükleyerek tümsekten biraz daha uzaklaştı. Galiba oğlana bir şey yapmıştı, belki boynuna çünkü fal taşı gibi gözlerle bize baktığı halde kolları yana sarkmış vaziyetteydi. Ona Sübyan Sim derdik, taş çatlasın on altı yaşındaydı ama iş öldürmeye geldi mi eski topraktı ve öyle pisi pisine ölecek birisi değildi.

“Jorg, benden kaçmamalıydın,” dedi Chella. Sular üstündeki çamuru temizlemişse de tenindeki balçık lekesini çıkaramamıştı, eskimiş tik ağacı rengi. Gövdesini kaplayan Keltik motiflerinin rengi de koyulaşmıştı, eskiden sandığım gibi boya değildi onlar. Kollarında burgaçlar ve düğümler oluşturarak sağrılarına inen o desenler dövme olsa gerekti.

“Senin hiçbir şeyini istemiyorum, ölü-çıgırıcı.” Tekrar ok sürmediğim halde Nuban’ın yayı hâlâ elimdeydi. Silahın yuvasında kaç ok olduğuna dikkat etmeyeceğini umarak ona nişan aldım. “Soğurduğum güç her neyse bünyemde zayıflıyor. İstedikimden daha yavaş biçimde zayıflıyor ama elbet sönecek, ben de üzülmeyeceğim. Ne seni ne de sizin kirli yeteneklerinizi istiyorum.”

Gülümsedi. “Ölü Kral seni rahat bırakmaz, Jorg. Bizim gibileri maiyetinde topluyor. Batık Adalar’a götürecek kara gemiler bekliyor bizi.”

Hiç yanıt vermedim. Chella’yı yok edeceğime ahdettiğim anda öfkem dinmişti. İntikam sabır gerektiren bir şeydir, oysa Chella beni kızdırmak için biraderleri kullanıyor, beni bataklık göletlerine çekmeye uğraşıyordu. Kancalarını ne kadar derine saplamış olduğunu ona belli etmedim.

“Biraderini serbest bırakmamı istemeyecek misin, Jorg?” Sim’i bir metre kadar daha geriye sürükledi.

Çıngar ona bir okla nişan almıştı. Huysuzbodur bu kez hançerini fırlatmaya hazır görünüyordu. Sim, Huysuzbodur’un zaafiydi; korku bile eline mani olamazdı artık.

“Madem öyle al biraderimi. Onun yüreğini ye de ödeşelim. Başladığımız noktaya geri dönelim,” dedim. Sim’i bırakmayacağını biliyordum. Yakarmamı istiyordu sadece.

“Ah, geri dönüşün yok, Jorg. Bunu bilmen gerekirdi. Asla geri dönemezsin. Nekromansinin her zerresi bünyeni terk etse bile. Seyret!” Ani bir hareketle Sim’in kafasını sağa büküverdi. Ta geriye döndürecek kadar sağa. Kemiğin gıcırtısı dişlerimi kamaştırdı. “Ve-eee...” Sim’in kafasını tam döndürerek tekrar yavaşça bize çevirdi. “Geri döndü. Ama artık eski hali kalmamış, değil mi?”

“Kaltak!” Çıngar okunu fırlattı. Eli mi titredi yoksa Chella göremeyeceğim kadar hızlı mı hareket etti bilmiyorum ama ok Sim’in gözüne saplandı.

“Bak şimdi, gördün mü yaptığını.” Kızıl dudakları gülümsüyordu, bakışları baştan çıkarıcıydı, Sim’in kulağına fısıldadı.

Huysuzbodur hançerini fırlattıysa da Chella çoktan batmaya başlamıştı bile. Hançer ona isabet etmiş de olabilirdi ama sulara gömüldüğü için anlayamadım.

Sim, yediğı oka ve kırık boynuna rağmen hâlâ ayaktaydı. Sonra bize doğru kararsız bir adım attı. Otların altındaki berrak sular, dibindeki çamur çalkalanmaya başlayınca bulanıklaştı.

“Denize,” diye bağırdım. Epey ileriye işaret ettim. Temren Prensi bana okyanusu görmemi tavsiye etmişti, galiba gördüğüm son şey olacaktı. Biraderlerin teşvik edilmeye ihtiyaçları yoktu. Tabana kuvvet koşarken, bir yandan da Birader Sim’in eskisi gibi çevik değil de diğer ölümler gibi yavaş hareket etmesini diliyorduk.

Birader ıngar'a güvenebilirsiniz. Yalanına, dolanına, hatta dneklğine rağmen güvenilirdir. Çoğumuz ona olduğu haliyle güveniriz, tam bir akaldır, karanlıkta ölümcül, dvőste usta. Ona tüm yönleriyle gvenirseniz sizi hayal kırıklığına uğratmaz.

Dört yıl önce

Deniz havası Cantanlona Bataklıkları'nın leş kokusuna azıcık iyot kokusu ekledi, o kadar. Suyun millerce uzanan durgun gri yüzeyini artık görebiliyordum.

“En azından yavaşlar,” dedi Kent. Yanımda şapırtıyla yürüyüyordu, baltası elinde. Geriye bakmak gibi bir riske girdi. Bataklıkta elinizde baltayla koşarken omuzunuzun üzerinden geriye bakmanız tavsiye edilmez. Ama iki gündür yaptığımız hiçbir şey tavsiyelere uymuyordu zaten.

Deniz meltemi estikçe hafif bir iniltiyi de beraberinde taşıyordu. Sese aldırmamaya çalıştım.

Yola devam ettik. Geçen seferki girişimimizin ardından dinlenmeye hiç hevesli değildik. Dört at peşimizden geliyordu. Çıngar balçık çukuruna basıp bileğini kıran bir tanesini halletti. Çıngar hayvanın gırtlakını kestikten sonra Kent'e bacaklarını da kestirttim. “Chella'nın hayvanı tekrar ayaklandırmasını istemiyorum, bir de atla kovalayan ölümlerle uğraşmayalım.”

Deniz her geçen dakika daha da büyük görünüyordu. Çok yakında tuz bataklığına girecektik.

“İsa acı bize.” Çıngar önümde zıncı diye durdu. Biraderler içinde ilahî yardım dileyecek en son kişiydi.

Yanma yaklaştım. Katettiğimiz bataklık ansızın sona ermişti ve önümüzde uzunca bir çamur düzlüğü uzanıyordu, birkaç yüz

metre ötesindeyse sazlıklar başlıyordu. Çıngar'ı durduran şey çamur değil, kellelerdi.

Her beş metrede bir, lahana tarlası misali, düzlükten birer kelle çıkmıştı. En yakındakiler inlemeyi kesip gözlerini bize kaydırdı.

Çıngar'ın ayağının dibindeki, hafif gerdanı çıkık orta yaşlı bir kadın, suratımıza bakabilmek için uğraştı. "Tanrım kurtar beni," dedi. "Kurtar beni."

"Canlı mısın?" Kadının yanında tek dizimin üzerine çöktüm, altımdaki çamur zemin ıslak kil gibi sertleşmişti.

"Kurtar beni!" Bu kez ciyaklayarak.

"Altımızdalar." Solumuzdan bir adamdı bunu söyleyen. Aşağı yukarı Makin'in yaşlarındaydı, kara sakallı, sanki yağmurla yıkanmış gibi sadece sakalının altı kısmı çamurluydu.

Parmak uçlarımda barınan nekromansiyle uzandım. Bu çamurda bataklığın herhangi bir bölümündekinden daha fazla ölüm duyumsamıyordum. Bu insanları kuşatan hariç. Yaşamlarının emildiğini, daha az hayati ama daha dayanıklı bir şeyle yer değiştirdiğini hissedebiliyordum.

"Derimi yırtıyorlar!" Adam sesini yükselterek uludu.

Sağımızdaki gençten bir kadının siyah saçları çamura yayılmıştı. Yüzünü bize doğru kaldırdı, cildi göğsümdekilere benzer kara damarlarla bezeliydi. Hırladı. Genizden gelen tok bir sestti, açlık dolu. Onun arkasında kardeşi olacak kadar benzeyen başka bir kadın daha vardı. "Geceleri peydahlanıyorlar. Ölü çocuklar. Acı su verip korkunç şeylerle besliyorlar bizi. Korkunç şeylerle." Kafası tekrar öne düştü.

"Öldür beni." Düzlüğün epey ilerisinden bir adam.

"Beni de." Başka birisi.

"Ne zamandır..." diyecek oldum.

"Ne zamandır buradasınız?" Makin sordu.

"Üç gündür."

"İki haftadır."

“Dokuz gündür.”

“Ezelden beri!” İnilti ve hırlamalar katlanarak arttı.

Ayağa kalktım, uzuvlarım buz kesmişti, midem bulanıyordu. “Neden ki?” diye Makin’e sordum. Omuz silkti.

“Ben anladım,” dedi Rike.

“Sen ne bilirsin ki, Rike,” dedim ona.

Ama biliyordu. “Dirilerden ölüler,” dedi. “Kadın onları burada dönüştürüyor. Kıvama getiriyor. Yavaşça dönüştürüyor ki hızlı hareket edebilsinler. Böyle bir şeyi daha önce de duymuştum.”

Düzlükten başka bir kafa bize açlıkla dönüp ciyakladı. Çağrısına birkaç kafa daha eşlik etti.

“Onlara istediklerini ver, Kent,” dedim.

“Hayır! Merhamet lütfen.” Çıngar’ın ayağının dibindeki kadın yakardı. “Çocuklarım var.”

“İstemeyenlere de gerekeni ver,” dedim.

Kent tarlayı biçmeye koyuldu. Kanlı ve zorlu bir işti. Diğerleri de eşlik etti ama Rike’in gösterdiği coşku nadirdi.

Orayı bir an önce terk etme isteğiyle hızlı adımlarla yola devam ettik.

“Tek tarla bu değildir,” dedi Makin. Yolda çizmesinin diğer tekini de kaybetmişti ve şimdi yalın ayak koşuyordu.

Chella’nın başka ne ekinler yetiştirdiğini pek dert etmiyordum. Beni asıl endişelendiren hali hazırdaki hasadıydı.

Gri olanına erişmek için yeşil bir denizin içinden ilerliyorduk. Sazların boyu göğüs hizasına kadar geliyordu ve giderek uzuyordu. Etraflarındaki kara çamur bir sonraki adımınızda sizi baldırınıza kadar derine batırabiliyordu. Geniş çamur düzlükleri sazlık sıralarıyla birbirinden ayrılıyor, her bir sazlığın ortasından incecik bir dere akıyordu. Bu bölüntülerden birine daha çıktığımız esnada uzaktan dalga sesleri işitmeye başladım.

“Dur.” Huysuzbodur omzumdan tutarak çamura adım atmama engel oldu.

Biraz daha ileride, akıntının parlak bir kurdeleye dönüştüğü yerde çamur kabardı.

Çingar yayını çekti. Ben de Nuban’ın tatar yayını kurdum.

Çamur tekrar büküldü, şişti ve içinden kara bir şey çıkarken dalgalar halinde aktı.

“Tekne lan bu,” dedi Rike.

Belli ki o gün Rike’in haklı çıkma günüydü. Bir balıkçı teknesi, küften kararmış ahşap gövdesiyle dalgaların arasından fırlar gibi çıktı. Aynı anda mürettebatı güvertede çürümüş bedenleriyle çamur öbekleri sıçratarak cisimleşiyordu. Aklıma Rhyme’i geçerken kullandığımız mavnanın şişko kaptanı geldi. Bildiği yoldan ayrıl-mamakla akıllılık ediyormuş demek ki.

“Geri çekilin!” Onları tekrar sazlıkların içine soktum.

Çelme takan, suratımı döven sazlıkların arasından kendimize yol açarak koştuk.

“Bir şey yaklaşıyor,” Rike bağırdı. Yeşillğin üstünden ilerisini hâlâ görebiliyordu.

“Tekneden mi?” diye seslendim.

“Hayır. Öbür taraftan.”

Aniden çark ederek daha da hızlı koştuk.

Onları işitebiliyordum. Koçanları ezerek yaklaşıyorlardı.

“Ne o?” diye bağırdım.

“Göremiyorum,” dedi Rike, nefes nefeseydi artık. “Sadece kamışların yattığını görüyorum.”

“Durun!” Emrime önce kendim uydum. Nuban’ın yayını yere atıp kılıcımı çekerek sazları biçmeye koyuldum. “Etrafımızı açın!” diye bağırdım.

Yakalanacaksanız kaçmanın faydası yoktu.

Etrafımızı biçerek açarken üç tane ölü üzerimize fırladı. Körlemesine koşarak gelmişlerdi. Bizi gördükleri anda uludular. Hiç tereddütsüz üçü birden ellerini gırtlaklarımıza uzatarak üzerimize hücum etti. Çıngar devrildi. Bana saldıranı deştim. Kılıcımı kelimenin tam anlamıyla yuttu. Kabzam ortadan ayrılmış yanaklarına, kılıcımın ucu ise ciğerlerinin arasından geçerek midesine dayanmıştı. Sirkteki Thomas'ı anımsatan bir görüntüydü.

Hayati organlarının bir buçuk metrelik çelikle ortadan bölünmesi hasmımı daha da öfkeliendirmekle kaldı. Gırtlığıma yapışmak için çırpınırken az kalsın kılıcı elimden alıyordu. Dayandım, o da beni sazların arasına geri iteledi. Neredeyse dört ayağının üzerindeydi ve sanki kılıcımı daha da çok yutmak istermişçesine öne atılıyordu. Çenesini daha çok açabilseydi kabzayı elimle birlikte yutabilirdi. Hayati organlar yanıltıcı bir adlandırmaydı anlaşılan.

Ölü adam beni itelemeyi sürdürdü, siyah kan kusup zorla geri iterek bir balçık göletin içine şapırtıyla soktu. Kılıcımı iyice itip büküm ve boğazımı, göğsünü ve karnını boydan boya yararak ikiye böldüm onu. İç organları dökülüp balçığın içine gömülmeye başladı. Kılıcımı kurtarıp sağlam zemine sapladığım esnada hâlâ bana pençe atıyordu. Korkudan deli gibi tekmeleyip kılıcıma asılarak kendimi göletten çıkarmayı başardım. Nefes nefese bir halde sırtüstü yat-tım. Diğer ölülerin ulumalarını, hırlamalarını ve söverek çarpışan biraderleri işitebiliyordum. Sazlar kafamın tepesinde orman devleri gibi yükseliyor, göğün maviliğine doğru nazikçe salınıyordu.

Soluğum tekrar yerine gelip de açıklığa geri döndüğümde çatışma sona ermişti.

“Çıngar öldü.” Makin bir avuç otla yanağındaki kesikleri ova-lıyordu. Böyle yaparak yarayı daha beter hale getiriyordu ama belli ki iyice kanatıp temizlemek istiyordu.

“Onu hiç sevmezdim,” dedim. Yolda böyle laflar ederiz. Aynı zamanda doğruyd da.

“Chella'ya oynayacak bir şey bırakmadığından emin ol,” dedim Kent'e.

Saldırganlarımızdan ilkinin kellesini kesmeye gitti. Birisi ölünün çoktan kollarını koparmıştı, ağzı da çamur doluydu ama hâlâ kıvranıyor, öfkeyle bakıyordu.

Makin'i yaralarıyla uğraşırken görünce kendimi yoklamaya karar verdim. Bazen savaşta yaralandığınızı saatler sonra fark edersiniz.

"Siktir," dedim.

"Ne?" Makin dönüp baktı.

"Kutuyu kaybettim." Daha yeni kaybetmişim gibi ellerimi belimde gezdirdim.

"Eksik olsun," dedi Makin.

Ölünün beni itelediği ezilmiş sazların arasına geldiğim yönden geri döndüm. Hiçbir şey yoktu. Bataklık göletine ulaştım.

"Buraya gömülmüş," dedim.

"İyi." Makin arkamdan gelmişti.

Arkama döndüm. Kutuyu kaybetmek içime sinmedi. Onu saklamam gereken bir şey olarak görüyordum. Benim bir parçam.

"Kent!" diye bağırdım. Baltasını tam ayaklarının dibindeki Çıngar'ın cesedine doğru başının üzerine kaldırmışken durakladı.

"Bırak onu," dedim.

Geri dönüp Çıngar'ın yanına çömeldim. Yakından bakınca ölüm nahoştur. İhtiyar altına pislemişti ve her zamankinden better kokuyordu. Gırtlğından kırmızı-pembe şeritler halinde kopan etler köprücük kemiklerine sarkmıştı; kaburga kemiklerinin uçları göğsünden dışarı uğrayarak ciğerlerine kadar inen kara deliğı kafeslemişti. Burnundan çizgi çizgi sümük ve mor kan akmış, gözleriye acayıp bir açıyla ta en sola kaymıştı.

"Seninle henüz işim bitmedi, Birader Çıngar," dedim.

Ellerini tuttum. Ölülerin elleri esasında nahoş değildir, yine de parmaklarını ona değer değmez tenimi ürpertti. Cansız yatıyor, ellerinin nasırlı derisi avuç içlerimi tırmalıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Huysuzbodur'du soran.

“Sana göre bir işim var, Birader Çıngar,” dedim.

Onu aradım. Birkaç dakika zarfında fazla uzağa gitmiş olamazdı. Göğsümdeki iyileşmemiş yarada nekromansinin* zonklayışını hissettim. Yüreğimi kara bir elin avuçlamasıyla bir ürperti kapladı beni.

Çok az gücüm olduğunu biliyordum, şu çamur deryasındaki derecikler misali sadece bir sızıntıydı. Ama Çıngar yine de sıcaklığına tutundu. Yüreği atmadı ama kıvranıp büküldü, daha önemlisi onu iligine, kemiğine kadar okudum. Onu hiç sevmemiştim ama onu tanıyordum.

Bir ölüyü yürütmek için onun tenine bürünmeniz gerekir. Derisinin altına sızmanız, yürek atışınızın gövdesinde yankılanmasını sağlamanız, düşünce akışınızı onunkiyle bir tutmanız gerekir.

Tıpkı Çıngar gibi tükürdüm. Kafamı kaldırıp kısık gözlerle biraderlere göz gezdirdim, onları Çıngar'ın beğenileriyle, hoşnutsuzluklarıyla, kıskançlığıyla, gazezleriyle, anımsadığı borçlarıyla gördüm.

“Birader Çıngar,” dedim.

Ayağa kalktım. Kalktık. Kalktı.

Cesediyle yüz yüze duruyordum, o da beni eskiden ona ait olan gözlerinde dalgın bir bakışla seyrediyordu. Peşimde Çıngar'la gölete geri dönerken biraderler gık çıkarmadı.

“Bul onu,” dedim.

Açıklamaya lüzum görmedim. Aynı bedene bürünmüştük.

Çıngar gölete girdi, bıraktım gömülsün. Çömelip seyrettim.

Çıngar gözden henüz yitmişti ki ensemde çeliği hissettim. Kafamı döndürerek kılıca baktım.

“Sakın bunu bana da yapayım deme,” dedi Makin. “Yemin et.”

“Yemin ederim,” dedim.

İkna edilmeye ihtiyacım yoktu.

Dört yıl önce

Bataklıklarda koşturalı sanki bir ömür boyu zaman geçmişti. Tepeden tırnağa çamura bulanmıştık. Biraderlerin beyaz teni bir tek gözlerindeki pıslığı sıyrıp temizlediklerinde görünüyordu. Güneş batıda alçalınca iyice vahşi bir görünüme bürünmüşlerdi. Çok yakında bataklıkta güneş batacak, karanlıkta kalınca biz de boğulup gidecektik.

“Piçlerin daha fazlası geliyor,” diye Rike bağırırdı. Saz deryasının tepesinden ileriye görebilen yine sadece oydu.

“Kaç tane?” diye sordum.

“Kalabalık,” dedi. “Tüm kamışlar eziliyor gibi,”

Hırılıtları işitebiliyordum, cılızdı ama durgun akşam havasında açık seçik duyuluyordu. Kalçamdaki kutuyu yokladım. Çıngar’ın bulması iki saat sürmüştü, tam iki saat sonra nihayet eli yüzeyde belirip kutuyu bana uzatmıştı. Biraderler bekleyişten hiç hoşlanmamışlardı ama iki saat sonrasında bile Chella’nın çamur ceheneminden kurtulabilmiş değildik. Çıngar’ı göletin içinde bıraktık. Makin’e adamı azat ettiğimi söyledim. Ama etmemiştim.

“Herhangi bir açıklık görebiliyor musun?” diye sordum.

Rike yanıt vermedi ama kararlılıkla uzaklaşınca biz de peşine takıldık.

Hırlamalar artıyor, arkamızdan giderek yaklaşıyordu. Bataklık zemini kıl payı teğet geçen adımlarımızın şapırtısı ve kamışları

parçalayarak yaklaşan düşmanın hışırtısı eşliğinde tabana kuvvet koştuk.

Bir anda yemyeşil otların arasına körlemesine daldım, hemen akabinde de alçak, tümsekli bir açıklığa çıkıverdim. Tepecğin su seviyesinden yüksekliği bir metreden fazla değildi.

“Aferin,” dedim Rike’a, ardından soluklandım. Açık alanda ölmek daha iyidir.

Chella’nın ordusu bizi dört yandan kuşatıyordu. Çevik olanları, çamur lekesiyle alacalı bulacalı suratlarında dinmez bir öfke ve gözlerinde uğursuz bir ışık taşıyan düzinelercesi akın ederek tümseğin etrafını sardı. Grileşip çürümüş ölümler onların arkasından dakikalar sonra kamışları ezerek sarsak adımlarla ortaya çıktı. Aralarında kayış gibi sertleşmiş, kararmış derileriyle derinliklerden çıkan bataklık ölümleri vardı. Paha’nın iri kemikli bedenini gördüm, paçavra dönmüş gövdesi diğerlerinin arasında izbandut gibiydi. Chella kraliyet düğününde giyilecek türden tamamen dantelli ve işlemeli beyaz bir elbiseyle onun yanında yürüyordu. Elbisenin üzerinde tek bir çamur lekesi yoktu.

“Merhaba, Jorg,” dedi. Sesi işitilmeyecek kadar uzaktaydı ama sözleri her ölünün ağzından fısıldandı.

“Cehenneme git, kaltak.” Keşke daha zekice bir şey söyleyebilseydim.

“Düğünümüze böyle kaba laflar yakışmaz, Jorg,” dedi, ölümler de onu yankıladı. “Ölü Kral uyandı. Kara gemiler seyre çıktı. Bana katılacaksın. Sev beni. Birlikte efendimiz için Yıldızlı Geçidi açalım ve tahta yeni bir imparator oturtalım.”

O anda Gelleth ölümleri belirdi, sanki bataklıkta kaybolmuş gibi sarsak adımlarla bir o yana bir bu yana dolaşıyorlardı. Hortlaklı bunlar ama yanıkları ve yaralarıyla, eksik dişleriyle, dökülen saçları ve etleriyle gayet gerçek görünüyorlardı. Yüzlerceydiler, binlerce, devasa bir itham çemberi halinde. Arkadan öyle kalabalık bastırdılar ki bataklık ölümlerinin bir kısmı kenara devrildi, üzerlerinden geçildi.

“Madem öyle,” dedi Rike. “Kaltakla evlen gitsin.”

“Seni yine de öldürür, Rike. Cesedini diriltip saflarına katar. Bir tarafında Paha, diğer tarafında sen, biraderler tekrar bir araya gelir.”

“Ha,” dedi. “Siktir et o zaman.”

“Haydi ama Jorg, mızımlık etme,” dedi Chella, ölüler de onunla birlikte konuştu. Tekrar konuşunca bu kez sesini sadece biri yankıladı, tümseğimizin kenarına yakın duran bir kadın cesedi. Balçık kaplı bir cesetti, tek kolu kemiğine kadar kemirilmişti. Teni lekeliydi, dudakları çürümekten grileşmiş ama yüz hatlarındaki bir şey Ruth’u çağırıyordu. “Ölü Kral geliyor. Ölüler dalga gibi yükseliyor. Sayıları yaşayanlardan fazla, her savaş daha fazla ceset yaratıyor, daha fazla asker değil.” Ölü kadının kıpırdayan, Chella’nın sözlerini sarf eden dili siyah ve parlaktı. “Bana katıl, Jorg. Burada sana yer ayrıldı. Onu alıp kullanmanı bekleyen bir güç var.”

“Dahası da var,” dedim. Kişisel cazibemin ziyadesiyle farkında olsam da onun bana abayı yaktığına ve bu uğurda ülkeleri kat ettiğine bir türlü inanasım gelmiyordu. Onu güdüleyen şey intikamsa bu maskaralığa hiç girişmeden öcünü kolayca alabilirdi. “Ölü Kral seni korkutuyor.” Sesi fazla hevesliydi, hatta ümitsiz. “Benden ne istiyor?”

Aramızda metrelerce mesafe olmasına rağmen yüzündeki ifadeyi okuyabildim. *Bilmiyordu.*

Öne bir adım attım ama ayağımı bir şey kaptı. Başımı eğip bakınca dişler gördüm, yarısı gömülü bir köpek kafatası, ayağımı kapmak için yarı belirmişti. Başka bir hortlak daha ama o haline rağmen beni yerime mıhlamıştı.

Önümde uzanan ölüler güruhuna baktım, arkalarında biriken tayf kalabalığını gözlerimle taradım. Chella köpeğim Adalet’i biliyor olamazdı. Gelleth’in tüm ölülerini toplamış veya mazilerini öğrenmiş olamazdı. Bu bir şekilde benden kaynaklanıyordu. Bir şekilde Chella geçmişime ait hortlakları bu dünyada açtığım bir delikten dışarı çekmekteydi. Üstelik sadece tanıdıklarımın haya-

letlerini değil, ölümlerine sebep olduklarımın hayaletlerini de. Bir fikri köşesinden yakaladım, tümüyle değil ama tek bir köşesinden.

Bakışlarım tekrar ayağımdaki kafatasına kaydı. “Bunu yapmayacaktın,” dedim. Çekip kurtardım ayağımı. Adalet’in dişlerinin etimi yırttığını hissettim ama çizmemde hiçbir diş izi yoktu. Sadece acısı vardı, kan yoktu. Beni kapana kısıtıran şey sadece zihnimdi. Hayaletler bize zarar veremezdi, aksi takdirde Ruth’un evinde ölmüş olurduk, Mimar güneşi parladığında onlarla birlikte yanmış olurduk. Chella onları sırf bana eziyet olsun diye getirmişti.

“Haydi evlenelim hayatım,” dedi Chella. “Cemaat toplandı. Eminim nikâhı kıyacak bir rahip bulabiliriz.”

Diğer hayaletlerin arasından Keşiş Glen çıkıverdi. Gün ışığında dalgalanan, diğer tayflara kıyasla daha bulanık görünen bir suretti, sanki bir şey onu geri çekmeye çalışıyordu. Kalçamda taşıdığım hatıralar kutusu giderek ağırlaşıyordu. Keşiş Glen’in öldüğünden haberim yoktu, belki duymuştum da unutmayı yeğlemiştim. Ağır adımlarla yaklaştı, görünürde yarası olmasa da topallıyordu ve hiç de mutlu görünmüyordu. Bir elinde bıçak vardı, tanıdık bir bıçak, kanla kıpkırmızı. Bir ölü sarsakça önüne çıkınca Keşiş onu boynundan bıçaklayıverdi. Yaratık bıçak hâlâ boynuna saplı halde devrildi. Hayaletler canlılara zarar veremezdi ama belli ki ölülerin canını epey yakabiliyorlardı. Keşiş Glen ta Chella’nın yanına gelip dikilene dek topallayarak ilerledi.

Keşiş’in hayaletinin buraya nasıl geldiği, beni nefret dolu gözlerle nasıl seyredemediği aklımı kurcalıyordu. Nefretini elli metre öteden hissedebiliyordum. Dahası –Keşiş Glen’e kafa yormaktan çok– Chella’nın onu çağırırken sarf ettiği laflara takılmışım.

Cemaat toplandı.

Bataklık ölüleri hiçbir talimat işitmediğim halde yaklaşmaya devam ediyordu. Ağır adımlarla ilerliyorlardı, elleri sıkıp burmak ve koparmak için öne uzanmış vaziyetteydi. Bu kalabalığın karşısında muhtemelen son dakikalarımızı yaşıyorduk.

“Ailemin katılamadığı düşün, düğünden sayılmaz.” Kılıcımı çektim.

“Bazı hayaletleri celbedemiyorum. Kraliyet ölüleri kutsal kabirlerde eski büyülerle sarmalanmış halde yatıyor. Anneni senin için dans ettirebilseydim bunu uzun zaman önce yapardım,” dedi Chella. Fısıltısı, giderek yaklaşan bataklık ölülerinin arasından dudaktan dudağa ulaştı bana.

Cemaat toplandı ama bazı hayaletleri celbedemiyor.

Kalan atlar arkamda kişnedi, gergindiler, kırat bile.

“Biraderlerimi kastediyordum,” dedim. Elimi bir sağıma bir soluma uzatarak Makin’i, Kent’i, Huysuzbodur’u ve Rike’i gösterdim.

“Onlar katılabilir,” dedi Chella. “Gözlerini sağlam bırakırım.”

“Müziğimiz olmayacak mı? Şairler nutuk çekmeyecek mi? Çiçek yok mu?” diye sordum. Oyalanıyordum.

“Oyalanıyorsun,” dedi.

Cemaat toplandı. Celbedemedikleri hariç herkes hazır. Bir de istemediği kişiler hariç.

“Aklıma bir şair geldi, Chella. Bir şiir. Ortama cuk oturuyor. Adı *cilveli metres*.”

“Cilveli miyim?” Ölülerin arasından salınarak biraz yaklaştı.

Şairlerin bilgeliği Mimarlar’inkinden daha uzun soluklu olagelmıştır.

“Şiir zamanla ilgili, en azından kısmen. Şairin zamanı durduramayışına dair. Sonunda şöyle der, *Madem ki kendi güneşimizi yaratamayacağız, dur kıpırtısız, elbet doğanı kaçırtırız.*”

Hortlaklar insanlara zarar veremez. Onları çıldırtabilirler. Kendi canlarına kıyacakları noktaya dek onlara işkence edebilir ama onları yaralayamazlar. Bunun doğru olduğunu hissediyordum. Çalıntı nekromansim bana öyle olduğunu söylüyordu. Ama ölülere zarar verebiliyorlardı anlaşılan. Kendi gözlerimle görmüştüm. Chella’nın

* On yedinci yüzyıl şairi Andrew Marvell’in şiiri: “To his coy mistress” (ç. n.)

dirilttiği cesetler ruhlar âlemine fazla yakın durdukları için tayflar tarafından alaşağı edilebiliyordu, yeter ki ölümün kapılarına bir hortlağın uzanıp gırtlaklarını sıkıverecek kadar yaklaşınsınlar.

“Çok şeker,” dedi Chella. “Ama bu beni durdurmaz.”

“Öyleyse ben de seni kaçtırdım.” Böylece irademin her zeresiyle kendi hortlaklarımı çağırdım. Chella’nın açtığı kapılardan çekip çıkardım onları. Kollarımı iyice yana açarak her sureti ve silueti, uzun yıllardır bana musallat olmuş her tayfı ve hayaleti çağırdım. Hepsini bağrımdan döktüm, yüreğimin her atışıyla nabız gibi atmalarını sağladım. Chella’nın istediklerini kendi saflarına çekmesine mani olamazdım ama hepsinin, hem de her birinin gelmesini pekâlâ sağlayabilirdim. Bir akın halinde.

Nitekim geldiler de. Chella’nın davet etmek istemediği cemaat. Gelleth’in yanmış ölüleri, Mimar güneşinin ilk vurduğu kurbanlar, Ruth ve anası gibi sadece patlamanın eteğindeki kurbanlar değil, cehennemin göbeğindeki Kızıl Hisar’da yananlar da. Sonsuz bir akın halinde içimden fışkırdılar. Chella’nın getirdiği her Gelleth evladına karşılık on mislisi. Üstelik benim ölülerim, yanan ölüler, beraberinde benzersiz bir yangını da getirmişti. Şöminedeki mumlar gibi yanıyorlardı, alevler sıçratarak çılgık çılgılığa koşturan, sendeleyeyen, can havliyle ötekine yapışan kadınlı erkekli bedenler. En arkalarında, ölçülü adımlarla ilerleyen yepyeni bir hayalet güruhu vardı. Her biri etlerini pembe bir pusla aydınlatan, kemiklerini karaltıya dönüştüren korkunç bir ışıkla parlıyordu.

Isı yaymayan bir yangından başka şey görmüyor, çılgıklardan başka şey işitmiyordum. Çok uzun bir süre sonra tümseğimizin tepesinde yapayalnız kaldık. Islak kamışlara bulaşmış kara kemik kalıntıları haricinde ne Chella’dan ne de ordusundan geriye bir iz kalmıştı.

“Düğün iptal,” dedim ve gün batımına göre hizalanarak bira-derleri güneye götürmek üzere önlerine düştüm.

*Birader Makin'in yüce idealleri vardır. Onlara bağlı kalsaydı
düşman olurduk. Hatasında ısrar etseydi, dost olamazdık.*

Düğün Günü

“Bir kürek mi?” dedi Hobbs.

Küreğe kürek diyecek bir adam varsa, Nezaret Amiri Hobbs o adamdı. Onun yaşındaki bir adamın bu noktada malum olanı dile getirecek kadar nefesi kalmış olmasından etkilenmiştim.

Karı tekmeledim. Her yerde kürekler vardı, üzerleri yeni düşen çığla kaplıydı.

“Stodd ile Keppen’in birlikleri bayırın aşağısındakileri vursun. Harold’ın adamlarının bu kürekleri kullanarak kazmalarını istiyorum,” dedim.

“Stodd öldü.” Hobbs tükürdü ve karla kaplı alana göz gezdirdi. Nezaretçiler ile bizi kovalayanlar arasındaki mesafe kapanmıştı. Etrafta koşmayı bırakan adamlar vardı. Birkaçı kılıcını çekmeyi başardı ama daha savurmaya kalmadan biçildiler.

Karların üzerine sıçramış kan çok güzeldir. Kalın kar örtüsüne sıçrayanlar karı eritir ve görecektir pek fazla şey bırakmaz ama gevrek bir buz tabakası olan yerlerde o göz kamaştırıcı beyazlık öyle bir kıvılcığa bürünür ki her nasılsa kanı damarlarınızda aktığından daha canlı, rengini daha zengin gösterir.

“Adamlar yaylarıyla aşağıdakileri vursun. Neyi vurdukları umurumda değil. Bacaklara nişan alsınlar mesela. Yola daha fazla engel koyun. Onları yavaşlatalım.”

Yaralı bir asker ölü birinden daha fazla engel teşkil eder. Bir adamda büyük bir yara açmayagörün, tam bir külfete dönüşür, onu kurtarabileceğinizi zannettiğinden bırakmayasınız diye size yapışır. Yeni yaralanmış birisi refakat ister. Onlara biraz zaman tanıdığınızdaysa acılarıyla baş başa kalmayı yeğler hale gelirler. Bir an, içine çatlaklardan ışık sızan mezarında iki büküm yataarkenki haliyle gözümün önüne Coddin geldi. Bazı yerlerde halk ölülerini o şekilde gömer, alnı dizlere degecek biçimde iki büküm. Makin o şekilde gömmenin mezar kazmayı kolaylaştırdığını söylese de bunun benim gözümde daha fazla anlamı var. Ana rahminde iki büküm dururuz.

“Vurun şu puştları!” diye bağırdım. Yaylarını kullanmalarını istediğim adamlara el ettim, “Hedef seçmeyin.”

Makin sendeleyerek yanıma gelince göğsüne bir kürek yaptırdım. Yüzbaşı Harold’la ikimiz diğer adamlarla birlikte kazma işine koyulmuştuk. Hiçbiri de neden diye sormamıştı. Makin hariç, aslına bakılırsa bence dinlenecek yer arıyordu.

“Buraya bir kez daha gelmiştik,” dedi.

“Evet.” Bir kürek dolusu karı arkama fırlattım. Sonsuz gibi gelen bir tırmanışın ardından gücümün son kırıntısıyla yeri kazmak tuhaf geliyordu.

“Köyün tekine gidiyorduk... Kesinti miydi?”

“Deşinti,” dedim. Bir kürek daha kar. Bayırdaki çığlıklar ve kılıç şakırtıları şimdi biraz daha yakından geliyordu.

“Delilik bu!” Makin küreğini bırakıp kılıcını çekti. “Şimdi hatırladım. Burada mağaralar var. Ama hiçbir yere çıkmayan mağaralar. İçlerini araştırmıştık. Buradaki adamlar, içlerine sığmaz bile.”

Küreğim boşluğa denk geldi ve uyuşmuş parmaklarımdan kayarak aşağıdaki deliğe düştü. “Deldim! Burayı kazın!”

Sıcak çatışma mevzimizin elli metre kadar yakınına ulaşmıştı, kanlı bir arbedeydi, askerler artık pembe bir püreye dönmüş karda kayıyor, haykırıyor, uzuvlar kopuyor, kılıçlardan kan damlıyordu. Bu

kıyımın ilerisinden, doğrudan bana yöneltilmiş bir ok başı misali, gittikçe daha da çok artan sayıda asker yaklaşıyordu. En aşağıdaki kar hattını geçtikleri esnada safları birkaç yüz asker boyu genişleyerek muazzam bir kitleye dönüşmüştü.

“Pes etmek için çok geç kaldım,” dedim. Çok geç kaldığının farkındaydım. Coddin’le fazla uzun süre harcamıştım. Temren’in askerleri de düşündüğümünden daha hızlı çıkmıştı.

“Çok mu geç?” Makin bağırdı. Bizi kuşatan orduya doğru kılıcını salladı. “Öldük biz. Bu işi henüz aşağıdayken halledebilirdik! En azından savaşacak gücüm olurdu.”

Bana yeterince güçlü görünüyordu. Hiddet daima beslenecek bir yer bulur, unuttuğunuz ufacak bir şeyle beslenir.

“Kazmaya devam!” Etrafımdaki adamlara bağırdım. Mağaraların girişi üç adam genişliğinde açılmıştı. Karda kapkara bir delik.

“Geçen sene Matteracks’ta çığ yüzünden kaç kişi öldü, Makin?” diye sordum.

“Bilmem!” Ondan bebek sahibi olmak istemişim gibi bakıyordu bana. “Hiç mi?”

“Üç,” dedim. “Ondan önceki sene de bir kişi.”

Düşmanın bir kısmı yelpaze gibi yayılıp yandan saldırmaya hazırlanarak cenahımızı tutmaya çalışıyordu. Yayımı omzumdan alıp soldakilere bir ok salladım.

“İşimiz tamam,” Hobbs kazıcıların yanından binbir güçlüklerle gelmişti. Yorgunluğuna rağmen, “Efendim,” diye eklemeyi başardı.

Okum bir adamı tam dizinin üstünden vurdu. İhtiyar bir heriftili galiba. Bazı ihtiyarlar ne zaman pes etmeleri gerektiğini hiç bilemez. Öne sendeleyerek düştü, yamaçtan aşağı yuvarlandı. *Hortlak’a varmadan dursa bari* diye düşündüm. “İki yıl içinde çığ yüzünden dört adamımızı kaybetmişsek bir sebebi var,” dedim.

“Dikkatsizlik mi?” Makin sordu. Prens’in nispeten daha girişimci askerlerinden biri, aşağıımızda cereyan eden çatışmadan yaralanmadan çıkmayı başarmıştı. Makin çevik bir hamleyle önce

darbeyi savuşturdu, sonra da hasmını indirdi. İlkinin hemen peşinden gelen ikinci asker âdemelmasına bir ok yedi.

Kayaya çarpan metalin sesi. Kazıcılar mağaranın kenarlarına ulaşmıştı. Delik bir at arabası geçecek genişlikteydi ama bundan daha fazla genişleyemezdi.

Dünya karla kaplandığında dümdüz görünür. Tüm çukurlar, tüm tümsekler örtülür ve kuş tüyü kalemle yazılmayı bekleyen bembeyaz bir sayfaya dönüşür. Kar tabakasının üzerine hayalinizde canlandırdığınız her şeyi kondurabilirsiniz çünkü gözleriniz beyazlıktan başka şey görmez.

“Ee?” diye sordu Makin. Temren askerleri iyice bastırıyordu artık. Makin’in dikkati dağılmıştı ve benim hülyalara dalmama sinirlenmiş görünüyordu.

“Tonlara bakacaksın,” dedim.

“Tonlara mı?”

Omuz silktim. Vakit geçiriyordum, mağara henüz kullanıma hazır değildi. “Genç olmanın gücü sadece siyahla beyazı görmekte yatıyor sanırdım,” dedim. Nezaretçiler arasından tanıdık bir yüze kaydı gözlerim, bir kılıcın ucu sırtından dışarı fırlamış, elleri kılıcın sahibinin gırtlığına kenetlenmiş halde devrildi.

“Tonlara mı?” Makin tekrar sordu.

“Hiç bakmıyoruz, Makin, kafalarımızı kaldırıp da hiç bakmıyoruz. O kadar muazzam bir dünyada yaşıyoruz ki. Sadece yüzeyini tırmalıyoruz ve bir tek önümüzde duran şeyler için endişeleniyoruz.”

“Tonlara mı?” Makin inatçılığı kasten sürdürüyordu. Dolgun dudakları bin türlü tebessüm bilirdi. Yürek çalan tebessümler. Dost kazandıran tebessümler. Zoraki kahkahanın yerine geçen tebessümler. Şimdi de inatçı tebessümünü takınmıştı.

Kollarımı sallayarak canlandırdım. Saflar muhtelif yerlerden daralmaktaydı, kılıcıma davranmam an meselesiydi. “Renk tonları,” dedim ona. Sırf beyazlığın olduğu yerde kendine biraz zaman tanırsan farklı renk tonlarından oluşmuş bir senfoni görürsün. Bunu

Deşinti'deki köylüler demişti bana, kendi ifadelerini kullanarak gerçi. Birçok kar türü vardır, çeşitli tonlarda, tek birinin tonu bile envai çeşit harelî. Katmanlar vardır. Tane tane olanı vardır, pudra gibi olanı. Sağlam yeri vardır, tehlikeli yeri vardır. “Birader Gemt’i hançerleyerek önce davranmıştım,” dedim. “Anhyor musun, önce, Birader Makin?”

Bin tebessüm; bir tane çatık kaşlı ifade. Bana çatık kaşlı ifadeyle baktı.

“Onu kaşındığı için geberttim ama aynı zamanda bana karşı çıkması da zaman meselesiydi. O bir gece gırtlığımı kesmeye kalkışmadan önce ben davrandım. Sırf elini kestiğim için de değildi.”

“Gemt’in bununla ne alakası var be...” Hattı yaran bir adamı daha deşti, ben de sağ yanımızı saran askerlere bir ok salladım.

“İki yılda kırk kişiden ziyade dört kişi öldü çünkü Sarpdiyarlılar çığdan önce davranıyorlar,” dedim. “Çığı kendileri tetikliyorlar.”

“Ne?”

“Kar tabakasını gözlemliyorlar. Tonlarına bakıyorlar. Dümdüz bir sayfa değil, inişli çıkışlı yerlerini görüyorlar. Kazarak sınıyorlar. Sonra da önce davranıyorlar.” Yayımlı başımın üzerinde salladım, mor kurdele rüzgârda havayı kamçılardı. “Mağaralara. Şimdi!”

Bir yamaç tehlikeli görüldüğünde Sarpdiyarlılar dar boğazları ve çıkıntıları kullanarak o yamacın üstüne tırmanır. Yanlarında saz kamışı, taş, ateş kilinden çömlek, çıra, kömür -genellikle Ancrath ormanlarındaki kömürcülerden temin edilir- bir tane sırlı kap ve koyun mesanesi bulunur. En tehlikeli katmanın en tepesinde kendilerine bir çukur kazarlar, çukurun üstünü birkaç santimlik saz kamışlarıyla örtüp üzerine çömleği yerleştirirler. Çömleğin içine çıra ve kömür, üstüne de taşları da koyarlar ki sırlı kap çömleğin üstünde durabilsin. Sırlı kabı karla doldurup mesaneyi olanca güçleriyle şişirirler ve ağzını bir deri ipe düğümleyip kabın üstüne bırakırlar. Çırayı tutuşturup giderler.

Nezaretçiler mağaralara doluşmaya başlamışlardı. Fi tarihinde küreklerin burada bırakılmasını emrettiğim zaman da tıklım tıklı olacağını tahmin etmiştim. Hepimiz sıgar mıyız acaba diye meraklanmışım. Sayımız yüzden biraz az da olsa sığdık. Bolca yerimiz vardı.

Hayatta birçok şey sadece zamanlama meselesidir.

Mağara ağzının girişindeki yerimi aldım, Temren askerleriyle kılıç vuruşmaya hevesliydim. Zamanlamam kötüydü. Doğruya doğru. Coddin'e duymak istediğini günler önce, aylar önce söylemem gerekirdi. Zamanlamam berbattı.

Yorgun adamlar kolay ölür, sonsuzluk ümidi karşısında gevşerler sanki. Bacaklarım titriyordu ama kollarım yeterince hazırlıklıydı. Kılıcımı iki elimle kavradım ve ilk adamı gözünden mıhladım. Makin yanımda çarpışmaya geldi. Düşmanın ötesini alabildiğine görebiliyordum. Sıradağların yabani uçsuz bucaksızlığını görebiliyordum. Daha da ötesinde beyaz bir tayf misali gündüz ayı doğmuştu. Kılıcımı bir adamın boynuna çalıp tekrar çarpışmaya devam ederken kılıç şarkısının cılız nağmeleri kulağımdaydı. Kılıcım hafiflemişti sanki, şarkıya uyum sağlayarak âdeta canlanmış, kendi nabız atışma uyum sağlıyordu. *Şakırt-şukurt, şakırt-şukurt*, adamlar paramparça devriliyordu. Güneş, amcamın kılıcında Temren Prensi'ne aynayla mesaj gönderir gibi kızıl parıltılar çakıyordu.

“Üzgünüm!” diye bağırdım, Makin'e ve diğerlerine.

Zamanlama.

Yeterince hızlı davranamamıştık. Deşintili adamlar çömlекlerindeki ateşleri bizi dar boğazın girişinde gördükleri an yakacaklardı. Mağaralara düşmanla aramızı epey açarak ulaşırsız diye tahmin etmiştim. Kazıp içeri sığınır, o esnada da çömlек ateşiyle yamacı yerinden oynatırsız diye düşünmüştüm. Yanılmışım. Sadece birkaç dakikalık hataydı ama düşmanın mağarayı cesetlerimizle doldurmasına yeterdi.

Makin söverek geri sıçradı, savrulan bir kılıçtan kendini kıl payı kurtardı.

Az kalsın yine, “Üzgünüm,” diyecektim, oysa dağlar ölmek için güzel yerdir. Ölecekseniz manzaralı bir yerde ölmeye bakın.

Bir süre zaman mefhumunu yitirerek, vahşi bir neşeye kapılarak çarpıştım, vücut ısım arttıkça arttı, en sonunda yüzümdeki yanık izleri tutuştu, rüzgâr bana işlemez oldu. Her hamlesi gizli bir çeteleye yazılan bu çatışmada kaybettiğim zaman mefhumuna belli bir süre sonra çeliğe çarpan çeliğin çığlıklarıyla tekrar kavuştum. Bir deliliğe kapılmıştım. Onu insan yapan şeyi yutup cehenneme sürükleyen Ferrakind’in akkor ateşi aklıma geldi.

Bir darbeyi engelledim, bir adım yana kaydım, yandan bir darbe, döndüm, kılıcımı düşmanın bedenine çaldığım yerden sıyrarak çektim. Uzun bir tırmanışın ardından miğferini çıkarmış bir adamın kafasına ağır bir kılıç darbesi indirmek kanlı bir felaketle sonuçlanır. Hünerli bir kasabın mezbahasında çıkardığı işle kıyaslandığında bile berbat bir tahribattır. Beyin, kafatası ve saç parçaları kılıcınızı savurmanızla birlikte kızıl, beyaz ve gri renkte ıslak bir kavis çizerek her yere saçılır. Paramparça surat bir an donar; sıvıları akan o suratta suçlayıcı bir bakış görürsünüz, sonra tamamen yıkılır, üzerine son devrilen adamın parçaları sıçramış başka bir asker çatışmaya dalar.

Ateş sarmaladı beni, ya da öyle geldi, Yecüc’ün bıraktığı yanıklardan sızıyordu, kavurucuydu, amansızdı.

Bir kılıcın ucu alnımı kıl payı sıyırdı, ben hızla geri sıçrayan burun direğimin önünden tıslayarak geçti. İki kolumu da öne uzatarak atıldım, o hızla elim kabzanın dibine kadar kaydı, deri eldivenime rağmen demir kaplamasının avucumu sıyırdığını hissettim. Mimar çeliği adamın suratını burnu ile dudaklarının arasından enlemesine böldü. Adam düşerken kemiğe saplanan kılıcı da beraberinde götürür gibi oldu ama kabzayı bırakmadım ve ani bir asılmayla tam zamanında kurtardım, bir mızrak darbesini kazandığım ivmeyle karşılayıp omuzumun üstünden geriye savuşturdum.

Mızraklı adamı bir tekmeyle yamaçtan aşağı yuvarladım ve attığım nara havayı bir fırının yaydığı ısı gibi dalgalandırdı. Yere bakacak vaktim olsaydı tenimden yayılan ısı nedeniyle karın büzüştüğünü görmek beni şaşırtmazdı.

Bir yanım, neredeyse canı gönülden belki de, savaşın çılgınlığına teslim olmak istiyordu, ona kapılmak, düşmanın arasına dalıp her ne pahasına olursa olsun dağı kanlarıyla boyamak. Ne var ki teslimiyetin her türlü benimsenmesi benim ağrıma gider. Onun yerine geri çekildim ve hiddet beni terk etti, tıpkı tutuştuğu gibi çabucak sönüverdi. Uygulamam gereken bir plan vardı ve ben onu durum çok ümitsiz görünse bile uygulayacaktım. Planları uygulamak da zihin açıklığı gerektirirdi.

Adamlar üstüme gelmeye devam ediyordu. Kollarım da bacaklarım gibi yorulmaya başlamıştı. Sadece birkaç dakika daha zamana ihtiyacımız vardı ama bazen istediğinize, ihtiyacınıza ulaşamazsınız. Gözlerim kararıyordu. Ölme zamanı.

Geçmişte bir at tarafından kurtarılmıştım. Safkan bir beygir tarafından güvenli bir yere taşınmamış, paniğe kapılmış bir atın çiftlemesi sayesinde kurtulmuştum. Beklenmedik bir şeydi. Muhtemelen Corion'u daha da çok şaşırtmıştı. Ama bir koyunun dayanıksız mesanesi sayesinde kurtulmak... işte bu en zayıf ihtimaldir. Tüm ihtimaller içinde en zayıfı.

Tepemizde ağır ateşler yanıyor, sırlı kapların içindeki karı eritiyor, artık buharı tüten suyunun üzerindeki şişmiş mesaneleri ısıtıyordu. Bu süreç Sarpdiyarlılara güvenli bir mesafeye uzaklaşmaları için zaman tanır. Kapları tehlikeli bölgeye yerleştirmeniz gerekir. Can güvenliğiniz için düzeneği mümkün olduğunca yukarıda bir yere kurarsınız ama istenen etkiyi sağlaması için çok da yukarıya değil.

Sıcak hava yayılır. Mesaneler daha da şişer. Bir insanın ağzıyla şişiremeyeceği noktaya kadar gerilir. Sadece zaman meselesidir. Zamanlama meselesi. Su kaynamaya başlar. Basınç artar. Ve bum!

Sarpdiyarlılar mesane zurnası çalarlar. Daha kuzeydeki tulumlu zurnalara benzer ama daha az karmaşık olmasına rağmen

en az onlar kadar bet sesli bu meretler o sabah düğünümde kulak tırmalamıştı. Patlayan bir mesanenin o kadar yüksek ses çıkarabileceği aklınızın ucundan geçmez. Bir mesane zurnasının ömrü boyunca çıkaracağı her zırlıtı ve viyaklama kısacık bir ana sıkıştırılmış gibidir. Ölüyü bile uyandırabilecek bir gürültüdür. Ancak bu kez aynı gürültü ölümcül olacaktı.

Bizi görür görmez Deşintililerin yamaçlarda yaktığı altı tane çığ düzeneğine altı tane mesanesini bağışlayan altı koyundan bir tanesi özellikle en sidiklisi olsa gerek ki onun mesanesi beklenenden yedi dakika önce patladı.

Bir çığ ışıtmadan önce hissedersiniz. Tuhaf biçimde basınç artar. Kulaklarınız tıkanır. Beni kanlı dilimler halinde doğramaya çalışan adamlara rağmen basıncı farkettim. Ardından sarsıntı gelir. Usulca başlar ve sonu gelmeyecekmişçesine tırmanır. En sonundaysa, vurmadan hemen önce, bir tıslama olur.

Zamanlama duygu tam zamanında çalıştı. Kendimi mağaranın içine attım. Bana saldıranlar peşimden gelmeye kalmadan dünya bembeyaz kesildi ve hepsi gözden yitti.

Düğün Günü

İçinde yüze yakın adam barındırmasına rağmen, zifirî karanlığa gömülen mağarada çıt çıkmıyordu.

Çığın son gümbürtüleri de dindi. Düşünce insafsız bir kayaya çarpıp kıcımı berelemiştim, duyulan ilk ses ettiğim küfür oldu.

“Bok yiyesice!” Bunu Birader Elban’dan öğrenmiştim ve başka hiç kimse kullanmadığı için arada sırada sarf etme gereği duyuyordum.

Hâlâ çıt yoktu, sanki bir *troll* çetesi içeri giren herkesin kafasını koparmıştı.

“Arka tarafta fenerler olacak, kav da,” diye seslendim.

Ayak sürüme sesleri geldi.

Biraz daha ayak sesi geldikten sonra çeliğe sürtülen çakmaktaşın gıcirtısı duyuldu, ardından karanlıktaki düzinelerce adamı aydınlatan bir ışık yayıldı.

Neredeyse bir asırdır ilk kez bileğimdeki gümüş saate baktım. On ikiyi çeyrek geçiyordu. Saniyeleri gösteren kolu tık tık tık diye yeni bir tur atmak üzereydi.

“Burada kürek bıraktığımı biliyorum,” dedim, alçak tavanda beynimi deşmemeye dikkat ederek doğruldum. “Onları bulun ve kazarak bizi buradan çıkarın.”

“Bir yoklama yapmamız gerekir,” dedi Hobbs, öne çıkarak. Başka fenerler de yanınca arkasındaki kar duvarı ışıldadı.

“Yapabilirdik,” dedim. Talebinin sadece bürokratik ilgiden kaynaklanmadığını biliyordum. Dostlarını, çömezlerini, dostlarının oğullarını kaybetmişti ve Nezaretçiler’den, *Nezaretinden* kaç kişi kaldığını merak ediyordu. “Yapabilirdik, ama çığ düşmesinde insanları öldüren kar değildir,” dedim. “Dışarıda kalan askerlerin hiçbiri ölmedi.”

Şimdi dikkatlerini çekmiştim.

“Karın altında kapana kısıldıkları yerde hepsi soluk almaya uğraşiyor. Ve bu, dostlarım, tam olarak bizim de başımıza gelecek şeydir. Size bunu açıklarken bu mağaradaki sınırlı hava stoğunu tüketiyorum. Siz de beni dinlerken temiz hava soluyor, dışarıya kötü hava veriyorsunuz. Beni görebilmek için kullandığınız şu fenerlerin her biri havayı tüketiyor.” Âlim Lundist ve simya dersleri sayesinde sessizlik. Düşün günümünden sağ çıkamayacak olabilirdim ama kavanoza kapatılmış bir mum gibi sönmeye hiç niyetim yoktu.

Meseleyi kavradılar. Kürek bulan üç adam karı çabucak küremeye koyulurken diğerleri başka kürek aramaya başladı. Çok geçmeden çıkışın tamamında harlı bir iş bölümü başlamıştı. Onlara kazmalarını emredebilirdim ama mantığını kavramaları daha iyiydi, Nezaretçi kayıplarına dair Hobbs’un kaygısını paylaşmadığını sanmalarından daha iyiydi.

Yüzbaşı Keppen’i bir kayaya yaslanmış halde gördüm, sağrısını tutuyordu. Makin mağaranın en dibindeki duvara sırtını dayayarak yere çökmüş, dizlerini de alnına kadar çekmişti.

“Yaralılarla ilgilenilsin,” dedim Hobbs’a. Omzunu tıptışladım. Krallardan böyle hareketler beklenir.

Makin’in yanına gittim. Mağara zeminine sere serpe yayılmış adamlar vardı ama yorgunluktan mı yayılmışlardı yoksa yaralı mıydılar çözemedim. Sırtımı buzlu duvara vererek yanına çöktüm. Kürekçilerin gıdım gıdım nefes almaya çalışarak kazmalarını seyrettik. Makin karanfil otu ve ter kokuyordu.

Tuhaf bir yol izleyerek sonunda karla tıkanmış bir mağarada kapana kısılmış, olabilecek en sapa yere gömülmüştüm. Servi Hisar'dan çıkıp yollara düşmüş, yollar beni Renar tahtına götürmüş, imparatorlukta bir yıl kadar sürüttükten sonra en sonunda Sarpdiyarlar beni geri çağırmıştı. Üstelik Sarpdiyarlar'da ganimete kavuşmak kovalamacanın kendisinden daha küçük bir ödül, keza bakır taçla tahta geçip yetişkinliğe adım atmak, salgın hastalıktan tutun kıtlığa kadar türlü sıradan illele boğuşmak, bir silahşörün kas yapması gibi ekonomiyi sıfırdan inşa etmek, asker toplamak, onları eğitmek, tüm bunlar neden? Sırf önceden belirlenmiş bir imparatorun tekini Yaldızlı Geçit'e akın ederken tökezletmek için.

Gözlerimi yumdum ve o sabah Peder Gomst, Miana'yla nikâhımı kıydığından beri verdiğim bu ilk molada başlayan ağrılarımı, acılarımı dinledim. Günün yorgunluğu üzerime çökmüş, konuşacak hal bırakmamıştı.

"Dışarıda ölenler oldu çünkü Coddin'le konuşarak çok fazla vakit harcadım," dedim. "Hem Renarlılar hem de Ancrathlılar öldü."

"Evet." Makin başını kaldırmadı.

"Eh, işte buradayız, ikimiz de Coddin gibi bir mağarada ölüyoruz. İçini dökmek istediğin bir konu var mı, Sir Makin? Yoksa daha vahim koşulları, daha dar bir zamanı mı bekleyelim?"

"Yok," Makin başını kaldırıp baktı, yüzü gölgedeydi, fener ışığında sadece elmacık kemiğinin kavisi ve burnunun ucu görünüyordu. "Onlar kendi istekleriyle peşinden geldiler, Jorg. Hilelerin olmasaydı hepsi ölmüş olurdu."

"Neden peşimden gelmeyi seçtiler peki? Ya sen?" diye sordum.

Yanıt vermeden önce dudaklarını yalamasını görmekten ziyade işittim. "Dünyada basit yanıtlar yoktur, Jorg. Her soru çok yönlüdür. Yanıtı herkese göre değişir. Her şey iç içe geçmiştir. Ama sen sorunları basitleştiriyorsun ve bir şekilde işe yarıyor. Diğer insanlar için dünya böyle değil. Kendin geri dönmeyen yıllar önce seni babana geri götürmenin bir yolunu bulabilirdim belki ama ant

içtiğini şeyi yaptığını görmek istedim. Neticesinde sahiden galip çıkıp çıkmayacağını merak ettim.”

“Kont Renar’a nefret duyduğum zamanlarda basit görünüyordu,” dedim.

“O zamanlar...” Gülümsedi. “Odaklanmıştın.”

“Toylukla da alakası var. O zamanki çocuk halime bakınca kendimi zor tanıyorum.”

“Çok da farklı değilsin,” dedi Makin.

Kürekçilerin etrafındaki kar tabakası kendiliğinden aydınlanmaya başlamıştı, dışarıdaki gün ışığı az da olsa içeri sızıyordu.

“Kendimi kaybetmiştim, başıma buyruktum. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne kendi canımın ne de bir başkasının. Hepsinin bir bedeli oldu. Hepsi de kazanma şansı uğruna ihtimalleri zorlamaya değer şeylerdi.”

Makin burnunu çekti. “Çocukluktan yetişkinliğe giden yol üzerinde herkesin uğrak noktasıdır o. Sen sadece doğal davrandın.”

Kıç cebimdeki kesenin içine uzandım ve parmaklarımı kutunun etrafında gezdirdim. “Pişmanlıklarım var.”

“Hepimizin var.” Makin kürekçileri seyrediyordu. Mağaranın içine bir gün ışığı huzmesi vurdu.

“Gelleth için üzgünüm... Babam duysa zayıflığıma yorar. Ama şimdiki aklım olsaydı, başka bir çare bulurdum.”

“Başka çaresi yoktu,” dedi Makin. “Seçtiğin yöntem bile imkânsızdı.”

“Bana çocuğundan bahsetsene,” dedim. “Kız mıydı?”

“Cerys.” İsmi bir öpücük gibi sarf etti, üzerimize vuran gün ışığından gözlerini kırptırarak. “Yaşasaydı senden büyük olacaktı, Jorg. Onu öldürdüklerinde üç yaşındaydı.”

Artık gökyüzünü mavi bir çember halinde görebiliyorduk, doğu yönünde kar bulutları vardı.

“Peşinden geliyorum çünkü savaştan bıktım. Sona erdiğini görmek istiyorum. Tek imparatorluk. Tek kanun. Kimin, nasıl yaptığı önemli değil, birlik olursak çılgınlık durur,” dedi Makin.

“Heh, ben sadakat diye buna derim!” Kalkıp gerindim. “Temren Prensi daha iyi imparator olmaz mıydı?” Çıkışa yöneldim.

“Onun kazanacağını sanmıyorum,” dedi Makin ve peşimden geldi.

*Çok eskiden, refah günlerinde, Birader Huysuzbodur
ahşap yontar, testere ve iskarpelayla çalışmış. Zor
zamanlar gelip çatınca marangozlar haçlara çivi çakmaya
başlamışlar. Huysuzbodur bıçağı kaptığı gibi insan yontmayı
öğrenmiş. Mülayim görünür, eli bıçaklı kardeşim, narin yapılıdır,
açık tenlidir, çenesi küçük, gözleriyse hüznüldür, dudaklarını
örten bıyığı gibi sarkık bir duruşu vardır. Oysa elleri çeviktir,
keskin bıçaktan korkmaz. Yanınızda sadece bir hançerle
ona çatmayagörün, yanıldığınızı sizi deşerek gösterir.*

Düğün Günü

Mavi Ay Boğazı'nın altındaki mağaradan dışarı yüz yirmi adam çıktı. Taze karın üzerinde toplanırlarken Nezaret Amiri Hobbs'un yoklama yapmasına izin verdim. Bir dalga gibi koparak aşağıya inen ve mağaranın hem içine hem etrafına süt gibi akan çığın artık ağırlığını taşıyor oluşuna, her adımda ayağımın kara en fazla bir iki santim batmasına hayret ettim. İsimlerin okunmasını ve verilen yanıtları dinledim, genellikle okunan bir ismin ardından sessizlik geliyordu.

Taze kar altımızda ıslıl ıslıldı, kusursuz bir örtü, sadece dakikalar önce gerçekleşmiş kıyıma dair hiçbir alamet, hiçbir kan izi yoktu. Hobbs çetelesini tutarken, bu bembeyaz çarşafın altında görünmeyen binlerce, binlerce ama binlerce adam can veriyordu, kıpırtısız ve kör bir halde, soluk almak için çırpınıyorlar ama hüsrana uğruyorlardı.

Bazen benim de içimde bir çığ kopsun istiyorum. Geçmişini silip geçerek tertemiz bir sayfa açsın. Tabula rasa.* Acaba bu çığ geçmişime sünger çekmiş miydi, merak ediyordum. Ama sonra ayaklarımın dibindeki beyazlığın altında bir karaltı gördüm. Yüzeye yakın gömüldüğü için karın tamamen saklayamadığı bir çocuk. Sıradağların gücü bile geçmişimin lekelerini temizleyemiyordu.

* (Lat.) Boş levha. (ç. n.)

Hobbs homurdanırken kalçamdaki bakır kutuyu alıp topuklarımı kara gömerek bayıra oturdum.

Bir insan anılardan oluşur. Bizi biz yapandır. Unutulmaz anlar, bir mekânın kokusu, şu küçük hayat sahnesinde arada sırada oynanan sahneler. Anılar *biziz*, hikâye akışına bağlıyız, kendimize kendimiz hakkında anlattığımız hikâyeleriz, hayatlarımızı sürerek yarınını görüyoruz. Kutunun içindekiler benimdi. Bendim.

“Şimdi ne yapıyoruz?” Makin yanıma çömeldi.

Çiğ örtüsünün epey ilerisinde kıpırtılar görüyordum, küçücük noktalar halinde. Temren bölüğünden geriye kalanlar ana orduya geri dönüyorlardı.

“Yukarı,” dedim.

“Yukarıya mı?” Makin şaşırdığında kaşlarıyla yaptığı şeyi yaptı. Hiç kimse Makin gibi şaşıramaz.

Noksan ölmek doğru gelmiyordu.

“Anlaşılmayacak bir şey yok,” dedim, ayağa kalkarak. Doruğu biraz soluma alarak bayır yukarı tırmanmaya koyuldum, Mavi Ay Boğazı’nın Botrang Dağı sırtları boyunca derin bir patika açtığı yere doğru.

Hobbs uzaklaştığını görünce, “Yukarı mı?” dedi. “Ama boğaz zaten tıkalı...” Sonra etrafına baktı. “Ha.” Hemen adamlarına el etti, yoklama için öne çıkanlar da peşine düştü.

Kutu hâlâ elimdeydi, hem sıcak hem soğuktu, hem pürüzsüz hem sivri. Kim olduğumu öğrenmeden ölmek doğru gelmiyordu.

Çocuk artık yanımda yürüyordu, karda yalın ayak, ölüsü gün ışığına bile direniyordu.

Başparmağımın tırnağıyla kutuyu açtım.

Ağaçlar, mezar taşları, çiçekler ve o.

“Ben sana vurduktan sonra seni kim buldu?” Katherine’e soruyorum. “Aylıp kendine geldiğinde yanında bir adam vardı.”

Kaşlarını çatıyor. Parmakları vazounun çarptığı yere dokunuyor. “Keşiş Glen.” İlk kez beni kendi gözleriyle görüyor, açık seşik, yemyeşil gözleri şimşek gibi çıkıyor. “Ha.”

Uzaklaşıyorum.

Rennat Ormanı’nı arkamda bırakıp Crath şehrine doğru yürüyorum. Şehrin ötesinde Servi Hisar yükseliyor. Hâlâ gündüz. Şehir bacalarından düz bir çizgi halinde yükselen dumanlar hisarı parmaklıklarla örüyor sanki. Belki de onu benden korumak için.

Tarlalardan bakınca Sane Nehri’ne ve limanlarına kadar uzanan Aşağı Şehir mahallelerini görüyorum, arkalarında arazi meyil yaparak Eski Şehir ile Ulu Şehir’e tırmanıyor. Güzergâhımı Roma Yolu kesiyor. Onu takip ederek kapısız, dünyaya açık duran Aşağı Şehir’e yollanıyorum. Gömleğimin içine tıktığım bir şapka var, nehir limanlarındaki eşkıyaların taktığı gibi kareli, rengi solmuş, biçimsiz bir şey. Saçımı içine tıkarak şapkayı alnıma kadar indiriyorum. Aşağı Şehir’de göze batmayacağım. Simamı tanıyabilecek insanlar oralara gitmezler.

Banliyö boyunca yürüyorum, gecekondulardan ve çöp yığınlarından başka hiçbir şey yok, şehrin kıcında bir çıban burası. Güzelim bir bahar günü bile bu sokakları yeşertemez. Çocuklar yoksul halkın bıraktığı pislik yığınlarının içine çöreklenmişler. Giderken kuyruğuma takılıyorlar. On yaşında veya daha küçük kızlar kocaman gözleri ve öpücük gönderen dudaklarıyla dikkatimi dağıtmaya çalışırlarken, sıksa oğlanlar çantamdan aşırabilecekleri ne varsa kapmaya uğraşıyorlar. Hançerimi elime aldığım gibi ortadan kayboluyorlar. Temrenli Orrin onlara ekmek verebilir. Buraları ıslah etmeye karar verebilir. Yürüyüp geçiyorum. Ayakkabıma bulaşan pislik gibi burayı daha sonra sıyrırım.

Banliyönün Aşağı Şehir’le birleştiği yerdeki dar sokaklar en berbat hanları barındırır. Gelleth’in akıbetini ilk kez tasarladığım, sevgiyi ilk kez parayla satın almayı düşündüğüm Düşmüş Melek’in önünden geçiyorum. Artık iyice akıllandım. Sevgi daima satılıktır.

Başka bir birahane seçiyorum, Kızıl Ejderha. Kuytuda kalmış, izbe ve leş kokan bir yer için fazla iddialı bir isim.

“Bira,” diyorum.

Meyhaneci sikkemi alıp bir kapaklı maşrapayı fıçıdan dolduruyor. Burada, kızarmış burunlu ve ıslak gözlü yamuk ihtiyarların arasında içemeyecek kadar küçük olduğumu düşünüyorsa da bir şey demiyor.

Sırtımı köşeye verebileceğim ve pencereleri görebileceğim bir masa seçiyorum. Bira ruh halim gibi tatsız. Yavaşça yudumlayarak akşam olmasını bekliyorum.

Katherine’i düşünüyorum. Bir liste yapıyorum.

Kötü olduğumu ve benden nefret ettiğini söyledi.

Temren Prensi’ne gönül vermiş.

Beni öldürmeye çalıştı.

Benden zannettiği çocuğu düşürmüştü.

Başka birisi tarafından ırzına geçilmiş.

Güneş batarken art arda bunları düşünüyorum, ayyaşların biri gidiyor diğeri geliyor; sokaktan el arabaları, fahişeler, itler ve işçiler geçiyor ve ben hâlâ listemi kafamda döndürüp duruyorum.

Aşk bir liste değildir.

Hava tamamen kararıyor, maşrapam saatlerce boş duruyor. Sokağa çıkıyorum. Kıyıda köşede, hırsızların erişemeyeği kadar yükseğe fenerler asılı, yeri bile zor aydınlatan hasis bir ışık yayıyorlar.

Tüm bekleyişime rağmen, azmime rağmen hâlâ tereddüt ediyorum. Çocukluğun yollarını lekelenmeden tekrar katedebilir miyim? Başımın üzerinde yıldızlar Cennetin Çivisi Kutupyıldızı’nın etrafında yavaş bir deveden dönüyor. Bir yanım Servi Hisar’a geri dönmeyi istemiyor. O yanımı uzağa iteliyorum.

Yeni Köprü’nün üzerinden nehri aşıyorum ve Ulu Sur’u dikizleyebileceğim kuytu bir köşe buluyorum. Crath şehri ve semtlerinin

isimleri, hisarı inşa ederken Mimarlar'ın sergilediği aynı hayal gücü yoksunluğunu taşıyor. Sanki hisarın kutu gibi işlevselliği şehrin diline sızmış. Asırlarca dayanacak bir bina inşa edecek gücüm olsaydı, taşla naksettiğim şeyin binlerce yıl kalacağını bilseydim, harmanına hiç değilse azıcık güzellik katardım.

Ulu Sur hakikaten yüksektir ama iyi aydınlatılmamıştır. Üçlükapı'nın biraz batısındaki duvar, eskiden bel yapıp devrilen ve artık yerinde yeller esen ikinci bir duvarın kalıntıları yüzünden kırık döküktü. Küçükken orada tırmanma alıştırmaları yapardım. Şimdi daha da kolay görünüyor. Eskiden ulaşmak için debelendiğim girintilere şimdi kolayca ve ardı ardına tutunabiliyorum. Ellerim yüzeyi tanıyor. Görmeme gerek yok. Ezberimde. En yakındaki muhafız yerine dönmeye kalmadan en tepeye ulaşıyorum. En uçtaki bakımsız sarmaşık sayesinde aşağı inmek hiç de mesele değil.

Sübyan Sim suikastçılığın usüllerini kendisi öğrenmişti. Bunu uğraş edinmişti, kısa hançerle, toz zehir veya çözeltiliyle, bazen de boğmak için bir arp teli kullanarak işini görürdü. Tüm biraderlerimin içinde Sim, uzun vadede en ölümcül olanıdır. Muharebede onu kolayca gebertebilirim. Ama oğlanı bir kez gözden kaybettiyseniz hemen karşınıza dikilmez, ertesi gün de görünmez, uygun anını kollar. Ona yaptığınız yamuğu unutmuş olsanız bile, o sizi yine de bulur. Sim oyunu ağırdan oynamayı öğrenmiştir, bilgisinin birazını bana da öğretmişti.

Gizlilik bir kılık değiştirme meselesi veya boyalar, rastıklar sürerek saklanma becerisi değildir. Gizlilik nasıl hareket ettiğinizle alakalıdır. Elbette doğru üniforma, macunla yapılmış bir çene, gerçekçi bir yara izi, tüm bunlar uygun koşullarda müthiş faydalı olabilir ama ilk adım, Sim'den öğrendiğim kadarıyla, en önemli adım tam olarak... adınızı nasıl attığınızdır. Özgüvenle hareket edeceksiniz ya da en azından rolünüze güvenerek. Orada bulunmanın en tabii hakkınız olduğuna inanacaksınız. Kararlı adımlar atacaksınız. İşte o zaman şapka gibi küçük bir aksesuar bile kılığınızı tamamen gizleyebilir.

Eski şehrin sokaklarını geniş adımlarla katederek dosdoğru Doğu Geçidi'ne yöneliyorum. Servi Hisar'a teslimatların yapıldığı, erzakların boşaltıldığı, uzak mesafelere giden ulaklara mektupların verildiği geçit bu. Babamın güçlü on askerinden oluşmuş bir devriye ben yürürken Karaağaç Yolu'nun başından geçiyor. Bana bir kez göz atıyorlar ama ikinci kez bakmaya tenezzül etmiyorlar.

Doğu Geçidi'nin üstünde üç tane meşale yanıyor. Ona geçit diyorlar ama aslında beş metre yüksekliğinde, üç metre genişliğinde, siyah meşeden demir kuşaklı bir kapı. Devlerden ziyade içeri sadece insanlar girdiği için göbeğine küçük bir kapı daha açılmış. Zırhlı bir şövalye kapının önünde nöbet tutuyor. Eğer gerçekten bir şey görmek istiyorsa karanlıkta dikilmeli.

Yana saparak hisar duvarının tabanına ulaşıyorum ve büyük iç kalenin köşesine yaklaşıyorum.

Kendini suikastçının hançerinden korumak isteyen bir adam savunmaya odaklanır. Tek bir meçhul düşmanın krallığınıza girmesini engelleyemezsiniz. Şehrinize girmesini engelleyemezsiniz. Şayet vasıfsız biriye ve şanslıysanız, onu hisar surlarını aşmak için yol ararken durdurabilirsiniz. Kaleniz güvenli ve iyi korunaklıysa onu dışarıda tutabilir, yine de tümüyle buna bel bağlamak akıllıca olmaz. Suikastçıyı yenmek için savunma hattınızı tüm arazinize yaymazsınız, yakın çevrenize odaklanırsınız. Yatak odanızı sımsıkı kollayan on iyi adam, krallığa yayılmış on binenden daha fazla koruma sağlayabilir.

Babamın kalesi güvenli ve iyi korunuyor, ne var ki yedi yaşıma geldiğimde oranın dışını içinden daha iyi biliyordum. Ay karanlığında Servi Hisar'a bir kez daha tırmanıyorum. Parmaklarım altındaki Mimar taşı pütürlü, yumuşak deri çizmelerin içindeki ayak parmaklarım ise tanıdık girintiler arıyor, duvarı öyle bir kucaklamışım ki yanağımı sıyrıyor. Servi Hisar'a köşesinden tutunmuş tırmanırken, yıldızlı göğün aydınlığında eklemelerimin beyaz kesildiğini görüyorum.

Mazgalı siperlerin hemen altında kıpırtısız duruyorum. Bir asker duraklıyor, dışarı eğilip uzaktaki bir ışığa bakıyor. Mazgalı siperler Mimar taşının üzerine taş örülerek yeni ilave edilmiş. Mimarlar'ın hisarlarla ve siperlerle alay eden silahları varmış. Servi Hisar onu Mimarlar inşa ettiğinde neydi bilmiyorum ama bir hisar değildi. Mahzenlerin en derin kısmında, kat kat pislik bağlamış kadim bir levha vardır ve üzerinde "*Gece Boyunca Park Etmeyin*" yazar. Mimarlar'ın kullandığı sözcükler tek başına anlamlı görünse de bir araya getirildiklerinde hiçbir şey ifade etmiyorlar.

Asker yoluna devam ediyor. Tırmanıyorum, duvarın üzerinden aşip ahşap payandalardan birinin üzerinden aşağı kayıyorum.

Avlunun karanlık bir köşesinde eşkıya şapkamı çıkarıp heybeme geri tıkıyorum. Kırmızı mavi Ancrath renklerini taşıyan bir gömlek çıkarıyorum. Hortlak'ta Mabel diye hitap ettiğim bir kadın dikti bunu, babamın uşaklarının giydiği kıyafetlerin tarzında. Gömleği üzerime geçirip saçımı içine tıktıktan sonra Katipler Kapısı'ndan içeri giriyorum. Devriye gezen bir şövalyeyi geçiyorum. Doğru anımsıyorsam Sir Aiken. Başım dik yürüyorum ve bana hiç aldırıyor. Başını öne eğerek yüzünü saklayan bir adam şüphe uyandırır.

Katipler Kapısı'ndan çıkıp önce sola, sonra sağa saparak kısa bir koridoru takip edince şapele ulaşılır. Şapel kapısı asla kilitlenmez. İçeriye dikizliyorum. Sadece iki tane mum hâlâ yanıyor, ikisi de güdük hale gelmiş ve cızıl bir ışık yayıyor. Mekân boş. Devam ediyorum.

Keşiş Glen'in yatakhaneşi şapele yakın. Kapısı sürgülenmiş ama yanımda kapı ile pervazın arasına girebilecek kadar esnek, ince ve kısa bir çelik şerit taşıyorum, mandalı kaldırmaya yetecek kadar da güçlü.

Odası çok karanlık ama Makin'in çömezlere savaş sanatları öğretmek için kullandığı avluya bakan yüksek gövdeli bir penceresi var. İçeriye az da olsa aydınlık vuruyor, gözlerim de bu aydınlığa alışıyor. Mekân güneşte fazla kalmış peynir gibi leş kokuyor. Dikildiğim yerde gözlerimle onu ararken Keşiş'in horultusunu dinliyorum.

Yatağında kamburu çıkmış halde yatıyor, yarı yolda donmuş bir tırtıl misali. Odayı çok az görebiliyorum, sadece duvardaki haç. Sanki mesih gece nöbetini tutmaktansa arazi olmuş gibi çıplaktı haç. Yaklaşıyorum. Keşiş Glen'in çalılardan etime batmış kanca dikenleri nasıl ayıkladığını anımsıyorum. Nasıl da uğraşmıştı. Ya-veri Inch beni zapt ederken ne zevk almıştı kim bilir. Hançerimi kınından çekiyorum.

Yatağının dibine çömelmişim, kafam onunkinin hizasında, gürültüyle horluyor. O kadar gürültülü ki kendi sesine uyanacak sanırdınız. Yüzünü seçemediğimden anımsamakla yetiniyorum; suratını yassı anımsıyorum, hislerini belli etmeyecek kadar duygusuz ama alayla dudak bükmeye müsait. Peder Gomst ayinlerde kürsüsünden vaaz verirken, Keşiş Glen şapel kapısının yanındaki tabureden seyrederdi. Tepesi tıraşlı kafasını çevreleyen ve ıslak samanı andıran saçı biraz fazla bakımsızdı, gözleri de geniş alnına göre fazla küçük.

Gırtlığını kestiğim gibi toz olacaktım. Bundan başka bir şey yapmak çok fazla gürültü çıkarırdı.

Katherine'e tecavüz ettin. Onun ırzına geçtin ve benim yaptığımı düşünmesini sağladın. Onu hamile bıraktın, benden öyle nefret ettirdin ki rahmindeki çocuğu zehirledi. Hançerletecek kadar nefret ettirdin benden.

Katherine'in hançer darbesi Keşiş Glen'e yönelikti, bana değil.

Gözlerim karanlığa alışınca oda gölgeleriyle de olsa belirgin hale geliyor. Çarşafının kenarından uzunca bir şerit kesiyorum. Kükrer gibi horultusuna kıyasla çıkardığım gürültü bir hıştırtıdan ibaret ama buna rağmen homurdanarak kıpırdanıyor. İkinci bir şerit kesiyorum, üçüncüyü, dördüncüyü. Son şeridi sıkı bir topak halinde sarıyorum. Yatağın yanında küçük bir sehpa ve şamdan duruyor. Onları iyice öteye taşıyorum ki devriliş de patırtı kopmasın. Horlamalarını sayıyor, ritmini yakalıyorum. Tam nefes aldığı esnada bez topağını ağzına tıkıveriyorum. Başka bir şeridi kafasının etrafından dolayıp bağlayarak topağı sabitliyorum. Keşiş

Glen'in uyanması uzun sürüyor ama şaşırtıcı biçimde güçlü. Çarşafın kalan kısmını altından çektiğim gibi dirseğimi karın boşluğuna indiriyorum. Tıkalı ağızından tıslar gibi hava kurtuluyor. Gözlerindeki parıltıyı görebiliyorum. İki büküm oluyor, cenin duruşu, üçüncü şeritle ayak bileklerini sıkıca bağlıyorum. Dördüncüsü el bilekleri için. Sağlam bağlayabilmek için gırtlığına bir yumruk atmak zorunda kalıyorum.

Düzgünce pakatlendikten sonra işe olan hevesimi kaybediyorum. Karanlıkta mızırdanan çirkin, çıplak bir adam var karşımda ve ben sadece ortadan kaybolmak istiyorum. Hançerimi kenara çektiğim sehpanın üzerinden alıyorum.

“Sana bir şey getirdim,” diyorum. “Yanlıı kişiye gönderilmesine ramak kalmıı bir şey.”

Hançerimi alttan saplıyorum, erbezlerinin dibine. Sapladığım yerde bırakıyorum. Geri istemiyorum. Ayrıca hançeri çekersem kan kaybindan çabucak ölür. Bence kıvranmalı.

Ayrıca yedek hançerim var.

Neredeyse kapıdayım, Keşiş Glen arkamdan sızlanıp tıslıyor. Yataktan küt diye düşüyor ama beni durduran onun gürültüsü değil.

Müneccim ortaya çıkıyor. Kapının eşiğinde belirmiyor, bir sandığın arkasından çıkmıyor, zaten orada. Teni içten parlıyor, çok da parlak değil çünkü ayağının dibindeki zemini bile zor aydınlatıyor ama vücudunun her santimini kaplayan sonsuz dövmeleri birer karaltı halinde ortaya sermeye yetiyor. Gözleri ve ağız bu parıltının içinde kara birer delik.

“Gördüğüm kadarıyla ruhban sınıfını takıntılı haline getirmişsin. Listedenden sırayla aşağı mı iniyorsun? Önce piskopos, şimdi bir keşiş. Sırada ne var? Mihrap oğlanı mı?”

“Sen bir kâfirsın,” diyorum. “Beni alkışlaman gerekir. Ayrıca işlediği günahlarla kendi kaşındı.”

“Ha madem öyle...” Yüzünün ışıltısında tebessümü kara bir hilal. “Senin günahlarına ne demeli, Jorg?”

Yanıtım yok.

Müneccim daha da yayvan gülümsüyor. “Keşişin günahı neymiş peki? Kendisine sorardım ama belli ki ağzını tıkamışsın. Umarım genç Katherine’e gösterdiğim rüyalar sorun yaratmamıştır. Kadınlar çok karmaşık yaratıklar, değil mi?”

“Rüyalar mı?” diyorum. Elim heybemin içini karıştırıyor, yedek hançerimi arıyor.

“Rüyasında gebe olduğunu gördü,” diyor Müneccim. “Her nasılsa rüya bedenini bile kandırdı. Sanırım buna hayalet hamilelik diyorlar.” Yüzündeki yazılar sanki kıpırdıyor, kelimeler konuşmuş gibi nabız atıyordu. “Amma da karmaşık yaratıklar.”

“Karnında bir çocuk vardı. Onu öldürdü.” Ağzım kuruyor.

“Kan ve pislik aktı içinden. Saraem Wic’in zehirleri öyle şeyler yapar. Ama çocuk yoktu. Bundan sonra da olacağından kuşkuluyum. O yaşlı cadının zehirleri insafsızdır. İnsanın rahmini kurutur.”

Hançeri buluyorum, ona doğru yaklaşıyorum. Kaçmaya çalışıyorum ama derin karda debelenmeyi andırıyor.

“Aptal çocuk. Sahiden burada olduğumu mu sanıyorsun?” Kaçmaya yeltenmiyor.

Ona doğru uzanıyorum ama bocalıyorum.

Şlink.

Makin’in eli kutunun üzerindeydi. Kapalı kutunun.

Kendimi buz kesmiş halde buldum, nefesim kesilmiş, ellerim Müneccim’in gırtlığı yerine sımsıkı birbirine kenetliydi. Gitmişti. Sadece bir anıydı. Bense dağlardaydım. Hâlâ kaçıyordum.

“Ne halt yiyorsun?” Makin soluk soluğaydı.

Etrafıma bakındım. Belime kadar pofuduk karın içindeydim. Her iki yanımdan koca kayalar yükseliyordu. Nezaretçiler arkamdan geliyordu... yüz metre kadar arkamdan.

“Onu açamazsın. Ne şimdi ne de sonra. Hele şimdi asla!” Makin bağırdı. Öğürdü, can havliyle soluk aldı. Beni yakalayabilmek için tabana kuvvet koşmuş olmalıydı. Kutuyu elinden kapıp cebime tıktım.

Mavi Ay Boğazı’nın kışın açık olması nadirdir. Çok nadir. Esaslı bir çığ düşmesiyle açılabilir gerçi. Birkaç gün kar yağmayıp tekrar tıkanmazsa, insan Botrang Dağı’nın arka kesimlerinden kaçabilir, hatta sonra Matteracks’ın omurgasını paralel kateden bir dizi dar-boğaz yordamıyla dağ hattından tamamen çıkabilir, ondan sonra da imparatorluk ayaklarının altındadır artık.

“Koş.”

Kulağımda bir fısıltı. Aşına bir ses.

“Koş.”

“Müneccim?” diye sordum, Makin’in duymayacağı kadar alçak sesle.

“Koş.”

Katıksız dehşetle ensemden aşağı ter boşandı. Ürperdim. “Merak etme, zındık. Koşacağım.”

Düğün Günü

“Yani Alaric’e mi gideceğiz?” Makin sordu.

Yürümeyi sürdürdüm. Mavi Ay boğazının buz ve karla kaplı sarp cenahları bizi çevreleyerek yükseliyordu, sadece sert rüzgârın temizlediği yerlerinde siyah kayalar görünüyordu.

“Dan yöresi yolları kışın çetindir kanımca. Ama senin şu kız kışın gelmeni istemiş. Ella mıydı?”

“Elin,” dedim.

“Büyükbaban sana barınacak bir yer verse bari,” dedi Makin.

Kaybettiğimizin farkındaydı. Arkamızda uzanan dağların altında, taş ve karla gömülerek ölenler bu gerçeği değiştirmiyordu.

Yürümeyi sürdürdüm. Çığdan kalan kar tabakası ayağımın altında sağlamdı, ayak izlerimi kaydederken kısırdıyordu.

“Oralar iyi mi bari? At Sahili? En azından sıcaktır.” Kendini kucakladı.

Mavi Ay Boğazı’nı tırmanan iki patika vardı, bir yılan dilini andırıyordu, uç kısmı çatalıydı. Çığ ikisini de açmıştı. Sarpdiyarlılardan *gümbürteçleri* yerleştirmelerini bunu sağlama almak için istemiştim.

“Ne var?” dedi Makin. “Yukarı demiştin.”

En sağa, Mavi Ay Boğazı’ndan inen ikinci çatala saparak adımlarımı hızlandırdım. “Şimdi de aşağıya diyorum. Marten’i Koşuyolu’nu tutsun diye boşuna bırakmadım, biliyorsun.”

Böylece Nezaretçiler'in sağ kalan üçte birini peşime takarak Mavi Ay'ın üzerinden inmeye koyuldum, Koşuyolu'nun yukarısındaki yüksek vadiye doğru. Meyil azalıp da zemin daha sağlam hale gelince de... koştuk.

Çığlıkları iştmeden önce dumanı gördük, Hortlak'ı görmeden önce de çığlıkları işittik. Nihayet, ta aşağıda, Hortlak görüldü, derya gibi Temren ordularının arasında dağ misali yükselen taştan bir ada. Temren birlikleri onu dört bir yandan kuşatmış, merdivenlerle ve kancalı halatlarla saldırıyorlardı. Hisarın ön cephesine mancınıklar kaya fırlatıyor, bir zırhlı şahmerdan kapıları tokmaklıyor, bir okçu alayı yüksekçe bir bayırın tepesinden surlara oklar yağdırıyordu.

Kanaatimce kuşatma aletleri zamanın iyi bir yatırımı olmaktan ziyade azim ve gösteriş araçlarıydı. Bakın! Şu devasa tahta ve demir yığınlarını hisarınıza dayadık, yani ciddiyyiz, kalmaya niyetliyiz. Renar Sarpdiyarları belki de mancınık kullanarak bir hisarı moloz yığınının çevirmek için sahiden iri kayalar bulabileceğiniz en nadir yerlendendi, gerçi bu yöntemle yıkmak sonsuza dek sürerdi, orası ayrı. Ama şu şahmerdan yok mu! Şahmerdan kuşatmaların kraliçesidir, bilhassa surların alttan kazılamadığı yerlerde. Oynar parçaları yoktur, denge ağırlığı ayarı ve eşapmanlar yoktur, sadece kaba kuvvetle en zayıf noktaya uygularsınız ki askerlerinizi hasmınızın üzerine salabilesiniz, sonuçta tüm yapmanız gereken vuracağınız yeri belirlemektir. Hem zaten düşmana sayıca üstünlüğünüz olmasaydı hisarlarına akın etmezsiniz, onlar da surların arkasına saklanmazdı.

Marten'in adamları Koşuyolu'nun sınırında sotaya yatmışlardı. Sarpdiyarlar'da bulunabilecek en az meyilli ve en uzun yoldu bu, bulunduğumuz vadiden aşağı inerek Hortlak'ın soluna kadar uzanırdı. Prens'in okçularının tuttuğu bayırın görüş açısı Koşuyolu'nun en uzak ucunu kapsamazdı.

Marten'in taburlarını görebiliyorduk ancak yamacın en aşağısından itibaren neredeyse görünmezdiler, dağ grisi kılıklarıyla

kayaların dibine sinip saklanmışlardı. Gerçi Marten düşman için çok az tehdit arz ediyordu. Yüz kişilik birliği, hücum ettikleri esnada oklarla vurulmasalar bile, sırtları işgal eden üç bin askere enfiye gibi gelirdi.

“Neden?” diye sordu Makin.

“Buraya neden mi Koşuyolu diyorlar?” Yanlış soruya yanıt vermeyi seçtim. “Çünkü atının bacakları kırılmadan millerce koşturabileceğin yegâne yer. Orada senin defalarca dörtünela gittiğini bilirim.”

Makin başını iki yana salladı. Hobbs ile Keppen yanıma geldi.

“Doğu kapısından mı gireceğiz?” Hobbs sordu.

Taarruz kapılarını bilen pek fazla kişi yoktur, bir tanesi doğuda, bir tanesi batıdadır.* Hobbs’a doğu kapısından bahsettiğimi hiç anımsamıyordum ama sanırım vazifesi gereği biliyordu. Sonuçta askerlerini o sabah batıdaki kapıdan çıkarmıştık.

“Evet,” dedim.

Yolumuzun kalan kısmını vadi duvarlarına yaslanarak, hiç acele etmeden büyük itinayla katettik. Okçular Hortlak’ın içindeki hedeflerine, mazgalı siperlerin ardına sinenlere göz açtırmıyorlardı. Hiç dikkat çekmeden Marten’e ulaştık.

“Kral Jorg.” Marten sarayda geçirdiği dört yıla rağmen taşra aksanım koruyordu. Taarruz kapısının girişinde ayaktaydı, kapı sadece tek bir atının geçebileceği genişlikte aralanmıştı. Aralığın üzerindeki kayalar ilk bakışta doğal görünüyordu ancak deneyimli bir göz hafif bir dürtmeyle yerlerinden oynayacağını anlayabilirdi. Kayalar kapının girişini etkin biçimde mühürlemeye yetecek sayıdaydı. Girişte acayip bir pis koku vardı. Fark edince Makin’in surat eksittiğini gördüm.

“Yüzbaşı Marten,” dedim. “Görüyorum ki Koşuyolu’nu her şeye rağmen tutmuşsunuz!”

* (sally port / taarruz kapısı) Jorg, kalenin içinde kalan birliğin bir yarma harekâtıyla dışarı çıkarak kuşatmayı dağıtmak için kullandığı kapılardan bahsediyor. (ç. n.)

Buna gülümsemedi. Marten tecrübemi asla tebessümle karşılamazdı. Gülümsese de vücudunun diğer her yeri gibi uzun suratında garip görünürdü zaten. Kısa kırpılmış saç gibi suratı da ağarmıştı.

“Düşman burayı ele geçirmekle hiç ilgilenmedi. Burada olduğumuzu bildiklerini sanmıyorum,” dedi.

“Daha iyi ya,” dedim. “Keppen, Nezaretçiler’i hisara geri sok.”

Keppen aralıktan içeri girdi, Nezaretçiler de peşinden kuyruğa girmeye başladı. Onları üç yüz dört yüz metrelik bir yolculuk bekliyordu. Yolun büyük kısmında kadim akıntıların oyduğu doğal mağaraları katedecekler, son yüz metresinde ise insanların mum ışığında kazmalarla açtığı bir tüneli geçeceklerdi.

Bileğimdeki vakit göstergesine baktım, yine alışkanlık haline geliyordu. İkiyi çeyrek geçiyor.

“Benimle gelin,” dedim Marten’e. Makin ile Yüzbaşı Harold da peşimizden geldi.

Bizi aşağıımızdaki bayırlardan saklayan kayaların üzerinde sürünerek ucuna kadar ilerledik ve tepedeki okçuları görebileceğimiz bir konuma ulaştık. Bileğimdeki saati yukarıya iterek kol yenimin altına sakladım. Gözükmemeye uğraşırken neyin kamaşacağı hiç belli olmaz.

“Çok kalabalıklar,” dedi Makin.

“Evet.” Hatta hiçbir piyadeyi saymasak, sırf okçularıyla Temren Prensi, benim silah altına aldığım her askerime karşılık dört asker getirmişti.

Gözetledik. Hortlak’a ok yağdırmıyorlar, sadece gözlerine kestirdikleri hedeflere nişan alıyorlar ve surlarımdaki askerlerin başlarını kaldırmalarına fırsat vermiyorlardı. Lüzum duyulursa ok yağmuruna tutabilirlerdi ama oklar niye boşa harcansın ki?

Gözetlemeyi sürdürdük.

“Büyüleyici,” dedi Makin.

“Bekle,” dedim. Tekrar saatime baktım.

“Ne..” Makin’in sorusu yarım kaldı. Altımızdaki bayırda kara bir leke yayılıyordu.

“Ne bu?” Harold sordu.

Okçu safları kırılmaya başladı. Bir şaşkınlık dalgasıyla çil yavrusu gibi dağıldılar.

“*Troll*’ler,” dedim.

“Ne?” diye bağırdı Makin. “Nasıl? Kim? Kaç tane?”

Bulunduğumuz uzaklıktan ayrıntısıyla görmek zordu ama bir kıyım yaşıyordu. Kayalar kızıla bürünmüştü.

Makin yumruğunu avucuna indirdi. “Girişte kokularını almıştım. O gün Gorgoth seni geri getirdiğinde üstüne sinmiş leş kokunun aynısıydı.” Tekrar kaşlarını çatı. “Galiba şu keçileri niçin sürekli tedarik ettiğimiz şimdi anlaşıyor, uzun soluklu bir kuşatmayı savuşturmak için keçileri kullanmak hiç aklıma yatmamıştı zaten.”

“Onları güneye Gorgoth getirdi,” dedim. “Onlara Matteracks’ta barınma sağladım, yine de anlaşmayı sabitleyen şey keçi vaadi oldu muhtemelen... Yanında yüz yirmi *troll* getirdi. Tünel kazdılar. Şu bayırın altından korunaklı çıkış noktaları açtılar.”

Marten’in gülümsemesine ramak kaldı. “Demek orayı savunmak için sana yalvardığımda o yüzden kulak asmadın.”

“Kazanamazlar,” dedi Makin. “Yüz taneyle olmaz. *Troll*’ler bile başaramaz.”

“Yok. Ama baksana şunlara. Amma da kıyım yapıyorlar ha? Maical’in dediği gibi sürprizin daniskasını yapmak işe yarar.” Gerisin geri kayarak kayanın gölgesine indim. “Pekâlâ, gidelim.”

Marten yanıma geldi. “Peki neden şimdi, nasıl ayarladın?”

“Ah. Asıl sorman gereken Gorgoth’un nasıl ayarladığı. Ona çıktuktan bir saat sonra dedim. Tamam dedi ama çığın ne zaman düştüğünü nasıl anladı?”

Savunma kapısında son Nezaretçi de karanlığa adım atıyordu.

“Kalıp burayı savunman gerekiyor, Marten,” dedim. “Her ne pahasına olursa olsun.”

“Dayanırız. Yaptığını unutmuyorum. Adamlarım da ben nereye gidersem peşimden gelirler,” dedi Marten.

Yaptığım şey aslında küçük bir şeydi. Bir oyuncakla ve ağır kesici bir şeyle küçük bir kızın dünyadan göçmesini kolaylaştırmıştım. Üstelik doğru sebeple de yapmamıştım.

Makin yanından geçerken bir elini Marten’in omzuna koydu. Ortak bir bağla kenetliydi bu ikisi. İkisi de kızlarını kaybetmişlerdi. Bunun ne kadar derin iz bıraktığını görüyordum, Makin’i kısmen tanıdığım halde ne kadar etkilendiğini biliyordum, o hiç bahsetmese bile. Bu tür duygusalıkların bana göre olup olmadığından kuşkuluydum, belki de çoğu insanın beni gördüğü şekliyle zeki ama sığ bir çocuktan ibarettim. Bu adamlar ölen kızlarının yükünü yıllardır taşıyorlardı. Benim de ölü bir çocuğum vardı, ismini bilmediğim, vicdani yükünü omuzlamadığım için kuyruğumdan ayrılmıyordu. Küçük bir kutu olmasına rağmen hatıranın ağırlığını iyi taşıyordu şu meret. Belki de benim taşıyabileceğimden daha fazlasını.

Yıllar boyu kullanıldıkça zemini kayganlaşmış mağara yollarına düştük. Girişin hemen ağzındaki bir yığıntıdan aldığım feneri taşıyordum. Elime aldığım anda daha da parlamış, yanaklarıma kan hücum etmişti. Yecüc beni yaktığından beri bünyemde sihrinin birazını taşıyordum. O yollara sapmamak için Ferrakind’i ibret alıyordum.

Zaman zaman duraklıyor ve sağlı sollu uzanan dehlizlerdeki taş ormanlarına göz gezdiriyordum. Sarkıtlar ve dikitler derdi Lundist bunlara, gerçi sırf kitaplarda gördüğü resimlerden bilirdi, açıkçası o resimler de feci sıkıcıydı. Aralarındaki farkı bilmem – büyük olanları dikit olabilir. Lundist bunların boy attığını söylemişti ama ben hiç öyle bir şeye tanık olmadım. Alevlerin aydınlığında, kayaların muazzam ağırlığı altındayken, tarifsiz bir güzellik taşıdıklarını kabul ediyorum.

Canlı kayaların verdiği hayret duygusuyla uzun süre yerime mihlandıktan sonra kendimi tek başıma buldum, kadim bir karanlığın içinde bir ışık adasıydım. Patikaya çabucak göz gezdirmem

durumumu tasdikledi. Nezaretçiler'den kimsecikler yoktu, ne biraderler vardı ne de uzaktan gelen ayak sesleri.

Bir terslik var.

“Jorg.” Ve bir taş sütunun arkasından Münecim beliriverdi. Gövdesinden yayılan ışık dövmelerini çizerek duvarlara gölgeler düşürüyor, mağaranın her kıvrımını ve katmanını kaplayarak eğip büküyordu.

“Zındık.” Gözlerimi ona diktim. “Gebertilmesi gereken başka papazlar mı getirdin yoksa?”

Gülümsedi. “Sana ulaşmak çok zor hale geldi, Jorg. Tüm rüyalarını dikenli çitler çevreliyor.” Kaşları çatıldı. “...yoksa kutudan mı? Sebebi bir kutu mu, Jorg? Bu işte başka birinin parmağı var. Birisi seni benden saklıyor.”

Ellerimi kıpırdatmadım, gözlerim hâlâ ona kenetliydi ama kalçamdaki ağırlığı hissettim, onun da bakışları oraya kaydı.

“İlginç,” dedi. “Ama zararı yok. Madem bu kadar yakınız, sana tekrar dokunabilirim.”

“Benimle oynamaya mı geldin, zındık? Beni seçtiğin yola sokmaya mı?” Kılıcımı çektim ama oralı olmadı. “Sakın söyleme, yoksa yine mi burada değilsin?”

Tekrar gülümseme. Başını bir gıdım yana eğdi. “Senin için ulaşmazım ben, Jorg, uzun zamandan beridir de seçtiğim yolda yürüyorsun. Katherine’i senden aldım. Seni güçlü kılabilirdi. Sen *yang*’san o da *yin*, böyle de denebilir. Artık zayıfsın, o da bana hizmet ediyor, Temren’i avucumun içine koyuyor ki onu istediğim yere doğrultabileyim.”

“Hayır.” Başımı iki yana salladım ve bastığım yere dikkat ederek ona doğru bir adım attım.

Mağaralarda yanlış bir adımla sarp bir uçurumun dibini boylayabilirsiniz. Adımlarıma ne kadar dikkat etsem de şu zındık her attığım adımda beni şüpheye düşürmüştür. Kuşkuyu beraberinde

getiriyordu, benliğinizden kuşkulaniyordunuz, itkilerinizden kuşkulaniyordunuz, böyle bir belirsizlik insanı kanser gibi kemirir.

“Hayır.” Özgüvenimi kollayarak kendimi tekrarladım. “Böbürlenmek ahmaklara özgüdür. Senin oyununu oynuyor olsaydım oynamama izin verirdin.” Kılıcımın ucunu ona doğru yoklar gibi salladım. “Şu nazik müdahalelerin umduğun kadar işe yaramamış olsa gerek ki çaresizlikten karşıma çıkmayı göze alıp beni yolumdan saptırmaya uğraşıyorsun. Böbürlenmek ahmaklara özgüdür ama ben seni asla ahmaktan saymam.”

Teninde ışıklar titreşti. “Kazanamazsın, çocuk. Kazanamazsın. Hâlâ niye buradasın peki? Amacın ne? Sırlarını nereye sakladın?” Belimde belli belirsiz bir çıkıntı yapmasına rağmen gözleri tekrar kutuya kaydı.

Çevik bir hamleyle kılıcı sapladım. Çeliğin değmesiyle birlikte adam tısladı ama cübbesinin kumaşından başka direnç hissetmemiştim.

“Burada değilim!” Sıkıdığı dişlerinin arasından söyledi bunu, sanki ısrarcılık gerçek kılacaktı sözünü. Ama ortadan kayboldu.

“Jorg?” Makin yanımdaydı, alnı kırıışmış, eli de kolumdaydı. “Jorg?”

“Heh. Ayakta uyuyorum.” Başımı iki yana salladım. “Yola devam!”

Taarruz tünelleri Hortlak’ın altındaki mahzenleri birleştirir, çıkışları da dev şarap fıçılılarıyla gizlenmiştir. Nezaretçiler’e dirsek atarak kendime yol açtım ve Hobbs’u buldum.

“Şahmerdanın icabına bak,” dedim. “Gayet sağlam görünüyor ama kapıya bindirmek için dinç adamlar lazım, o yüzden görev değişimi yaptıkları esnada puştların birkaçını vurun. O aşamada fazla dirençle karşılaşmayacaksınız. En azından sivri uçlu bir şeyler yemezsiniz. Bize hâlâ kaya fırlatıyor olacaklar. O yüzden avantajınızı kullanın ve mümkün olduğunca çok adam gebertin.”

Ardından askerlerimin, tebaamın ve sancakçılarımin kapı kulesinin önünde saflar halinde toplanarak beklediği avluya çıktım. Morrowlu şövalyeler ellerinde kılıçları, parlak zırhlarıyla inerkalkar kapının solundaydı. Sağında başka zırhlı şövalyeler de vardı, kuzey vadilerindeki başkentim Hodd'dan gelen asilzade evlatları. Hiç kuşkusuz krallarının gözüne girmek ve hanedanlıklarını onurlandırmak için gelmişlerdi. Çoğunluğu, kan revandan ziyade turnuvada mızrak sallamaya ve cafcafa alışkın genç erkeklerdi. Aralarında Altınlı Sir Elmar'ı gördüm, zırhı adına yaraşır biçimde ıslı ışıldı. Süslü püslü haline rağmen tam bir savaşçıydı bu adam.

Aralarında sahiden güçlü birlikler vardı. Savaş görmüş, suratu rüzgâr yanığı Lord Scoolar'ın maiyetindeki Wesfastlı okçular mesela, kemeraltlarına ve merdivenlere toplanmıştı. Taarruz kapısının önünü hıncahınc dolduran Hortlakyakalıları, deri ve demir karışımı zırhları, bileylemiş baltaları, keçi postuyla kaplı yuvarlak tahtadan kalkanlarıyla tepelerden gelmiş yaman savaşçılardı. Onların arkasında, gümüş ve kalay kakmalı demir miğferleriyle, her biri çekiç ve nacak taşıyan Uzak Menzil savaşçıları vardı. En arkada ise, surduvarının hemen önünde Cennat kalkan dansçıları saf tutmuştu, savaş levhaları bir adam boyundan uzundu.

Yanımda Makin'le bedenlerin leş kokusu eşliğinde aralarında yürüdüm. Havadaki gerilim acı ve buruk bir tat katıyordu. Onlara diyecek lafım, kral jestlerim, surun ötesinden gelen çığlıkları ve şahmerdan gümbürtüsünü bastırarak ateşli bir tiradım da yoktu. Biraderlerle omuz omuza çarpışırken onları kendinize sözleriniz ve davranışlarınızla bağlarsınız. Tebaanızın arasında çarpışırken bir figür, bir örnek, bir inanç haline gelirsiniz. İnsanlar birçok şey uğruna canını verir, binbir güçlkle büyütölmüş canlar tuhaf gerçekçelerle feda edilebilir. Bizi, biz Sarpdiyarlıları burada birleştiren şey meydan okumaydı. Yeterince zorlandıklarında herkes ayak direr. Herkesin sırf karşı çıkmak için "hayır" diyeceğı bir nokta vardır. Oysa Sarpdiyarlar'da, bizim bu dağlarda karşı koymadan yerinden milim kıpırdamayacak adamlar yetişir.

Genciyle yaşlısıyla, kimisi sakallı, kimisi tıraşlı, kâh soluk tenli kâh al yanaklı, titrek veya sağlam duruşlu Sarpdiyarlıların arasında yürüdüm ve inerkalkar kapının önüne gelip dikildim. Kapının demir kuşaklı ahşap gövdesinden kıymıklar sıcıyor, şahmerdanla arkamdaki kapıyı zorlayan yüzlerce askerin vahşi çığlıkları işitiliyordu. Hançerimin kabzasını kavrayıp kınından sıyırdım. Sağlam yanağıma dayayınca metali buz gibi geldi. İnerkalkar kapı şahmerdanın baskısı altında gıcırdayıp sarsılıyordu. Temrenli askerler üzerlerine yağın oklarla haykırarak ölüyorlardı. Hançer yanağıma bir buse gibi usulcacık kesiverdi. Kanla kızıla boyanan parmaklarımı kapının gövdesine sürdüm. Sırtımı kapıya dönerek askerlerimin önünde çömeldim ve yassı kaldırım taşlarının üzerine kanlı bir çizgi çektim. İçkaleye geri dönerken kanlı elimi bir dizi savaşıya değdirdim, hevesli olanlarına, kapıyı açmak için en az şahmerdanı vuran askerler kadar istekli görünen kişilere.

“Kral’ın kanı!” Altınlı Sir Elmar baltasını kaldırdı. Parmaklarım bulaşmış kan parlak miğferinde kızıl bir iz bıraktı.

“Kral’ın kanı!” Saçı sakalı karışmış bir Hortlakyaka savaşçısı alnında bıraktığım kırmızı el izine avucunu bastırdı.

“Kral’ın kanı!” Bir Cennat dansçısı, beyaz aylı hanedanlık armasında kırmızı bir el izi bıraktığım devasa kalkanımı fır döndürdü.

“Kral’ın kanı!”

Kükreme kalenin içinde dalga dalga yayıldı. Bir kral, mühüredür; bir insan değil, bir inançtır. Sanırım artık o inanca kavuşmuşlardı.

Yanımda Makin’le beraber taht odama çıkarak şövalyelerimi, Kızıl Kent’i ve Morrow Hanesi kontenjanından Yüzbaşı Lord Jost’u çağırdım.

Lord Jost en son geldi, yanında ikinci bir şövalye ve Miana’yla beraber. Galiba ondan Kraliçe Miana diye bahsetmeliydim. Üzerinde hâlâ düğün elbisesi vardı, gerçi kuyruğu ve peçesi çıkarılmıştı, soğuk

yüzünden de omuzlarına incili bir şal atılmıştı. Lord Jost kraliçenin savaş konseyimdeki varlığı karşısında sanki utanmış gibiydi.

“Beyler,” dedim. “Hanımım.”

Tahta oturdum. Çöktüm desem daha doğru olur. Ağırlığımı ayaklarımın üzerinden almak iyi geldi. Amaçladığımdan daha çok koşmuş, tırmanmış, bayır inmiştim ve tam bir hafta uyumaya hazırdım.

“Kaç düşman öldürdünüz, karşılığında kaç asker kaybettiniz?” Miana sordu. Adamlar benim konuşmamı bekliyorlardı. Miana’nın öyle bir beklentisi yoktu. Ben de aynı soruyu sorardım.

“İki yüz zayıata karşılık yaklaşık altı bin,” dedim.

“Otuza bir. Yirmiye birden daha iyi.” Zayıat sayımızı onun tiz nağmeli sesinden duymak tuhaf geldi.

“Doğru. Ama o iki yüz kişi benim en iyi askerlerimdi, elimdeki kozlarımı oynadım.”

“Şansölye Coddin de geri dönmemiş,” dedi Miana. Küçük bir kıza göre dikkat çekici ölçüde bilgiliydi.

Bu lafının üzerine içimde bir şey cız etti. Kendi kazdığımız mezarının içindeki Coddin bir kez daha gözümün önüne geldi. “Bizden daha güvende,” dedim. Muhtemelen bizden uzun da yaşayacaktı. Dayanacaktı.

Bir uşağın uzattığı sulandırılmış şarap kadehini ve kıtır ekmekli keçi peyniri tabağını aldım.

“Planın nedir peki?” diye sordu Miana.

Öfledim. “Harç ve tuğlanın sağlamlığına güvenip kader yüzümüze gülmeye karar verene dek bize zaman kazandırmasını ümit edeceğiz.” Şarabın tadı enfesti, daha ilk yudumda başımı döndürdü.

“Belki yeni kayınpederim bize yardım gönderir?” dedi Miana, tebessümü cılızdı, yaşına göre fazla olgun.

“Ben de benzer bir şeyden umutlanıyordum,” dedim.

*Kaşlı yapısının ötesinde, Birader Rike'ın kuvveti
cansız varlıklardan bile nefret edebilme kabiliyetinden gelir.*

Dört yıl önce

“Gitti, değil mi?” Makin doğan güneşe karşı eliyle siper ettiği gözlerini kısarak geride kalan bataklıkla baktı. Yer yer kum tümseklerinin ve sarı kayaların bulunduğu bir çalılıkta yol almaya devam ediyorduk.

“Öyle umuyorum,” dedim. Bir yanım Chella’nın ellerimde mahvolmasını istiyordu, şahsi bir dokunuşla, ancak belki de yanan ölülerle birlikte bataklığın içinde bulmuştu akıbetini. Hissetmemiştim. Tatmin duygusu yoktu, nitekim intikamın vadettiği kadar tatlı olmadığını amcamın ölümünde öğrenmiştim. Boş bir sofraya gibi, masada ne kadar uzun süre kalsan da nafiye.

Âdeta bir asır sonra atlarımıza ilk kez bindik. Rike, kendi saban beygiri bataklıklara göre fazla ağır çektiği için Çingar’ın kıratındaydı. Kent ile Makin kendi atlarının sırtındaydı. Huysuzbodur’la ikimiz aynı ata binmiştik çünkü biraderler içinde en hafifi bizdik, Brath da aygırların en güçlüsüydü.

Bataklıkların ekşi kokusu bizi millerce takip etti. Elbiselerimize bulaşmış kara çamur kuruyup grileştikten sonra pul pul dökülüyordu. Pis kokudan veya çamurdan daha inatçı bir şey varsa o da etrafını alevler saran Chella’nın görüntüsü ve yankılanan sözleriydi. *Ölü Kral seyre çıkıyor.*

Üç gün içinde bozkırı geçtik, unutulmuş yollardan, en nihayetinde de köy yollarını izleyerek Barlona serbest limanına çıktık. Rike habire güneş yanığından yakınıyordu. Sonunda en çok etkilenen

yerlerine domuz dışkısı sıvamasını önerdim. Niyetim öyle olmasa da her nedense faydası oldu. Tavsiyede bulunmanın güçlü bir yanı var.

Yaklaştığımız kadim surlar yaz sıcaklığında tütüyor gibiydi. Binlerce yıl önce etkileyici olsa gerekti. Şimdi geriye yalnızca surların tabanı kalmıştı, altı metre yüksekliğinde ve bir o kadar genişlikteydi. Koca kütleler halindeki yığma siyah taşları köylüler tarafından yağmalanıp baraka ve tarla duvarı yapımında kullanılmıştı.

İçeri adım attığımız anda şehri sevdim. Havaında egzotik kokular vardı, midemi guruldatan baharat ve yemek kokuları. Yüksek sesle konuşan, göz kamaştırıcı ipekli kıyafetleri, cam ya da temel metallerden yapılmış gösterişli takıları olan envai çeşit renkte ve tende insanla tıklım tıklımdı. Benim gibi açık tenli kadınlar ve erkekler vardı, Nuban kadar karası da vardı, ikisinin arasındaki farklı tonlardan olanları da. Yine de Sindri ve Dük Alaric kadar soluk tenlisi yoktu. Öyleleri güneşten erirdi herhalde.

Tıpkı insanlar gibi her köşeden farklı tonlarda müzikler yükseliyordu. Sanki şehir sakinleri binlerce davulun, borazanın ve sesin ritmine uyum sağlayarak dolaşıyorlardı. Daha önce hiç işitmediğim türden bir sürü tuhaf ezgi vardı. Bazısı Nuban'ın yürürken ya da kamp ateşi etrafında uyluklarına vurarak doğaçlama tutturduğu ritmi andırıyordu. Boş vakitlerinde Âlim Lundist'in mırıldandığı şu acayip ahenksiz nağmeyi anımsatanları da vardı.

Dünyaya kulak kabartmış bir liman, yeni çeşnilere hazırlanan bir ağızdı burası. On beşinci yaşına yaklaşırken Barlona'nın sunduğu buengin dünyayı keşfetmeye can atmaktaydım.

"Biliyorsun, Makin, buradan bir gemiye atlayıp neredeyse adımı duyduğun her yere gidebilirsin, hatta hiç duymadığın binlerce yere de," dedim.

"Gemiler midemi ağzıma getiriyor." Makin kusmuğun tadı ağzına gelmiş gibi baktı.

"Onları sevmez misin?"

“Dalgalar yüzünden. Beni deniz tutuyor. Bir kıyıdan ötekine gidene dek habire kusuyorum. Rhyme’ı geçerken az kalsın hastalanıyordum.”

“Eh, bunu bilmem iyi oldu.” Makin söz konusuken biraz eşelemeyle her yıl yeni bir şey öğrenebiliyorsunuz. Onun okyanusu katettiğinden, hatta yelkenliye bindiğinden haberim bile yoktu.

“Bunu bilmenin neresi iyi?” Somurttu.

“Eh, At Sahili’ne yalnızca deniz yoluyla ulaşıldığına göre demek ki yalnız gideceğim. Senin ne kadar berbat bir denizci olduğunu bilmek seni Hortlak’a geri göndermemi kolaylaştırıyor.”

“Atla gidebiliriz,” dedi Makin. “Yüz milden fazla değil.”

“Aramas Dükaliği’ndan ve dokuz yüzüncü Kral Philip’in top-raklarından geçerek,” dedim.

“Otuz ikinci,” diyerek düzeltti Makin.

“Her neyse. Asıl mesele şu, bizim gibiler göze batmadan oralardan geçemez, oysa gemiyle bir iki gün içinde büyükbabamın kapısına damlarım.”

“Madem öyle gemiye bineriz, ben de güverteyi kusmuğa bulurum. Sorun nerede?”

“Sorun, sevgili Makin, Rike’ı orada istemiyorum, Huysuzbodur’u veya Kent’i de. Seni bile orada istemiyorum. Uygun zamanı kollayarak kendi girizgâhımı yapmak istiyorum. Aile meselesi bu. Kendi yöntemimle halledeceğim.”

“Herkesi öldürmeye kalkabilirsin yani.” Makin sırtıttı.

“Olabilir ama durum o noktaya gelse bile bana orada lazım değilsin. Onları Hortlak’a geri götürüver. Bu yolculukta çok fazla kayıp verdik. İyi adamları kaybettik demiyorum ama elimin altında olmalarını yeğleyeceğim adamlardı. Buna karşın geri dönüş yolunda Rike’la papaz olursan, mahsuru yok.”

“Bu kötü bir fikir, Jorg.” Makin şu inatçı bakışını takınmıştı; dudakları gergin, alnında enlemesine bir çizgi.

“Sen bana Renar’da lazımsın,” dedim. “En başından beri orada kalman gerekirdi. Hatırlarsan gelmemen için kıcıımı yırtmıştım. Coddin de iyi bir adam ama bir krallığı daha ne kadar bir arada tutabilir ki? Geri dön, gerekiyorsa kaşınan birkaç kişinin kafasını kır ve halkıma geri döneceğimi bildir.”

“Uy!” Huysuzbodur’un bağıışı. Bir adam kaçarak kalabalığın arasına girdi. Huysuzbodur’un hançerini fırlattığını gördüm. Adam yirmi metre ötede gık çıkarmadan kalabalığın arasına yığıldı.

Adamın yattığı yere Huysuzbodur’la birlikte yürüdüm. Bir gösterinin parçasıymışız gibi gittiğimiz her yere koşturan çocuklar hariç insanlar yolumuzdan çekiliyordu. Huysuzbodur heybesini adamın gevşek elinden çekip kurtardı.

“Kahrolası kayışını kesmiş! Pahalya patlayacak!” dedi.

“Sana daha sağlam bağla demiştim,” dedim. Huysuzbodur’un bataklığın muhtelif yerlerinden toplamayı başardığı ufak tefek şeyler Brath’ın koşum takımlarına gelişigüzel bağlanmıştı.

Huysuzbodur homurdanarak hançerini geri almak üzere eğildi. Adamı kafasının arkasından hançerin kabza kısmıyla vurmuştu. Adamın suratının etrafında parlak bir kan gölü birikiyordu ama büyük ihtimalle burnunu veya ağzını taşlara çarptığı içindi. Durumuna bakmak için onu ters döndürmeye tenezzül etmedik.

“Bu şehre bayıldım,” dedim ve diğerlerinin yanına geri döndük.

Atlarımızı ahıra bırakıp rıhtımın yanındaki bir meyhaneye oturduk. Meyhaneye oturduk derken aslında dışarıda oturuyorduk, açık havaya konulmuş yuvarlak masalardaydık. Gözyaşı damlası şeklinde, hasır sepetli şişelerde şarabımız vardı. Makin yalın ayaktı, kurumuş çamur izleri hâlâ görünüyordu. Rike elbette ki yakınıyordu, güneşten, şaraptan, hatta ağırlığını taşıyamayan taburelerden. Ama ben dikkatimi martıların muhabbetine vermiştim. Oturduğum yerden rıhtım civarına demirlemiş gemileri seyrettim. Düşündüğümde daha büyüklerdi; bir sürü yelkeni, palamar haladı, teçhizatı ve direkleriyle daha karmaşık görünüyorlardı. Asırlardır bu kadar

iyi hissetmemiştim. Yanıklarım bile daha az acıyordu, sanki kızgın güneş hiddetini yatıştırıyor gibiydi. Uzun zamandan beri ilk kez gevşedik, yüzümüz güldü ve ölenlerimizi andık. Birader Çıngar'ı unutmuyacaktım, Birader Sim'in arp çalışını ve umut verici varlığını özleyecektim. Şişelerimizi ikisi için şerefe kaldırıp kafaya diktik.

Bensiz geri dönme fikrine bir tek Kent itiraz etti. Söyleyecek lafı bitene dek yakınmasına izin verdim, sonunda planımın en iyisi olduğuna kendiliğinden ikna oldu. Kızıl Kent böyledir. Ona biraz alan bırakın, hemen çark eder.

Kalktım, boynumu kütürdedip güneşte gerindim. “Yolda buluşuruz, biraderler.”

“Şimdi mi gidiyorsun?” Makin sordu, hasırlı şişesini bırakarak.

“Eh, hepimizin güneşte kavrulup iyice hüzünlenmesini, sonra da sarhoşça kucaklaşıp birbirimize ölümsüz aşkımızı ilan etmemizi istemiyorsan?” dedim.

Rike tükürdü. Tükürme görevini Çıngar'dan devralmış gibiydi.

“Bu durumda size yol görünüyor.” Kuzeyi gösterdim. “Şu güzergâhın ilk çeyrek milinde düzgün kerhanelerle dolu bir sokak olduğunu belirtmem gerekir. Yani keyfinize bakın. Bana gelince, kendime gemi ayarlayacağım.”

Aydınlık taşlara düşen gölgemi takip ederek sallana sallana uzaklaştım.

“Brath'a benim için iyi bakın,” diye geriye seslendim.

Şişelerini kaldırıp şerefime içtiler. “Yolda buluşuruz,” diye yanıtladılar. Rike bile.

Gerçekten de aralarında Makin olmasaydı onları bu kadar kolayca başımdan savabilecektim.

Dört yıl önce

Barlona gibi muhteşem bir limanın rıhtımında yüzlerce gemi bulunur. Çoğu tacirlere aittir ya da birçok tüccarın ortak malıdır. Yelken açtıkları yerlerden tedarik edilmiş ucuz şeylerle yüklü olarak sahil şeridini doldururlar ve mallarını aldıkları yerden çok daha pahalıya satarlar. Basit bir denklemdir ve şeytan ayrıntılarda gizlidir. Barlona Prens'i'ne ait olan ve onun halkına hizmete adanmış harp gemileri de vardır. Aslında tahtta yeni prenslerin oturmasını sağlayanlar ve ticaret rotalarının korunması için harp gemilerini temin edenler, tüccarların en zenginleridir. Ticaret tekneleri ile Prens'in harp gemileri arasında ise okyanusa açılabilen bir dizi gemi bulunur, üç veya daha fazla direkli, karinası derin, en tuhaf ve en uzak kıyılardan gelirler. Hele mariz ağacından yapılmış muhteşem bir tanesi vardı ki en yakın rakibinden iki misli büyüktü, bordasındaki gri kaplamalar keresteci testeresinden çıkmış olmasına rağmen yarı canlı gibiydi. Birçok hasar izi taşıyan karinasının su çizgisi üstünde kalan kısmı bile tabak büyüklüğünde kabuklu deniz canlılarıyla kaplıydı ve güvertesinde tamirat işlerine bakan bakır tenli adamlar çalışıyordu.

Yabancı mürettebatlı muhteşem gemileri seyrederek birkaç saat geçirdim. Bazısının tayfası Uç Doğu'dan gelen sarı tenli adamlardı. Afrik'in birçok krallığından gelmiş zenci tayfalar vardı, kıvrıkcık sakallarıyla türbanlı denizciler, hepsi güneş yanıyordu ve keskin kokulu baharat gemilerinin güvertelerinde çalımla dolaşıyorlardı.

Temren Prensi'nin sözleri aklıma geldi. Dünyamın küçüklüğüne, cehaletimin büyüklüğüne dair gözlemleri. Bu durumda bu seyyahların arasındaki her adam imparatorluğu paramparça haliyle bile olsa tanıyor demekti. Yani bir nevi ortak paydada buluşuyorduk.

Ta en başından beri Makin ile diğerlerinin beni takip ettiklerini görüyordum. Makin, Rike'ı geride, büyük ihtimalle de önerdiğim kerhanelerin birinde bırakmakla akıllılık etmişti. Ne de olsa Rike kalabalık bir sokakta bile gözden kaçacak birisi değildi. Makin kendisini ve Kızıl Kent'i de kerhanede bırakmış olsa iyi ederdi. Huysuzbodur'u farketmemiş olabilirim. Huysuzbodur sinsice doluşır zaten.

Koça limanın sapa kesimlerine demirlemiş nispeten daha küçük ve daha külüstür ticaret tekneleri de vardı. Demirledikleri iskeleler bel vererek çürük balık kokusunun gözlerimi yaşarttığı tehlikeli ara sokaklarla birbirinden ayrılmış yarı metruk ambarlara yaslanmıştı. Bir sürme iskeleyi tırmanarak *Deniz-tekesi*'ne fıçı taşıyan yarı çıplak iki adamı takip ettim.

"Sen! Gemimden toz ol." Bana bağıran adam güvertedeki diğer adamlara kıyasla daha ufak tefek ve pisti ama sesi kaptan olabilecek kadar yüksekti.

"Buna gemi mi diyorsun?" Etrafıma bakındım. "Eh galiba bir patalyaya yelken koydun mu gemi diyebiliyorsun. Ama kürekleri atarak akıllılık etmemişsin."

"Hangi taraftan ayrılmak istediğine karar vermene izin verecektim. Ama o teklif artık geçersiz," dedi küçük adam. Çirkin suratını çevreleyen lüleli kara saç yığını bir peruğu andırıyordu ama insanın bu sıcakta bir kiloluk çalıntı ve terli saçı kafasına niye geçirmek istediğine akıl sır erdiremedim.

Babamın portresini ve Ancrath kraliyet damgasını taşıyan bir gümüş sikke hokuspokusladım. "Müşteriyim," dedim.

Şişko adam üstüme yürüdüğü esnada durdu. Rahatlamış görünüyordu.

“At Sahili’ne gitmek istiyorum,” dedim. “Burna yakın bir yerlerde bıraksanız da olur.”

At Sahili’nin adı, bugünlerde meşhur olan aygırlarından gelmiyor. Güya yarımadanın sahil şeridi bir at kafasını andırıyormuş. Babamın kütüphanesindeki tomar tomar haritaları inceledim ve şu kadarını kesinlikle söyleyebilirim ki *troll* taşları ne kadar *troll*’e benziyorsa veya Orion takımyıldızı eli sopalı ve kemerli bir devi ne kadar andırıyorsa, orası da o kadar at kafasını andırıyor. Adını Mutlu Domuz Sahili veya Güdük Parmak Sahili de koyabilirlermiş pekâlâ. Eskilerin doğru söylediğini varsayarsak, Mimar çağından bu yana deniz iki kez Servi Hisar boyu kadar yükselmiş ve eski haritalar defalarca baştan çizilmiş. Öyle bile olsa, At Sahili yerleşimi kurulurken akıllarına ilk gelen şeyin “at” olmadığına dair bir kese çalıntı altına bahse girerim.

Ufak tefek kaptan, dudağını kemirip bana terslenerek bakarken düşünecek bol zamanım oldu. Rastgele bir gemi seçebilirdim. Hali hazırda mal yüklenen küçük teknelerin her biri Barlona’nın yukarı ya da aşağı kıyılarındaki limanlara gidecekti. Gün içinde bir denizciye birkaç bira ısmarlamıştım. Bir önceki yolculuğundan payını almıştı ve mümkün olan son ana dek yeni bir sözleşmeyi geciktirmekteydi. Birkaç saat boyunca onu ayıklıktan uzak tutmamın karşılığında güneye yol alma ihtimali en yüksek teknelerin bir listesini çıkarmıştı. *Deniz-tekesi*’nin ismi hoşuma gitmişti. *Deniz-tekesi*’ne binmek varken kim *Maria*’yla veya *Tanrı Lütü*’yla denize açılmak ister ki?

“İki gümüş. Söylendiği zaman halatlara da el atacaksın,” dedi.

“Bir gümüş. Karnımı da tayfayla beraber doyururum,” dedim ve sürme iskeleye doğru yürüdüm. *Maria*’ya da binebilirdim aslında. Hatta her söylediğimde ismi kulağa daha hoş geliyordu.

“Anlaştık,” dedi.

İşte bu kadar, böylece Kaptan Nellis idaresindeki *Deniz-tekesi*’yle denize açıldım.

Deniz-tekesi yelken açmadan önce sahilde son bir yürüyüş yaparak liman komutanının odasına uğradım ve orada altın zulamı ciddi miktarda hafifleten bir rüşvet bırakacak kadar kaldım. Biraderler tercihen onları kuzey sahiline götürüp küçük bir limanda indirecek bir tekneye yönlendirilecekti. Makin teknenin hangi kıyıya yanaştığını anlayamayacak kadar kusmakla meşgul olacaktı. Aksi halde de sadece Makin'i tutuklayıp onu bir iki hafta alıkoyacaklardı, izimi soğutacak ve kralın bir şey yapmanı söylediğinde yapman gerektiğini ona anımsatacak kadar uzun bir süre.

Denizi seviyorum. Hafif bir salmımla bile, sancağın sadece on mil ötesinde sahil açık seçik görünürken, bana devingen dağları anımsatıyor. Denizcilik terimlerini seviyorum. Şunu suga et, şunu votala. Lundist haklıysa ve hepimiz tekrar dünyaya geleceksek eğer, hayatın dümenini bir kez de korsan olarak döndürmek isterim. Okyanusun her şeyi beni keyiflendiriyor. Kokusu, tadı. Martıların çığlıkları. Tanrı bir nevi sihir katmış gırtlaklarına. Kargaların martıları gebertmek istemesine, kuzgunların hırçınlığına şaşmamalı.

Kaptan Nellis kık güvertesinde bulunmamdan hoşlanmıyormuş, öyle söyledi ama ben vaktimi orada geçiriyordum. O dümenin önünde küçücük kalmış haliyle arkamda dururken ben küpeşteden bacaklarımı sarkıtıyordum. İstese dümeni halatlayıp yönlendirmekle hiç uğraşmayabilirdi ama adamlarına haykırırken dümeni tutmayı seviyordu anlaşılan. Benim gözümde tekneyi ne kadar yönlendirebiliyorsa adamlarını da o kadar az yönlendiriyordu. Tayfaya söverek talimatlar yağdırıyor, onlar da malum işlerini yapıyorlardı.

“Bir gün kendime bir gemi satın alacağım,” dedim.

“Ya tabii,” Kaptan Nellis güverteye kalın ve nahoş bir balgam tükürdü. Çıngar ve onun gibi adamlar olmasa güverteleri fırçalamaya belki de hiç gerek kalmazdı.

“Hem de büyük bir tane. Bunun gibi bir mavna değil. Dalgaların içine batıp çıkacağına onları yarıp geçen bir şey.”

“Senin gibi genç bir paralı silahşor beklentilerini bu kadar küçük tutmamalı,” Nellis böğürdü. “Koca bir filo satın al.”

“Doğru bir tespit, Kaptan. Çok doğru. Krallığının bir sahil şeridi olursa bir filo satın alırım. Bir tanesinin adını da kesinlikle *Tüküren Nellis* koyarım.”

Günün geri kalanı, ertesi günün de büyük kısmı *Deniz-tekesi*’nin sahil civarında usulca yol almasıyla geçti. Sadece bir kez küçük bir limanda durduk, o da yüzgeçleri kırmızı olan ve kızılkanat denen balıklarla dolu devasa bir bakır leğeni boşaltmak içindi. Geceleyin bir hamakta uyudum, güvertenin altında, kıyı akıntısıyla hafifçe sallanarak ve kesinlikle hiçbir rüya görmeden. Hamağı sadece denizdeyseniz tavsiye ederim. Karada hamak bana manasız geliyor. Bir de mümkünse güvertede uyuyun. *Deniz-tekesi*’nin içi sıcak ve havasızdı, resmen hayvan kokuyordu.

Büyükbabamın hisarına Morrow deniyor. Denize nazırdır, bir uçurumun kenarına cesur bir çocuk kadar yakındır ama gözü kara birisi kadar da yakın değildir. Bir zarafeti vardır, burçları ince uzundur, birçok damına akıllıca kiremit döşenmiştir ki o damlar okyanus fırtınalarına karşı karaya akın eden herhangi bir ordudan daha çetin ve daha uzun soluklu savaşlar vermiştir.

Arrapa Limanı, Morrow Hisarı’nın iki mil kuzeyindedir. Ben de orada indim, hizmetlerinden dolayı coşkun şükranlarımla Kaptan Nellis’i tedirgin etmekten de zevk duydum. Tayfayı Wennith şehrine götürülecek semer sandıklarını alıp kızılkanatları boşaltırlarken terk ettim. Arrapa balıkçılarının niçin kendi kızılkanatlarını yakalayamadıklarını hiç sormadım.

Limandan Morrow Hisarı’na doğru düzgün bir at arabası yolu tırmanmaktaydı. Ben güneşin keyfini çıkararak yürüdüm ve bir kömürcü arabasının götürme teklifini geri çevirdim.

“Yokuş dikleşir,” dedi.

“Dik yokuş iyidir,” dedim. O da katırımı dehleyip gitti.

Morrow Hisarı'na tebdili kıyafet gitmek istiyordum, hatta bunu o kadar çok istiyordum ki kimliğimi ifşa etme riskini göze alamadığımdan Makin'i bir hücreye tıktırıştım. Akrabalarla ilişkimin biraz karışık olduğu söylenebilir. Benimki gibi bir babaya sahip olmak bu gibi durumlarda önlem almayı gerektiriyor. Yeni aile üyelerimi kendi ortamlarında, benim kim olduğum veya ne istediğim gibi pürüz doğurabilecek şeylerden muaf bir şekilde görmem gerekiyordu.

Bu harmana büyükbabam ile dayımın, annemin öldürülüşünü parayla affettiği için Olidan Ancrath'tan tutkuyla nefret ettiği rivayeti eklenebilir. Hani duyan da kadıncağızı öldürtmek için öbür oğlunun suikastçı yollaması sadece canını sıkmış zanneder. Anamın oğlu olabilirim ama baba tarafına daha çok çekmişimdir, dolayısıyla büyükbabamın beni merak ettiği hikâyelerine kulak asacak olursam, onun beni sevgili Rowenciğinin çocuğundan ziyade Olidan'ın suretinde görme ihtimali hiç de mantıksız değildi.

Hisar kapılarına ulaştığımda ter içindeydim, neyse ki tepede deniz meltemi esiyordu da biraz serinledim. Kemerli geçidi tırmandım. Çifte inerkalkar kapı, nöbetçi kulesinin tepesinde iyi işçilik eseri mazgallı siperler, akıllıca konumlandırılmış okçu pencereleri, kısaca nitelikli bir hisarda ne gerekiyorsa vardı. Üç muhafızdan en ufak tefek olanı yolumu kesti.

"İş arıyorum," dedim.

"Sana göre bir şey yok, evlat." Ne tür iş aradığımı sormadı. Belimde koca bir kılıcım vardı, deri giysilerimin üzerinde güneşte ısınmış göğüs zırhım, kalçamda da bir miğfer.

"Biraz suyunuz var mı peki? Sahilden ta buraya kadar yürümekten kan ter içindeyim, yol beni susattı."

Muhafız başıyla yol kenarındaki at yalağını işaret etti.

"Hımmm." Su Cantanlona bataklığındaki meretten biraz halliceydi.

“En iyisi şimdiden yola düş, evlat. Arrapa’ya geri dönüş yolunda da susayacaksın,” dedi muhafız.

Adam canımı sıkmaya başlıyordu. Tavrından ve sürekli babalık taslamasından dolayı ona *Babacan* lakabını taktım. Metaline dokunup düşürmemeye dikkat ederek göğüs zırhımın içine elimi soktum. Parmak uçlarım aradığım şeye değince, kirli beze sarılı, mühürlü bir mektup çıkardım. “Bir de Kont Hansa’ya bunu getirdim,” dedim, bezin katlarını açarken.

“Sıra bunda mı şimdi?” Babacan’ın mektuba uzanmasıyla elimden kapması bir oldu. “Ver bakayım şunu, evlat,” dedi.

“Fazla kirletmeden üstündeki ismi okusan iyi olur, babacan.” Almasına izin verdim ve mektubun beziyle alnımın terini sildim.

Babacan neyse ki mektubu hürmetle tam köşelerinden tuttu ve okuyamadığını ikimiz de bilsek de çok iyi okur taklidi yaparak balmumu mührün üstündeki yazıta göz gezdirdi. “Burada bekle,” dedi bana ve ilerideki avluya doğru uzaklaştı.

Kalan iki muhafıza gülümseyerek uçuşan sineklere aldırmadan bulduğum ilk gölgeliğe çöktüm. Sırtımı gölgesine sığındığım ağacın gövdesine yasladım. Zeytin ağacına benziyordu. Bu ağaç türünü daha önce hiç görmemiştim ama yemişini tanıdım, yere saçılmış taşları da. Eski görünüyordu. Hisardan bile eski neredeyse.

Babacan’ın dönmesi neredeyse bir saati buldu, o esnada at yalağı cazip görünmeye başlamıştı. Yanında iki hanedanlık muhafızı getirdi. Üniformaları gösterişi idi, surlarda deri kıyafetleriyle sıcağa katlanan muhafızların aksine göğüsleri zincir zırhlıydı.

“Onlarla gidiyorsun,” dedi Babacan. Sanırım beni tepeden aşağı geri kovalamak için bir günlük yevmiyesini feda ederdi, bir günlük yevmiye de beni tekme tokat kovalamak için.

Avluda mermer bir çeşme akıyordu. Sular bir balığın ağzındaki bir sürü küçük delikten fışkırıyor, geniş daire biçiminde bir havuzda toplanıyordu. Babamın kitaplarında çeşme tasvirleri görmüştüm. Verilen bilgide suyun tazyiğinin sağlanması için bir grup

adamın tulumba bastığı belirtiliyordu. Bu güzelim şey çalışsın diye karanlıkta ter döken adamlara acıdım... ama yanından geçerken fiskiye'nin serinliği cennet gibi geldi.

Avluya bakan birçok pencere vardı, hiçbirisi pancurlu değildi ama delikli taş kafeslerle örtülüydüler. İnce işçilik sayesinde taş yüzeyine hava akımını kesmeyecek zarif desenler yontulmuştu. Karanlıkta kalan arka taraflarını seçemesem de dikizlendiğimi hissettim.

Zemini geometrik mozaiklerle kaplı kısa bir koridordan geçerek üç tane turuncu ağacının gölgesine yerleştirilmiş bir tane taş oturağın bulunduğu daha küçük bir avluya çıktık. Bir asilzade bekliyordu, bileğindeki altın bilezik dışında sade giyimliydi ve o kadar temiz paktı ki soylu birinden başkası olamazdı. Kont Hansa değildi; o olamayacak kadar gençti ama kesinlikle aynı aileden birisiydi. Benim ailemden. Babama daha çok çekmiş olsa da bu adam benimle benzer hatlara sahipti, çıkık elmacık kemikleri, kısa kesilmiş siyah saç, cin gibi gözler.

“Ben Robert,” dedi. Mektup açılmış halde elindeydi. “Bunu ablam yazmış. Senden övgüyle bahsediyor.”

Aslında birkaç ay önce parşömeni kaleme alarak kendimden övgüyle bahseden bendim. Kendimden William diye bahsettim ve Kraliçe Rowen’a sadakatte kusur etmediğimi belirttim, dürüsttüm, cesurdum, okuryazarlıkta da maharetliydim. El yazısını daha eski bir mektuptan kopyaladım, yıllarca bağrımda sakladığım buruşuk bir müsveddeden. Anamın mektubundan.

“Onur duydum.” Yerlere kadar eğildim. “Umarım Kraliçe’nin tavsiyesi, huzur içinde yatsın, hanenizde bana bir yer açar.”

Lord Robert beni süzdü, ben de onu süzdüm. Öldürmeye can atmadığım bir akraba bulmak iyi hissettirdi.

Dört yıl önce

“Çok genç görünüyorsun, William. Kaç yaşındasın? On altı? On yedi?” dedi Robert.

“On dokuz, lordum. Yaşımdan küçük gösteriyorum,” dedim.

“Ablam öleli yaklaşık beş yıl oldu. Öyleyse bunu yazdığında on dört on beş yaşında falan olmalısın?”

“On beş, lordum.”

“Erken yaşta müthiş bir izlenim bırakmışsın. Dürüst, cesur, okuryazar. Peki memleketten çok uzaklarda böyle perişan halde niçin dolaşıyorsun, William?”

“Orman Nezaretçileri’nde görev yaptım, lordum. Kraliçe Rowen katledildikten sonraydı. Nezaret Amiri bizi ablanızın, yani Kraliçe Rowen’in canına kıyan Kont Renar’a karşı harekete geçirdiğinde Sarpdiyarlar’da çarpıştım. Ama Ancrath’ta ailem var, Kont layığını bulunca Hortlak’ta öldüğümü zannetsinler ve Kral Olidan’a teslim olmamı sağlamak için akrabalarımın zarar vermesinler diye yollara düştüm. O zamandan beri buraya gelmeye uğraştım, lordum, Kraliçe Rowen’in ailesine hizmet etmeyi sürdürme umuduyla yollardaydım.”

“Esaslı hikâyeymiş,” dedi Robert. “Bir çırpıda soluksuz anlattığına göre.”

Hiçbir şey demedim ve turunc ağaçlarının kıpırdaşan gölgelerini seyrettim.

“Demek yeğenim Jorg’la omuz omuza çarpıştın?” dedi Robert. “Savaşta mı yaralandın?” Elini yanağına götürdü.

“Onunla yan yana çarpışmadım, lordum. Ama aynı savaş meydanındaydım. Kendisi adımı bilmez, simamı tanımaz,” dedim. “Bu yarayla bile. Yakın zamanda oldu zaten bu yara. Seyahatlerim esnasında.”

“Rowen’in mektubunda bahsettiği dürüstlük bu olmalı. Başkası olsa gözüme daha çok girebilmek için onun sol kolunda çarpıştığını iddia ederdi.” Robert gülümsedi. Çenesindeki üçgen biçimli küçük sakalı ovaladı. “O kılıcı kullanabiliyor musun?” diye sordu. Ketenden sade bir kıyafeti, bol bir gömleği vardı; güneşten esmerleşmiş göğsü ve kolları ise kaslıydı. Muhtemelen bir silahşörden ziyade biniciydi ama kılıçlardan anlıyordu.

“Kullanabiliyorum.”

“Okuyup yazıyorsun da?”

“Evet.”

“On parmağında on marifet,” dedi Robert. “Hane muhafızlığında sana bir yer ayarlaması için Lord Jost’a talimat vereceğim. Şimdilik işini görür. Seni Qualasadi’ye de takdim etmem lazım, rakamlardan anlayan biriyle tanışmaktan daima hoşlanır.” Bir espri yapmış gibi gülümsedi.

“Teşekkür ederim, Lord Robert,” dedim.

“Bana teşekkür etme, William. Ablama teşekkür et. Onun ne kadar iyi bir insan sarrafı olduğunu bize ispatlamayı da ihmal etme.” Başını kaldırıp turunç dallarının arasından pırıl pırıl, masmavi gökyüzüne baktı. “Onu Yüzbaşı Ortens’e götürün,” dedi, hane muhafızları da beni alıp götürdü.

O geceyi batı kulesindeki kışlanın ranzasında geçirdim. Kel kafasında mümkün olamayacak kadar çok yara izi taşıyan bir adamdı Ortens, homurdanarak habire sövmüştü ama benim için teçhizat deposundan bir zincirli gömlek getirtmiş ve terziye Morrow Hanedanlığı mavisi bir üniforma ısmarlamıştı. Keza, kirli kınımdaki

kılıçtan daha iyi olduğunu ve hane muhafızlığı kıyafetiyle uyumlu olduğu için kesinlikle göze daha hoş görüldüğünü farz ettiklerinden olsa gerek ki diğer muhafızların taşıdığı uzun gövdeli kılıçlarla aynı örsten çıkma zimmetli bir kılıç da verildi bana.

Muhafızların daha yaşlıca olanları, kılıç kullanma becerime dair geleneksel şüphelerini sergiliyorlar, annemi özleyeceğimden endişeleniyorlar ve yüzbaşının beni sepetlemesinin ne kadar zaman alacağına dair bahse giriyorlardı. İlaveten, yabancı kökenli oluşum nedeniyle, genellikle kuzey krallıklarını, bilhassa Ancrath'ı hor gören ifadeler havada uçuşuyordu. Prenseleri Rowen'in orada korkunç bir akıbete uğraması yüzünden Ancrath özellikle hassas mevzu haline gelmişti. Annemi özlediğimi kabul ettim ama özlemimin soluğu evde almama sebep olmayacağını da belirttim. Dahası, bir Ancrath vatandaşı olduğumu da itiraf ettim, lakin kraliçesini öldüren adamın kapılarına dayanıp çarpışmış ve onun cezasını çektiğini görmüş biri idim. Dövüş becerilerime gelince, kanı kaynayan her adama meydan okudum ve bunu bizzat sınayabileceklerini söyledim.

O gece güzel uyudum.

Morrow Hanedanlığı erken uyanıyor. Çoğu, yaz sıcağı basmadan işlerini halledebilmek için şafak sökmeden ayakta. Akli başında olanları gölgeler kısaldıkça dinlenmeye çekiliyor. Diğer dört acemi erle birlikte kendimi talim sahasında buldum. Yaşlıca bir çavuş tahta kılıçlarla bize ısınma talimleri yaptırırken Yüzbaşı Ortens kahvaltısından kalkıp bizzat izlemeye geldi.

Gösteriş yapma dürtüme direndim ve kılıç hamlelerimi basit tuttum. Yine de tecrübeli bir gözü kandırmak zordur. Ortens'in, sahaya yanında getirdiği oğlandan daha iyi olduğuma dair güçlü bir intiba edindiğini hissettim.

Birkaç saatlik kılıç talimiyle ısındıktan sonra Başçavuş Mattus bizi görev yerlerimize gönderdi. Hortlak'taki ve Servi Hisar'daki muhafızlık görevlerinin sıkıcılığını hep tahmin ederdim. Aynı görevi yarım gün kendim denedikten sonra ne denli tekdüze bir iş olduğunu enikonu kavradım. Ben Aşağıkapı'da nöbet tutacaktım.

Bu demir kapıdan soylu hanımların adaçayı topladığı, minyatür limon ağaçlarının ve aylar öncesinden erken tomurcuklanıp tohuma kaçmış çeşitli süs bitkilerinin bulunduğu genişçe bir teras bahçeye çıkılıyordu. Terasa sızan bir davetsiz misafir olursa benim görevim hisara girişini engellemekti. Hiç olmayacak bir şeydi çünkü öyle birinin terasa ulaşabilmesi ancak gökten zembille inerse mümkündü. Haneden bir hanım bahçeyi ziyaret etmek isterse kapının kilidini onlar için açmakla, çıktıktan sonra da arkalarından tekrar kilitlemekle yetkiliydim. Bunu şu sayfaya aktarıırken bile içim sıkıldı. Kaşındıran bir üniformayla ve kimsecikleri görmeden orada tam üç saat dikildim. Bitişik koridordan geçen bile olmadı.

Sabahki talimden başka bir çömez öğleyn nöbeti devraldı da ben de muhafız yemekhanesini aramaya gittim. Nöbet değişiminde niçin oh dediklerini şimdi anlıyorum.

“Bir dakikanı alabilir miyim, delikanlı.”

Yemekhane kapısına bir metre kala durdum, bıraktım midem benim yerime sızlansın. Yavaşça döndüm.

“Duyduğuma göre okuryazarmışsın.” Adam ana avlunun iç duvarını örtmüş bir leylak çalılığının gölgesinden çıktı. Bir Mağribiydi, teni gölgeden kara, siyah bir bornoza sarınmıştı ve sadece yüzü ile ellerinin yanık ombra kahverengisi teni açıktaydı.

“Öyle denebilir,” dedim.

Gülümsedi. Dişleri siyahtı, boyayla karartılmıştı, görüntüsü rahatsız ediciydi. “Ben Qalasadi.”

“William,” dedim.

Tek kaşını kaldırdı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim, Lord Qalasadi?” diye sordum. Üzerinde pırıltılı hiçbir takı taşımasa da asil bir duruşu vardı. Cüb-besinin kesimine, kısa saçı ile sakalının bakımlı haline bakarak notunu vermiştim. Varsıl bir adamın zevkleri sade bile olsa, sadece bol paranın satın alabileceği bazı kıyafetler vardır.

“Sadece Qalasadi,” dedi.

Onu sevdim. Bu kadar basit. Bazen ısınırırım.

Çömeldi ve kol yeninden çıkardığı fil dişi bir değnekle toprağa rakamlar çizdi. “Halkın bana *matebüyücü* der,” dedi.

“Peki sen kendine ne diyorsun?” diye sordum.

“Sayılı,” dedi. “Ne gördüğünü bana söyle.”

Karalamasına baktım. “Şu bir kök işareti mi?”

“Evet.”

“Asal sayılar görüyorum, şu, şu ve... şurada. Şu rasyonel sayı, şu da irrasyonel. Kümeler görüyorum.” Grupları ayağımın ucuyla halka içine alırken bazılarını kazayla sildim. “Reel sayılar, tamsayılar, sanal sayılar, karmaşık sayılar.”

Tekrar karalayarak hayal meyal anımsadığım simgeler çizdi. “Ya bu?”

“İntegral hesabının bir kısmı. Ama bu benim eğitimimi aşıyor.” Asal sayıları tanıdığımı belirttiğim andan itibaren dilimi tutmam gerekirdi ama yenilgiyi kabullenmek içimi sızlatıyordu. Kibir zayıf noktamdır.

“İlginç.” Qalasadi başkaları için tehlike arz edebilirmiş gibi yazdıklarını ayağıyla sildi.

“Ee, beni çözebildin mi bari?” diye sordum. “Sihirli rakamım ne?” Matebüyücülerden bahsedildiğini duymuştum. Geleceği okumayı saplantı haline getirmiş, yaftalamaya ve ahmakların parasını söğüşlemeye meraklı bizim oralaradaki falcılardan, astrologlardan ve cadılardan pek farklı değillerdi. Temren Prensi’nin müstakbel zaferlerinden bahsedecek olursa kendimi tutmakta zorlanabilirdim. Keçi yılında doğduğumu söylerse o zaman zıvanadan çıkardım!

Tekrar kara bir tebessüm. “Sihirli rakamın üç,” dedi.

Güldüm. Ama adam ciddiydi. “Üç mü?” Başımı iki yana salladım. “Bir sürü rakam dururken üç biraz şey görünüyor... tahmin edilebilir.”

“Her şey tahmin edilebilir,” dedi Qalasadi. “Özünde benim ilmim ihtimal hesabıdır, tahmin eder, bu da bizi zamanlamaya ulaştırır, zaten neticede her şey zamanlama meselesi değil midir, dostum?”

Doğru noktaya parmak basmıştı. “Ama üç de olur mu?” Sini-
rimden ellerimi sallayarak konuşuyordum. “Ne üçü?”

“Sihirli rakamlarının ilki o. Bir seri oluşturuyorlar,” dedi. “İkincisi on dört.”

“Hah, şimdi oldu. On dört. Buna inanırım işte.” Ayağa kalkmaya niyetli görünmediğinden ben yanına çömeldim. “Neden on dört?”

“Yaşın yüzünden olamaz mı?” diye sordu. “Keza isminin anah-
tar rakamıdır.”

“İsmimin mi?” Bir huzursuzluğa kapıldım, ter boşanmaktan
ziyade sırtımda bir ürperti.

“Honorous, olması lazım. Yanılma payı düşük.” İsmi toprağa
karalamasıyla silmesi bir oldu. “Ancrath, büyük ihtimalle. Jorg, belki.”

“On dört rakamından bu sonuçlara ulaşmanız karşısında bü-
yülendim,” dedim. Boynunu kırıp rıhtımın yolunu tutmayı tasar-
lıyordum. Ama annemin babasına veya erkek kardeşine göstermek
istediğim yanım bu değildi. Annemin tanıdığı Jorg bu değildi.

“Bir vekilharcı andırıyorsun. Aynı hatlar. Bilhassa göz çevresi,
burnun, alnın da. Ancrathlı olduğunu söylemen aksanına ve ten
rengine uyuyor. Neredeyse tüm vekilharçlar Honorous ünvanını
alır. Gayrimeşru olabilirsin ama gayrimeşru bir çocuğa kim hesap-
lama öğretir ki? Ama meşruysan ve Ancrathlı bir vekilharç isen,
Ancrath adını alırsın. O hanedanlığın fertlerinden kaç delikanlılık
çağında? Akla bir tek Jorg Ancrath geliyor. O kaç yaşında peki? On
beş yaşına basmasına az kalmış olsa gerek.”

Adamı sevmekte haklı mıydım henüz bilemiyordum ama bilgi
dağarcığı ve tespit yeteneğiyle beni etkilemişti. “Çarpıcı,” dedim.
“Yanlış ama çarpıcı.”

Qalasadi omuz silkti. “Benimki tahmin.” Başıyla yemekhaneyi
işaret etti. “Öğle yemeğin bekliyordur, hiç şüphesiz.”

Kalktım ve avluyu yürümeye başladım. Birden durakladım. “Neden üç?”

Qalasadi unuttuğu bir hissi anımsamaya uğraşır gibi kaşlarını çattı. “Üç adım dışarıda mısın? Arabada üç kişi mi vardı? Seni üç kadın mı seviyor? Yolculuğunda üç biraderini mi kaybettin? Sihir ilk rakamındadır, ikincisi matematiğe girer.”

Üç adım’ı duymamla birlikte başımdan aşağı kaynar sular döküldü, sanki adam kafatasımın içini kurcalayıp saklı kalmasını istediğim bir şeyi dışarı çıkarmıştı. Hiçbir şey demeden uzaklaştım. O vahşi geceyi anımsadım, dikenlikte asılı kaldığım esnadaki boş at arabasının görüntüsü gözümün önünde şimşek gibi çaktı.

Yemekhane masasına nasıl oturduğumu bilmiyorum. Qalasadi’nin tespitlerini dayımın önüne nê zaman sereceği içime dert olmuştu. Oyunumu berbat edebilirdi ama tehlike arz etmiyordu.

“Aç değil misin?” Kapılardaki bodur muhafız tam karşımda oturuyordu. Babacan.

Önümdeki yemeğe bakıp bir şeye benzetmeye uğraştım. “Nedir bu meret? Birisi kabıma mı kustu?”

“Acılı kalamar.” Muhafız parmak uçlarını öpüp açtı. *Mmah*.

Dokunacın tekini dilimledim, bu bile başlı başına meşakkatli bir işti, sonra çiğnemeye koyuldum. Ayakkabı kösesini çiğnemekten farksız bir tecrübeydi. Köseleyi de ateşe tutsanız tıpatıp aynı sonucu alırdınız. Baharatlar iyidir hoştur. Biraz tuz ve biber, çorbaya atılmış bir yaprak defne, elma turtasında bir iki diş karanfil lezzet verir. Oysa At Sahili’nde acılı baharatları öyle bol kepeçeden kullanıyorlardı ki dilinizin derisini sıyıırırdı. Zaten dışım yanmışken, hiç de hoş bir deneyim değilken bir de içimi yakmaya niyetim yoktu. Ağız dolusu lokmamı kâseye geri tükürdüm.

“İğrenç bir şey bu!” dedim.

“Ben senin yerine yedim,” dedi muhafız. “Ama gittin tabağına tükürdün. Bu arada ben Greyson.”

“Ancrathlı William,” dedim. Aşçının ekmek hamuruna da acı katmış olabileceğinden endişelensem de somunumu alıp kemirmeye koyuldum.

“Mağribi kimin nesidir?” diye sordum, Mağribi olarak belirtmem yeterli bir tanımlama değilmiş gibi parmaklarımı dişlerime de sürttüm.

“Qalasadi’yle tanıştın demek?” Greyson sırttı. “Hisarın muhasebesini tutar. Yerel ticari anlaşmalarda mucizeler yaratır. Kont Hansa’yla irtibatı sağlamdır. En güzeli de muhafızların maaşını ödemekle görevlidir ve ödemeyi bir gün bile aksatmaz. Beş yıl önce hesap kitap işlerine Keşiş James bakıyordu. Bir ay boyunca meteliksiz gezdiğimiz olurdu.” Başını iki yana salladı.

“Kont ve oğluya samimi midir, bu Qalasadi?” dedim.

“Pek sayılmaz. O sadece defter tutmakla görevli.” Greyson omuz silkti.

Duyduklarım hoşuma gitti ama bu kadar yetenekli bir adamın nispeten küçük bir makamda yakınmadan çalışıyor olmasına da hayret ettim.

“Onu iyi tanırım,” dedi Greyson. “Bazen nöbetçilerle iskambil oynar. Hep kaybeder, asla yakınmaz, biramızdan hiç içmez.”

“İskambilde iyi olması beklenir halbuki,” dedim.

“Fecidir. Kuralları bildiğinden bile emin değilim. Ama seviyor galiba. Adamlar da onu seviyor. Hisardaki tek Mağribi olduğunu adamın kafasına kakmıyorlar. Bunu yapmaya hakları da var üstelik. Hemşerilerinin anakarayı istila edip herkesi ya kâfir ilan ettikleri ya da geberttikleri düşünülürse.”

“Mağribiler mi?” diye sordum. “Ben de yakında onları öldürmeyi beklemeli miyim?”

Diğer muhafızlar kalamarlarını çiğnerken hafif kaykılarak muhabbetimize kulak kabartmışlardı. Kanımca acılı baharat dokunaçların midede hazmedilmesine yarıyordu çünkü çiğneyerek öğütmek olanaksızdı.

“Mümkün,” dedi Greyson. “Liba halifesi İbn Fayed bu yıl gemilerini üç kez gönderdi. Bir akın daha bekliyoruz.”

Mekânın uğultusu ansızın kesilince Greyson başını öne uzattı. “Shimon, kılıç ustası,” diye tısladı. “Buraya hiç uğramaz.”

Arkamda izbandut gibi biri belirdi. Kalamara odaklandım ama ağzıma sokmaya hiç niyetim yoktu.

“Sen, çocuk,” dedi Shimon. “Ancrathlı. Avluya çık. Duyduğuma göre geleceğin parlakmış.”

Dört yıl önce

Kılıç üstadı Shimon'u biliyordum. Makin bana onunla ilgili hikâyeler anlatmıştı. Gençlik serüvenlerini. Kralların yığidiydi, yiğitlerin öğretmeni, turnuva efsanesi. Bu kadar yaşlı olduğunu tahmin etmemiştim.

“Başüstüne, üstat,” dedim ve peşinden avluya çıktım.

Onun bir silahşor gibi yürüdüğünü söylemek yetersiz kalır. En az Âlim Lundist kadar yaşlı görünüyordu, aynı uzun beyaz saç ama adımlarını öyle bir ritimle atıyordu ki sanki kılıcın nağmesi günün her anında kulaklarındaydı.

Qalasadi kuytularda kaybolmuştu, avlu ise elinde çamaşır sepetiyle geçen bir hizmetçi kız ve kapı muhafızları haricinde boştu. Diğer muhafızlar arkamızda kalan yemekhane kapısında toplandılar ama hiçbirisi peşimizden dışarı çıkmaya cesaret edemedi. Shimon'un daveti onları kapsamıyordu.

Kılıç üstadı yüzünü bana döndü. Okumuşluğu yüzünden belliydi, şaşırttı beni. Güneşten kararmış teni ve şahin gibi bakan gözleri de olmasa rahatlıkla bir kâtip zannedilebilirdi. Kılıcını çekti. Benimkinin aynısı bir piyade kılıcıydı.

“Ne zaman hazırsan, delikanlı,” dedi.

Bu oyuna nasıl karşılık vereceğimi düşünerek kılıcımı kınından sıyırdım. Qalasadi şu anda gerçek kimliğimi muhtemelen dayıma yumurtluyordu, madem öyle fırsatı niçin tam anlamıyla değerlendirmeyeyim?

Kılıçlarımız tokuştu ve Temren Prensi'nin yaptığı gibi ama çok daha iyi bir çelme-bükme hamlesiyle kılıcımı elimden alıverdi. Eşikteki kahkahaları duydum.

“Tekrar dene,” dedi Shimon.

Gülümseyip kılıcımı yerden aldım. Bu kez çevik bir saplama hamlesi yaparak tüm bedenimle öne atıldım. Aynı numarayı tekrar yaptı ama bileğimi benzer bir şekilde büktüm ve kılıcımı kurtardım.

“Daha iyi,” dedi.

Değişken bir dizi kısa ve etkin vuruşla ona saldırdım, Makin'in çalıştırdığı hamlelerle. Hiç zorlanmadan savuşturdu ve her saldırıyı zar zor karşılayabildiğim karşı hamlelerle yanıtladı. Hızla birbirine çarpan metalin şakırtısı avluda yankılanıyordu. Çeliğin müziğinin içimde kabardığını hissettim. Soğuk, dingin bir hissin kollarıma, yanaklarıma, sırtımdan aşağı yayıldığını duyumsadım. Şarkıyı işittim.

Düşünmeden saldırdım, üstten ve alttan vurdum, çalım attım, en doğru anlarda vargücümle abandım. Her yanımla oynuyordu, ayaklar, kollar, kalçalar, bir tek kafam sabitti. Tempoyu artırdım, artırdıkça daha da artırdım. An geldi kendi kılıcımı da onunkini de göremez oldum, yalnızca silüetlerimiz vardı, bir de nasıl hamle yapacağımı, nasıl bloklayacağımı bana söyleyen dansın verdiği mecburiyet hissi. Savuşturma hamlelerimizin gürültüsü uzman ellerdeki örgü şişlerinin çıkardığı sesleri andırıyordu.

Shimon'un yaşlı haşın suratı tebessüm için yaratılmamıştı ama yüzü bir şekilde güler gibi oldu. Bense bir ahmak gibi sırıtıyordum, terden sırlıslıkladım.

“Yeter.” Geri çekildi.

Üstüne gitmemek, saldırıyı sürdürmemek için kendimi zor tutsam da kılıcımı indirdim. Keskin çeliğin katıksız ahengine kapılıp gitmek haz vericiydi. Yüreğim küt küt atıyor, her yanımdan ter fışkırıyordu ama genellikle talim çalışmalarında bile tırmanan hiddetten eser yoktu. Güzel bir şey ortaya koymuştuk.

“Beni yenebilir miydin?” diye sordum, nefes nefese. İhtiyar pek yorgun görünmüyordu.

“İkimiz de kazandık, çocuk,” dedi. “Galip çıksaydım, ikimiz de kaybederdik.”

Bunu *evet* olarak algıladım. Ama dediğini anlamıştım. Keşke ben de hasmımı bitkin düşürdüğümde geri çekilerek aynı inceliği gösterebilseydim. Bunu yapmamak o anı mahvediyordu.

Shimon kılıcını kınına soktu. “Sana afiyet olsun, nöbetçi,” dedi.

“Bu kadar mı?” Arkasından sordum. “Tavsiye yok mu?”

“İlk başta kendini yeterince zorlamıyorsun, sonlara doğru da çok fazla zorluyorsun,” dedi.

“Teknik bir tavsiye sayılmaz.”

“Yeteneklisin,” dedi. “Başka yeteneklerinin olduğunu da umuyorum. Muhtemelen o yeteneklerle daha çok mutlu olursun.”

Ve gitti.

“Gerçek olamaz,” dedi Greyson masaya döndüğümde. “Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Övülmenin tadını çıkarabildiğim tek an bundan ibaretti. Çanın çalmasıyla öğle paydosumuzun sona erdiği bildirildi, ben de Aşağıkapı’daki nöbet yerime geri dönmek zorunda kaldım.

Aşağıkapı asabımı bozmak üzereydi. Büyükbabama kendimi takdim etmeyi enikonu düşünmeye başladım. Nihayetinde buradaki maiyetin nasıl işlediğini, akrabalarımın nasıl yaşamlar sürdürdüğünü, gerçekte kim olduklarını merak ediyordum zaten. Galiba geçmişime bir pencere açmayı istiyordum, onu kendi süprizlerimle kirlletmeyi değil.

Kışlada uyudum ve yeni görevlere uyandım. Anlaşılan o ki Qalasadi dayıma gitmemişti. Kimliğim açığa çıktığı andan itibaren belli bir etki yaratacağımı düşündüğü için beni kendine düşman etmek istemediğinden şüpheleniyordum. Sırrımı ağzından kaçırmadığı müddetçe onun bildiğini kim anlayacaktı ki? Dolayısıyla beni ifşa etmediği için kınamayla da karşılaşmayacaktı.

Yeni görevim, büyükbabamın birkaç yıldır Morrow Hisarı'nda yaşayan kuzeni Hanımefendi Agath'ın şahsi korumalığını yapmaktı. Şişko bir ihtiyardı, çok yaşlılarda rastlandığı üzere yağlarının üzerinden sarktığı bir noktaya gelmişti. Yeterince uzun yaşasak, hepimiz bir deri bir kemir ölürüz.

Leydi Agath her şeyi ağırdan almayı seviyordu. Bakılamayacak kadar çirkin yarama homurdanıp ona niçin eli yüzü düzgün bir muhafız verilmediğine söylenmek dışında beni umursamıyordu. Yaşlılığın verdiği kırışıklıklara, sönmeye yüz tutmuş şişko insanlarda görülen çatlaklar da eklenmişti. Genel görünümü ürkütücüydü, sanki dev bir sürüngenin attığı eski derinin ayaklanmış haliydi. Morrow Hisarı'nda salyangoz hızıyla peşinden ayrılmıyordum, bu da bana mekânı inceleyecek yakıt bırakıyordu, en azından umumi hela, yemek salonu, Leydi Agath'ın yatak odası ve Hanımlar Köşkü arasında kalan bölümlerini.

“Rahat dur be, çocuk, hiç durmuyorsun,” dedi Leydi Agath.

Beş dakikadır tek kasımı kıpırdatmamıştım. Uslu durmayı sürdürüp dilimi tuttum.

“Sakın bana ukalalık yapma,” dedi. “Gözlerin velfecri okuyor. Habire oynuyor. Bin tilki dolaşıyor kafanda. Şu anda bile düşünüdüğünü görebiliyorum.”

“Özür dilerim, Hanımefendi Agath,” dedim.

Gıdısını titreterek burnundan soludu ve siyah dantelleri içinde tekrar yerine kuruldu. “Çalmaya devam et,” dedi ozana. Yirmili yaşlarında esmer ve yakışıklı bir çocuktü. Hem Hanımlar Köşkü'nün öbür ucundaki diğer soylu ihtiyar kadınların hem de Agath'ın dikkatini çekecek yeterli beceriyi ve güzelliği bünyesinde toplamıştı.

Hanımlar Köşkü belli ki At Sahili'ndeki kadınların ölmek için geldikleri yerdi. Altmışına merdiven dayamamış tek bir hanım dahi yoktu.

“Gene aynı şeyi yapıyorsun,” Hanımefendi Agath tısladı.

“Özür dilerim.”

“Şarap mahzenine git de bir sürahi şarap istediğimi söyle, Wennith kırmızısı, güney bağlarından gelen bir şey olsun,” diye buyurdu bana Leydi Agath.

“Sizi yalnız bırakmamam gerekiyor, Hanımefendi Agath,” dedim.

“Yalnız değilim, Rialto var yanımda.” Elini ozana doğru salladı. “Şarabımı daima mahzenden getirtirim. Mutfaktakine ne yapıyorlar bilmiyorum ama mahvediyorlar. Galiba ağzını açık bırakıyorlar. Kızların işi gücü tembellik zaten,” Diğer hanımlara hitaben konuşuyordu. “Gitsene, çocuk, çabuk ol biraz.”

Rialto’nun, başka tehdit unsurları şöyle dursun, Hanımefendi Agath’ı kızgın bir eşek arısından bile koruyabileceğinden kuşkuluydum ancak onun tehlikede olduğunu sanmadığımdan, olsa da pek umursamadığımdan ötürü yakınmadan gittim.

Mahzenin yolunu bulmam biraz zaman aldı ama birkaç yanlış sapaktan sonra yerini buldum. Genellikle bir şarap mahzenini kapısının sağlamlığından ayırt edebilirsiniz, hisar dâhilinde hazine dairesi kapısından sonraki en sağlam ikinci kapıdır. Bir fırsat buldular mı en sadık uşaklar bile şarabınızı çalar, kanıtını da duvarına işeyerek bırakırlar.

Gündüz açısını bulup kapıyı açtırmak için biraz daha dolaşmak zorunda kaldım. Adam kapının yanındaki bir tabureye çökmüş önlük cebine zulaladığı koyun butunu kemiriyordu.

“Sürahiler kapının yanında. Git istediğini al. Fıçının musluğunu da iyi sık, damlatmasın. Wennith kırmızıları en dipte sol köşede, üzerlerinde çift haç ve taç işareti var.”

Adamdan aldığım feneri yakarak içeri girdim.

“Örümceklere dikkat et,” dedi. “Küçük kahverengi olanları fenadır. Aman ısırmasınlar.” *Küçük* derken baş ve işaret parmağıyla yaptığı halka hiç de ufak değildi.

Mahzen onlarca metre uzunlukta idi. Şarap varilleri raflara istiflenmişti, çoğu açılmamış haldeydi, musluk takılmış olanları

tek tkt. Kâh bir el arabasına sürtünerek kâh boş varillere tkezlenerek daracık aralıklardan geçtim.

Wennith kırmızısı fılarının hepsi, bir tane boş olanı hariç mhrlyd. Sanırım içindekinin hepsi Hanımefendi Agath'ın boğazından geçip helayı boylamıştı. Yeni bir fııyı delmek için gereken aletler ve yedek musluklar ortalıkta görünmüyordu. Bir kapı dikkatimi çekti, bir boş fıçı yğının arkasındaydı ve birikmiş kirden, küften neredeyse görünmez hale gelmişti. Bir kiler kapısı olamayacak kadar metruk bir görünümü vardı ama tokmak ve musluk ihtiyaı arkasına bakmak için iyi bir mazeret sunuyordu. zmde bir kaşıfımdır ve etrafı kolaçan etmeyi severim. Asilzade milletin mahzenlerinde ve zindanlarında sakladığı şeyler onlar hakkında çok şey söyleyebilir. Babam yoldaşlarımın çoğunu işkence ve infaz için zindanına tıkmıştı. Bunu hak etmediklerini sleyemem. Acımasız ama adil; babamın zindanı ona dair bunları sylardı. Ama en çok acımasızlığını anlardınız.

Boş fıçıları kenara itip kapıyı parke taşlarının direncine rağmen kanırtabilmek için kaldırıp abanmak zorunda kaldım. Sıgabileceğim genişlikte aralamayı başarınca içeri giriverdim. Aşağıya bir döner merdiven iniyordu. Basamaklar taşa yontulmuştu, hisar duvarcılarının işiydi ama merdiven boşluğ dökme taşı, Mimar taşı. Kaya yatağının tabanına kadar inen kuyunun derinliği on beş metre kadar vardı. Dibinde dörtgen bir odaya açılan kemerli bir giriş vardı, odanın iini ise silindirleri, cıvataları ve yuvarlak levhaları olan pis bir makine kaplıyordu. Işıldak cam soğanlar sayesinde cılız bir aydınlık vardı, yirmi tane ışıldıağın belki  tanesi hâlâ yanıyordu, buna karşın Servi Hisar'daki benzerleri kadar parlak değıldiler.

Makineye yaklaştım ve elimi bir sürü borudan birinin üzerinde gezdirdim. Metal yüzeyi üzerinde parlak gümüş rengi izler bırakarak elimi geri çektiğimde parmaklarım simsiyahtı. Koca makine cılız bir titreşimle sarsıldı, taş zeminde telaşsız ayak sesleri duyuldu, belli belirsiz.

“Git buradan.” Az ötede ihtiyar bir adam beliriverdi, görünmeyen bir el tarafından alelacele karalanmış gibi. Bir ihtiyarın hayaleti demem gerekirdi, çünkü sadece ışıktan oluşuyordu. Şeffaf bedeninin ötesinde makineyi görebiliyordum, sislerden cisimleşmişçesine teninin rengi yoktu. Beyaz kıyafetleri vardı, daracık, kesimi tuhaf, arada sırada da tüm bedeni onu yaratan ışığın önünden bir kelebek geçmiş gibi titreşiyordu.

“Sıkıysa gönder,” dedim.

“Ha! Bu iyiymiş bak.” Sırıttı. Kılıç ustası Shimon’a o kadar benziyordu ki ağabeyi olabilirdi. “Böö dedim mi çoğu insan çılglık çılgılığa kaçır.”

“Hortlaklardan payıma düşeni ziyadesiyle gördüm, ihtiyar,” dedim.

“Elbette görmüşsündür, çocuk,” dedi. Benimle dalga geçiyormuş gibi bir hali vardı. Kendisinin de bir hortlak olduğu düşünülürse biraz tuhaf kaçıyordu.

“Ne zamandan beridir buraya musallatsın, hem bu ne biçim makine böyle?” diye sordum. Hortlaklar ve tayflar mevzu bahisken lafı dolandırmaya hiç gelmez. Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolma eğilimindedirler.

“Ben hortlak değilim. Bir veri yansımasıyım. Kopyalandığım adam, benden sonra on dört yıl daha yaşadı.”

“Ne kadar dedin?”

“...ve bin yıldan önce öldü,” dedi.

“Bir Mimar hayaleti misin?” diye sordum. İhtimal dışı görünüyordu. Hayaletler bile o kadar uzun dayanmaz.

“Ben bir algoritmayım. Fexler Brews’un imgesinde betimlendim; tepkilerim, kopyalandığım kişinin ömrü boyunca sağladığı altı teratlık verinin dışdeğerlemesidir. Ben onun yansımasıyım.”

Kelimelerin bazılarını anladım. “Ne verisi? Rakamlar mı? Qalasadi’nin ticaret defterlerinde tuttuğu kayıtlar gibi mi?”

“Rakamlar, mektuplar, kitaplar, resimler, gizlice çekilmiş hazırlıksız anlar, uykusunda mırıldandığı sözler, koitus* esnasında haykırdığı ünlemler, dışkısının kimyasal analizi, kamusal sunumlar, şahsi meditasyonlar, poligraf** tutanağı, DNA örnekleri. Veri.”

“Benim için ne yapabilirsin, hortlak?” Gevelemesi pek az şey ifade ediyordu. Galiba onu gözlemlemişler ve mazisini bir makineye yazmışlardı, şimdi de adamın kendisi toprağa karıştığı halde bana mazisi anlatılıyordu.

Fexler Brews omuz silkti. “Miadını doldurmuş bir ihtiyarım. Bununla da kalmıyor. Miadını doldurmuş bir ihtiyarın noksan kopyasıyım.”

“Bana sırlar verebilirsin. Bana kadim insanların gücünü ver,” dedim. Vereceğini sanmıyordum, öyle olsaydı büyük dedem şimdiye imparator olmuştu ama denemekten zarar gelmezdi.

“Sırlarımı anlayamazsın. Söylediğim şeylerle senin idrak edebileceğin şeyler arasında uçurum var. Halkın birbirini öldürmeyi bırakıp da etrafındakileri görmeye başlarsa o uçurum elli yılda kapanabilir.”

“Dene.” Ses tonunu beğenmiyordum. Karşımda duran bu şey sonuçta bir gölge oyunundan başka bir şey değildi; gizli Mimar ateşiyle, sihirle sarmalanmış çarkların ve zembereklerin çalıştırdığı bir makinenin anlattığı bir hikâyeydi. “Bu ne işe yarıyor?” Makineyi ayağımla dürttüm. “Ne yapar?”

Fexler gözlerini kırptırdı. Adam gözlerini sık kırptırıyordu herhalde ki makine bunu da anımsıyordu. “Birçok amacı var, delikanlı, senin anlayabileceğin basit olanları su pompalama ve arıtma, diğer yapabildikleri seni aşar. Bir dağıtıcıdır, sonsuz bir şebekenin parçasıdır, gözlem ve iletişim aygıtıdır, güvenlik gerekçesiyle yeraltında konuşlandırılmıştır. Ben ve türdeşlerim için canlıların küçük dünyasına açılan birçok pencereden biri olarak işlev görür.”

* Koitus: Tıp terimi, cinsel birleşme. (ç. n.)

** Yalan makinesi. (ç. n.)

“Küçük mü?” Gülümsedim. Bir tabuttan daha büyük sayılamayacak metal bir kutunun içinde yaşıyordu.

Fexler terslenerek kaşlarını çattı. “Yapılacak başka işlerim var; git başka yerde oyna.”

“Söylesene,” dedim. “Benim dünyam. Çok eski kitaplarda okuduğum gibi değil. Sihirden, hayaletlerden söz ettiklerinde sanki çocukları korkutmak için yazılmış peri masallarıymış gibi bahsediyorlar. Oysa ben ölümlerin yürüdüğünü gördüm, sırf düşünce gücüyle yangın çıkaran bir çocuk gördüm.”

Fexler nasıl izah edeceğini düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. “Gerçekliği rotası belli bir gemi gibi düşün, dümeni evrensel sabitlerle belli bir yere kitlenmiştir.”

Acaba içki içsem bunu tasavvur edebilmeme faydası olur muydu? Onca şarap çok baştan çıkarıcı görünüyordu.

“En büyük başarımız ve de çöküşümüz, o dümeni azıcık kırmamızdı. Gözlemcinin rolü daima önemliydi, bunu keşfetmiştik. Ormanda bir ağaç yıkılır da hiç kimse duymazsa, hem sesi çıkar hem de çıkmaz. Bunu kimse görmezse, hem hâlâ ayaktadır hem de değildir. Kedi hem canlı hem de ölüdür.”

“Kediden bahseden mi oldu be?”

Fexler Brews’un hayaleti içini çekti. “Düşünce ile madde arasındaki sınırları zayıflattık...”

“Bunu daha önce duymuştum,” dedim. Ferrakind de bana benzer bir şey demişti. Bu Mimar hayaleti aynı deliliği taşıyor olabilir miydi? Nuban bariyerlerin inceldiğinden bahsetmişti, yaşam ile ölüm arasındaki perdenin geçirgen hale geldiğinden. “Sihiri yaratılar Mimarlar mıydı? Dünyaya onu makineleriyle mi soktular?”

“Sihir falan yok.” Fexler başını iki yana salladı. “Sabitleri değiştirdik. Sadece birazcık. *İstek* ile *gerçek* arasındaki bağ güçlendirildi. Şimdi ağaç aynı zamanda hem devrik hem de ayakta durmakla kalmıyor; doğru insan arzuladığı takdirde, yeterli azimle, devrilen ağaç da yerinden kalkacak. Zombi kedi yürüyüp mırlayacak.”

“Zombi nedir?”

Bir iç çekiş daha. Fexler gözden yitti ve tüm ışıklar söndü.
Fenerim dâhil.

Karanlıkta merdiveni gerisin geri tırmandım, bir örümcek
tarafından ısırılmış ve Leydi Agath’m şarabını çok geciktirmiştım.

Dört yıl önce

Morrow Hisarı yemekhanesine elim şişmiş bir halde döndüm, kafam da kazan gibiydi. Örümcek zehiri iç organlarınızı karıncalandırıyor ve göz ucuyla da olsa sanrılar gördütüyor, hayal edebileceğiniz en iğrenç sanrıları. Benimse güçlü hayal gücüne sahip olmak gibi bir bahtsızlığım vardı.

Hane muhafızları ile sur muhafızları genellikle çok az konuda hemfikirlerdi ama benim ahmak bir kuzeyli olduğum ve muhtemelen bir süreliğine kılıcı öyle fiyakalı biçimde sallayamayacağım konusunda anlaşılardı.

Günlerden pazardı, aşçı bizim için özel bir yemek hazırlamıştı. Sarımsaklı ve şaraplı salyangoz, yanında da safranlı pilav. Salyangozlar civardaki yamaçlardan toplanmıştı. Çeşitli büyüklükteydi ve kalınlıkları bir çocuk kolu kadar vardı. Gerçeği kabul edelim, salyangozlar şapkası olan sümüklü böcekler sonuçta. Haliyle tabaktaki yemek kanlı, büyük bir balgamı andırıyordu. At Sahili'ndekilerin niçin böyle vıcık vıcık şeyler yemeye takıntılı olduklarını çözemi-yordum. Zaten midem bulandığından, pilavı denedim. Görünüşe bakılırsa Kont Hansa bizi şerefletiriyordu çünkü safran kralların baharatıydı ve fahiş fiyatlarla satılırdı. Şu kadarını söyleyebilirim; acımtırak bal tadı aldım ve midem kalktı. Küçücük lokmalar aldıktan sonra aç kalmaya karar verdim.

Bir parça ekmekle yatağa yığıldım ve capcanlı rüyalara daldım.

Uykumda kısıkvrak yakalanmış olmamı, daha doğrusu uyurken yakalanmış olmamı örümcek ısırtığına bağlıyordum. Zaten muhafız yatakhanesinde her ayak sesinde can havliyle fırlayıp gelene geçene hançer sallasaydınız hisarın yarısını gebertirdiniz.

El ve ayak bileklerimi kısıkvrak kavrayan güçlü eller yüzünden uyandım ve ne kadar debelensem de beni yaka paça götürmelerine mani olamayacağımı anladım. Birkaç koridordan geçirilerek bir dizi merdivenden indirildim ve bir zindana tıkıldım. Onlara zarar verebileceğimin fevkalade bilincindeydiler, o yüzden emin biçimde geri çekilmek için içlerinden biri mideme sağlam bir yumruk indirdi, bu esnada diğerleri darbeyi kucaklamam için kollarımdan çekerek iki yana açmışlardı beni. Koşarak kaçtıklarını işittim, öğürürken de kapının gümbürtüyle kapandığını.

Dışarı çıkarsınlar diye bağırmak bana hep aptalca gelmiştir. Sizi oraya tıkanların yaptığı hatayı kafalarına dank ettirme ihtimali de yoktur. O yüzden bağırmadım. Yere oturup kafa yordum. Belki de Qalasadi sırrımı anlatmış ve ailemin hoşuna gitmemiştir. Ya da büyük ihtimalle, şarap mahzeninin altındaki Mimar makinesine yaptığım kısa gezinti keşfedilmiş ve yanlış yorumlanmıştı.

Bir saat geçti. Hücre kapısının küçük penceresinde bir surat belirdi. Aptalca bir hareketti kanımca zira isteseydim üzerimde unuttukları hançerle o surata ciddi zarar verebilirdim.

“Merhaba, Lord Jost,” dedim. Hane muhafızlığı için beni Yüz-başı Ortens’e havale etmesinden önce onunla ayaküstü tanışmıştım ama küçük kara bıyıklı yumuk suratını anımsamak kolaydı.

“Ancrathlı William,” dedi. Kelimeleri güçlkle sarf ediyormuş gibi yavaş konuşuyordu.

Zemin rahatsızdı ve epey soğuktu. Adamın söyleyeceklerine müdahale etmezsem buradan daha çabuk çıkabileceğime hükmettim. Dolayısıyla ses çıkarmadım.

“Hangi zehiri kullandın, William?” diye sordu.

Loş ışıktaki elime baktım. Örümcek ısırığı morarmıştı. “Zehir mi?” dedim.

“Buraya oynamaya gelmedim, çocuk. Bırakırım çürütsün. Sen konuşmaya karar verene dek ölecek olurlarsa, Kont cümle âleme ibret olası diye Mağribi işkenceciler getirtecek.”

Surat geri çekildi.

“Bekle!” Derhal ayağa fırladım. Mağribi işkenceciler lafı hoşuma gitmedi. Gerçi *ışkenceciler* kelimesinin önüne koyup da tedirgin etmeyecek bir sıfat zor bulunur. “Ne oldu anlatın, doğruyu söyleyeceğim. Jesu’ya yeminle.”

Sırtını dönüp uzaklaştı.

Kendimi kapıya atıp yüzümü pencereye dayadım. “Onları kurtarabilirim,” diye yalan söyledim. “Ama kimlerin etkilendiğini bilmem gerek.”

Lord Jost geri döndü, ben de yalanı icat edene şükrettim. “Gündüz vardiyasındaki tüm muhafızlar hezeyana kapıldı,” dedi. “Birkaçı kör oldu.”

“Ben de belirtilerin görülmediği tek kişi olarak suçluyum öyle mi?”

“Bir tür suikastçı olduğun aşikâr. Muhtemen Ancrathlı Olidan’ın adamısın. Bir panzehir sağlarsan ölümünün tez olacağına söz verebilirim.”

“Bende panzehir falan yok,” dedim. Bir vardiya muhafızını kim zehirlemek isterdi ki?

“Hangi zehiri kullandın? Doğruyu söyleyeceğine yemin ettin,” dedi Lord Jost.

“Bir suikastçıysam yeminimi tutmamı niye bekliyorsun? Değilsen, panzehir zaten bende olamaz, değil mi? Çünkü ben yapmadım.”

Lord Jost beyefendiliğine yakışmayacak biçimde tükürdü ve tekrar uzaklaşmaya başladı.

“Bekle. Mağribiler yapmış olamaz mı? Kral Olidan birkaç muhafızı niçin zehirlemek istesin ki? Kapınıza dayanmak için ta bin mil öteden ordu göndermez o. Akın planlayanlar Mağribiler.”

Köşeyi döndü.

“Yemeği yemediğim için hastalanmadım!” Arkasından bağırdım. Yankılanan ayak sesleri azaldı.

“Çünkü tüm yemeklerinizin tadı bok gibi, hepsinin yakılması lazım!” diye bağırdım.

Yalnız kalmıştım.

Ölü bebek karanlıkta ortaya çıktı, kafası kırık boynunun ucunda sarkık, vakur bakışlarla gözlüyordu. Katherine’i o mezarlıkta öldürüp öldürmediğime dair milyoncu kez içime kurt düştü. Bu annesini öldürdüğüm için asla sahip olamayacağım çocuğum muydu yoksa kanı ellerime bulaşmış bir sürü çocuktan sadece biri miydi? Gelleth çocukları. Onları bir canavar yaratmıştı. Şekli şemaliyle tam bir canavar değil. Canavar diye Yecüc ile Gorgoth’a derdim ben. Oysa asıl canavarlar, bedenlen değilse de habis eylemlerimizle, Chella ile bendim.

Muhafızları zehirlemek niye? Mağribiler yapmış olabilirdi ama hisarı tek bir akınla zor ele geçirirlerdi, savunan herkesi tek tek zehirlemelerine de imkân yoktu. Hem civardaki kasabalara ve kiliselere ani bir darbe vurmayı umuyorsanız böyle bir ikaz akıllıca değildir.

Demir bir yumruk midemi sıkarak beni gafil avladı. Öğürerek yerlere safra kustum. Ellerimin üzerine düştüm.

“Kahretsin.”

Karanlık etrafımda fır dönüyordu, o yüzden yanağımı soğuk taş zemine yasladım. Yaram hâlâ yanıyordu, sanki etime saplanan kıymıklar sıcaklığını koruyordu.

Ben de zehirlenmiş olabilirdim. Ama bende etkisini göstermesi niçin uzun sürmüştü? Kuzeyli bünyemin sağlamlığından değil

herhalde? Hiçbir şey yemedim üstelik. Bir parça ekmek. Bir lokma acı pirinç.

Dışarı çıkmak zorundaydım. Zindanların böyle bir derti vardı. Birisi hiçbir yere gitmemenizi sağlamak için emek sarf etmiştir ve hiçbir irade gücü bunu değiştiremez.

Kalkıp kapıya yürüdüm. Lord Jost feneriyle gidince neredeyse hiçbir ışık kalmamıştı ama biryerlerden sızan bir şey vardı, şayet gün doğmuşsa yukarıdaki avludan içeri vuran bir güneş huzmesi belki. Beni yaka paça taşıdıkları koridorlarda bulunan bir meşalenin aksi de olabilirdi. Her halükârda, karanlığa alışık gözlerin kıyıda köşedeki ayrıntıları yakalamasına imkân tanıyordu. Kapıdaki küçük pencereyi inceledim. Parmaklıkları olmasaydı kolumu sokabilirdim. Ahşap kapı üç parmak kalınlığındaydı, sert keresteden. Hançerimle bir hafta kanırtmaya uğraşsam en fazla bir delik açabilirdim.

Arkamda bir şey koşturuyordu. Bir sıçan. Karanlıkta sıçan seslerini ayırt edebilirim. Hançerimi fırlattım. Biraderler arasında oyun haline gelmişti bu. Karanlıkta sıçan mıhlamaca. Özellikle bu oyunda Huysuzbodur ustalaşmıştı. Çoğu kez uyandığımızda otların arasında onun bıçaklarından biriyle şişlenmiş bir sıçan bulurduk. Bazen de kafamı koyduğum yere rahatsız edecek kadar yakın.

“Yakaladım seni.”

Sabahı bekleyecek durumda olmadığımдан, kurbanımı el yordamıyla bulup hançerimi geri aldım.

Parmaklıklı pencereye geri döndüm. Tahtaya nasıl sabitlendiklerini anlamaya uğraşarak parmaklıkları zorladım. Bana mısın demiyordu. Hayatlarımızın çoğu kez sağlam tek bir metal parçasına indirgenmesi komiktir. Ya bir hançerdir bu ya da bir kelepçe, bir çivi. Gorgoth o güdük elleriyle bu parmaklıkları bükebilirdi. Ben yapamazdım. Elim kanayana dek itip çekiştirdim. Nafile.

Gerisin geri oturdum. Düşündüm de düşündüm, sonra biraz daha düşündüm. En sonunda pencereye gidip avazım çıktığı kadar çıkarın beni diye bağırmaya başladım.

Biraz zaman geçti. Gırtlığım tahriş olup sesim çatlamaya başlamıştı ki nihayet en dipte bir ışık belirdi. Bir fenerin ışığı sallanarak yaklaşıyordu.

“Çeneni kapatmak için tek bir şansın var, çocuk. Yoksa...”

“Sen mi kaparsın?” diye sordum, kapıya iyice yaslanarak.

“Senin de canına minnet di mi? Kapıyı açayım istiyorsun. Üstad Shimon’la vuruşmanı işittim. Bir altın sikkeye bile o kapıyı açmam. Çeneni kapat yoksa susuzluktan gebersen de bir damla su bulamazsın.”

“Hey, böyle yapma. Üzgünüm.” Elimi uzatıp pencere kafesinin önündeki sepete döngelimi bıraktım. “Bak, al şunu, yüz sikke eder. Bana yiyecek güzel bir şey getirir misin?”

Çömeldim. Dinledim. Dinledim.

Gardiyarı yemi almak üzere yaklaştığı anda, bam, dirseğimi paralamak uğruna kolumu kapının dibindeki yemek yarığından soktuğum gibi adamın ayak bileğini yakalayiverdim. Hızla çekmemle düştü. Ayağını sıkıca yakaladığım yerden yarığa doğru çekiştirdim ama adam debelenmedi.

“Lanet olsun.”

Pušt kafasını çarpıp bayılmıştı. Oysa ben anahtarını vermeye ikna edene dek ayak parmaklarını hançerimle eksiltmeyi tasarlıyordum. Baygın bir adamın gözünü korkutmak zordur.

Ölü sıçanımı aldım. Hâlâ ılıktı.

Ölü bir sıçan değişik şekillerde kullanılabilir. O konuya başka zaman değinirim. Aklımdaki kullanım şekli meşakkatli çıktı. Meğerse ölü bir sıçanı tekrar koşuşturmak Birader Çıngar’ı bataklığın içine daldırmaktan daha zormuş. Bir sıçanı anlamak, onun kisvesine bürünmek zormuş. Az kalsın vazgeçiyordum ki açlığa odaklandım, hayvan ellerimde kıpırdandı. Anlaşılan o ki, ölüm bile bir sıçanı yemek düşünmekten alıkoyamıyor. Yaratığı ahengime uydurarak yürütmem uzun sürmedi, onu yemek yarığından dışarı ittim.

Gardiyanın fener ışığından faydalanarak, neyse ki saatime uzanmadan önce bir kancaya asmıştı, sıçanı araştırmaya yolladım.

Sıçanın küçük bir yumru halindeki beynine çöreklenmiştim. Ona gardiyanın kemerindeki anahtarlığın kayışını kemirmesini bu-yurdum. Anahtarlık yerinden kurtulunca sıçanı yanıma çağırdım. Gerçekten güvenli bir hücre kapısının kilidini içeriden açamazsınız ama her düzeneğin bir kusuru vardır. Sıçanı tekrar geberik halde bırakıp koridora çıktım. Uzun mapushane saatlerimin ardından özgür bir adamdım.

Midem burkuluyordu ama ölecekmiş gibi de hissetmiyordum; biraz başım dönüyordu, biraz da cenabet hissediyordum ama nek-romansi her halükârda insana böyle şeyler yapardı. Ama zehirlenmişsem, sorumlusu her kimse işini becerememişti.

Tortop ettiğim bez yırtıklarıyla gardiyanın ağzını tıkadım ve onu hücreme kilitledim. Koridor boyunca göz attığım diğer hücrelere bakılırsa büyükbabam hapishaneye tıkma meraklısı değildi. Bu da ya idama çok düşkün olduğu ya da idareyi gevşek tuttuğu anlamına gelirdi.

İhtiyatlı adımlarla gardiyanın masasına kadar geldim, bulunduğu yerdeki tavan menfezinden içeri ay ışığı giriyordu. Geç vakitti ama muhtemelen gece yarısı olmamıştı. Bolca düşünecek vaktim olmuştu ama hâlâ düşünüyordum. Düşmanlarımı zehirleyecek olsaydım otuz tane muhafızla uğraşmaz, tahtı sahipsiz bırakmayı ve tüm meskeni çalkantıda bırakmayı denerdim. Gelgelelim her tür zehirlenme teşebbüsü meşakkatli iştir. Hisar mutfakları sıkı kolların, aşçılar da kralın gırtlaklarını tıraş edebilecek kadar güvenilirlerdir. Patates, havuç gibi yaş gıdaları zehirlemek zordur. Kuru gıdalar ise tebdili kıyafet satın alınır ve kilitli kilerlere konur.

Zindanlardan çıktım. Üzerimde hâlâ hanedanlık üniforması vardı, çıkıştaki tek bir muhafız da kafasını rahatça duvara çarpayım diye imkân sağladı, eksik olmasın. Ne yazık ki yanık bir yüzü saklamak zordur. Cümle âleme sağlam tarafınızı göstererek dolaşamazsınız. Bir pencere bulup dama çıktım.

Bir baca kümesine yaslanarak oturdum, bacaklarımı ana köşkün kiremit damlarına uzatıp kafa yordum.

Sümüklü böcekler, pardon salyangozlar, olamazdı. Ağzıma sürmemiştim. Öyleyse pilavdı. Ama pirinç zehirlenir miydi? Kaynamış suyunu çekince zehir de seyrelirdi. Öyleyse safrandı. Ama onu da limandaki erzak yüklü gemilerden satın almak gerekirdi. Gramı altından daha pahalı bir baharatın stoku hanedanlıkta ne sıklıkla tükenirdi? Onu tedarik eden kaç gemi vardı ki? Yüzlük'tekiler haricinde o kadar lüks bir şeyi satın alabilecek kaç hanedanlık vardı? Tüm bu etkenleri bir araya getirince... ihtimaller de göz önüne alındığında... hangi olasılıklar öne çıkıyordu? Sırf gerekli hesaplamaları düşünmek bile başıma ağrılar soktu.

Qalasadi!

Peşimden kiremitleri sürüklememeyi umarak damdan aşağı kaydım. Geniş bir taş oluğa varınca kenardan kenardan gidip sağlam bir yer aradım. Kral olarak saltanatımın yirmi metreden yere çakılarak sona ermesi hiç işime gelmezdi. Birkaç yataktan kulağıma boğuk sesler geliyordu. Okyanusun hışırtısını, falezlere çarpan dalgaları ve At Sahili'ne dadanan akşam böceklerinin hiç dinmeyen cırtlısını, vızıltısını işitebiliyordum.

Morrow Hisarı yılın büyük bölümünde güney güneşiyle pişer. Kışlar sert geçer ama nadiren soğuk olur. Bu bölgede muhtemelen hiç kar görmemiş ihtiyarlar vardır. Bunun sonucu olarak pencereler geniş ve ızgarasızdı, rüzgârlıklar kalın tahtadandı ama bahar başından sonbahar bitimine dek açık tutulurdu. Oluğun kenarına sıkıca tutundum, sol ayak bileğimi en uçtaki kiremit sırasının altına kıştırarak baş aşağı sarktım ve geniş bir ana salon penceresinden içeriyi dikizledim.

Uzun bir masanın en uzak ucu gümüş ve kristal takımla donatılmıştı. İssiz kandil yağıyla yanan duvar lambaları hoş bir aydınlık veriyordu. Bir uşak üç tane karafla şarap getirdi, ikisi beyaz, biri kırmızı. Salonun etrafındaki altı değişik noktada sorguçları tüylü seçkin muhafızlar nöbet tutuyordu.

Uşaklar gitti. Dakikalar geçti. Başıma kan hücum etti, göz yuvalarım karıncalanıp gıdıklanmaya başladı, oluğa tutunan parmaklarım uyuştu. Aşağıdaki avluda bir gürültü işittim. Bir patırtı. Kıpırdamamaya karar verdim. Tekrar sessizlik oldu.

Sonunda kara meşe kapılar açıldı ve iki uşak kanatları ardına kadar açık tutarken dayım Hanımefendi Agath eşliğinde içeri girdi. Yerlerine geçtiler. Hizmetçiler sandalyeleri tutarak asilzadelerin yerleşmesini sağladılar. İçeriye iki hanım daha girdi. Hanımlar Köşkü'nde gördüğüm moruklar. Koca göbekli, sıcağa rağmen mavi kadifelere bürünmüş bir delikanlı uzun adımlarla içeri girdi. Bir keresinde Servi Hisar'da gördüğüm büyükannem bir uşağın refakatinde ve yardımıyla geldi. Ayakta sallanıyordu, saçları bembeyazdı, benzi atık, zayıflamış, çökmüştü. Ardından büyükbabam masanın başındaki yüksek sırtlı sandalyesine geçti. Kont Hansa beni şaşırttı; babamdan sadece biraz yaşlı görünüyordu, kısa gri sakalı ve tüm-den ağarmamış uzun, gür siyah saçıyla sağlam yapılı bir adamdı.

Üstleri örtülü gümüş tepsiler taşıyan başka uşaklar görüldü.

Bir ter damlası burnumun ucuna kadar kayıp karanlığa damladı. Kanım beynimde toplandığından sersem gibi hissediyordum.

Örtüler uşakların önceden çalışılmış fiyakalı hareketleriyle açıldı ve günün leziz yemekleri gözler önüne serildi. Salyangoz yoktu. Pilav da yoktu.

Umduğum kadar zarifçe olmasa da kaydım ve sarsakça pencerenin içine doğru salındım, iki elimden destek alarak pencerenin kenarına oturuverdim. Patırtıyla yere düşmeme ramak kaldı. Akrobatik numaralara kalkışmadan önce baş aşağı sarkılması tavsiye edilmez.

Dikkat çekmemin biraz daha uzun süreceğini ummuştum ama galiba büyük salonda başını kaldırıp da bakmayan tek kişi Hanımefendi Agath'tı.

Şişko oğlan ayağa fırlayıp hanımların birkaçı ciyaklarken, tez davranan Lord Robert, Kont'a kalkan olmaları için muhafızlara

seslendi. Kont Hansa şarabından bir yudum aldıktan sonra yüksek sesle, “William Ancrath adında bir torunum var benim,” dedi.

Aynı şekilde karşılık verdim. “Benim de aynı isimde bir kardeşim vardı.”

Bunun üzerine dayım ayağa kalktı.

Pencere pervazına tutunmayı bıraktım. Çevik bir hareketle hançerimi fırlattım. En ortadaki kâseye isabet edince sarartılmış patates dilimlerinin üzerindeki deniz tuzu ve öğütülmemiş karabiber taneleri sofranın ta öbür ucuna sıçradı. Örümcek ısırtığı yüzünden parmak eklemlerim şişip tutuk hale geldiği için hançerim yaşlı kadınlardan birinin kulağını amaçladığımdan biraz daha yakın sıyrıp geçmişti.

Feryat figan yine. “Şu mendebur oğlan bu!” Bağırان Hanımefendi Agath’tı, nihayet gözleri üzerimdeydi.

“Sofra düzenimizi mi beğenmedin... yeğenim?” Lord Robert soruyordu.

“Bence o kâsenin içindekileri yerseniz güneyde hiç akrabam kalmayabilir. Hatta, kontluğun yasal vârisi bile olabilirim!”

“Aşağı insan iyi olur, Jorg,” dedi büyükbabam.

Bir merdivenle inmememe yardım etmeleri benim için utanç vericiydi. Atlasaydım bacaklarım kırılabilirdi, büyük salonun iç duvarları da tutunarak inilemeyecek kadar pürüzsüzdü. Kışımı salona dönerek merdivenden inmek dünyanın en etkileyici girizgahı değildi ama az önce hayatlarını *kurtarmıştım*.

“Yemeğimizin zehirli olduğunu mu düşünüyorsun?” Büyükbabam sordu.

Gümüş bir çatalla patatesten bir dilim aldım. “Qalasadi’yi buraya getirsenize, tadına bakar mı görelim.”

Lord Robert kaşlarını çatı. “İbn Fayed’le aramızın açık olması tüm Mağribilerin bize düşman olduğu anlamına gelmez.”

Kont Hansa yanındaki bir muhafıza başıyla işaret etti, adam da hemen işini yapmaya gitti.

“Yine de suçlu,” dedim. “Lakin bunu safranınızdan küçük bir lokma tadıp tatmayacağını görmeden ispatlamak mümkün değil.”

“Safran mı?” Kont sordu.

“Araştırırsanız yakın tarihte mutfaklarınıza yeni bir sevkiyat yapıldığını, hem maddi değeri hem de şahsi emniyetiniz için ağız düzgünce kapatılıp güvenli bir yerde saklandığını görürsünüz. Sahil şeridindeki varıl halkı öldürmeye tahsis edilmiş çok daha büyük bir stokun bir bölümü muhtemelen. Rastgele zarar verme amaçlı münferit bir eylem gibi görünebilir. Oysa söz konusu sevkiyatın bir kısmının eninde sonunda sofranıza da uğrayacağı anı hesaplayabilecek bir adam tanıyorum, Kont Hansa. Kimliğini de bilen ve benden kusursuz bir günah keçisi olacağını düşünen bir adam, suçlamayı sülalem nedeniyle gönülden üstleneceğimi zanneden birisi.”

“Kılıcınla senin daha da derin bir çukur açacağını düşünen birisi mi yani?” Lord Robert dudaklarında hafif bir tebessümle sordu bunu.

Bir an için Qalasadi'nin varışımı bile hesaba katmış olabileceğinden şüphelendim. Suçunu üstüme yıkması için fırsat yaratmamdan öte, çok daha geniş kapsamlı bir hesaplamanın parçası olup olmadığımdan kuşkulandım. Bu düşünceyi temelsiz ve ihtimal dışı olması nedeniyle bir kenara ittim. “Matebüyücümüz bir tek hata yaptı. Buna hata demek bile haksızlık belki. Kanımca tüm ihtimalleri düşündü ve şansını zorlamaya karar verdi. O kadar kaliteli bir malzemenin sadece muhafız yemeğine harcanmasına izin vermeyeceğinizi biliyordu.”

Büyükbabamın talimatıyla ayrılan adam geri döndü. “Qalasadi dairesinde yok, Kont Hansa, rasathanede de yok.”

Anlaşıldığı kadarıyla, muhafızların hastalandığı haberi ona ulaşır ulaşmaz Qalasadi hisarı terk etmişti.

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

26 Mart, Sene 99, Fetret Devri

Rennat Ormanı. İkinci vakti.

Mezarının başında Hanna'yla ilgili yazabileceğimi sanmıştım. Sareth bu günceyi her yere götürdüğümü, onsuz yapmadığım için de hayatımda çok az şey olduğunu söylüyor. Gerçekten yaşayan insanlar, ona göre, hayatlarının her dakikasını yazmaya ihtiyaç duymazlarmış, çünkü gerçek şeylerle uğraştıklarından çok meşgul olurlarmış. Ama Sareth bir yıldır Servi Hisar'dan ayrılmadı. O bebeğini emzirirken ben canavarlarla birlikte Rennat Ormanı'nda oturuyorum.

Ağzı keskin dişlerle kaplı, yarık gözlü, en az üç metre boyunda bir gulyabani var. Benden yana bir kez baktı ama şimdi ölü bir ağaç gövdesini yontmakla uğraşüyor, bıçakla da değil üstelik, bileğim kadar kalın parmağının siyah tırnağıyla.

İkinci canavar aslında küçük bir çocuk. Cılız bir şey, neredeyse çırtlıplak ve teninde alev dillerini andıran kırmızılı siyahlı desenler var. Gözden ırak durmaya çalışarak çalıdan çalıya koşturuyor ama kocaman siyah gözleri beni izliyor. Koşunca pençelerini görebiliyorsunuz.

Akhımı başka yerlere veriyorum. Jorg'un söylediklerini düşünmek istemiyorum.

Yavru canavarın adı Yecüc. Dediğine göre bu ismi ona İncil'deki devlere istinaden Jorg takmış. Öyleyse bir de Mecüc olmalı dedim ona. Öyle acıklı baktı ki birdenbire sanki yaz ortasıymış gibi ormana sıcak basıverdi.

"Peki büyüyünce ne olacaksın, Yecüc?" diye sordum, onu üzen şeyi unutturmaya çalışarak.

“Büyük ve güçlü olmak istiyom,” dedi. “Jorg’u mutlu etmek istiyom. Bi de Gorgoth artık üzülmesin diye mutlu olmak istiyom.” Gulyabaniye baktı.

“Peki kendin için ne istiyorsun?” diye sordum ona.

Bana kocaman siyah gözleriyle baktı. “Onları kurtarmak istiyom,” dedi. “Onların beni kurtardığı gibi.”

Jorg’un adamları sanki hep yollarda yaşıyor gibi. Eşkıya bunlar, kral maiyeti falan değiller. Gerçek bir şövalye olduğu söylenen Sir Makin de diğerleri kadar pasaklı. Zırhı baştan aşağı kurumuş çamurla kaplı ve lağım gibi kokuyor. Yine de tüm pisliğine rağmen bir cazibesi var. Sir Makin en azından efendi adam.

Kızıl Kent dedikleri nazik olmaya çalışıyor, hanımefendi aşağı hanımefendi yukarı, her gördüğünde eğilip selamlıyor. Çok komik. Bana su getirdiğinde teşekkür ettim de ensesinden saç köküne kadar kızardı. İsminin nereden geldiği anlaşıldı.

Kent bana gözcülük etmediği zamanının çoğunu yontmacılıkla geçiriyor, sırtını bir ağaca dayıyor ve elindeki kara bıçakla habire yontuyor. Yapmaya uğraştığı şey bir kurt. Sanki ağacın gövdesinden fırlayıp dünyaya hurlıyormuş gibi görünüyor. Dedğine göre eskiden bir oduncuymuş. Çok uzun zaman önce.

Bir de oğlan var, Sim. Geçen hafta sarayda sahne alan oyuncu gibi çok zarif hatlara sahip. Nazik tavırlı ama utangaç. Benimle konuşmuyor ama görmediğimi zannettiği anlarda beni seyrettiğini görüyorum. İçlerinde en temizi o. Onu pek savaşıya benzetemiyorum. Kılıcı savuramayacak kadar narin görünüyor kesinlikle.

Sör Makin’in savaşabildiğini biliyorum. Jorg’un babası onları birbirine düşürdüğünde Sir Galen’le yaptığı düelloyu anımsıyorum, bence Galen’im onu yenerdi. Belki de

Jorg, Müneccim'in ağacını o yüzden devirdi. Sir Makin'i kurtarmak için.

Diğer ikisi, onlara dikkat etmesi için Jorg'un Kızıl Kent'i uyardığı ikisi, tepeden tırnağa katil. Gözlerinden okunuyor. Rike adında bir dev var, boyu neredeyse gulyabani kadar, bir Slav güreşçisi kadar da iri. Sürekli asabi dolaşıyor. Bir de yaşlı bir adam var, elli yaşlarında, bir deri bir kemik, çenesindeki fırça sakalı ağarmış ve en az Hanna kadar kırs kırs. Ona Çıngar diyorlar, mülayim bakışlı ama gözlerinin yalan söylediğine dair bir şey var adamda.

Burada oturmuş tüy kalemimle ipsiz sapsız serserileri kâğıda döküyorum çünkü elim Jorg'un gittiği yere gitmek, neler yapabileceğini yazmak veya kafamda zonklayan kelimeleri şekillendirmek istemiyor.

Jorg'u hançerlemeye kalkıştım ama rüya gibiydi. Elimin ne yaptığını hem biliyor hem de bilmiyordum. Onu kanlar içinde görmek de istemiyordum, acıyla haykırdığını işitmek de. Hançeri nasıl elime aldığımı hatırlamıyorum. Kendime mani olmaya çalıştım. Ama duramadım.

Oysa şimdi Keşiş Glen burada olsaydı, var ya. Onu kanlar içinde görmek isterdim, acıyla haykırdığını duymak. Kendime mani olmaya çalışmazdım. Ama dururdum. Çünkü uzun zamandan beridir ilk kez kafam berrak, düşüncelerim bana ait ve ben bir katil değilim.

27 Mart, Sene 99, Fetret Devri

Rennat Ormanı. Öğleden evvel. Kuvvetli rüzgâr var.

Sir Makin mekik dokuyor. Söylemese de Jorg için endişelendiği belli. Erken saatlerde tarlaların arasında dolaşan bir devriye gördük. Beni arıyorlardır. Sir Makin beni aramaya ne kadar çok kişi çıkarsa, hisarda Jorg'a bela olacak o kadar az kişi kalır diyor.

Büyük bela. Tam bir baş belası şu Rike. Habire gitmeleri gerektiğini söylüyor. Jorg ya yakalandı ya da öldü diyor. Kent eğer zindanlarından kaçmalarına yardım eden Jorg o zindanlardan birine tıklıdıysa gidip onu kurtarmaları gerektiğini söylüyor. Sir Makin bile bunu çılgınlık sayıyor.

Gece soğuk ve gürültülüydü. Bana pelerinlerini verdiler ama o leş kokan bitli şeyleri üstüme çekmektense üşümeyi yeğledim. Gece ormanda her şey kıpır kıpır, ya cıvıldıyor ya vıraklıyor, ölü yaprakları hışırdatıyor. Şafağı gördüğüme sevindim. Uyandığımda şu oğlan, Sim, yanımdaki bir ağaca dayanmış beni izliyordu.

Kahvaltıda bayat ekmek ve bir lokma füme et vardı. Hangi hayvanın eti olduğunu sormadım. Yedim. Midem öyle bir gurulduyordu ki duyacaklar sandım.

Jorg geri döndü. Adamları onu yitirdiklerini zannettikleri zamandan daha çok korkmuş görünüyorlar şimdi. Perişan halde, saçı darmadağınık, kanla dimdik olmuş, gözü hiçbir şey görmüyor, gözlerini sürekli kaçırıyor, ayakta zor duruyor. Elleri dirseğine kadar kanlı, tırnakları paramparça, ikisi eksik.

Makin ona uyumasını söyleyince Jorg korkunç bir ses çıkardı. Galiba kahkahaydı o. Bir daha uyumayacağını söylüyor. Hiç. Ona inanıyorum.

Jorg hiç durmuyor, elleriyle ağaçları iteliyor, önüne ne çıkarsa tosluyor. Zehirlendiğini söylüyor.

“Bunları temizleyemiyorum,” dedi ellerini gösterip. Sanki derilerini sıyrılmış gibi görünüyor.

Ona neyin var diye sorduğumda, “Kırıldım ve çatlaklarımın içeri zehirle doldurdum,” dedi.

Adamlarını da korkutuyor beni de. Herkesin içinde göz temasından en çok kaçındığı kişi benim. Gözleri ağ-

lamaktan kıpkırmızı ama artık ağlamıyor, içlenerek kuru kuru hıçkırıyor sadece.

Büyük halam aklını kaçırmıştı. Büyük hala Lucin. Altmış yaşlarında vardı herhalde, ufak tefek bir kadındı, tıknaz, onu hepimiz severdik. Bir gün hizmetçi kızın üstüne kaynar su boca etti. Suyu dökmesiyle birlikte delirdi, ninniler sayıklayarak kendini ısırdı. Babamın cerrahı onu Thar'a yolladı. Şifalı iksirleri olan bir simyacı varmış orada. İksirler de fayda etmeyince, adam başka yöntemler denemiş. Cerrahın dediğine göre bu Luntar denen adam, hastası iyileşene dek insanın kafasının içinden parçalar almış.

Büyük halam Lucin iki ay sonra bir yürütecini içinde getirildi. Gülümsüyor, şarkılar mırıldanıp havadan sudan bahsediyordu. Eski Lucin halam değildi artık ama yeterince iyi görünüyordu. Hizmetçileri de bir daha haşlamadı.

Aynısının Jorg'a olmasını istemiyorum.

Jorg adamlarına beni öldürmelerini söyledi, bazıları buna hazır görünüyordu zaten. Rike hevesliydi. Ama Sir Makin, onlara Jorg'un aklının başında olmadığını ve beni rahat bırakmalarını söyledi.

Jorg, Sareth'i öldürmesi gerektiğini de söylüyor. İyilik olur diyor. Israrlı. Kent ile Makin onunla boğuşup zaptetmeselerdi bu dediğini yapmak için gerisin geri hisara koşacaktı. Şimdi toprağın üzerine serildiği yerden beni seyrediyor. Bana sürekli babasının zindanlarında insanlara neler yapıldığını anlatıyor. Hiçbiri gerçek olamaz. Duydukça iğreniyorum. Genzime kusmuk tadı geliyor.

Jorg altına pisledi. Çoğu zaman etrafımızdaki ormanda başka şeyler görüyormuş gibi bakıyor. Bakışlarını boşluğa

muazzam bir dikkatle dikeyor, sonra haykırıyor, ya da durduk yerde kahkahalar atıyor.

Habire bebeğimizden bahsediyor. Onu hâlâ çocuğumuz diyerek anıyor. Irzıma geçen Keşiş Glen'in çocuğu demektense böylesi daha iyi geliyor kulağa. Günahını ben taşısam da bu yüzden cehennemde ben yanacak olsam da çocuğu ben öldürdüm diyor. Bebeği kendi elleriyle öldürdüğünden bahsediyor. Şimdi de ağlıyor. Demek dökecek gözyaşı hâlâ kalmış. Salıya sümük kaph yüzünü toprağa bastırarak böğürüyor.

“Onu kucakladım, Katherine, yumuşacıktı bebek. Küçücüktü. Masum. Avuçlarıma sığdığını anımsıyorum.”

Bunu daha fazla dinleyemedim.

Sör Makin'e Luntar'dan bahsettim ve Thar'a nasıl ulaşacaklarını tarif ettim.

Aşağıdaki satırları Jorg onu yaka paça götürüp atına bağladıkları esnada sarf etti:

“Bizler anı değiliz, Katherine, rüyayız. Hepimiz. Hepimiz bir rüyanın parçasıyız; kan, kumuk, usanç ve korkudan oluşmuş bir kabusun parçasıyız. Uyandığımızdaysa... ölüyoruz.”

Atını yularından çekerek götürdükleri esnada bana haykırdı ama bu kez söyledikleri biraz daha anlaşılır şeylerdi sanki.

“Müneccim ikimizi de zehirledi, Katherine. Rüyalarla. Ellerini kafamızın içine sokuyor ve bizi oynatmak için ip-lerimizi çekiyor, biz de oynuyoruz. Bunların hiçbiri gerçek değil. Hiçbiri.”

Tarlalardan geçerek Roma Yolu'na çıktım ve o yolu takip ederek askerler beni bulup da geri götürene dek Servi

Hisar yönünde devam ettim. Geri götürüldüm diyorum. Eve döndüm diyemem.

Yürürken Jorg'un sözleri kafamda dönüp durdu, sanki deliliğini bana da bulaştırmış gibi. Sürekli gördüğüm rüyaları düşündüm. Bana öyle geliyor ki Müneccim'in düş-sahir olarak anıldığını daha önce de işitmiştim ama bu ayrıntı bir şekilde önemsiz hale gelip silikleşmişti. Unuttuğum anlamına gelmiyordu ama bu gerçeği görmez olmuştum. Tıpkı Jorg'u hançerlemek için aldığım kamayı görmez oluşum gibi.

Şimdi anlıyorum.

Zındık kafamın içine işlemiş. Biliyorum. Kafatasımın içine, göz yuvalarımın arkasına, tenindeki yazıtlar gibi hikâyeler karahıyor. Bunun üzerinde düşünmem gerek. Meseleyi çözmeliyim. Bu gece kendime bir kale düşleyecek ve onun surları içinde uyuyacağım. Beni orada arayacak olanın vay haline.

Askerler beni aşağı şehire Roma Kapısı'ndan soktular, gün doğumunda kıpkırmızı akan nehrin üzerindeki Mübadele Köprüsü'nü geçerek. Korkunç bir şey olduğunu anladım. Tüm Crath Şehri'ne bir ıssızlık çökmüştü, sanki damarlara zerk edilmiş zehir misali sokaklarda korkunç bir sır yayılıyordu. Şafak vaktinde açılmış rüzgârlıklar biz yanlarından geçtikçe örtülüyordu.

Servi Hisar'ın tepesindeki çan tekdüze bir sesle art arda çalmıyordu. Külahlı burçtaki demir çan. Çıkıp bakmışlığım vardı ama hiç çalmazdı. Yine de bunun o malum çan olduğunu anladım, başka hiçbir çan böyle kasvetli, acı acı çalmazdı. Yanıt verir gibi, hanımımızın boğuk feryadı duyuldu.

Askerlere sordum ama hiçbir şey söylemediler, tahmin bile yürütmediler. Bu adamları tanı mıyordum, sadece üniformalarının renklerini bilirdim, hisar muhafızı değillerdi, arama görevine atanmış ordu birlikleriydi bunlar.

“Babasını mı öldürdü?” diye sordum onlara. “Onu öldürdü mü?”

“Bütün gece sizi aradık, hanımefendi. Hisardan haberimiz yok.” Çavuş başını eğerek miğferini çıkardı. Tahminimden daha yaşlıydı, yorgundu, eyerinde sallanıyordu. “En iyisi haberleri kendi kulağınızla duymanız.”

Emin olmuşçasına ürperdim. Jorg, Sareth'i öldürmüştü. Olidan'ın yanındaki annesine ait koltuğa oturduğu için onu boğmuştu. Beni onun soğuk ve cansız bedenine, Ancrathlılara ayrılmış kabrindeki mezarına götürdüklerini biliyordum. Dudağımı ısırdım ve gık çıkarmadım, beni gerçeği bilmekten alıkoyan mesafeleri benim yerime atlar katetsin istedim.

Taş zemini takırdatan toynak sesleriyle Üçlükapıdan geçtik. Hazır bekleyen seyisler dizginleri tuttular ve yaşlı bir kadınmuşum gibi inmeme yardım ettiler. Bu süre zarfında demir çan sürekli çalıyordu, başınıza ağrılar sokan, dişlerinizi gıcırdatan bir gürültüydü.

Avluda birisi mürrüsafi tütsüsü yakmıştı, ilıştırıldığı duvardaki meşale yuvasında dumana tüterek yanan kalın bir çubuktu. Matemin bir kokusu olsaydı böyle kokardı. Bunları Scorronda ölülerimizin ardından yakarız.

Şapel balkonunun üstündeki yüksek kemerli pencereden yayılan ağıtları çan seslerine rağmen işittim. Bir kadın sesiydi. Ablamı daha önce hiç böyle ağlarken duymamıştım ama yine de onu sesinden tanıdım, Roma Kapısı'ndan geçerken yüreğime çöreklenen ürperti bu kez içimi burdu. Acısı taze her yara gibi ızdırap dolu olan bu çığ haykırış Olidan için olamazdı.

Dört yıl önce

Dairesinde büyükannemi görmeye gittim. Robert dayı onun büyükbabama kıyasla yaşlılığın yükünü daha çok taşıdığına dair beni uyarmıştı.

“Eski hali yok,” dedi. “Ama nispeten iyi zamanları oluyor.”

Başımınla onayladım ve gitmek üzere arkamı döndüm. Beni omzumdan yakaladı. “Anneme nazik davran,” dedi.

Şu anda bile benim bir canı olduğumu düşünüyorlardı. Bir zamanlar efsane yaratma derdine düşmüş, karşıma çıkanların yüreklerine korku salmaya uğraşmışım. Annemin memleketinde de o hikâyeler peşimi bırakmıyordu.

Hizmetçi beni içeri buyur etti ve büyükannemin oturduğu yerin tam karşısındaki rahat bir koltuğa yönlendirdi.

Tüm aile fertleri içinde annemi en çok andıran büyükannemdi. Elmacık kemiklerinin kıvrımlarındaki, kafatasının biçimindeki bir şeyden olsa gerek. Gündüz sıcağına rağmen dizlerinde bir battaniyeyle kambur oturuyordu. Hatırladığımdan daha ufak tefek görünüyordu, artık bir çocuk olmayışımla alakası da yoktu. Kızının ölümünden sonra, saldırgan dünyanın hedefinden kaçınmak istercesine kabuğuna çekilmiş gibiydi.

“Seni küçük bir çocuk olarak anımsıyorum, önümde duran adamı ise hiç tanımıyorum,” dedi. Gözleri üzerimde dolaşarak tanıdık bir şey arıyordu.

“Kendi aksimi görünce ben de aynı şeyi hissediyorum, büyükanne.” Artık kadife bir kesenin içinde duran kutu taşınmayacak kadar ağırlaşıyor sanki. *Kendimi hiç tanıyamıyorum.* *

Tam bir dakika boyunca sessizce oturduk.

“Onu kurtarmaya çalıştım.” Daha fazlasını söylemeye dilim varmadı.

“Biliyorum, Jorg.”

Aramızdaki mesafe o anda kapanıverdi. Geçmişten bahsettik, ikimizin de mutlu olduğu zamanlardan. Unuttuğum bir dünyaya pencere açmıştım. İyi geldi.

Kademe kademe ayağının dibine sokuldum; dizlerimi karnıma çekip kollarımı bacaklarımın önünde kavuşturarak oturdum ve bu yaşlı kadın annemin çok eskiden söylediği şarkıları söyledi, tıpkı annemin Servi Hisar’daki müzik odasında siyah beyaz dişlere basarak söylediği gibi. Büyükkannem hatırladığım ama hiçbir yerde işitmediğim nağmeleri okudu. Gölgeler uzayana, güneş gökten düşene dek oturduk.

Epey sonra huzurlu sessizlik biraz fazla uzayınca onun uyuyakaldığına hükmettim ve gitmek üzere ayağa kalktım. Çıt çıkarmadan usulca kapıya vardım ama elimi tam kapı kulpuna attığım esnada büyükkannem konuştu.

“Bana William’ı anlatsana.”

Döndüm ve onun bana eskisinden daha delici gözlerle baktığını gördüm, sanki bir esinti ihtiyarlık perdesini aralamıştı da bir anlığına güçlü ve pürdikkatli eski hali ortaya çıkmıştı.

“O öldü.” Sadece bunu diyebildim.

“William nadide bir çocuktı.” Pörsük dudaklarını büzerek beni seyretti, bekliliyordu.

“Onu öldürdüler.”

“İkinizi görmeye gelmiştim, çok küçüktün, muhtemelen hatırlamazsın.” Bakışlarını şömineye çevirdi, olmayan alevlere gözü daldı sanki. “William. Haşın bir yanı vardı onun. Sende de aynı bakış var, Jorg. Aynı harman, hem sert hem de zeki. Onu kucağıma aldım, beni veya bir başkasını severse asla bırakmayacağını oracıkta anladım. Karşısına kimse çıkmayagörsün, öyle biri olacaktı ki... affetmeyen biri. Öyle olmak ikinizin de alnına yazılmıştı belki de. Birbirinden tümüyle farklı iki güçlü insan çocuk yapınca böyle oluyor demek ki.”

“Onu kırdıklarında...” Art arda üç şimşek çakışıyla gözümün önünde canlandı. İlk çakışta donakalmış halini gördüm, dikenlerin içine dikmişti gözlerini, çalılığın göbeğine. Bana bakıyor. Gözlerinde korku yok. İkinci çakışta bacaklarından yakalandı. Üçüncüsünde bir mesafe taşına çaldılar onu, sarı lülelerin arasında kırmızı kafatası parçaları. “Benim küçük imparatorum.” Annem böyle derdi ona. Vekilharç karası Ancrathlılarla dolu bir sarayda sülalenin sarışınıydı.

“Kim kırıldı, canım?”

“William,” dedim ama tekrar çökmüştü, yine görmüş geçirmiş gözlerle bakıyordu bana.

“Sen o değilsin,” dedi. “Eskiden sana benzeyen bir çocuk tanırdım ama sen o değilsin.”

“Evet, büyükanne.” Yanına gidip onu alnından öptüm, sonra da ayrıldım. Annem gibi kokuyordu, aynı parfüm. Kokusundaki bir şey gözlerimi öyle bir yaşarttı ki loş karanlıkta kapıyı bile zor buldum.

Bana doğu kulesinde bir oda verdiler, denize nazır. Ay ışığında dalgalar pırıl pırıldı, uzun bir süre karanlıkta oturarak denizin hışırtısını dinledim.

Tekrar annemin çaldığı müziği düşündüm, görüntüsü gözümün önündeydi ama nağmeyi bir türlü kulağımda canlandıramıyordum. Her zamanki gibi çalgının üzerinde gezinen ellerini görür gibi oldum, kollarının gölgesini, omuzlarının salınımını. O arabaya bindiğimiz-

den beri yıllardır ilk kez, o sessiz notaların nağmesi cılız da olsa kulağıma geldi. Kılıç nağmesinden çok daha zayıf, çekingen ama daha hayati, daha mühimdi.

İki gün geçmişti ki Kont Hansa beni taht odasına çağırdı. Hisarın arka cephesine inşa edilmiş bir odaydı ve Orta Deniz'in sürekli değişen farklı tonlarını gören, Mimar camından yapılmış kocaman yuvarlak bir penceresi vardı. Sırtımı batan güneşle kızıla çalmış uzak dalgalara, yüzümü de ihtiyara döndüm. Dalgaların uzaktan gelen sesi her tür sessizliği kırıyordu.

"Sana karşı borçluyuz, Jorg," dedi büyükbabam.

Dayım ayaktaydı, balina kemiğinden tahtına kurulmuş büyükbabamın sağında duruyordu.

"Biz aileyiz," dedim.

"Ailen senin için ne yapabilir?" Kont Hansa annemin babası olsa da delikanlıların sırf yaşlı akrabalarını ziyaret etmek için kıtanın yarısını aşmayacaklarını bilecek kadar kurttu.

"Birbirimize faydalı olabiliriz belki. Sıkıntılı zamanlarda askerî yardım çağırabilmek ölüm kalım meselelerini çözmeye yardımcı olabilir. Bir gün gelir de şu İbn Fayed ciddi bir tehdit arz ederse Sarpdiyarlılar Morrow Hanedanlığı askeriyile omuz omuza çarpışabilirler. Kendi konumum tehdit altındayken de büyükbabamın taburlarının veya atlı birliklerinin faydasını görebilirim mesela."

"Şu anda tehdit altında mısınız?" Büyükbabam sordu.

"Hayır," dedim. "Buraya çaresizlikten gelmedim, yakarmıyorum. Stratejik ittifak arıyorum. Uzun vadeli bir şey."

"Topraklarımız birbirine çok uzak," dedi.

"Hep böyle kalmayabilir." İçimden gülümsedim. Genişleme planlarım vardı.

"Babanın orduları hisarından birkaç günlük uzaklıktayken senin ta buralara gelmen tuhaf görünüyor." Kont ağzına çürük tadı gelmiş gibi dilini dişlerinde gezdirdi.

“Babam sırası gelince savaş meydanında yüzleşeceğim bir düşmandır,” dedim.

Kont uyluklarına vura vura güldü. “Böyle ittifaka can kurban!” Kahkahası dindikten sonra beni bir süre seyretti. “Sen babanın oğlusun, Jorg. Martaval okumayacağım. Sana güvenmek zor. Halkımı Olidan’ın oğlunun yabancı topraklarında çarpışıp ölmeye göndermenin lafı bile zor geliyor bana.”

“Bana böyle hitap ettiğini duysaydı babamın içine otururdu,” dedim.

Lord Robert öne eğilerek babasının kulağına fısıldadı.

“Şayet yazgını benimkiyle birleştireceksen, Jorg, daha kuvvetli bağlara ihtiyacımız olacak. Büyükkannen ile benim için Hanımefendi Agath canımız ciğerimizdir. Oğlu Wennith hükümdarıdır, iki kız babası. Kızlar şimdilik küçük ama yakında evlilik çağına gelecekler. Onlardan biriyle evlendiğin gün askerlerim davan uğruna savaşmaya hazırdır.” Kont sırtarak arkasına yaslandı.

“Ne dersin, Jorg?” Robert dayı sordu, o da gülümsüyordu.

Ellerimi iki yana açtım. “Evet desem?”

Robert kapıyı açık tutan bir şövalyeye başıyla işaret etti ve az ilerisindeki bir uşakla konuştu. Kapana kısılmıştım. Qalasadi kaçtıktan sonraki iki gün zarfında haber kuşları salınmıştı. Yanıtlar gelmiş, arabalar yola çıkmıştı bile.

“Kalam Dean, Wennith Lordu, adının üçüncüsü!” diye seslendi muştucu, ipekli kıyafetleriyle ter içinde. “Ve Leydi Miana!”

Seyrek gri saçlı tıknaz bir adam uygun adım yürüyerek içeri girdi. Neredeyse büyükbabam kadar yaşlıydı. Beyaz, sade bir cübbe giymişti ve göğsüne kadar inen kalın zincirli altın gerdanlığı olmasaydı bir keşiş zannedilebilirdi. Zincirin ucundaki yakut güvercin yumurtasından büyüktü. Leydi Miana peşinden geliyordu, büzgülü kadifeden çemberli eteğiyle sekiz yaşında bir çocuktu, koca gözlü, sıcaktan yüzü kızarmış, bir oyuncak bebeği iki eliyle sımsıkı kucaklamıştı.

Wennith Lordu tek söz etmeden gelip karşıma dikildi, boynunu eğerek şüpheli bir atı inceler gibi beni tepeden tırnağa süzdü. Ona dişlerimi göstermemek için kendimi zor tuttum. Tombul, yaşlı ve ağarmış biri olabiliirdi ama işini bilen bir hali vardı. İnsanları kılığından tanıdığı belliydi ve çocuğunu gerdek yatağıma sokma fikri en az benim kadar onu da huzursuz ediyordu. Kulağıma doğru fısıldayarak sır verecekmiş ya da gizlice tehdit edecekmiş gibi sokuldu. Öne eğilince kolyesindeki yakut sallanarak akşam güneşinin cılız ışıklarıyla kamaştı. Işığı emiyor gibiydi, göbeği yanıyordu sanki, pırıltısı kanımda bir şeyi uyandırdı. Ellerimi mücevhere uzatmamak için kendimi zor tutarken ateşim çıktı.

“İyi dinle, Ancrathlı,” dedi Wennithli Kalam Dean ve sallanarak göğsüne geri değen yakut sohbeti yarıda kesti. Acıyla feryat ederek geri sıçradı, taş cübbeye değdiği yerde kapkara bir yanık lekesi bıraktı.

Muhafızlar hemen Wennithlinin yanına koşar, büyükbabam da uşaklara seslenirken, çocuk yanıma yaklaştı. “Kral Jorg?” dedi.

“Leydi Miana?” Tek dizimin üzerine çökerek onun göz hizasına indim, yanıklarımı onu korkutmamak için de yüzümün öbür tarafını döndüm. “Bebeginin adı ne?” Çocuklar karşısında tecrübesizdim ama bu yeterince güvenli bir girizgâh gibi görünüyordu. Kucağındaki oyuncanın farkında değilmiş gibi şaşkınlıkla başını eğip baktı.

“Ha,” dedi. “Benim değil bu. Ben artık büyüdüm. Kardeşim Lolly’nin.” Yalan söylediği ağzının şeklinden belliydi; ağzında sırtıyordu yalanı. Bana söylediği ilk sözlerdi ve onu şimdiden yalancı etmiştim. Evlenirsek kabahatlerimin en küçüğü olurdu bu. Bu oyuncak bebekli küçük kızın hayatını mahvederdim. Azıcık akli varsa kaçardı. Bende azıcık namus varsa onu kendimden kaçırmam gerekirdi. Oysa bunun yerine babasına yalan söyleyecek, gülümseyecek ve bir anlığına onun istediği gibi bir adam olacaktım ve bunların hepsi süvari kuvvetleri uğrunaydı, At Sahili’nin en iyi aygırlarına binmiş beş yüz süvari uğruna.

Morrow şapelinden bir keşiş muhafızların yardımıyla Lord Wennith'in taht odasından çıkarılmasını sağladı. Miana peşlerine takıldı. Duraklayıp döndü. "Beni unutma," dedi.

"Hiç unutmuyum." Başımı salladım, hâlâ dizimin üzerindeydim. Bana kalsa bunun gibi gurur verici bir gün hiç aklımdan çıkmazdı. Ona gülümsedim. "Hatıranı unutmayacağım, Miana. Onu güzelce güvende saklayacağım bir yerim var."

Ertesi gün Kalam Dean'le birlikte müzakerelerimizi tamamladık. Yakutunu pazarlığa getirmemişti ama onu Miana'nın çeyizi olarak vereceğini taahhüt etti. Aynı akşam zihnimdeki istenmeyen anıları çıkarıp Luntar'ın bakır kutusuna nasıl koyacağımı keşfettim. Miana'nın sadece adını, onunla evlenecek oluşumu ve bir gün çağırdığımda beş yüz atlı süvarinin imdadına yetişeceğini aklımda tuttum.

Morrow Hisarı'nda kalan vaktimi nasıl geçirdiğimin ve Sarpdiyarlar'a geri dönüş yolculuğumun öyküsü başka güne kalsın. Yine de ayrılmadan önce, nişanımın ertesi günüydü hatta, şarap mahzeninin altındaki odaya geri döndüğümü belirtiyim ama bu kez izin alarak.

Dayım oraya "dırdırcı odası" diyordu. Makinenin görünüşte sadece üç görevi vardı. Birincisi, hisarın en eski kesimlerini donatan ışıklı soğancıkları canlı tutmaktı. İkincisi, falezin altındaki deniz suyunu emip saf içme suyuna dönüştürürerek avlulardaki çeşmelere aktarmaktı. En sonuncusu da dırdıra imkân sağlamaktı, yani genellikle canlıların cehaletini hakir gören, varoluş durumumuza acıyan ve kendi hayatındaki yarım bıraktığı şeylere hayıflanan Fexler Brews'un sözde yaşamından keyif almasını sağlamak.

"Git buradan."

Fexler ben odaya girdiğim anda belirdi ve önceki karşılama lafını tekrarladı.

“Sıkıysa gönder,” dedim yine.

“Ah, soruları olan delikanlı,” dedi Fexler. “Bir zamanlar ben de soruları olan bir delikanlıydım, malum.”

“Hayır değildin. Sen o insanın yansımasıydın. Asla genç olmadın, yeniydin diyebilirsin sadece.”

“Ne soracaksın?” dedi, hışımla.

“Varoluşuna son verebilir misin?” diye sordum.

“Herkes bir son bulmak istemez, çocuk.”

“Sence ben sonumu bulmak mı istiyorum?”

“Her genç ölüme biraz âşıktır.”

“Bir mahzende bin yıl geçirseydim kara sevdalı olurum herhalde.”

“Yorucu oldu,” Fexler itiraf etti.

“Kendi kendine son vermek istemene izin verildi mi?” diye sordum.

“Sen ölümü saplantı haline getirmişsin, çocuk.”

“Soruma yanıt vermedin,” dedim.

“O soruyu yanıtlamaya yetkim yok.”

“Karışkık!” Geri çekilip merdivenin dibine oturdum. “Ee. Benim için ne yapabilirsin?”

“Sana üç soru hakkı verebilirim.”

“Lambanın cini gibi,” dedim.

“Evet ama onlar dilek hakkı verir. Geriye kaldı iki.”

“Fikir belirttim, soru değildi o!” diye bağırdım.

Dudağımı kemirdim. “Eksiksiz ve doğru yanıtlayacağına yemin eder misin?”

“Hayır. İki hakkın kaldı.”

Kahretsin. “Bana tabancalardan bahset,” dedim.

“Olmaz. Bir hakkın kaldı.”

“Bana bu odada bulunan ve Mimar büyüüne sahip en kullanışlı taşınabilir nesneyi göster,” dedim.

Fexler omuz silktikten sonra kararmış makinenin üzerindeki vanaya benzer bir şeyi gösterdi. İncelemek üzere yaklaştım. Vana değil, başka bir şeydi. Bir girintiye yerleştirilmiş bir halka.

“Buna taşınabilir denemez.”

“Döndürsene,” dedi.

Etrafını kol benimle temizledim. Yaklaşık sekiz santim büyüklüğünde bir gümüş halkaydı ve güdük, silindirik bir çıkıntının başına yerleştirilmişti. Etrafında birtakım pütürlü çentikler vardı. Döndürdüm. İlk başta yerinden oynayacak gibi değildi ama biraz zorlamayla halkayı döndürmeyi başardım.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar döndürdüm. Bu kez daha kolay döndü. Tekrar. Birkaç kez döndürmemle birlikte halka elimde kaldı.

“Güzelmış,” dedim.

“İçine baksana,” diye önerdi Fexler.

Gözüme tuttum. İlk saniye hiçbir şey olmadı, sonra gözümün önünde bir görüntü belirdi, üzerinde beyaz desenlerin sarmallar çizdiği, anlaşılması güç ayrıntılar taşıyan masmavi bir top. Her nedense Alarie’in kar küresini anımsattı bana. “Harikulade,” dedim. “Nedir bu?”

“Dünyanız. Yer seviyesinden yirmi bin mil yükseklikten görünen hali.”

“Amma da yüksekmiş. Şu beyaz sarmallar nedir?”

“Hava durumu.”

“Hava mı?” Bulutları aşağıdan değil de yukarıdan bakarak, oluşumunun tüm safhalarıyla ve kapsama alanıyla birlikte görmek inanılmazdı. “Ne zamanın hava durumu bu? Senin zamanının mı?”

“Bugünün. Şu anki hava durumu.”

“Bu sadece bir resim, değil mi?”

“Dünyayı şu anki haliyle görüyorsun. Kendi dünyanı,” dedi Fexler.

Halkayı avucumda oynatmamla savruldu ya da bana öyle geldi, bir kartal gibi süzülerek hızla aşağı, sola doğru indim. Hafif bir kavis çizerek dev bir bulutun sarmallarından geçtim, şimdi ta aşağıdaki kararı seçebiliyordum, yeşiller ile kahverengilerin arasından kıvrılarak giden ışıltılı bir sicim gördüm. Sendelem de ayaklarımın üzerinde durmayı başardım.

“Bir nehir görüyorum!” Eski bir içgüdü müdahale etti. Duyduğum kuşkuyla halkayı ve görüntülerini gözümden çektim. “Neden?”

“Neden mi?” diye sordu.

Halkayı baş ve işaret parmağımın arasında çevirdim. “Hediye getiren hortlaklardan sakının, derler.”

“Yunanların özdeyişi, özünde doğrudur.” Fexler kaşlarını çattı. “İlgimi çeken bir şey taşıyorsun. Görüldüğünden daha fazlasının belli ki. Bu merdivenlerden her gün savaş meydanı inmiyor.”

“Savaş meydanı mı?”

“Sen karşıt iki enerji şeklinin bağlantı noktasısın, delikanlı; o enerjinin biri karanlık, diğeri aydınlık. Onları tanımlayan teknik terimlerim var ama şimdilik *karanlık* ve *aydınlık* diye belirtmem yeterli. Biraz daha zaman geçince seni ikiye bölecekler. Hem de kelimenin tam anlamıyla. Katsayısal bir süreçtir, sonuç ani ve *vahşice* olacak.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Bakışlarım tekrar halkaya kaydı.

“Hayat dersi, Jorg. Neye bakarsan o da sana bakar. Halka beynini en ince ayrıntısına dek taradı.”

Bu lafı duyunca dişlerimi sıktım. Ölçülme, sınıflandırılmış olma fikri cazip gelmedi. “Ama aradığın şeyden ziyade ummadığın bir şey keşfettin, değil mi?”

“Neyi aradığımı biliyorsun.” Fexler gülümsedi. “Belki benim için halkayı ona yerleştirecek kadar beceriklisindir ha?”

Küçük bellek kutumu çıkardım. Bugün elimde titriyor gibiydi. Halka, mıknaatıslıymış gibi kutuya yapışıverdi. Bir anlığına Fexler’in imgesi daha da parladı.

“İlginç,” dedi. “İlkel ama zekice. Hatta çarpıcı.”

İşleri bitince kutuyla halka birbirinden ayrıldı. Fexler delici bakışlarını üzerime dikti.

“Sana yardım edebilirim, çocuk. Ateş ve ölüm sana kancasını takmış. Adına sihir diyelim. Değil ama böyle dersek işimiz kolaylaşır. Yaralarınıza efsunlara tutunmuş, ikisi de türedikleri âlemlere seni çekmeye uğraşıyor. İkisi de zamanla seni boğacak, bambaşka bir şeye dönüştürecek, artık insan olmayan bir şeye. Beni anlıyor musun?”

Başımınla onayladım. Ferrakind ile Ölü Kral beni farklı cehennemlerde bekliyorlardı.

Fexler’in gözleri elimde sımsıkı tuttuğum kutudaydı. “Seni kurtaran tek şey bu güçlerin karşıt güçler olması. Buna karşın, çok yakında, bu zıtlık seni parçalayacak.”

Konuşayım diye bekledi, yardım etmesi için yalvarıp yakarmamı. Dilimi tutup bakmakla yetindim.

“Yardım edebilirim,” dedi.

“Nasıl?”

Endişeli bir sırtıma çaktı. “Ettim bile. Güçlerin ikisini de şu senin ilginç kutucuğuna hapsedtim. Kutu senden çok daha güçlü. Onları sonsuza dek saklayabilir. Bu sayede sürece ket vurulmuş oldu; bundan böyle güçlerin herhangi biri seni ne ele geçirebilir ne de kendi âlemlerine daha fazla çekebilir.”

“Peki bu... armağan karşılığında istediğin nedir?” diye sordum.

Fexler sinir bozucu bir el hareketiyle soruyu geçiştirdi. “Yeter ki şunu unutma, Ancrathlı Jorg. Sakın kutuyu açma. Açtığın an tüm yaptıklarım boşa gider. Açtığın an işin bitiktir.”

Elimde evirip çevirirken kutu parıldıyordu. “Pandora’da da bunlardan bir tane varmış.”

Esprime ne tepki verdiğine bakmak için kafamı kaldırdığımda Fexler gitmişti. Birkaç dakika sessizlik oldu, elimde kutunun ve halkanın ağırlığıyla mahzende yalnız kalmıştım. Hayaletten üçten

fazla yanıt koparmıştım ama baştaki sorularıma bin tanesi daha eklenmişti.

“Geri dön.” Aptalcaydı söylediğim.

Hayalet geri dönmedi.

Halkayı cebime koydum. İlginç veya değil, dırdırcının diğer misafirlerine kıyasla bana cömert davranması tuhaftı. Robert dayı herhangi bir armağandan falan hiç söz etmemiş, sorularına bile doğru dürüst yanıtlar alamamıştı. Fexler benden bir şey istiyordu. Kişisel bir şey. Şu son endişeli sırtımasından belliydi. Bin yıl önce ölmüş olabilirdi, bir Mimar veya alt tarafı çarklar ile sihirle çalışan bir Mimar makinesinin ürünü olabilirdi ama tüm bunlardan önce bir insandı ve ben insanları tanırdım. Bir şey istiyordu, kendisinin elde edemeyeceği ama benim verebileceğimi düşündüğü bir şey.

Alaycılığına rağmen ölümün bir hayalet için de cazip olup olmadığını merak ettim. Bizler ne tek başımıza ne de sonsuza dek yaşayabiliriz. Değişmeyen bir hayat, hayat değildir. Honas Dağı’nın altındaki ruh bu konuda bana hak vermişti. Belki de Fexler Brews’un bunu bana ifade edebilmesinin tek yolu bu armağanı vermektir. Ona yardım edeceğim umuduyla. Bir şey istediği kesindi. Herkes bir şey ister.

Buna kafa yormam gerekecekti. Makine Fexler’i yaratmıştı. Temiz su kaynağını imha edersem büyükbabam bana teşekkür etmezdi, keza akabinde çeşmelere basacak su bulamayan insanlar da öyle. Ortadan kaybolda da kaybolmasa da, Fexler Brews’la aramdaki mesele karşılıklı olarak kapanmamıştı.

Fexler’in mahzenini ziyaret ettiğim günün gecesi dayımla konuştum. Firavun mezarından çıkarılmış kadar eski görünen bir şarap testisiyle rasathane kulesinde oturduk. Üzerinde şaha kalkmış at yontmalarının bulunduğu iki tane de gümüş kadehimiz vardı. Kemnerlerden içeri serin bir rüzgâr esiyordu, kapkara gökyüzü pırıltılı bir toz örtüsünü andıran yıldızlarla kaplıydı.

“Çocukluğumuzda annen buraya sık gelirdi,” dedi Robert.

“Bize yıldızların isimlerini o öğretti,” dedim. “Gerçi William öğrenemeyecek kadar küçüktü. Bir tek köpek yıldızını ve kutup yıldızını bulabiliyordu.” Yıldız dokunacakmış gibi kolunu uzatıp parmağıyla gösteren Will gözümün önüne geldi.

“Sirius ve Polaris.” Robert şarabını yudumladı. “Çoğunu ben de pek anımsamıyorum. Rowen hepsini ezbere bilirdi. Bazı ikizlerde yetenekler eşit paylaşılmıyor. Zekâ da güzellik de ondaydı. Ben bir tek... atlardan anlarım.”

“Ben öldürmekte becerikliyim.” Şarabı dilimde yuvarladım, aroması yoğun ve katmanlıydı.

“Sende daha fazlası da var, kuşkusuz.” Robert kemerli pence-
renin ötesindeki bir takımyıldızı gösterdi. “Şu hangisi?”

“Orion.” Kalkıp kafamı dışarı uzatarak baktım. “İkizlerevi, Rigel, Bellatrik, Mintaka, Alnilam, Alnitak, Saiph.” Dev takımyıldızın uzuvlarını saydım. “Ölümünü hissettin mi? İkizler birbirini hissediyor mu?”

“Hayır.” Gözlerini kadehine eğdi.

“Belki...” Şarabını önüne bıraktı. “Belki onda öyle bir yetenek vardı. Metcezir dalgalarıyla Yengeç Falezinde kapana kısıldığımda Rowen, muhafızı halatlarla tam olarak nereye göndermesi gerektiğini bilmişti. Daha çocuktuk, on yaşında bile değildik ama o bir şekilde bildi. Aramızda eşit pay edilmemiş bir beceri daha.”

Onu seyrettim, annemle yıllarını geçirmiş olmasını biraz kıskanarak. O benim annemdi ama ona dair her şey benden uzaklaşıyordu, her gün biraz daha fazla, parmakların arasından kayan kum misali. Simasını çizemezdim, gözlerinin rengini söyleyemezdim, somut hiçbir ayrıntı yok, sadece kaba hatlar, belli belirsiz, bir anlık kokusu ve yumuşaklığı var. Verdiği emniyet duygusu... ve bunun bir yalan olduğunu öğrendiğim gece.

“Bu sabah dırdırcı odasına gittim,” dedim.

Mimarların bakaç halkası boynuma astığım bir sıırımın ucunda, Robert'ın terzisinin verdiği gömleğimin altındaydı. Çıkarıp ona göstermeyi düşündüysem de vazgeçtim. Yollarda edinilen huylar zor terk edilir. Onu ilk ben bulmuştum ve benimdi, avantajımı gizli tutacaktım. Metali yüreğimin üzerinde ağırlık yapıyordu. Belki de suçluluktan böyle hissettiren.

“Onca toza örümceğe katlanıp yaşlı bir hayalet buluyorsun, o da cehenneme git diyor.” Dayım şarabını yudumladı. “Yılda birkaç kez oraya inerdim. Ama dırdırcı hiç değişmezdi, en sonunda ben değiştim.”

“Makinenin ne işe yaradığını biliyor musun?” diye sordum.

“Hangi şeytanlığa yaradığını kim bilir? Su basıyor, o kadarını anladım ama Mimarlar'ın yaptığı bir şey on farklı işe yarar derler. Babam altmış yıl boyunca onu kaderine terk etmiş, onun babası hiç dokunmamış, ondan önceki dedem de. Unutulması daha hayırlı bir dünyadan bir kalıntı. Bunu Gelleth öğretmiştir sana.”

Şarabımın tadı kaçtı. Mimar güneşinin ışığı, şu güzelim yaz gecesinde bile At Sahili'ne kadar ulaşmıştı. Her halükârda yanı-
lıyordu. Mimarlar ortadan kaybolmamıştı, onları unutamazdık. Hayaletleri mahzenlerimize gömülü makinelerden yansıyor, bizi bulutların üzerinden gözetliyorlardı, küçük savaşlarımızı onların gölgesinde veriyorduk. Belki de onların kıskırtmasıyla savaşıyorduk birbirimizle, bir şey bizi oyalıyor, geçmişi düşünmektense şimdiye daha çok odaklanmamızı sağlıyordu.

“Gelleth bana çok şey öğretti. Bize ait olmayan, idrak edemediğimiz bir dünyada çocuk olduğumuzu öğretti. Yapayalnız olduğumuzu, başarıya ulaştım da hüsrana uğrasam da hepsinin irade gücüne bağlı olduğunu. Ne kadar uzağa gidebilmemle alakalı olduğunu. En çok ihtiyaç duyduğumuz anda kimseciklerin yardımımıza koşmayacağını.” Ve güneşi dünyaya indirip dağları un ufak etseniz bile bazı şeylerin asla onarılamayacağını.

Gelleth'i düşündüm, Chella'nın benden peydahladığı hortlakları. Şu fırtınalı ve dikenli geceden beri başkalarının bana ettiklerinin

ceremesini çekiyordum. Gelleth bana başkalarına ettiklerimin ceremesini de çektiğimi öğretti.

Ölü çocuk, kulenin mazgalı siperlerinden kan revan içinde beni seyreliyordu, William'ın ve mesafe taşının andacı misali, gözleri birer yıldız gibi ıslıl ıslıl. Başka bir hayalet daha, yuva arayan başka bir bahtsız daha.

“Hiç gelmedin. Benim için gelirsin sanmıştım.” Robert dayımın arkasında Morrow Hanedanlığı süvarileriyle Servi Hisar’a akın ettiğini, ablasının ölümünün hesabını sorduğunu ve yeğenine sahip çıkıp onu kendi memleketine götürdüğünü yüzlerce kez kafamda canlandırmıştım. “Morrow süvarileri annemin ölümünün intikamını almış olsaydı, Gelleth hiç yaşanmazdı.” Yollarda yıllarım geçmezdi. Kan nehirleri akmazdı. Beni izleyen ölü çocuk olmazdı.

Robert kadehini inceliyordu. “Rowen’in ölüm haberi buraya ulaşana kadar sen Ancrath’tan kaçmıştın. Olidan haber yollamayı ağırdan aldı, haber geldiğindeyse üstünden çok sular akmıştı.”

“Ama gelmedin.” Eski öfkem parladı, patlama ihtimalime karşı çabucak merdivene yöneldim. Bu basamakları bir kral olarak tırmanmıştım, on beş yılı devirmiş bir yetişkin olarak, oysa şimdi kırgın ve kindar bir çocuk haykırıyordu içimde, yılların acısını haykırıyordu.

“Jorg...”

“Hayır!” Yerinden kalkmaması için elimi kaldırdığımda zapt ettiğim şeyin şiddetiyle zangırdıyordu. Hava bir sıcak dalgasıyla titreşti sanki. Anıların beni bu hale getirebileceğini bilmezdim.

Ellerime bir de dayımın kanını bulaştıracığımdan korkarak kuleden kaçtım.

Ertesi sabah aramızdaki dargınlığı, ovup temizlemektense onun üstünü örten nazik ama boş sözlerle, hoşbeş edişlerle yatıştırdık. Konuyu tekrar açmasına izin vermedim. Onun yerine, İbn Fayed'den ve Qalasadi'den konuştum. Annemin ve William'ın ölümünün he-

sabını sormak uğruna hatırı sayılır bir zaman harcamışken, şimdi de anne tarafımı –dayı, büyükanne, büyükbaba– benden almaya kalkışan bu iki adam çıkmıştı başıma. Dahası, matebüyücü sırrımı soğukkanlılıkla çözmüştü ve daha benden haberdar olmalarına fırsat vermeden hepsinin canına kıymaya, anne tarafımın tamamını zehirleyerek katletmeye ve beni korkunç bir töhmet altında bırakarak öldürmeye teşebbüs etmişti. Bunda fesatlık yoktu, sadece hesaplamaydı ama böyle bir denklemi çözümsüz bırakamazdım. Uygun olmazdı.

Robert beni intikamdan vazgeçirmeye çalışıyordu, “İbn Fa-yed uygun zamanı buldu mu bize saldıracaktır, gücünü burada sınayacak. Hesabını işte o zaman verecek.” Ama benim daha acil planlarım vardı. Gerçi intikam kolay yola sapmak sayılabilir ama ben genellikle onun bile en zor sapacağını seçmişimdir.

Aylar sonra temelli ayrıldım, güneş yanığıydım, boyum uzamıştı ve hediyelerle, erzaklarla donatılmışım. Heybelerim yolda karşılaşaçağım her haydudun ağzını sulandıracak kadar şişkindi. En şahsi eşyalarımı iyi sakladım. Diken desenli kutuyu, Mimarlar’ın bakaç halkasını ve Fexler Brews’u dokuz yüz küsur yıl önce öldüren silahı, sert ve ağır bir yumru halinde koltuğumun altına bağladım. *Olmaz* lafını bir yanittan ziyade daima bir meydan okuma olarak görmüşümdür.

Tüm bu hazineler bir yana, bir mesaj olarak ayrıldım, dilerseniz mantra deyin. *Sakin kutuyu açma. Açtığın an tüm yaptıklarım boşa gider. Açtığın an işin bitiktir.*

Kutuyu asla açma.

*Birader Huysuzbodur'un sizi haerlediğini değil,
gözlerindeki hüznü görürsünüz sadece.*

Düğün Günü

Kale duvarına çarpan bir kayanın gümbürtüsü sesimi bastırdı. Bir kalkan asılı durduğu kancadan tangırdayarak yere düştü. Tavandan elek gibi toz yağdı.

“Kapı dayanmayacak,” dedim yine.

“Öyleyse biz de onlarla avluda çarpışırız,” dedi Sir Hebbbron.

Kendisinin dört yıl önce aynı avluda bana teslim olduğuna hiç değinmedim, üstelik o zamanlar arkamda sadece Yecüc ve Gorgoth vardı, Temren Prensi’nin on dört bin askeri değil.

Coddin aramızda bulunsaydı teslim olmayı bizzat dile getirirdi. Korkudan değil de acıdığından. Hatta kalenin arkasında kapana kısıldığımızda, Hortlak’ta barınan sıradan halka zarar verilmesin diye teslim koşullarını okuması gerektiğini de söylerdi.

Ne var ki Coddin aramızda değildi.

Ölü çocuk kuytu bir köşeden beni seyrediyordu, her geçen yıl biraz daha yaşlı, biraz daha üzgün görünüyordu. Göz ucuyla konuştuğunu görür gibi oluyordum ama ne zaman ondan yana baksam mavi dudakları sımsıkı kapalı olur, gıkı çıkmazdı. Mahvoluşu her kuytudan gözetleniyorken bir adamın zafer umudu olabilir mi hiç? Tamamen bana aitti bu hayalet, Chella’nın bir hilesi değildi, Ölü Kral’ın yolladığı bir şey de değildi, Luntar’ın küçük kutusunun bile tümünden saklayamadığı bir suçun sessiz ve hazin andacıydı sadece.

Bir gümbürtü daha kopunca sarsıntının şiddetiyle kendime gelip gözlerimi köşeden kaçırdım.

Şövalyeler ve komutanlar, pencerelerden vuran ışıkla parlayan zırhları içinde beni izliyorlardı. Bu adamlar savaş için yaratılmışlardı. Temren Prensini durdurmak uğruna kaçını feda edebileceğimi hesaplıyordum. Temren'i sırf yaralamak için, ordusunda daha büyük bir delik açmak için kaçını feda edebileceğimi.

Sonunda hepsini feda edebileceğimi gördüm.

"İçeri akın ettiklerinde onlarla avluda çarpışacağız. Kale kapılarında, merdiven başlarında, hatta gerekirse bu odada." Kesik attığım yanağım zonklu, her lafımda ağrıyordu. Parmaklarımı pıhtılaşmış kararmış kabuğunun üzerinde gezdirdim.

"Sir Makin, Sir Kent, sizin kapıdaki savunmaya önderlik etmenizi istiyorum. Bu odadaki herkesi orada görmek istiyorum."

Kapıya seğırttiler. Kent durdu.

"Sir Kent mi?" dedi.

"Hemen böbürlenme," dedim. "Bir de merasim falan bekleme."

Kent başını yavaşça iki yana salladı. Gözlerinin parladığını görebiliyordum. Unvanın onu bu kadar etkileyeceği hiç aklıma gelmezdi.

"Akrepleri surlardan indirip avluya yerleştirin. Ön saflara ve ortaya koyun. Tek bir atış hakkınız olacak, akabinde barikat vazifesi görecekler," dedim. "Ha, Makin, sen de üstüne bir zırh giyiver."

Hortlak'ta beş akrep vardı, dört yüz metre uzağa mızrak fırlatabilen tekerlekli dev tatar yayları. Atış menziline yeterince adam sığdırabilerseniz Morrow Hisarı'nda sofraya getirilen et şişleri gibi bir sonuç elde edebilirdiniz.

"Sen değil, Miana. Kal," dedim, şövalyelerin peşinden gitmeye kalkınca. "Lord Jost!" diye ekledim. "Yardımaınıza bel bağlıyorum. Her şey yerinde."

Lord Jost koni biçimli miğferini kafasına geçirip zincirli si-perliğini ensesine örttü. Gözlerini Miana'ya kaydırıldı. "İttifakımız gereğince bu beraberliğin tamamlanması şarttır, Kral Jorg."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tanrı aşkına! Evlendiğimizi gördün işte. Daha gün ortası ve harlı bir savaş veriyoruz burada."

"Olsun." O yumuk suratında en küçük bir taviz belirtisi yoktu. Sir Makin'in peşinden gitmek üzere sırtını döndü. "Damarlarınızda anne ve babanızın kanını taşıdığınızı büyükbabanız biliyor, efendim. İttifak tamamlanana dek harekete geçmem."

Bunu dedi ve beyaz gelinliği içindeki Miana ile ayaklarına ba-kan iki kapı nöbetçisi haricinde tenhalıktan yankılanan salonda, beni tahtımda öylece bırakıp gitti.

"Ne boktan iş." Ayağa fırlayıp kızı elinden tuttum. Kapıya gö-türdüm. Bir çocuğu gezmeye götürür gibiydim.

Muhafızları geçip bir koşu doğu kulesinin merdivenine yönel-dim. Ben basamakları ikişer üçer tırmanırken Miana eteklerini toplayarak yarı koşar adımla bana ayak uydurmaya çalıştı.

Yatak odamın çift kanatlı kapısını bir tekmede ardına kadar açtım. "Dışarı!" Bağırmaımla birlikte birkaç hizmetçi kız bezlerini ve süpürgelerini topladıkları gibi çil yavrusu gibi dağıldı. Sanırım temizlikten ziyade saklanıyorlardı.

"Lord Jost senin bekâretini bozmam gerektiğini şart koşuyor," dedim Miana'ya. "Yoksa Morrow Hanedanlığı beni desteklemeyecek." Niyetim bu kadar patavatsız konuşmak değildi ama kızgındım, hatta mahcup duruma düşmüştüm.

Miana dudağını ısırıldı. Ürkmüş ama kararlı görünüyordu. El-bisesinin bağcıklarına uzandı.

"Dur," dedim. Zorlanmaya hiç gelemem. Hiçbir şekilde. Mi-ana yeterince güzeldi, on iki yaş da hiç küçük sayılmazdı. Ben on iki yaşında adam öldürüyordum. Bazı kadınlar erken olgunlaşır, bazıları da geç. Miana dişi korsan kafasına sahip olsa da çocuk gibi görünüyordu.

“Beni arzulamıyor musun?” Bocaladı. Ürkümüş ve kararlı haline şimdi de güceniklik ve kızgınlık eklenmişti.

Yollardayken genç kızlardan yaşlı erkeklerin hoşlandığını gözlemlemiştim. Birader Çıngar ve Birader Martaval gençlerin peşinde koşardı. Miana’dan çok daha küçüklerin. Birader Sim ve ben, daima tecrübelilere hayranlık duyardık. Bedenen tam olgunlara. O yüzden hayır, onu arzulamıyordum. İstemediğiniz bir şeyin önünüze koyulması, daha ziyade siz biftek ve patates yemek isterken önünüze acılı kalamar konulması gibiydi ve iştahınızı keserdi. Her tür iştahı.

“Seni şu anda arzulamıyorum,” dedim. Bu, ona acılı kalamar demekten daha politik geliyordu kulağa.

Elimi sol kalçama bastırdım. Merdiveni koşarak çıktuktan sonra deli gibi zonklamaya başlamıştı. Nasıl olduğunu hatırlamadığım bir yarayı açmışım. Galiba çığdan hemen önce mağaranın içine düştüğümde olmuştu. Altı bin adam sabahı görememişken ben kıcımlı kazara yaralayarak kurtulmuştum. Parmaklarımı geri çektiğimde kanlıydı.

Dört çevik adımda yatağa yaklaştım. Nevresimleri sertçe açtım. Miana ona vurmuşum gibi irkildi. Kanlı elimi temiz çarşafa sürttüm; uyluğumdaki yarayı sıkıp aynı işlemi tekrarladım.

“İşte oldu,” dedim. “Bu kadarı kâfi mi?”

Miana bakakaldı. “Ben hiç...”

“İş görür. Bence kâfi. Kendimi bundan daha fazla kanatamam.”

Çarşafı yataktan söktüm ve pencere parmaklıklarından dışarı sarkıttım. Gün içinde asıl hedefi ıskalayarak zemine saplanmış iki karavana ok gözümünden kaçmadı. Çarşafı parmaklıklardan birine bağlayıp rüzgârda uçuşmaya bıraktım ki Miana’yı bir kadın yaptığımı cümle âlem görebilsin.

“Bundan bir kişiye dahi bahsedecek olursan, Lord Jost bu işi şölen salonundaki masanın üzerinde herkes seyrederken yapmamız için ısrar eder,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu, kapıya yöneldiğimde.

“Aşağıya.”

“İyi,” dedi. Biraz zıplayarak yatağa oturdu. Ayakları yere değmiyordu.

Elimi kapı kulpuna götürdüm.

“Yalnız yıllarca Tez Jorg diye şarkılar söyleyecekler. Kılıcı hızlı, öbür silahı daha da hızlı,” dedi.

Elimi kulptan çektim, dönüp yatağa geri döndüm. Yenilmiştim.

“Nelerden konuşalım istersin?” diye sordum, yanına oturarak.

“Temrenli Orrin’le tanıştım ben, kardeşi Egan’la da,” dedi.

“Ben de.” O kılıç düellosunun nasıl sona erdiğini anımsadıkça başıma hâlâ ağrı giriyordu. “Sen nerede tanıştın?”

“Babamın Wennith’teki hisarındaki bir davete gelmişlerdi, büyük imparatorluk seferinin şerefine veriliyordu. Orrin’in yeni eşi de yanındaydı.” Bir tepki vermemi bekledi. Karşılıklı konuşmaya alışkındı.

“Katherine.” Yanıtımı esirgemedim. Bir çocukla evlenmiş olmam kadınlardan büyülenmeme mani değildi sonuçta, özellikle de adı geçen kadından. “Prens’i nasıl buldun?” Orrin’i veya kardeşini değil, Katherine’i sormak istiyordum ama Miana’nın duygularını incitmek istemeyişimden ziyade Katherine’in adına bile zaaf duymaktan tiksindiğim için bu isteğime ket vurdum.

“Temrenli Orrin hayatımda gördüğüm en iyi insan, beni etkiledi,” dedi Miana. Belli ki o da duygularımı incitmekte hiç tereddüt etmiyordu. “Kardeşi Egan bana fazla kibirli geldi. Babam da aynısını söyledi. Sağlam pabuç değil. Oysa Orrin’i görünce, ondan iyi bir imparator olur, Yüzlük’ü barış içinde birleştirir diye düşünmüştüm. Zamanı geldiğinde ona bağlılık yemini etmeyi hiç düşünmedin mi?”

Onunla göz göze geldim, kara gözleri bir çocuğun suratına yakışmayacak kadar kurnaz bakıyordu. Gerçekte Temren Prensi, Hortlak’a geri geldiğinde ne yapacağımı defalarca düşünmüştüm, bir orduyla gelip gelmeyeceğini hiç dikkate almadan üstelik. Kimsenin

beni imparatorluk tahtına Orrin'den daha uygun görmeyeceğinden kuşku yoktu, oysa söylememe gerek kalmadan binlercesi onu durdurmak için kanını dökmeye hazırды. Hayatta bir yere gelmek için cesetleri çiğnemeniz gerekiyor, ben de kendi yolumu ceset üstüne ceset yığınıyla döşemiştım. Gelleth hırsım yüzünden yanmıştı. Hâlâ da yanıyor.

“Düşündüm.”

Miana konuştuğumda şaşırıp irkildi. Yanıt vermeyeceğimi sanmıştı.

“Başka zaman olsa Orrin'in imparatorluk makamına vekilharç olarak hizmet edebilir, benim keçi çobanlarım ile onun çiftçilerinin huzur içinde yaşamlarını sürdürmelerine izin verebilirdim. Oysa koşullar değişir, olaylar bizi farklı bir yere götürür, önderlik eden ve emir yağdıran kişi sen olsan bile durum böyle. Biraderler ölüyor. Seçim şansı elimizden alındı.”

“Katherine çok güzel,” dedi Miana, bakışlarını ilk kez yere eğerek.

Dışarıdan çığlıklar, okların tıslaması, uzaktan bir kükreme. “Bu kadar oturmamız yeter mi?” Katherine'i sormamıştım ve verilecek bir savaşım vardı. Yataktan kalkmaya yeltendiysem de Miana elini yarı çekingen, yarı cüretkâr biçimde uyluğuma koydu.

Tekrar elbisesine davrandı. Bu kızda korkudan çok azım var diye düşünüyordum ki bağcıklarını çözmediğini gördüm. Siyah kadife bir kese çıkardı ve ipinden tutarak salladı. İçine bir göz küresi sığacak büyüklükteydi.

“Çeyizim,” dedi.

“Daha büyük bir şey umuyordum.” Gülümseyip aldım.

“Bunu benim söylemem gerekmiyor mu?”

Buna kahlkahayla güldüm. “Birisi hain kocakarının tekini küçük bir kız çocuğunun bedenine sokup dünyanın en küçük çeyiziyle bana göndermiş.”

Kesenin içindekini avucuma döktüm. Bir tane yakuttu, göz büyüklüğündeydi, uzman eliyle kesilmişti ve göbeğinde yanan kır-

mızı bir yıldız vardı. “Hoş,” dedim. Elimde ısındığını hissettim. Yüzümdeki yanık yaralarını kızıştırmaya başladı.

“Sihirli bir nesnedir,” dedi Miana. “Bir ateş büyücüsü bin fırının ısınısını bunun içine hapsedmiş. Bununla meşaleler yakılabilir, su kaynatılabilir, banyo ısıtılır, aydınlatma sağlanabilir. İki demir parçasını birbirine kaynatmak için bile kullanılabiliyor. Sana gösterebilirim...”

Mücevhere uzandı ama avucumu kapadım. “Ateş ahitlilerin yakutları niçin sevdiğini şimdi anlıyorum,” dedim.

“Nazik kullan,” dedi Miana. “Kırarsan... hiç akıllıca olmaz.”

Parmaklarımı mücevherin üzerine kapadığım anda içime bir ısı dalgası yayıldı, bir akım gibi koluma tırmandı. Bir an için cehennemden başka bir şey görmedim, sonra Yecüc’ün keskin ellerini belimin iki yanında hisseder gibi oldum, sanki uzun zaman önce baharda defalarca kez yaptığı gibi yine Brath’ın terkisinde oturuyordu. Tiz sesini işittim, hayal meyal, annemin müziği gibi çok uzaklardan bana ulaşmaya çalışıyordu. Özümde bir şey tutuştu, ateş akımı tersine döndü ve tüm hızıyla kolumdan akıp mücevherin içine sızdı. Yakuttan keskin bir çatırtı koptu, haykırarak elimden atıverdim. Miana hemen yakaladı, eli çabukmuş keratanın. Onun da bağırıp mücevheri atmasını bekledim ama avucunda soğumuştur. Yatağın üzerine koydu.

Ayağa kalktım. “Değerli bir çeyiz, Miana. Sarpdiyarlar için iyi bir kraliçe olacaksın.”

“Ya senin için?” dedi.

Pencereye yürüdüm. Prens’in okçularının mevzilendiği sırta hâlâ karmaşa hâkimdi. *Troll*’lerin savunma hattı mağaralarına geri çekilmişti ama kara bir elin kafalarını her an koparabileceğinden korktukları için hiçbir okçu atış yapmaktı istemiyordu.

“Ya senin için?” diye tekrarladı.

“Söylemesi zor.” Bakır kutuyu kalçamdaki kesesinden çıkardım. Evvelsi gece bu pencerenin önünde oturup kutuyu seyretmişim. Bir

kadeh, kutu, bir de hançer eşliğinde. İçki unutmak, kutu anımsamak içindi, ya da bir kesikle her şeye son verebilirdim. “Kim olduğumu bilmiyorken sana yanıt vermem zor.”

Kutuyu göz hizamda tuttum. “Sırlar. Seni sırlarla doldurdum ve geriye son bir sır kaldı, hepsinden kara.” Bazı gerçekler belki de hiç dile getirilmemeli. Bazı kapılar açılmamalı. Bir keresinde bir melek marazlarımdan kurtulmamı, beni şekillendiren kusurlarımdan sıyrılmamı nasihat etmişti. Benden geriye kalanın affedilebileceğini, onun peşinden cennete gidebileceğimi söylemişti. Ona *hayır* demiştim.

Heyelan, çığ, *troll*’ler, bunların hiçbir mühim değildi. Temren’in ordusu bizi yine de ezecekti. Çarpışıp didiniyorsun ama zafere yaklaşamıyorsun bile. Bu da kabak tadı veriyor.

Zayıf ihtimalleri göze alarak ölümle daha önce de yüzleştim ama bunu paramparça bir insan, bir parçası küçük bir kutuya kilitlenmiş birisi olarak hiç yapmadım. Kavurucu çölündeki Luntar, meleğin yapamadığını yapmıştı. Beni benden almış ve Jorg Ancrath’ın kisvesiyle dolaşabileceğim bir ödün bırakmıştı.

Sakin kutuyu açma.

Ölü çocuk sanki en başından beri oradaymış gibi odanın köşesinden beni seyrediyordu, sessiz günler boyunca bu anı bekliyordu, benimle göz göze gelmeyi. Rengi soluktu ama hiç yarası yoktu, balık karnı kadar beyaz tenindeki el izleri haricinde lekesizdi. Chella’nın ölü varlıklarının çok eskiden Yecü’ün küçük kardeşinde bıraktığı izleri andırıyordu.

Açtığın an tüm yaptıkların boşa gider.

Kutuyu döndürerek diken desenini ışığa tuttum. Kahrolasın Luntar, sen de kahrolasın ölü çocuk. Temren’in lejyonlarıyla son kez yüzleşmemi noksansız halimle gerçekleştireceğim.

Açtığın an işin bitiktir.

Metali tutan ellerim titremiyordu. Buna minnettardım. Ardına kadar açtım, kapağını hızlı bir hareketle büküp kırarak dalgalanan kızıl çarşaftan öteye fırlatıverdim.

Kutuyu asla açma.

Yine Keşiş Glen'in odası, zındığın parıltısıyla aydınlık içerisi. Herifi gebertme arzusu anında ellerimi gıdıklıyor.

"Kan ve pislik aktı içinden. Saraem Wic'in zehirleri öyle şeyler yapar. Ama çocuk yoktu. Bundan sonra da olacağından kuşkulum. O yaşlı cadının zehirleri insafsızdır. İnsanın rahmini kurutur."

Yedek bıçağımı bulup ona doğru yaklaşıyorum. Koşmaya çalışıyorum ama derin bir kar tabakasının içinde debelenmeyi andırıyor.

"Aptal çocuk. Sahiden burada olduğumu mu sanıyorsun?" Kaçmaya yeltenmiyor.

Ona ulaşmaya çabalıyor, bocalıyorum.

"Bu şehirde bile değilim," diyor.

İçimi bir huzur kaplıyor. Günlük güneşlik, tatlı bir rüya; mısır tarlaları, oynayan çocuklar.

Bunun içinde debeleniyorum ama her adımım ihanet gibi geliyor, dostları katletmek gibi.

"Beni kendin gibi zannediyorsun, Jorg." Başını iki yana sallıyor ve gölgeler dağılıyor. "İntikama susamışlığın seni krallıklara sürükledi diye benim de aynı ilkel zaruretlerle hareket ettiğimi sanıyorsun. Buraya seni cezalandırmaya gelmedim. Senden nefret etmiyorum. Tüm insanları eşit biçimde seviyorum. Ama mahvolman gerekiyor. Annenle birlikte ölmeliydin." Müneccimin parmakları gırtlığındaki harflerde dolaşiyor. "Yazılmıştı bu."

Ona ulaştığım anda ortadan kayboluyor.

Koridora doğru tökezleniyorum. Boş. Kapıyı örtüp metal şeritle mandalı indiriyorum. Keşiş Glen'in yardım için dua etmesi lazım. Ona ayıracak zamanım yok artık, Müneccim'in kat kat yalanla-

rına ve rüyalarına rağmen onun *bir sebepten* suçlu olduğuna dair şüphemi koruyorum.

Beni Servi Hisar'a getiren Katherine değildi, kesinlikle Keşiş Glen de değildi. Ken Bataklıkları'ndaki yol ayrımında sırf köpeğimin mezarına uğramak için sağa sapmadım. Ailemi görmeye geldim. Şimdi de elimi çabuk tutmam gerekiyor. Müneccim'in yoluma hangi rüyaları sokacağını kim bilir?

Sessizce hareket etmeyi bana Sim öğretti. Gürültü çıkarıp çıkarmamakla pek alakası yok. Asıl marifet sürekli hareket halinde olmak, belli bir yere kararlı adımlarla ilerlemek. Herhangi bir tereddüt meydan okumaya davetiyedir. Madalyonun bir de diğer yüzü vardır, eğer oradaki varlığını açıklayacak hiçbir sebep yoksa hiç kıpırdamadan durarak açık alanda bile saklanabilirsiniz. Gözler görür ama taş kesildin mi zihin varlığına aldırmaabilir.

“Sen, oradaki. Kıpırdama.”

Eninde sonunda tüm hileler çuvalalayacak ve birisi size meydan okuyacaktır. O noktada bile sizin bir mütecaviz olduğunuza ihtimal vermeyeceklerdir. Muhafızlar bilhassa odun kafalıdır, sıkıcı meslekleri yüzünden böndürler.

“Af buyurun?” Elimi kulağıma kepçe yaptım.

Başınız sıkışınca duymamış ayağına yatın. Usulca yaklaşın, hafif öne eğik. Elinizi çabucak ağızlarına kapatın, avucunuzla dudaklarına bastırın ki ısırmasınlar. Bulursanız sırtlarını bir duvara yaslayın. Kalbinden bıçaklayıverin. Iskalamayın. Göz temasını koruyun. Bu sayede gürültü çıkaracak bir şey yapmalarını engellersiniz, ayrıca hiç kimse yalnız ölmek istemez. Sırtlarını duvardan ayırmadan yere oturtun. Kuytuda bırakıp gidin.

Ölen adamı arkamda bırakıyorum. Sonraki koridorun sonunda ikincisi ölüyor.

“Sen!” Bu seferki elinde bir kılıçla köşeyi dönüyor. Beni haklamasına ramak kalıyor.

Eli çabukluk. Huysuzbodur böyle derdi bana. Eli çabuk olacaksın. Hançerlemeyi öğretirken söylerdi. Kılıç dövüşü savurma ve saplama hareketleriyle alakalıdır, ivmeyle, düşmanınıza karşı hamlelerinizi zamanlamayla alakalı. Eli bıçaklı bir adam ise eli çabuk bir adamdır, hepsi bundan ibaret. Bıçak dövüşü ürkütücü bir şeydir. Bu yüzden insanların bıçağı saplamalarıyla toparlanıp kaçmaları bir olur. Huysuzbodur tek yapman gereken hızlı davranmak derdi, önce davran, hasmını tez öldür.

Hızlı davranıyorum. Kılıcı uzun halının üzerine düşüyor ve tıngırdamıyor.

Aradığım kapı köşeyi döner dönmez önümde. Kilitli. Anahtarını muhafızın kemerinden alıyorum. Kapı yağlı menteşelerin üzerinde kayarak açılıyor. Sessizce. Bebek odasının kapı menteşeleri asla gıcırdamaz. Bebeklerin uykusu ağır olur halbuki.

Süt annesi pencere kenarındaki yatakta horluyor. Pervazdaki fener yanık ama fitili kısılmış. Beşiğin parmaklık gölgeleri bana kadar ulaşıyor.

Dadıyı öldürmem gerekir ama yıllar önce Will ve benim peşimde koşturan ihtiyar Mary'yi andırıyor. Onu öldürmem gerekir ama bırakıyorum uyusun. Akli varsa uyanmaz.

Muhafızı odaya sürükleyip kapıyı örtüyorum. Uzunca bir süre duraklıyorum, kaçış rotamı çiziyorum. Odanın ikinci bir çıkışı daha var, dadıların yatakhanesine çıkıyor. İki tane kaçış yolum olduğundan kendimi güvende hissediyorum. Hisarın içinde dehlizler var. Ulu Şehir'e açılan gizli kapıların bulunduğu gizli tüneller. O kapıları dışarıdan açamam ama onlar vasıtasıyla hisarı terk edebilirim.

Yavaşça derin bir nefes alıyorum. Beyaz misk otu; annesinin kokusu. Derin bir nefes daha. Beşiğe yaklaşıp kardeşime bakıyorum. Adını Degran koymuşlar. Daha çok küçük. Bu kadar minik olduğunu sanmıyordum. Eğilip beşikten aldım, hâlâ uyuyor. Avuçlarımı zar zor dolduruyor. Hafifçe içini çekiyor.

Suikastçının işi pis iştir.

İmparatorluk tahtını ele geçireceğime, en zor yolu seçeceğime, her ne pahasına olsa da Yüzlük Savaşı'nı kazanacağıma and içtim. Yıldızlı Geçit'in anahtarını şu anda ellerimde tutuyorum. Annemin yerine geçen kadının oğlu. Uğruna babamın beni reddettiği oğul. Hakkım olan mirasa konacak oğul.

"Seni öldürmeye geldim, Degran," diye fısıldıyorum.

Yumuşacık ve ılık, kafası kocaman, elleri küçücük, saç telleri incecik. Kardeşim.

Onu havaya kaldırırken lambanın parıltısı kollarımdaki beyaz yaraları aydınlatıyor. Dikenlerin kanca attığını hissediyorum.

Boynunu kırıp tüymeliyim. İmparatorluk oyununda nadir bir hamle değildir bu, hele sıradışı hiç değildir. Kardeş katli. O kadar alelaide ki sözlükte karşılığı var. Çoğu zaman bizzat icra edilir.

Peki o zaman ellerim niçin böyle titriyor?

Yap bitsin.

Zayıfsın, Jorg. Babam bile yapmamı söylüyor. *Zayıfsın.*

Kancaların iyice derine saplandığını hissediyorum, William'ı kurtarmak için debelendiğim zamanki gibi kemiğe dayanıyor. Üstünden kanlar akıyor. Hissediyorum. Yanaklarımdan akıyor, kör ediyor beni. Dikenler beni zapt ediyor.

YAP ŞUNU.

Hayır.

Bana meydan okursa dünyayı yakarım, her köşeyi enkaza çeviririm ama kardeşimi öldürmeyeceğim. Bir daha olmaz. Buraya bu seçimi yapmak için geldim. Seçebildiğimi göstermek için. Kararımın ağırlığını taşımaya.

Degran'ı örtülerinin arasına geri koyuyorum. Dadısı pofuduk bacaklı, düğme gözlü bir peluş koyun koymuş beşiğe. Uyu kardeşim, güzel uyu.

Ellerimden külçe gibi yuvarlanıyor, parmaklarımdan ona dokunduğu yerlerde beyazlıklar kalmış. Anlamıyorum. Tepeden tırnağa buz kesiyorum, içimi hastalıklı bir boşluk kaplıyor, gevrek bir kabuktan başka bir şey değilim sanki. Onu dürtüyorum.

“Uyan.”

Altındaki çarşafları çekiştiriyorum. Beşiği silkeliyorum. “UYAN-SANA.”

Pelte gibi, cansız. Yumuşak tenindeki beyaz el izlerim itham edici.

“Uyan!” diye haykırıyorum ama dadı bile uyanmıyor.

Müneccim odanın köşesinde tüm parıltısıyla beliriyor. “Nekromansi, Jorg. O kılıcın kaç tane keskin tarafı vardır, bilir misin?”

“Onu öldürmedim. Öldürebilirdim ama yapmadım.”

“Evet öldürdün.” Müneccimin sesi sakın, benimkiyse cırtlak.

“Bunu istemedim ben!” Bağırıyorum.

“Nekromansi yüreğini dinler, Jorg. Söylemediğin şeye kulak verir. İçten içe istediğin, arzuladığın şeyi yapar. İnsani duruşla kandırılmaz. Parmaklarında küçük şeyler için ölüm barındırıyorsun. Küçük bir şey öldü nitekim.”

“Geri döndür.” Yakarıyorum. “Onu geri getir.”

“Ben mi?” Müneccim soruyor. “Ben burada yokum bile, Jorg. Şu şişko pasaklıyı uykuda tutmaktan fazlasını yapamam. Beri yandan bunu yapmanı ben istedim. Seni en baştan beri buraya niçin getirdiğimi sanıyorsun?”

“Beni getirdin mi?” Ne ona bakabiliyorum ne de Degran’a. Annem ve William köşeden beni seyrediyordur diye gölgelere bile bakamıyorum.

“Katherineli rüyalarla seni hisara getirdim, Williamlı rüyalarla da gizlice içeri soktum. Aslına bakarsan, Jorg, seni zeki bir çocuk sanırdım, nasıl çalıştığımı çoktan anlamışsındır diyordum. Rüyalarda öldürmek en güçlü silahım değildir, etkisi çok daha derin olan çok daha incelikli araçlar vardır. Azıcık dürterek.”

“Hayır.” Sanki kafamı iki yana salladıkça bunun bir yalan olduğu pekişecek.

“Senin için kan döktüm, Jorg,” diyor tüm şefkatiyle ve mülayim bakışlarla. “Seni seviyorum ama mahvolman gerekiyor, tek

yolu bu. Ölmen gerekirdi, oysa şimdi dengeyi kurmanın tek çaresi seni mahvetmek ancak bu şekilde meseleler olması gerektiği gibi hallolacaktır.”

“Meseleler mi?”

“Temren Prensi bizi birleştirecek. İmparatorluk refah yaşayacak. Ölen binlercesinin yerine başkaları yaşayacak. Barış ortamında bilim bize geri dönecek. Ben de her şeyin yolunda gitmesi için imparatora kılavuzluk edeceğim. Senden daha mühim bir amaç değil mi bu, Jorg? Tek bir bebeğin canından daha değerli değil mi?”

Haykırarak üzerine hücum ediyorum, öfke kahrımı giderirmiş gibi ama içimde bir çatlak açmakla kalıyorum ve Münecim bu çatlaktan içeri delilik boca ediyor, oluk gibi akıtarak. Körlemesine sendeliyor, uluyorum.

Gözüm hiçbir şey görmüyor. Boş ve kapaksız bir kutunun içine bakakaldığımı fark ettiğim ana dek hiçbir şey.

İçime o kadar büyük bir pişmanlık ve delilik boşanmış ki bulduğum odayı anımsamıyorum, kutudan başka hiçbir şeyi anımsamıyorum. Hisardan hangi şans, içgüdü veya kılavuzluk sayesinde göze batmadan çıkmayı başardığımı, firarım sırasında geride kaç ceset bıraktığımı bilmiyorum.

“Jorg?”

Dönüp Miana’ya baktım. Yanaklarım gözyaşlarından sırılsıklamdı. Münecim’in efsunları tenimi karıncalandırıyordu ama içimi boşaltan şey onun büyüleri değildi. *Kardeşimi öldürdüm.*

Hayaleti yatakta yatıyordu, Miana’nın arkasına uzanmıştı. Körpecik bir bebek değildi, yaşasaydı olması gereken yaşıydı, henüz dört yaşında küçük bir çocuk. Bana ilk kez gülümsedi, arkadaşmışız gibi, beni gördüğüne memnun olmuş gibi. Ben baktıkça soldu, bir daha geri dönmeyeceğini, büyüyeceğini, iyileşmeyeceğini anladım.

Birisi kapıyı yumrukladı. “Efendim, kapı kırıldı!”

Sırtımı duvara yaslayıp yere kaydım. “Onu öldürdüm.”

“Jorg?” Miana endişelendi. “Düşman kapılarımızdan geçti.”

“Ben kardeşimi öldürmüşüm, Miana,” dedim. “Bırak gelsinler.”

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

28 Mart, Sene 99, Fetret Devri

Servi Hisar. Şapel.

Degran öldü. Ablamın oğlu öldü. Yazamayacağım.

29 Mart, Sene 99, Fetret Devri

Jorg yapmış. Degran'ın kapısına varana dek ardında ceset bırakmış, kaçarken de öyle.

Onu bu yüzden geberteceğim.

Öfkemden kuduruyorum. Dişlerimi sıkmaktan bir hal oldum. Keşiş Glen ölmemiş olsaydı. Müneccim ortalıktan kaybolmasaydı. İkisi de sabahı göremezdi.

31 Mart, Sene 99, Fetret Devri

Bugün onu defnettik. Olidan'ın ailesinin yattığı kabre. Beyaz mermerden küçücük bir tabutu vardı. Küçük Degran. Tabutu bir çocuğun sığamayacağı kadar küçüktü. Onun orada yapayalnız yattığını düşündükçe ağlıyorum. Maery Coddin ona bir ağıt yaktı, yeğenime. Billur gibi sesi kabirde yankılanınca gözlerim doldu. Ablamın nedimeleri mezara beyaz çiçekler koydular, Celadine leylakları, tek tek, ağlayarak.

Veda ayini için Peder Eldar ta Crath Şehri'ndeki Hanımımız'dan kalkıp geldi, çünkü hisarda din adamımız hiç kalmadı. Jorg hepsini ya kaçırdı ya da öldürdü. Peder Eldar, Ölüm Vadisi ve Şerden Korkma pasajlarını okuyup da işini bitirince hepimiz yayan döndük. Sareth yürümez haldeydi. Sir Reilly onu feryat figan taşımak zorunda kaldı. Yadırgamadım. Ölen benim bebeğim olsaydı ben de bırakamazdım. Yüce Tanrım, bebeğimi karnımdayken ze-

hirlemiş, kan ve pusa bulanmış halde düşürmüş olabilirim ama çocuğumu kucağıma almış olsaydım, gözlerine bakıp dudaklarına dokunmuş olsaydım... beni ondan koparabilmek için Sir Reilly'den fazlası gerekirdi.

2 Nisan, Sene 99, Fetret Devri

Bu güncenin eski sayfalarını karıştırıp rüyalarımın izini sürdüm. En azından kayıt düştüklerimin izini, meğer rüyalardan ne çok bahsetmişim, canımı sıkmış demek ki. Hiçbirini anımsamıyorum. Belki yazıya dökerken aklımdan çıkverdiler.

Eski sayfaları açmak da istemiyorum. Sanki başkasının eli yazıyor gibi hissediyorum, elimi tutup yazdıran birisi var gibi. Ama içimde kalmasın.

Zındığın benimle nasıl oynadığını, beni minik kırbaç darbeleriyle bir at misali nasıl yönlendirdiğini, kâh şuraya kâh buraya döndürüp koca bir haritada güzergâh çizdiğini şimdi anlıyorum. Bu sihirli numaraların beni aştığına inanmıyorum. Müneccim'in böyle bir güce sahip olmasına izin verilip de bana verilmemesi gibi bir şeyi kabul edemiyorum.

Jorg veya Orrin gibi bir krallığa hükmedemem. Hiçbir asker emirlerime uymaz, tek bir lafımla yabancı topraklarda ne çarpışırılar ne de ölürler. Bu tür şeyler bana men edilmiştir. Cinsiyetim yüzünden. Sakal uzatamadığım için. Onlar kadar güçlü pazılarım olmadığı için. Ama generallerin güçlü pazılara ihtiyacı yoktur. Kralların sakal uzatması gerekmez.

Hükmedemeyebilir, kumandanlık edemeyebilirim ama zihnimde bir krallık inşa edebilirim. Ordular kurabilirim. Hatta, zındığın bana ettiği şeyi araştırırsam, didik didik edersem eğer, kendi silahlarımı da yapabilirim.

8 Nisan, Sene 99, Fetret Devri

Temrenli Orrin bugün eniştemi ziyaret etti. Onunla evleneceğimi söyledim. Ama önce beni bu hisardan uzaklara götürüleceğine söz vermesini şart koştum, Jorg Ancrath'ın cinayetleriyle kokuşan bu mekândan beni götürmesini ve asla geri getirmemesini istedim.

Orrin imparator olacağını söylüyor ve ben ona inanıyorum. Ancrathlı Jorg onu durdurmaya çalışacak, o gün geldiğinde cezasını çektiğini göreceğim. O vakte kadar zındığın yöntemlerini çözmeye ve kendi kendime öğrenmeye çalışıyorum. O tür bir gücü sıradan insandan alıkoyan tek şey korku, başka bir şey değil, Müneccim mahlukatının benim sahip olmadığım bir beceriyi taşıdığına inanmıyorum, inanmam. Bizi korku aciz kılıyor, bilmediğimiz şeyden korkmamız, bildiklerimizden korkmamız. Kilisenin cadılara neler yaptığını biliyoruz. Roma'daki papa ve onun tüm rahipleri işin ucunu bırakmayabilirler gerçi. Böyle zamanlarda din adamlarının başına neler geldiğini bilirim. Bir kadının da en az bir erkek kadar avuçlarına alabileceği bir güç bu. Jorg'un rüyalarla paramparça edilmenin ne demek olduğunu anlayacağı bir zaman da gelecek.

Katherine Ap Scorrone'un güncesinden

1 Haziran, Sene 99, Fetret Devri

Temren, Yotrin Hisarı.

Evlendik. Mutluyum.

23 Haziran, Sene 99, Fetret Devri

Temren. Yeni Orman.

Yotrin Hisarı'ndan çıkarak at sırtında Yeni Orman'ın yolunu tuttuk. Adına yeni diyorlar çünkü Orrin'in büyük büyük dedesi bu ormanı Brettanları denize döktükten hemen sonra ekmiş. Her ne kadar çoğunlukla ağaçtan bir şey görmeyeceksek de Temren'i ilk kez gerçek anlamıyla görme şansı yakalıyorum. Egan onunla birlikte ava çıkması için Orrin'e çok ısrar etti, Orrin ise benim de gelmemi istedi. Egan'ın istediğini sanmıyorum. Egan, Orrin'in refakatçiler olmadan tantanasız bir av sözü verdiğini söyledi. Orrin, zenginleştikçe bu tür lükslerden giderek daha az faydalanır hale geldiğini söyledi ama av partisini küçük tutacağına da söz verdi.

Temren güzel memleket. Scorrone'un dağlarından ve ıhtışamından yoksun olsa da ormanlık bölgesi muhteşem; meşesi de var, karaağacı da, akgüveni de var huşu da; oysa Scorrone'da çamdan başka şey yoktur, habire çam da çam. Bir de ferah ve aydınlık bir orman, ağaçların arasından atla geçilebiliyor ve memleketimdeki karanlık vadi ormanları gibi sık değil.

Bir açıklıkta kamp kurduk, uşaklar çadırları kurup ocakları yaktılar. Orrin'in başka davetlileri de var, Lord Jarkart ve Sir Talbar mesela, bir de Hanımefendi Jarkart ve onun kızı Jesseth. Sanırım Hanımefendi Jarkart'ın görevi, erkekler ormanda hayvanları öldürürlerken beni neşelen-dirmek. Kibar kadın ama biraz sıkıcı, aksanını anlayabi-

leyim diye bağırarak konuşma gereği duyuyor. İşitmemde bir sorunum yok, tek dileğim azıcık soluklanması, bir lafı bitmeden ötekine başlamasa keşke. Küçük Jesseth cici bir kız, yedi yaşında, sürekli çahların arasına dalyor ve Jarkartların uşayı Gennin tarafından geri getiriliyor.

Kızlarım olsun isterim, iki tane, Orrin gibi sarışın olsunlar.

Orrin terkisinde Egan'la birlikte geri döndü, iki cenahında Jarkart ve Talbar vardı. Geyik var mı diye sormak üzere kalkmışım ki suratları bir karış görünce vazgeçtim, hele Egan'ın bir bakışı vardı, cinayet işlemeye hazırda. Küçük Jesseth'in aklı ermediğinden bağırarak babasına koştu, dışı mı yoksa erkek geyik mi avladıklarını sordu. Lord Jarkart kendini resmen eyerden atıverdi ve Egan attan inmeye kalmadan kızını kucaklayıverdi. Egan adamın arkasından öyle bir baktı ki Jarkart alev alacak sandım. Sonra siyah birer eldiven gibi Egan'ın ellerinde kuruyup kararmış kanı gördüm, kollarına sıçramış lekeler de vardı.

"Ben biraz odun keseceğim." Egan'ın tüm söylediğı bu oldu ve hızla uzaklaşırken bağırarak bir balta istedi.

Lord Jarkart kızını kendi çadırına taşıdı, Leydi Jarkart da bir koşu peşinden. Sıkıcı kadın olabilir ama göze batmaması gereken zamanı bilecek kadar akıllıydı.

"Egan, Xanthos'u bir dikenli çalı öbeğine soktu," diye anlattı Orrin bana. Ellerini iki yana açtı. "Ben de görmedim."

"Ama yavaş gitmesini söylemiştin, dikkat et dedin." Sir Talbar fırça sakalını ovuşturarak başını iki yana salladı.

"Avin peşini bırakmak Egan'ın huyu değildir, Talbar. O geyik de azman bir şeydi hani." Orrin birinin zayıflığını güç gibi göstermeyi becerir. Belki iyiliğinden kaynaklanıyordur. Her halükârda insanlar onun peşinden gidiyor, onu

seviyorlar. Bu sihirli yanını bende de kullanmış olabilir, bilemiyorum.

“Zavalhı Xanthos.” O beygir muhteşem bir hayvandı, Aşıl’in atının adını taşıyordu, katran karası, yağ gibi parlak derisiyle sırum gibiydi. Ona binmeyi çok istemiştım ama Egan’a laf söylemek mümkün mü, söylediğim her sözle onu kızdırmışım gibi hissettirmeyi başarıyor. “Scorrón’da çok fazla atımız yoktur ama bir atın dikenli çalı yüzünden öldüğünü hiç duymadım.” Birden anladım ya da anladığımı sandım. “Bacağını mı kırdı yoksa? Zavalhı Xanthos.”

Orrin başını iki yana salladı, Sir Talbar tükürdü.

“Dikenli çalı illet bir şeydir,” dedi Orrin. “Bacağını kırmaması bir mucizeydi ama sağrıları boydan boya yırtıldı.”

“Baş seyis... cerrah yaralarını dikemez miydi?” Yaraların ölümcül olabileceğine bir türlü ihtimal veremiyordum.

Orrin başını tekrar iki yana salladı. “Daha önce de gördüm, cerrah Mastricole dikenlere tez çalışmasında da değinmiştir, hatta Hentis’in Kolay Botanik’indeki dipnotlarda da bahsi geçer. Dikenli çalının dikenleri kancalıdır, yaranın içinde kalır, kanı zehirler, hayvan ölür. İnsanları bile öldürebilir. Sir Talbar’ın amcasının avucuna iki tanesi saplanmıştı. Yarası yarılıp temizlendi, merhem sürülüp kapatıldı ama eli yine de çürüyüp kapkara oldu. Elini kaybetti, sonra kolunu, akabinde de kalan hayatını.”

Ellerin niye kanlı olduğunu anladım. “En azından Egan acısına son vermiş.”

Orrin başını eğdi. “Xanthos acı çekmedi.”

Sir Talbar, Orrin’e şöyle bir baktıktan sonra gözlerini kaçırıldı ve bir daha da konuşmadı.

Sonradan küçük Jesseth’le dolaştım, kayranın kıyısından giderken gevezelik yapmasına ses etmedim. Ağaçların

arasında bir yerlerde balta sesleri çınliyordu. Egan dağ gibi odun yığmıştı ve aşçıların elinde şimdiden ihtiyaç duyduklarından on misli fazlası vardı. Şimdi de ağaçları deviriyordu. Bir saat sonra, Jesseth'le beraber yakınında dama oynadığımız bir karaağaç korusundan çıktı. Kollarındaki kan lekeleri gitmişti ve Xanthos'unki kadar kaslı, sıırım gibi vücudundan ter akıyordu. Bizden yana bakmadı bile, baltası omzunda geniş adımlarla geçip gitti.

"Onu sevmiyorum," diye fısıldadı Jesseth.

"Niye?" diye sordum, hınzırca gülümseyerek sokuldum.

"Atını öldürmüş." Jesseth yalan olmadığını ispatlarcasına başıyla onayladı.

"Ama acıdığı için yapmış."

"Annem diyor ki geyiği elinden kaçırdığı için kılıcıyla başını koparmış."

25 Haziran, Sene 99, Fetret Devri

Yotrin Hisarı. Kütüphane.

Orrin'in kütüphanesinde rüyalardan dalgalar ve akımlar olarak bahseden bazı tomarlar buldum. Hannam köyünde hayatını fal bakarak kazanan bir kadın var ama doğru insana denk geldi mi daha fazla şeyler de söylüyor. Evinin tavan arasındaki küçük bir odada bana rüyalar denizinde seyre çıkmaktan söz etmişti.

18 Ağustos, Sene 99, Fetret Devri

Yotrin Hisarı. Kralın yatak odası.

Orrin batıdaki ordularına komuta etmek üzere gitti. Onu özleyeceğim. Güzelce dinleneyim bari. Yatak odasında neredeyse bir ay geçirdik. Bebek yapmak bu kadar uzun sürüyorsa kışa kalmadan yıpranır, bahara da moruklarım.

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

18 Temmuz, Sene 100, Fetret Devri

Yotrin Hisarı. Kütüphane.

Orrin iyi bir adam, muhtemelen de muhteşem birisi. Tüm kâhinler onun imparator olup nihai tacı takacağını söylüyor. Ama en muhteşem insanlara bile arada sırrada itaatsizlik yapmak gerekir.

Orrin buradayken günün yarısını bu kütüphanede geçiriyor. Onu arayan şövalyeler ve komutanlar okuma salonuna ürkek adımlarla girdiklerinde mekânı yadırgıyorlar, etraf-taki kitapların içerdiği bilginin onlara da bulaşacağından korkar gibi duvarlara kuşkuyla göz gezdiriyorlar. Orrin'i bir köşede, beni ayrı bir köşede buluyorlar; Orrin de onlara şu kocaman, pahalı deri bağcıklı tomarlarının üzerinden bakıyor. "General Falanca-filan," diyor. Ele geçirdiği her krallığa birer general atıyor. Halkı kendi yiğitleriyle onurlandırmanın önemine değiniyor. "General Falanca-filan," diyor. General Falanca-filan da müstakbel imparatorun pek de âlim görünmesini beklemediğinden olsa gerek, bu kadar çok yazılı malzeme arasında bulunmaktan şaşkın bir halde ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyor, sanki Orrin'in okuma gözlüğü eksikmiş gibi.

Orrin hacimli kitaplar okuyor. Geçmişî ta Yunanlara ve Homer'e kadar dayanan, Mimar dönemi öncesinden kalma klasikleri. En büyük ve en etkileyici görünen kitapları gösteriş olsun diye seçmiyor ama sonuçta bu kitapları önünde buluyor. Felsefe, askerî tarih, mühim kişiliklerin yaşamlarını ve tabiat bilgisi okumayı seviyor. Bana hep tuhaf hayvan tasviri levhaları gösteriyor. En azından kütüphanedeyken yanımda. Gösterdiği bazı yaratıklar var ki sanırsınız çizeri öğle sıcağında kafadan uydurmuş. Ama Orrin resimlerin tasvir değil hapsedilmiş görüntüler olduğunu söylüyor, bir

aynanın içinde donakalmış bir görüntü misali, güya bu varlıklar gerçekmiş. Bazılarını bizzat görmüş. Bir balina tasviri levhası gösterdi, onun yanında bir atın ne kadar küçük kaldığını tarif etmek için de tırnağını hayvanın ağızına koydu. Dediğine göre, Afrik sahili açıklarında gemiyle gezerken bir tanesinin sırtını görmüş. Güya hayvan suda yuvarlanmış, gri sırtının ucu bucağı yokmuş, bir at arabası sürece kadar geniş, boyu da yemek salonumuzdan uzunmuş.

Ben kıyıda köşede kalmış mazbut kitapları okuyorum. Rafların arkasında kalmış olanları. Sandıklara kilitlenenleri. Yırtık pırtık olup tekrar ciltlenenleri. Eski görünüyorlar. Bazıları asırlık, üç yüz beş yüz senelik belki de ama Orrin'inkiler tam antika. Buna karşın benimkiler daha eski görünüyor, sanki içeriklerinin bedelini ödemiş gibi, parşömen ve deri ciltli olanları bile böyle. Benimkiler Yangın'dan kalanlar, Mimarlar'ın bin güneşi tutuşturduğu zamanlardan kalma.

Antika kitaplar berrak bir öykü anlatıyor. Öklid bize biçim ve formu öğretmiş. Matematik ve fen birbiriyle bağlantılı ilerlemiş. Mantık baskın çıkmış. Yakın tarihli hikâyelerse kafa karıştırıcı. Fikirler ve ideolojiler çatışmış. Yeni mitolojiler, yeni sihirler yüz değişik biçimde ciddiyetle anlatılmış, her biri kendi batıl itikatlarını ve saçmaıklarını yaratmış ama belli bir gerçeklik payı da taşımış. Dünya değişmiş. Seneler geçtikçe öyle bir noktaya gelinmiş ki imkânsız görünenler mümkün olmuş. Mantıksızlık gerçeği gölgelemiş. Tüm bu bilgileri bir araya getirip katıksız bir bütün oluşturmak, şu anki keşmekeşi denetim altına almayı sağlayacak yeni bir ilim geliştirmek ömürler boyu sürer. Olsun, ben başladım bir kez. Bunun dikiş nakıştan daha fazla hoşuma gittiğini fark ediyorum.

Orrin fazla kurcalamamamı söylüyor. Böyle bir bilgi birikimi insanı yozlaştırmış, bu birikimi kullanmak isterse Olidan'ın Müneccim'i, Renar'ın Corion'u kullandığı gibi kul-

lanabilirmiş. Ona kuklacılar ile kuklaları birbirine karıştırdığımı söyledim. Gülümseyip olabilir dedi ama zamanı gelince ipleri çeken o olacakmış, iplerin oyuncacığđ değil. Orrin benim Müneccim'le aynı kuyudan su içebileceğimden emin olduğunu söyledi ancak o sular tadımı kaçırırmmş ve o beni tatlı halimle seviyormuş.

Orrin'i seviyorum, sevdiğimden eminim. Ama bazen kusurlarımızı affettiğı için sizin de onunkilerini affettiğınız birisini sevmek daha kolaydır.

Savaşın kanlı kıyameti içinde Birader Kent cehennemden fırlamış gibi görünür. Başka bir yaşam sürseydi tarlasını sürüp torunlarının ağıtlarıyla yatağında ölürdü belki ama muharebedeyken Kızıl Kent dehşet ve yıkım saçan biridir. Her şey bir yana, kendi zıtlıklarıyla kafası karışık bir adamdır, bir katilin içgüdüleri bir çiftçinin ruhuyla evlenmiştir. Ne uzun boyludur ne de geniş omuzlu ama sağlam yapılıdır, eli çabuktur, elmacık kemikleri geniş; kara gözleri donuk bakar, canice, dudaklarını kemirir, kalın parmaklı elleri yara berelidir, sadakat ruhuna kazınmıştır ve karşısındakinden de aynı sadakati bekler.

Düğün Günü

“Jorg! Prensın adamları kapıları geçmiş!”

Miana’nın bana bağırmasına gerek yoktu. Seslerini pencerelerden işitiyordum, mızrakları fırlatıldıkça akreplerin çıkardığı tok tınlamayı, çığlıkları, kılıç şakırtılarını, surlarımda artık kendi kalelerinin içini ok yağmuruna tutan askerlerimin yay seslerini. Bir de davulları! Amcam Renar’ın savaş davulları var güçle vuruluyordu. Gümbürtüsü en uysal adamı bile coşturup bir hayvana dönüştürecek kadar yüksek ve ateşliydi. Yüreğinize cesaret salıyorlardı.

Amcam kapısına dayandığım o gün onları çalmalıydı.

Hiçbirinin önemi yoktu. Müneccim’in zehirli rüyalarının hâlâ etkisindeydim ama onlar kendi yarattığım kâbusun yanında birer çeşitlemeden ibaret kalıyordu. Kardeşimi öldürmüştüm. İntikam peşinde geçirdiğim onca yılın ardından –William’ın katiline ulaşma arzusuyla heba edilmiş onca yıldan sonra– kalkıp kardeşimin canını almıştım, avucumu bile zar zor dolduran bir bebeğin.

“Jorg!”

Ona aldırmadım. Ellerimi yüzüme doğru kaldırıp onun ağırlığını anımsadım, ölmüş olduğu gerçeğini anımsadım. Degran. Kardeşim.

Âlim Lundist bir keresinde bana bir çizim göstermişti. Yaşlı bir kadın siması. Tekrar bak, demişti, bir genç kız resmi o. Nitekim de öyleydi. Göz yanılmasıydı sadece. Hiçbir şey değişmemişti halbuki, tasvirin tek bir çizgisi bile, oysa her şeyiyle farklıydı. Kutu

bana Degran'ı geri vermiş ve kardeşim bana geçmişten konuşmuştu. Tekrar bak, demişti bana. Dön de hayatına tekrar bak. Ve ansızın hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Miana beni tokatladı, küçük kaltak bana tokat attı, öyle okkalıydı ki bir saniyeliğine de olsa önemsedim. Var gücüyle vurmuştu. Ama öfkem kabarmasına kıyasla tez dindi.

Tam o anda bir mancınık taşı sağımızdaki pencereyi vurdu. En uçtaki duvarı yıkarak odaya taş parçaları saçtı. Toz duman içinde kaldık.

“Burada ölecek değilim,” dedi Miana.

Saçıma yapıştı. Kafamı pencereye ve parçalanmış parmaklıklarına doğru döndürdü. Pencerenin altındaki duvarın bir kısmı yıkılmıştı ve daha sabahleyin köylülerin toplanarak bize tezahüratta bulundukları avluyu görebiliyorduk. Kızıl pelerinleriyle göze çarpan Temren askerlerinden oluşmuş kama düzeninde bir birlik, vakti zamanında Gorgoth'un benim için açık tuttuğu inerkalkar kapının yıkıntıları arasından içeri akın ediyordu. Yarıları ellerine kılıç tutuşturduğum keçi çobanları olan askerlerim düşmanın etrafını sarıyordu. Lord Jost'un küçük birliğinin mavisî, zırlarının ısıltısı gözüme çarptı. Durum işgalcilerin aleyhineydi ancak ön saflarındaki kiler öldükçe arkadan muazzam bir kalabalık bastırıyordu. Temren Prensi askerlerini akın akın ölüm tarlasına sürüyordu, okçularım ve taburlarım ise sayılarını azaltıyor ancak onları durduramıyorlardı. Tüm bunlar savaş davullarının nabız gibi atan gümbürtüleri eşliğinde cereyan ediyordu.

“Bir şey yap!” Miana bağırdı.

“Nafîle,” dedim. “Nasıl olsa herkes ölecek.” Mazim, hayaletlerim etrafımda dans ediyordu, ölümler, ihanet edilenler. Parçalanmış duvardan atlayarak düşmanın tepesine dalmayı düşündüm. Böyle bir atlayışı gerçekleştirebilir miydim? Koşarsam, belki. Bir koşuda sonsuzluğa düşüş.

Beni tekrar tokatladı. “Ver şu yakutu bana.”

Keseyi çıkarıp eline verdim. “Sen daha iyi bir kocaya layıksın.”

Miana hakir görür gibi bir bakış fırlattı. “Ben daha güçlü bir kocaya layığım. Fedakârlık olmadan zafer olmaz. Bunu annemden öğrendim. Bahsi yükseltmek ve yine yükseltmek zorundasın.”

“Annen bir savaşçı mıydı?” Başımı sertçe silkeledim. Hayallere dalıveriyordum. Ölüler soğuk elleriyle bana tutunuyor, iç organlarımı paralıyorlardı.

“İşkambil oyuncusuydu,” dedi Miana.

Miana şömineye gidip iki ocak siperliğinden birini aldı. Abanoz çerçeveli egzotik bir siperlikti. Siperliği duvara çarparak tuz buz etti ve aynı işlemi ikincisi için de tekrarladı. Dışarıda, kama düzenindeki kızıl birlik, parçalanmış kapıların civarında bir yarım daire şeklinde toplanıyordu. Şurların ötesinden kan kırmızısı bir derya akın edecekti.

Miana kırılan ocak siperlerinden artakalan iki tane ağır taş tabanı alıp arasına yakutu yerleştirdi. Halıdan şeritler yırtmaya çalıştı, dokuması mukavemetli çıkınca da gelinliğinin eteğinden uzunlamasına parçalar yırttı.

İçimde zonklayan boşluk hissine rağmen içten içe meraklanıyordum da.

Serseri bir ok soldaki pencereden içeri girip tavana saplandı.

Miana arasında yakut bulunan iki taş tabanı birbirine sıkıca bağladı.

“Lord Jost hâlâ çarpışıyor mu?” diye sordu.

Yıkık duvara doğru emekledim, bulanık gören gözlerimi kırpıştırarak görmeye uğraştım. “Morrow Hanedanlığı şövalyelerini seçebiliyorum. Sanırım içlerinden biri Jost.”

Miana dudağını ısırды. “Bazen sadece her şeyi feda etmeye hazırsan kazanırsın,” dedi.

Anne tarafımın en karanlık mizaçlısı ben değil miyim acaba diye içime kurt düştü.

Gözleri dolu dolu oldu. Ölenlere gözyaşı.

“Miana, sen ne...”

Davulun ritmine ayak uydurarak gediğe doğru koştu ve taşları dışarı fırlatıverdi. O kadar uzağa fırlatabileceği aklına gelmezdi. Bohça birbirini ezerek çarpışan, ölen askerlerin kafasının üzerinden uçtu. Sarpdiyarlıların, Jost’un, Temren’in kızıl pelerinli piyadelerinin üzerinden uçtu, kapıların solundaki bir açıklıkta bir defa sekti ve dış kale duvarına çarptı.

Sadece ışığ ve ısıyı anımsıyorum. Patlamanın sesi ta Deşinti’den duyulmuş ama ben hiçbir şey işitmedim. Sıcak bir yumruk nefesimi kesti. Miana’nın şömineye doğru savrulduğunu gördüm. Suratımdaki yanıklar tekrar alev almış gibi tutuşunca böğürdüm. Bir dakika öncesine kadar her şey anlamsızdı, oysa rüyaların ürünü olsak da etten ibaretizdir ve et acıyı önemser.

Ellerim ile dizlerimin üzerine yuvarlandığımda közlenen kendi tenimin kokusunu alıyordum, sanki yanıklarım sahiden tekrar tutuşmuştu. Deliğe emekleyip dışarı baktım. Uzunca bir süre sırf duman gördüm. Hiç ses yoktu, hem de hiç. Sonra dağdan esen rüzgâr etraftaki dumanı dağıttı ve yıkımı gözler önüne serdi. Hortlak’ın ön surları gitmişti. Önlerinde ne kadar tabakhane, han, mezbaha, ahır varsa hepsi... gitmişti. Dumanı tüten bir enkaz yığınıydı sadece. Daha da ilerisinde Prens’in devasa ordusu perişan haldeydi. Duvarlardan koparak yamaçtan aşağı yuvarlanan at arabası büyüklüğündeki taş parçaları ordunun gövdesinde geniş gedikler açmıştı.

Hasar surların patlamasıyla gerçekleşmişti belli ki. Patlamanın şiddeti her ne kadar bizden uzağa sirayet etmiş gibiyse de ısı ve alevlerin verdiği hasar avlunun içini de kapsıyordu. Kararmış cesetler yakutun kırıldığı noktadan başlayarak yığınlar halinde uzanıyordu. Yakutun içinde yıllarca saklanan sihir yalazları bir anda serbest kalmıştı. Patlamaya en yakın olan cesetler kömürleşmişti. Daha ötedekiler hâlâ yanıyordu. Lord Jost ile adamlarının çarpıştığı askerlerin ölü bedenleri akkorlaşıp erimişti. Daha da ilerisinde hâlâ korkunç acılar içinde kıvrananlar vardı. Ciğerleri kavrulmamış olanlar çığlık çığlıyordu. Biraz daha uzağında, kale-

nin tabanına yakın yerde, sağ kurtulanlar kendilerine cesetleriyle kalkan olanların altından debelenerek ayağa kalkıyorlardı.

Okçuların bulunduğu köprüleri taşıyan kirişler yanıyordu. Avluya bakan pencerelerin rüzgârlıkları yanıyordu. Akreplerimin kalıntıları yanıyordu. Elmacık kemiğime çöreklenmiş bir şey kendi ısıyla yanıyor ve her alevde olasılıklar oynayıyordu. Onları görebiliyordum. Sanki ateş, kızgın yeni dünyalara açılan bir pencereydi.

Tahminimce, kalan sekiz yüz adamımdan üç yüzünü kaybetmiştim. On iki yaşındaki bir kız Renar'ın esas savaş gücünü kaşla göz arasında imha etmişti.

Bayırdan aşağıya baktım. Temren Prensi beş bin, belki de yedi bin adamını kaybetmişti. İki kalp atışı kadar sürede Sarpdiyarlar Kraliçesi düşmanın yarısını öldürmüştü.

Avluya seslendim. Çınlayan kulaklarım yüzünden kendi sesimi zor işittim. Tekrar denedim. "Kaleye girin! Kaleye girin."

Yüzüm acıyor, ciğerlerim acıyor, her yerim acıyorken, her yer dumanla kaplıyken ve can çekişenlerin çığlıkları duyuluyorken, kazanmayı ansızın tekrar istedim. Fazlasıyla.

Şömineye gidip Miana'yı enkazın arasından kaldırdım. Onu omzuma atarken saçından tozlar dökülüyordu ama öksürmesi iyiye işaretti.

Düğün Günü

Miana'yı yatağıma yatırıp bıraktım. Beklediğimden daha yaman olduğunu ispatlamıştı ve şimdilik sadece baygın görünüyordu. El alışkanlığıyla kapaksız kutuyu arka cebime geri soktum.

Her ne kadar avludaki yangınları göremesem de hissedebiliyordum. Honas Dağı'nın altındaki Mimar güneşini uyandırdığımda gücü Yecüc'ün maharetini ateşlemişti. Görünüşe bakılırsa yakutun bünyesindeki ateş sihirinin tek bir patlamayla serbest kalması da Halradra'nın altında öldüğünde Yecüc'ün bedenime emanet bıraktığı becerilerin kalıntılarını uyandırmıştı. Bu hissi bastırdım. Ferrakind'i anımsıyordum. O tür bir yaratığa dönüşmeyecektim.

Hortlak'ın ana kalesinin dört tane burcu vardır, yatak odam en sağdaki burcun tepesindedir. Dama çıktım. Tavan kapağının hemen altındaki merdivenin en üst basamağında genç bir muhafız iki büklüm oturuyordu. Kılığına bakılırsa çömezdi, zincir gömleği sıksa bedenine göre fazla büyüktü.

"Dev kuşlar damıma konup içeri zorla girmeye kalkar diye mi burada bekliyorsun?" diye sordum.

"Majesteleri!" Ayağa fırladı. Boyu çok kısa olmasaydı kafasını tavan kapağına çarpardı. Ödü patlamıştı.

"Dama çıkmama eşlik edebilirsin," dedim. Sonradan uğruma ölecek bolca vakti olacaktı nasıl olsa. Onu merdivenden aşağı kovalamamın manası yoktu. "Rodrick, değil mi?" Bu ödleğin adının ne

olduğuna dair zerre fikrim yoktu ama *Rodrick* ismi Sarpdiyarlar'da revaçtaydı.

"Evet, majesteleri." Suratına bir sırtıma yayıldı, rahatlamıştı.

Kapağın sürgüsünü çekip iterek açtı. Bıraktım önce o çıksın. Vuran olmayınca, peşinden çıktım.

Temren'in bayırlardaki ordusunu kulenin mazgallı siperlerinden görebiliyordum, kendi birliklerimden daha beter dağılmış vaziyetteydi. Cesetlerin istiflenip de yaralıların el arabalarıyla arka kesimlere taşınması, birlikler tekrar toplanıp komutanların hücum emri vermesi bir saatten fazla sürerdi. Hortlak'ın surları önüne kurulmuş gecekondü mahallesinin kalıntıları üzerinde bir duman tabakası asılıydı. Ayaz rüzgâr dumanı pek dağıtamıyordu.

Aşağıdaki avluda süren yangınlara rağmen burç soğuktu. Rüzgâr yukarıda ısıyor, kış kendini tüm şiddetiyle hissettiriyordu. Sürünerek doğu duvarına yaklaştım ve damın kenarından bakınca Prens'in okçu taburlarını yerleştirdiği yeri gördüm. Orada bir kargaşa yaşanıyor gibiydi. *Troll*'ler henüz keşfedilmemiş birkaç dehlizden fırlamışlar, yine hafif zırhlı okçuların kellelerini koparmakla meşgullerdi.

Olduğum yere sindim. Kafamı iki kalp atışı süresince yukarıda tutmuştum. Bayırdan fırlatılan bir okun burca ulaşması üç kalp atışı sürüyordu. Nitekim dediğim çıktı, kafamın üzerinden tıslayarak birkaç tane ok geçti. Sipere yatmayı akıl edemeyen Rodrick'i hepsi iskaladı. Oğlanı çektiğim gibi yere yapıştırdım. "Olduğun yerde kal."

Göğüs zırhımın içinden Mimarlar'ın bakaç halkasını çıkardım ve tek gözüme tuttum. Görüntüyü belli bir yere yaklaştırmak, tasavvur edilemeyecek bir yükseklikten yuvarlanır gibi düşme hissi veriyordu hâlâ. Babamın rasathanesinde bana Lundist'in öğrettiği gibi bunun mercekle hareketinden kaynaklandığını tahmin etsem de semalardan düşen bir meleğin sırtında uçtuğum hissine kapılıyordum.

"Jorg! Jorg!" Makin'in sesi aşağıdan geliyordu. Sesi endişeliydi.

“Buradayız,” diye seslendim.

Hemen akabinde Makin’in kafası belirdi. En azından miğferin altındaki o olduğunu varsaydım.

“Yanmadın demek,” dedim.

“Ramak kaldı! Kent’i bulamadım. Samırım öldü.”

“Bunu seyretmen lazım.” El ederek yanıma çağırdım. “Güzel olacak. Ama sakın kafanı fazla kaldırma.”

Makin’in kalkanını alıp kendime ilave siper yaptım. Mazgalların arasından dikizliyorduk. Savaş meydanı patlamanın ardından neredeyse tam bir sessizliğe gömülmüştü. Hâlâ çığlıklar duyuluyordu elbette ancak silah şakırtıları, savaş naraları, mancınıkların takırtıları yoktu. Davullar da susmuştu. Dayımın sığır derisi, bakır ve abanozdan yapılmış, fıçıdan daha büyük altı tane muhteşem savaş tamtacı artık kül olmuş halde avludaki cesetlerin arasında tütüyordu. Buna karşın uzaktan, cılız bir gümbürtü halinde yeni bir patırtı işitiyordum. Makin kafasını uzattı. O da duymuştu. Yeniden çığ düşüyormuş gibi geliyordu kulağa.

“Süvari birliği bu! Temren süvarilerini getirmiş, Jorg.” Makin, Hortlak’ın harabe ön cephesini tepeden gören sura doğru emeklemeye yeltendi.

Onu geri çektim. “Bir atın millerce dörtnele koşabileceği tek bir yer var, Sir Makin.”

Ve geldiler, mavili morlu pelerinleri ve gümüş zırhlarıyla, en öndekiler öldürmeye hazır biçimde mızraklarını indirmiş, taşkın bir nehir gibi yeri göğü inleterek Marten’in gizlenmiş askerlerini geçtiler.

“Ne?” Makin az kalsın ayağa kalkıyordu.

“Bir keresinde Sim’e Hannibal’ın filleriyle Aups’u aştığını anlatmıştım. Eh, benim dayımın zırhlı atları da kara kışın ortasında Matteracks’ı aştı.”

“Nasıl?”

Elimle çabucak daireler çizdim, Makin'in akıl çarklarını biraz daha hızlı döndürmeye uğraşır gibi.

"Mavi Ay Boğazı!" Makin otuz iki dişini birden göstererek gereğinden fazla sırttı.

"Tam üstüne bastın," dedim. "Orayı onun için boşalttım. Lord Jost da evliliğin mühürlendiğini işaretle bildirmiş olsa gerek ki... işte buradalar."

Morrow Hanedanlığı'nın süvari alayı, Gorgoth'un *troll*'lerini avlamak üzere gönderilmiş piyade saflarını biçerek geçti. Umduklarından daha fazla *troll*'le karşılaştıkları için Temren birliklerinin çoğunun sırtı Koşuyolu'na dönüktü, bu da süvarilerin işini kolaylaştırdı. Hatta *troll*'ler tek başlarına Temren saflarında etkileyici bir gedik açmıştı. Vahşi köpekler gibi saldırıyorlar, asker öbeklerinin içine daldıkları anda etrafa kopmuş uzuvlar saçılıyordu. Onları savaş için kimler yetiştirmişse artık, kendilerini aşmışlardı.

Okçuların mevzilendiği sırta akın etmek için süvarilerin yavaşlaması gerekmişti, ancak aynı hızda beşe sekiz sıralanıp eşkin adımıyla ilerleyerek önlerinde ne varsa öldürüp geçtiler. Okçular zırhlı şövalyelerin dengi değildi. Çoğu safları bozup kaçtı, yamaçtan aşağı paldır küldür yuvarlandılar.

Büyükbabamın süvari birliğinde yaklaşık beş yüz asker vardı. Gorgoth önceden kararlaştırıldığı gibi *troll*'lerini geri çekti ve insanları birbirleriyle çarpışmaya bıraktı. *Troll*'lerin ne kadar zayıf verdiğini bilemiyordum ancak kayıplarının azımsanmayacak kadar çok olduğu belliydi. Gorgoth'un onları savaşa tekrar katmak istemeyeceğini biliyordum. Yeni bulduğu tebaasıyla bir memleket istemiş ve karşılığında onlardan talep ettiğim bedeli ödemişlerdi.

"İnanılmaz!" Makin bağırdı. Başım durmadan iki yana sallıyordu.

"Yetmez," dedim.

Akıncılar kazandıkları ivmeyi kaybetmeden önce yüzlerce düşmanı çiğneyip geçerek kanlı bir kıyım bıraktılar geride. Bir takviye kuvvetiyle birleşmedikleri halde, şövalyeler, baltalarını ve

kılıçlarını kaçan okçuların kellelerine çalarak ortalığı kırıp geçirdiler. Ne var ki beş yüz süvarinin dört bin askere saldırmasını, bunun da karşılıksız kalmasını bekleyemezsiniz. Şövalyeler artık çark ediyorlardı, bayırdan aşağı gerisin geri dönerek tekrar Koşuyolu'na yöneliyorlardı. Muhtemelen yarısı kurtulmuştur.

“Muhteşemdiler!” Makin ayağa fırladı. “Görmedin mi?”

“Muhteşemdiler. Yalnız bize katıldıklarında bu yıkıntı hisarda yedi yüz askerden biraz fazlasıyla karşılaşacaklar. Akının dağıttığı birliklerin ne kadarının tekrar toparlanabileceğine bağlı olarak, Temren Prens'inin beş ila yedi bin civarında askeri olacak.”

Prensin ana ordusuna bakmaya gittim. Savaş meydanında yol açtığım zayıt başka bir ordunun başına gelseydi şimdiye kadar çoktan kaçmışlardı. Temren'in kuvvetinden koca koca parçalar koparıyordum, her seferinde birer lokma halinde onları bölüyor, dağıtıyor, imha ediyordum. Sayılarını azaltmıştım, iliklerine kadar sıyırmıştım ama bir ordunun moralini bozacak şekilde saflarını zayıflatamamıştım. Miana'nın yol açtığı patlamaya dek Temren taburlarının ana gövdesi savaşın şiddetini hissetmemişti bile.

Patlama olmuştu olmasına ama onları kaçırmak şöyle dursun, yerlerinden kıpırdatmamıştı, bu da bana Prens'in askerlerinin belirtildiği gibi son kertede sadık ve iyi eğitilmiş olduklarını söylüyordu.

Koşuyolu'na göz atınca At Sahili şövalyelerinin taarruz kapısından girmeye başladıklarını gördüm. Küçük bir grup asker geride kalarak atları dar boğazlara saklamaya götürdü. Marten ve taburları en son geleceklerdi.

“Gidip onları karşılayalım,” dedim. “Bu arada bu Muhafız Rodrick. Muhafız Rodrick, Ken'den Lord Makin.”

“Şimdi de lord mu olduk?” Makin sırıttı. “Hem Ken Bataklıkları benim neyime gerek, bir de senin mi ki veriyorsun?”

Önden inmeye koyuldum. “Eh, galip çıkamazsak terfinin içi boş bir jest olmasını dert etmezsin. Galip çıkarsak da eh, son za-

manlarda Temren Prensi bir sürü toprak ele geçirdiği için benim de hibe edecek çok toprağım olacak.”

“Bana da vıcık vıcık olanı mı düşünüyor yani?” dedi Makin arkamdan.

“Gel de dayımla tanış,” dedim. “Kurbağayla yapılan bir sürü yemek tarifi biliyor.”

Önünden geçerken odama baktım. Miana yatağında oturmuş, kafasını yere düşeceğinden korkar gibi iki eliyle yavaşça ovuşturuyordu.

“Lord Robert geldi,” dedim. “Burada kal. Muhafız Rodrick seni korur. En iyi muhafızlarımdan biridir.” Muhafıza döndüm. “Buradan çıkmasın Rodrick. Düşmanın geri kalanını yok edecek bir plan bulursa durum değişir. O zaman çıkmasına izin verirsin.”

Makin ile ikimiz aşağı indik. Şövalyelerimden birini yakaladım, yaralı omzunu ve yanık bıyığını ovuşturmakla meşguldü. “Sen! Hekom değil mi? Cephaneliğin altındaki mahzene in. Şu eşek kadar fiçilerin olduğu yere. Güneyli mütteliklerimiz oradan girecek. Lord Robert’ı ve yanında getirmek istediği komutanları taht odasına yönlendir.”

Hekom –adı Hekom’sa tabii– şaşırdı ama başıyla onaylayıp uzaklaşınca biz de taht odasının yolunu tuttuk. Koridorlardaki yaralıların arasından güçlükle geçerken başka bir askeri daha yakaladım. “Taht odasına zırhımı getir. Güzel olanını. Çabuk ol.”

Üç yamak zırhımın kayışlarını bağlarken Robert dayım yanında iki komutanıyla geldi. Kendi komutanlarımdan birkaçı önden yürüyordu, Nezaret Amiri Hobbs da aralarındaydı.

“Düşmanın sayısı bana söylenenden çok daha fazla!” Robert dayı resmiyete hiç girmedi. Hatta kapıdan içeri girer girmez konuştu.

“Yine de bu sabahkine kıyasla birkaç bin kişi azaldılar,” dedim.

“Hisarın da yıkılmış,” dedi Robert dayı.

“Senin gelininde kabahat. Ama başlık parasını güzel harcadı,” dedim.

“Yüce Tanrım!” Robert miğferini çıkardı. “Bunu yakut mu yaptı?” Başını iki yana salladı. “Bize yakutu dikkatli kullanın demişlerdi. Yine de tehlikesini idrak edememiştim!”

“Yakutları kırmak zordur,” dedim. “Kazara yapabileceğin bir şey değildir.”

Bu lafıma dudaklarını büzdü. “Ee, yeğenim, senin için geldim işte. Nereye mevzileniyoruz?”

Onu hâlâ seviyordum. Onu en son gördüğümde bu yana dört yıl geçmiş olsa da bu söylediği eften püften bir laflamadan öteydi. Benim için gelmişti, tıpkı sıksa bir oğlanın ihanete uğramış bir halde Servi Hisar’dan kaçmadan önce hayal ettiği gibi. Robert dayım süvarilerini peşine takarak gelmişti. Bu da yaramdaki zehri az da olsa kurutuyordu.

“Dizimize kadar battık, dayı,” dedim.

“Şu mağaralara girdiğimizde gırtlığınıza kadar batmış görünüyordunuz.” Omuzları hafifçe çöktü, savaşın yorgunluğu çıkıyordu. Parlak göğüs zırhına kan bulaşmıştı, ışıktaki belli olan derin çentikler vardı, ciddi darbe aldığı yüzünün sol tarafı da kararmaya başlamıştı.

Omuz silktim. “Öyle ya da böyle boka battık, durum berbat. Yüzlercemize karşılık binlerce askeri var. Kendi surlarımızın yıkıntılarını aşip bizi bu kalenin içinde kuşatabilir. Aylar, muhtemelen de haftalar içinde bizi yıpratılabileceğini kuşku yok.”

“Madem durum berbat, madem çoktan kaybetmişiz, o zaman buraya geleceğim diye niçin iki yüz şövalyenin canını feda ettim? Ta en başından dağları bile aşip niye geldik o zaman?” Kaşları çatıldı, alnı kırıştı, gözlerinde tehlikeli bir pırıltı. Bu bakışı bilirdim.

“Çünkü aylarca, hatta haftalarca uğraşmak istemiyor,” dedim.

Makin tahtın arkasından öne çıktı. “Prens bizi bir günde ezmek ister gibi saldırıyor.”

“Hemen istiyor,” dedim. “Evvelden de tez zafer isterdi ama şimdi buna mecbur. Kışı burada geçirmek istemiyor. Besleyecek koca bir ordusu, uyması gereken bir takvimi, hesaba katması ge-

reken başka güçler ve idare edilmesi gereken yeni toprakları var. Sarpdiyar kışına mahkûm kalmak planında hiç yoktu. Oysa bugün, en geç yarın kazanmaya mecbur artık. Bir iki güne kalmaz, ordusu zayıtın boyutlarını kavramaya başlar, komutanları söylenmeye başlar, birlikleri fire verir ve Temren'in düşmanlarını cesaretlendirecek dedikodular yürür. Bizi bugün alt ederse malum dedikoduların gidişatı değişir. Gelleth'i yerle bir eden, Kont Renar'ı küçük düşüren Ancrathlı Jorg'u nasıl ezdiğinden bahsederler. Evet zayıt büyükmüş ama adam bir günde kazanmış yahu! Bir günde!"

"Tüm bunları bilmenin bize ne faydası var?" diye Robert dayı sordu.

"Onun bizi bir günde alt edebileceğini sanmıyorum. O da sanmıyordur," dedim.

"Öyle bile olsa yine de hepimiz öleceğiz, değil mi? Prens'in planlarını mahvetmiş olmak şu durumda içime su serpmiyor." Robert dayı komutanlarına baktı. Güney güneşinde kararmış uzun boylu adamlardı. Hiçbir şey demediler.

"Şu faydası var, bu sayede teklifimi kabul edecek," dedim.

"Teklif mi? Anlaşma şartlarından Coddin'e hiç bahsetmemiştin!" Makin söylediğimi bana hiç yakıştıramamış gibi iyice yüzüme bakmak için öne çıktı.

"Şart mart yok!" Genç Rodrick'in yardımıyla teşrif eden Miana'nın sesi yankılandı. Solgun görünüyordu ama bunun dışında yaralı değildi.

"Şart sürmeyeceğim," dedim. "Onu düelloya çağıracağım."

Katherine Ap Scorrón'un güncesinden

27 Ağustos, Sene 101, Fetret Devri

Temren. Yeşiltün Sarayı. Kızıl Oda.

Orrin yine sefere çıktı. Krallığı genişledikçe onu daha az görür oldum. Baharda Conaught'u sadece üç bin askerle ele geçirdi. Şimdi de dokuz bin kişilik ordusuyla Normardy'ye doğru akın ediyor. Orlanth diyarlarını bile himayesine almak-tan bahsediyor ama öncelikli olan başka krallıklar varmış.

Hiç hırslı konuşmuyor, o yerleri keyfi istiyormuş gibi sanki onlara boyun eğdirip idaresine katmayı hazine sandıklarını doldurmak için değil de öylesine istermiş gibi konuşuyor. Söz konusu diyarların halkı için neler yapabileceklerinden bahsediyor, onlara neler kazandıracağından; özgürlüklerin, refahın ve ümitlerin nasıl da artacağından. Bu laflar başka birinin ağzından çıksa yapmacık gelir. Ama Orrin söylediklerini yapabileceğine inanıyor, yapabilir de. Conaught'ta, onu yeniden dünyaya gelmiş eski bir yiğit olarak gördüklerinden ona şimdiden tapıyorlar.

Benimle konuşurken tutkulu. Evlendiğimiz günden beri beni el üstünde tutuyor. Muthuyum. Benim de onu mutlu etmem gerektiğini biliyorum. Buna karşın azıcık da olsa hep bir hayal kırıklığı seziyorum, gizliden gizliye. Erkeklerin hayal ettiği şeyleri bilecek kadar gün görmüş olmasaydım bunu sezemezdim. Ama seziyorum, sezdikçe de her seferinde yüreğime keskin bir hançer saplanıyor. Orrin bir çocuk istiyor. Ben de istiyorum. Ama iki sene geçti.

Sareth mektuplarında bazen iki seneyi, bazen de dördü bulur diyor. Küçük Merrith hastalanıp da vakitsizce öldükten sonra Degran doğana dek senelerce çocuğu olmamış mesela. Jilli ve Keriám da iki seneyi bulur diyor, tıpkı Sareth'in

dediği gibi. Daha gençmişiz, yakında olurmuş. İlk senede de aynı şeyi söylüyorlardı.

28 Mart, Sene 102, Fetret Devri

Temren. Yeşiltün Sarayı. Batı Bahçeleri.

Egan saraya geri döndü. “Döndü” diyorum ama daha önce buraya hiç gelmemiş. Orrin bu sarayı Belpa Dükası teslim olduktan sonra yaptırmış, Egan da seferlerden vakit bulup da dönemediği için burayı ilk kez görüyormuş.

Yine yaralanmış. Böğründen bu kez, atındayken keskin bir şeyin üzerine düşmüş. Egan daima çabuk iyileşen biridir gerçi, bedeni onu dinlenmeye zorlasa bile hiçbir kısıtlamaya gelemiyormuş gibi bir hali vardır.

Thurtanlı Roland’ın Hayal Âlemlerinin Derinliklerinde adlı kitabını okuyorum. Nebat bahçelerini tepeden gören balkonda okumayı seviyorum. Nizamiye bahçeleri... şey, fazla nizami ve fazla büyük. Küçük havuzları olan nebat bahçelerini yukarıdan seyretmeyi yeğliyorum, oraya yerleştirdiğim ay ve güneş saatlerine bakmayı, kokuları içime çekmeyi seviyorum. Ayrıca içeride veya karanlık çökünce okunacak türden bir kitap değil bu. Thurtanlı Roland’ın bir iki paragrafını okumayagörün, duvarlar sanki üstünüze üstünüze geliveriyor.

Egan her gün büyük meydanda, babasının heykeli önünde kılıcıyla talim yapıyor. Hareketlerinde efsunlu bir şey var. Bana Slav diyarlarındaki rakkasları, zarif endamlarıyla şu küçümen yaratıkları anımsatıyor ama onların zarafetine ilaveten bir haşinlik taşıyor. Ne kadar çevik olduğunu göstermek için adamlarını çağırıp biriyle dalaşması fazla sürmüyor. Onları aptal durumuna düşürüyor. Saray muhafızlarının en iyilerini bile.

Ondaki bir şey beni korkutuyor yine de. Her zafere hırsla yaklaşıyor. Onu dövüşürken seyretseniz bu adamın istediğine kavuşmak için yapmayacağı şey var mıdır dersiniz.

15 Nisan, Sene 102, Fetret Devri

Temren. Yeşiltün Sarayı. Nebat bahçeleri.

Egan hâlâ burada. Yarasının vahim olduğunu söyleseler de çabucak iyileşti. Hemen iyileşip sevdiği şeyi yapmaya, Orrin'e karşı çıkan herkesi ezip geçme işine geri dönmeye hevesli görünüyordu zaten. Halbuki şimdi sarayda aylaklık ediyor. Bugün kütüphaneye bile uğradı, ki onu orada hayatta görmemişimdir.

Bana bakma şeklinden hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyorum. Hayvani bir yanımdan bundan haz duyuyor. Sağduyulu yanımda ise rahatsız oluyor. Kılığına bakıp da onda hoşlanacağım hiçbir şey bulamasam da gizemli bir yanı var. Beni seyrettiğinde bunu kadınlar karşısında feraset gözetmeyen içgüdüsel bir tavırla yapıyor. Orrin'i gözetmeden.

Orrin ve Egan bu yaz yine seferdeler. Günler uzun ve sıcak, bu sarayda belki bin kişi olsa da yalnız geçiyor. Bana eşlik etmesi için soylu hanımlardan en az ellisi yanıma verilmiş olsa da nafile.

Düşlerimde seyahat etmeyi öğrendim, olasılıklar ve imkânsızlıklar âleminde dolaşırken bile her uzvuma hakimiyetimi koruyorum, bilinçliyim. Bazen uçuyorum, kâh yüzüyorum kâh dörtnala gidiyorum. Dünyanın gidişatı bir çizgiden ibaret, rüyaların sonsuzluğunu kateden tek bir iplik, o çizgiyi takip ettiğimde yabancıların rastgele hayallerinde debelenmektense gerçeği görebiliyorum. Bu yöntemle ziyaret ettiğim yerlere keşif heyetleri gönderdim ve gözlemlerimin doğruluğunu teyit ettirdim.

Dün gece rüyamda Ancrathlı Jorg'u gördüm ve rüyama girdiği anda onun karman çorman kabuslarıyla sarmalandım. Rüyalarının sınırları öyle gür ve keskin bir dikenlikle örülüydü ki uyandığımda geceliğimi paramparça ve kandan sırsıklam halde bulacağımı sandım. Rüyalarının çevresinde kıyamet koparan fırtınanın şiddeti uykumu da silkeleyip attı. Âdeta davetsiz misafirleri dışarıda tutmak için bariyerler örmüş gibiydi. Ya da tümüyle benim hayal gücümünden kaynaklanıyordu. Doğrulamak için ulak bile gönderemedim.

Bu sabah başım ağrıyor, tüy kalemi tutan elim titriyor, sayfaya kısık gözlerle bakıyorum. Temren'de baş ağrısı için pelinotu yerine rezene tozu veriyorlar, hiç işe yaramıyor. Şu dikenli çalının kesiğini gözlerime saplanan ağrıya yeğlerdim ama galiba başkalarının rüyalarına burnumu sokmamın bedelini ödüyorum.

22 Mayıs, Sene 102, Fetret Devri

Temren. Yeşiltün Sarayı. Büyük Kütüphane.

Orrin, Müneccim'i bir tür danışman olarak hizmetine aldığını yazmış! O zındık Olidan'ın himayesinden kaçtıktan sonra Normardy Dükü'nün maiyetine sığınmış. Orrin'in yazdığına göre, Müneccim güzergâhlarının durumuna dair öngörülerde bulunarak, hatta muzdarip olduğu bazı sıkıntılı rüyaları tabir ederek çok faydalı olmuş.

En hızlı ulakla hemen yanıt gönderip zındığı derhal kovması için Orrin'e yalvardım. "Kov" yerine "ipte sallandır" da yazabilirdim ama Orrin o tür işler için de... fazla iyi kalplidir.

23 Haziran, Sene 102, Fetret Devri

Rüyalara girme yeteneğimi keşfettiğim günden beri yaptığım gibi Orrin'in rüyalarına girmeye çalıştım. Bu gece

onun izini bulamadım, onu aradığım rüya âleminde hiçbir şey yoktu, sadece boşluk ve zındığın içine çektiği kişniş tohumunun kokusunun anısı.

Çaresizce Egan'ın rüyasına girmeye çalıştım ancak onun da izini bulamadım. Orrin'in refakatindeki diğerlerini, rüyaları şekillendiren yüz binlerce insanın arasından bulacak kadar tanımıyorum.

Yeni bir doktorum var, Slav bozkırlarından pis bir herif ama demlediği çaylar beni sakinleştiriyor. Çok yaşlı bir adam ve imparatorluk dilini de çok garip konuşuyor. Yine de Lord Malas onun hakkında iyi konuşuyor ve ilaçları işe yarıyor.

26 Haziran, Sene 102, Fetret Devri

Orrin'i rüya görürken buldum! Rüyasına giremedim, altın sarısı bir şeyle kat kat örülüydü ama anladığım kadarıyla Müneccim'in onu kontrol altına alma girişimlerini boşa çıkarmış gibiydi. Belki de ipleri tutan ben olacağım derken doğru söylüyordu. Yine de rüyasına nüfuz edememek canımı sıkıyor. Zındığın ördüğü bir bariyer de olabilir bu ya da Orrin'in bilinçli iradesiyle veya doğal bir dirençle kurduğu, kendi ürünü olan bir savunma hattı.

Jorg beni dikenlerle ve şimşeklerle engelliyorken Orrin sükûnetle geri çeviriyordu sadece. Umarım Müneccim'i gerisin geri Servi Hisar'a, Olidan Ancrath'ın yanına kovalamıştır.

12 Temmuz, Sene 102, Fetret Devri

Temren. Yeşiltün Sarayı. Balo salonu.

Burası yapılalı neredeyse iki sene olmuş ve balo salonunda kimsecikler dans etmemiş. Orrin olsaydı beni sevindirmek için bir balo düzenler, lordları ve leydileri arabalarıyla saraya kadar getirtirdi. Dantelli saten kıyafetleriyle yüzlerce konuk olurdu. Öğretmenlerini hayrete düşürecek bir zarafet

ve uyumla dans eder, ağzımın içine bakar ve müzisyenlere iltifatta bulunurdu. Tüm bunlar olurken, ben, onun aklından çok daha mühim düşünceler geçtiğini, planlar kurduğunu, felsefeler yapıp hayalinde mektuplar yazdığını gözlerinden okurdum ve son misafirler körkütük sarhoş halde at arabalarına kurulup evlerine giderlerken, Orrin'i kütüphanede koca bir cildin sayfa kenarlarına notlar karalarken bulurduk.

Orlanth'ın son hisarı ele geçirildikten sonraki kutlamalarda Egan bana mektup yazmış. Egan yazmış diyorum ama onun el yazısını daha önce hiç görmedim. Hayatında daha önce mektup yazmışsa şaşarım. Muhtemelen bir kâtime yazdırmıştır zira harfler çok muntazam ama Egan'ın ağzından yazıldığı çok belli. Şöyle yazmış:

Katherine,

Batı düzlüklerinden Ken Bataklıkları'na kadar Orlanth'i ele geçirdik. Orrin, Baron Kennick'le ilgili planlar yapıyor. Politik davranıyor, anlaşma şartları sunarak ihtiyarın egosunu okşayacak. Hiç durmadan oraya da dalmalı, yakıp geçmeliydik.

Orrin beni Conaught'taki Tralieggh Hisarı'na yolladı, kuş uçmaz kervan geçmez bir yer. Doğu Melce'deki aşırılıkların ardından benim için endişeleniyormuş güya. Dediğine göre dinlenmem gerekiyormuş.

Zehre ne kadar ihtiyacım varsa dinlenmeye de o kadar var. Beni savaş örsünde kıvama getirilmek, her gece bitkin bir halde rüyasız uykulara dalmak paklar ancak.

Conaught tekinsiz bir yer. Acayip rüyalar görüyorum burada. Duvarları seyrediyorum, akşamlardan korkar oldum. Rüyamda seni görsem bile iyi rüyalar görmüyorum.

Ne yapsam bilmiyorum. Orrin kardeşi hakkında hiçbir kötü sözü işitmez. Daha önce de yaşadım. Egan'ın eylemlerine daima bir mazeret bulup kılıfına uyduruyor.

Egan'ın bu tutkusunu, bu saplantısını teşvik edecek hiçbir şey yapmadım. Gönlüm en başından beri Orrin'deydi. Bir vahşiyi isteseydim Ancrathlı Jorg'a yüz verirdim, ondan sonra da kim bilir nasıl bir yaratıkla uğraşırdım.

Orrin'in Egan'ı uzaklara göndermesi lazım, ona ihtilaflı sınırların birindeki bir hisarı vermeli ve savaşla oyalamalı. Kardeşine sürekli ihtiyaç duyuyor olamaz ya. Ne kadar maharetli olsa da tek bir kılıç savaşın gidişatını kesinlikle değiştiremez.

18 Temmuz, Sene 102, Fetret Devri

Düşlerde Egan'ı arıyorum ama benden hâlâ saklanıyor. Gönderdiğim mesajlar yanıtız kaldı. Ath ulakların Orrin'in ordusuna ulaşır ulaşmadıklarını dahi bilmiyorum. Renar Sarpdiyarları'na yaklaştığı rivayet ediliyor. Bir yanım Münecim'in Jorg Ancrath'in maşası olduğundan şüpheleniyor. Babasının köpeğini kocamın üstüne salmış olmasın?

28 Ekim, Sene 102, Fetret Devri

Egan'ın rüyalarını buldum ama hepsi karanlık ve bana kapalıydı. Zındığın marifetini hissedip de endişelenmedim değil hani. Orrin yönlendirilemeyecek kadar zorlu mu çıktı acaba? Egan nispeten kolay olmuştur herhalde, paçavra sallayarak oradan oraya güdülen bir boğa misali. Üç yüz mil ötede çok mühim şeyler cereyan ediyorken bu sarayda kapana kısılmak çıldırtıcı.

29 Ekim, Sene 102, Fetret Devri

Orrin'den veya Egan'dan hâlâ tek satır yok ama on binlerce askerin taarruza geçtiğine, silah altına yeni askerler alınıp

hepsinin Sarpdiyarlar'a sevk edildiğine ve Jorg Ancrath'ın bu ordunun yirmide birinden daha az bir kuvvetle küçücük bir kalede pusuya yattığına dair haberler geliyor.

Bense hâlâ endişeliyim. Zekâsına, gücüne, sabrına ve bilgeliğine rağmen Orrin için endişeliyim. Ateşli haline ve becerikliliğine rağmen Egan için bile endişeliyim. Çünkü Ancrathlı Jorg'u hatırlıyorum; gözlerindeki bakışı, taşıdığı yaraları ve rüyalarında yankıları hâlâ devam eden eylemlerini hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum, Orrin'in ordusu on kat daha büyük olsa ve Jorg tek başına kalsa bile yine endişelenirim.

1 Kasım, Sene 102, Fetret Devri

Bir rüya kurdum, hem aydınlık hem karanlık bir şey ve onu saray muhafızlığı komutanı Marcus Gohal'ın zihnine ektim. Bu sayede, kocamın yanına yapacağım seyahatte beni koruyacak uygun bir birlik sağlamasını talep ettiğimde onu ikna etmem kolay oldu. Bana itiraz etmesine sebep olacak tüm düşüncelerini bertaraf ettim. İtiraz etmektense başıyla onayladı, Temrenli askerlerin yaptığı gibi topuklarımı birbirine vurdu ve güneye kadar bana refakat edecek mızraklı dört yüz asker topladı.

Erkenden yola çıktık, daha tan yeri ağarmadan, aheste adımlarla gidiyorduk. Atların burnundan buhar çıkıyordu. Sabahın ilk ışıkları vurunca ağaçların yaprakları kırmızımtırak altın sarısına çaldı.

Gözetlendiğimizi hissettim, sanki tepeden birisi tüm dikkatini bize vermiş gibiydi.

Birader Yecüc'ü özlüyorum. Bir çocuğun gevezeliğinden daha sinir bozucu bir ses yoktur ve hiçbir şey yokluklarındaki sessizlikten daha hüznü değildir.

48

Düğün Günü

“Bu delilik, Jorg. Tanrı Temren Prensi’ni kılıç tutsun diye yaratmış. Herkes onun için aynısını söylüyor. Eline kılıç geçirmiş alelade bir insan değil. İnsan değil o.” Makin şimdi de yolunu kesecekmiş gibi tahtın önüne dikilmişti.

“Elinde kılıcıyla ölmek için doğduğu ispatlanmış olacak,” dedim.

“Onu savaşıırken gördüm.” Makin başını iki yana salladı. “Umarım çıkınında gizli bir kozun vardır, Jorg.”

“Elbette,” dedim.

Makin bir miktar gevşeyince omuzları düştü. Robert dayı gülmüseddi.

“Tarihin gelmiş geçmiş en iyi silahşörünü koz olarak kullanacağım.”

Anında itirazlar başladı, hep bir ağızdan, sanki maiyetim haysuz kazlarla doluydu.

“Beyler!” Tahtımdan kalktım. “Güvensizliğiniz canımı sıkıyor. Canımın sıkılmış halimi görmek istemezsiniz. Eğer Temren Prensi meydan okumamı kabul ederse onunla meydanda karşılaşp galip çıkacağım.”

Makin’i iterek geçtim. “Sen!” Rastgele bir şövalyeye işaret ettim. “Ulağımı buraya getir.” Bir ulağım olduğundan galiba emindim. Dönüp Makin’in gözünün içine baktım. “Sana kılıç üstadı Shimon’la kapıştığımı anlatmış mıydım?”

“Bin kez.” İç çekerek Lord Robert’a baktı.

“Shimon senin iyi olduğunu söyledi, Jorg,” dedi Robert dayı. “Kırk yıldır gördüğü en iyi dövüşçülerden biriymişsin.”

“Bak!” diye bağırdım. “Gördün mü?”

“Ama iki yıl sonra Temrenli Orrin’le tanıştı ve onun daha iyi bir silahşor olduğuna hükmetti. Orrin’in kardeşi Egan’ın açık arayla daha ölümcül olduğu da söyleniyor.”

“On dört yaşındaydım! Koca adamım artık. Tam bir yetişkinim. Makin’i şuracıkta sandalye bacağıyla bile yenebilirim. Bana güvenin. Temren Prensi’ni daha o kılıcımı göremeden yaralayıp devireceğim.”

Ciddiyetsizliğim gösteriş amaçlı bir şeydi. Prens’le dövüşecektim. Kazansam da kaybetsem de şansım olsun veya olmasın. Münecim’in içime saldığı delilik yanıp kül olmuştu ve zafer uğruna şansa meydan okuyacaktım, varsın kazanma ihtimali düşük olsun, kardeşimi öldürmüşken gerisi boştu. Alevler bu vicdan azabını yutamazdı. Bu suçluluğu, belki benimle birlikte gömerler diye savaş meydanına taşıyacaktım.

Kızıl Kent’i Lord Jost’un adamlarının kararmış cesetleri altında kapana kısılmış halde buldular. Duyar duymaz onu taht odasına getirttim.

“Bundan daha iyi görüldüğün zamanları bilirim, Sir Kent,” dedim.

Başıyla onayladı. Muhafızlarımdan ikisi onu düşmesin diye bir koltuğa bağlayarak içeri taşımıştı. “Daha iyi hissettiğim zamanlar da oldu, Birader.” Ani sıcak dalgası ciğerlerini kavurduğundan sesi hırıltılı bir fısıltı olarak çıktı.

Onun sağ kalıp kalmayacağını ikimizin de bilmediğı o anda bile, Kent, rütbesini yükseltmeme rağmen şövalyeler ve lordlar

arasında bulunduğu için tevazuyla gözlerini yerden ayırmıyordu. Azıcık teşvik edilmeyegörsün, önüne gelen her ordunun göbeğine dalmaktan çekinmezdi, oysa deriden çok ipek kıyafetlere alışık bir taht odası dolusu adamın karşısında sınıyordu.

Tahtımdan kalkıp önünde çömeldim. “Sana ağrını dindirecek bir şey verirdim, Birader Kent ama onunla savaşmam istiyorum. Bu yanıklarla mücadele et. Kazan. Teslim olmana izin vermiyorum.” Kendi yanıklarım hâlâ bas bas bağıyordu. Benimki Kent’in ve avludaki diğer yaralıların acılarının sadece bir yankısıydı elbette ama yine de elmacık kemiğimi ve göz yuvamı zonklatarak kemi-riyordu beni.

Göz ucuyla gördüğüm bir şey dikkatimi çekince Kent’in yanından kalkıp tahta geri döndüm. Kaidenin iki yanındaki demir ayakla-rın üzerine yerleştirilmiş birer tane yağ lambası vardı, mineli yağ hazneleri siyah ve kırmızı renkteydi. Cam başlıklı fitilinde titreyen alev ikisinde de tuhaf görünüyordu, fazla parlak, fazla turuncu, aynı anda şekilden şekile bürünüyordu. Elimi camın üzerinde tuttum ve hiçbir ısı hissetmedim, sadece kolumdan yukarı hücum ederek bende haykırma isteğı uyandıran, nabız gibi atan hayati bir güçtü duyumsadığım.

Kutuyu asla açma.

“Haşmetlimiz, ulağınız döndü.”

Âdeta suçüstü yakalanmışım gibi elimi hızla geri çektim. Ula-ğım eşikte iki şövalyenin arasında dikiliyordu. Tam da yaptığı işe uygun bir hali vardı, altın sırmalı kadife kıyafeti içinde uzun boylu ve yakışıklıydı.

“Temren Prensi teklifime ne yanıt verdi?” diye sordum.

Ulak daha fazla dinleyicinin dikkatini çekmek isteyen bir de-dikoducu edasıyla durakladı, hepimiz kulak kesilmiştik halbuki.

“Prens bu savaşın akıbetine karar vermek için sizinle savaş meydanında karşılaşacak,” dedi.

Makin’in kafasını iki yana salladığını gördüm.

“Pekâlâ,” dedim. “Yer belirtti mi yoksa Koşuyolu sırtında çarpışma teklifimi kabul etti mi?”

“Prens söz konusu sırtı kayalıklardan ziyade *troll*’ler yüzünden kısıtlayıcı bulduğunu ifade etti ve Rigden Kayalığı’na yakın olan bir düzlüğü yer olarak gösterdi, hisar ile şu anki savaş pozisyonunun tam ortasında bir yer. Yirmi metre uzaklıktan izleyecek beş gözlemci getirecek, aynısını sizin de yapmanızı bekliyor.”

“Ona tercihinin uygun görüldüğünü bildir, bir saat içinde orada olacağım,” dedim.

Ulak yerlere kadar eğildi ve mesajımı iletmek üzere uzaklaştı.

“Makin, seni orada görmek istiyorum. Ama önce, Olvin Green’i bul, şayet ölmüşse ok yaralarını iyileştirmekte becerikli başka birisini bul. Yanına güçlü kuvvetli altı adam alıp Coddin’e gitsin. Hâlâ sağsa yaralarını orada sarsınlar ve yerinden kıpırdatılabilecek duruma gelir gelmez buraya taşısınlar.”

Makin başıyla onaylayıp tek söz etmeksizin taht odasından çıktı, Kent’in yanından geçerken de onun omuzuna dokundu.

“Lord Robert’ı yanımda istiyorum, keza Rike’i, Yüzbaşı Keppen’i ve Peder Gomst’u da.”

Robert dayı itiraz etmeden başını eğdi, sonra kaideye yaklaşarak kulağıma sokuldu, “Rahip neyimize gerek? Hıyanete uğrama ihtimaline karşı iyi silahşörler lazım.”

“Temren Prensi iyi silahşörlerinin beşini getirecek. Ben üç götürüyorum, artı puştun kaçma ihtimaline karşı bir okçu. Rahip de gelecekte gerçekten neler olduğunu anlatsın diye var.”

Gümüş kaplı çelik plakalardan oluşan zırhımın kayışlarını bağlattım, iyi işçilik ürünüydü, süsü püsü yoktu. Bu zırhın üzerinde ne arma ne de simge vardı. Süslemeler barış zamanı içindir, oyunlar oynayan ama oynadıklarını anlamayan insanlar için.

Yüzlük Savaşı, takdir edersiniz ki, bir oyun. Bunu kazanmak için de taşlarınızı oynamanız gerekiyor. İşin sırrı, ortada sadece bir tane oyun olduğunu ve kuralları kendinizin belirlediğini bilmekte

yatar. Bellek kutusu açıldığı için artık tüm planlarım aklımdaydı. Püf noktası, planlara bel bağlamamak, Müneccim'in eline koz vermemekteydi. Azıcık açık verdiği anda oyun sona erer.

Yamaklar kan ter içinde kayışları bağlayıp sıkarlarken, Mimar halkasını gözüme tuttum. Bir an için salonun ta öbür ucundaki Miana'yı gördüm ve bu halkayı o minicik bileğine bilezik niyetine takabilir mi, eli sığar mı diye merak ettim. Birden bir görüntü belirdi. Mavi beyaz bir mücevher gibi tüm dünya gözlerimin önündeydi. Böyle bir tabloda koskoca imparatorluğun tamamı bile büyük görünmüyordu.

Parmak ucumu halkanın kenarında hafifçe oynattım ve algı noktam bir oktan daha hızlı biçimde yerküreye yaklaştı. Bir mermiden bile daha hızlı biçimde. Evet ya, mermiyi de bilirim ben.

Görüntü bir anda hızlanarak bulanıklaştı, iki üç saniye geçti geçmedi, zınk diye odaklanıverdi. Muhtemelen tepemizde asılı duran bu teleskop ne denli muazzam olsa da belli ki görüntüyü bundan daha fazla yaklaştıramıyordu. Millerce uzanan görüntüde Hortlak'ın dış hatları seçilebiliyordu ancak ayrıntılar belli belirsizdi. Prens'in ordu yığını dağ yamacında kara bir leke halindeydi. Kuşatma teçhizatlarının nispeten daha büyük olanlarını şekillerinden ayırt edebiliyordum, teçhizatların etrafındaki insanlarsa toz zerrelere gibiydi. Parmağımı tekrar oynatınca görüntü karardı. Görüntünün Mimarlar'ın yerleştirdiği ama artık körleşmiş bakaçlardan geçerek tam dört kez aktarma yaptığını karıncalı görüntülerin sayısından anladım, sonra parmağımı halkadaki son çıkıntıya kaydırmamla yeni bir sahne belirdi. Orduyu ve surlarımın dumamı tüten enkazını âdeta yakındaki bir dağ zirvesinden bakıyormuş gibi görebiliyordum. Parmağımı halkanın metal çerçevesinde gezdirerek yüzlerce metrelik uzaklığı burnumun dibine kadar yaklaştırdım ve görüntüyü Rigden Kayalığı arazisine sıfırladım.

Çoğu yerde Mimar halkası belirlediğim yeri kuş bakışı mesafeden daha fazla yaklaştıramıyor. Görüntülediğim beş yerden belki bir tanesinde kullanılabilir durumda olan başka bakaçlar bulu-

nuyor. Halihazırda, keşif ve kestirim yöntemiyle yerini bulduğum bir bakaçtan faydalanmaktaydım. Söz konusu bakaç, Matteracks'ın yüksek sırtlarından birinde, kullanılmadığı zaman tamamen gözden uzak bir yerde saklı. İstedğim zaman, doğal kaya oluşumunun içine gömülmüş kara kapıların ardından ıslıl ıslıl, çelik bir baca yükseliyor ve siyah kristalden bir kubbe havalanıyor. Bu kubbenin altında durmuş ve halkanın görüntüsünü değiştirdikçe homurdanıp vızırdamasını dinlemiştim. İçinde isteklerime yanıt veren mekanik bir göz bulunuyor olsa gerek. Onu bulduğum haliyle bırakmıştım. Semaların derinliklerinden bizi gören, kayaların içine yerleştirilmiş bu bakaçlar birer deha ürünüydü. Buna rağmen, birilerinin her an ve her yerde gözetlenme ihtiyacı duymuş olmasına hayret ediyorum. Belki de onları çıldırtan buydu. Ben olsam böyle dikizlenmeye imkân vermezdim. O gözleri kör ederdim.

Fexler Brews çıldırmıştı. Yansıması malum makinenin içine hapsedildikten on dört yıl sonra bir tabanca alıp kendini vurmuştu. Tabancadan kırk beş kalibrelik bir Colt* diye bahsediyorlar ama At Sahili ata ne kadar benziyorsa tabanca da o kadar taya benziyor. Fexler'i buldum ama kolay olmadı. Onu Renar Sarpdiyarları'na olan uzun ve dolambaçlı geri dönüş yolculuğum sırasında buldum, acılı bir süreçti ve bazı canlara mal oldu. Değer verdiğim canlara. Nadir bulunur bir şeydir. Fexler kafasına bir mermi sıkılmıştı ama o zaman bile makineler onun göçmesine izin vermemişti. Onu saliseler içine hapsedmişlerdi. Onun zamanda donakalmış elindeki silahın görüntüsünü, açık yarısından fışkırıp yakut taneleri gibi havada asılı kalan kan damlalarının düşüncesini kafamdan uzaklaştırdım. Münecceim'in hatırladığımı görmesine fırsat vermeden stasis odasını aklımdan çıkardım.

Tanrı her anımızı görür derler. Ama bence, bazı anlarda, bazı eylemler gerçekleştirilince, yüzünü çeviriyor.

“Ne görüyorsun, Jorg?” Miana yanıma gelmişti.

* Colt, İngilizcede tay veya sıra anlamına gelir. (ç. n.)

“Ölüm sahasının müsait olduğunu.” Halkayı gözümünden çektim.

“Kazanabilecek misin, Jorg?” diye sordu. “Şu prensi yenebilir misin? Onun için çok iyi diyorlar.”

Müneccim’i hissettim. Kokusunu alıyordum, düşüncelerimi kurcaladığını, sırlarımı aşırıya çalıştığını duyumsuyordum.

“Çok iyidir. Bense... ben berbatım. Bakalım bundan ne çıkacak, hep birlikte görelim olur mu?” Hayal gücüme bir duvar ördüm ve gelecekte olacakları önceden düşünmeyi bıraktım. Ellerim ne yapılması gerektiğini biliyordu, düşünmeye ihtiyacım yoktu.

Hortlak’taki tahtımın kaidesine sağlam bir sandık yerleştirilmişti. Miğferimi takmalarından önce tahtın önünde diz çöktüm ve ağır anahtarı kilidine soktum. Kapağını açtım ve sağ elimi sandığın içine sokarak küçük demir kalkanı kayışlarından kavrayıp dışarı çıkardım. Kalkanın altına gizlenmiş nesnenin tuhaf kabzasını kavrayıp gülümsedim. *Olmaz*’ı bir yanıt olarak kabul edeceğimi zanneden Fexler Brews’a da bak sen. Kutuyu açık bırakıp kalktım, kürsüden uzaklaştım ki yamaklar miğferimi takabilsinler.

“Kılıç kayışını ters bağla, Keven,” dedim.

Oğlan kaşlarını çatıp gözlerini kırptırdı. Çocuk gibiydi hali. Galiba Miana’dan daha büyük değildi. “Efendim?”

Başımı sallamakla yetindim, o da hâlâ kaşları çatık halde kemerimin tokasını açtı ve kılıcımın kabzası sol kalçama gelecek biçimde döndürerek tekrar bağladı.

Kimileri kılıcına isim takar. Bunu daima yapmacıklık olarak görmüşümdür. Ona illaki bir ad koyacaksam “Keskin” derdim ama nasıl ki sofradaki çatalıma veya kafamdaki miğfere isim takmıyorsa ona da isim takacak değilim.

Ağır adımlarla taht odasında yürüdüm, tüm gözler üzerimdeydi.

“Kızıl Jorg,” diye fısıldadı Kent, yanından geçtiğim esnada.

“Kızıl güzeldir, Kent. Ama korkarım benim rengim daha koyu.”

O kutuyu açtığımda hafızamdan çok daha fazlasını geri aldım.

Ben yanlarından geçerken eşikteki meşalelerin alevleri harladı, tuhaf bir ihtiras bulaştırdılar bana. Maiyetimin bakışlarından daha baskın biçimde seyredildiğim hissine kapıldım, Müneccim'in ve oyun tahtasında Yüzlük'e hamle yaptırmayı bekleyen oyuncuların bakışlarından da baskındı. Yecüc beni seyrediyordu. Ateşin içinden.

Son kez dönüp arkama bakınca Miana'yı tahtın yanında gördüm.

Lord Robert peşime takıldı. Yüzbaşı Kreppen ve Rike bize dışarıda katıldı.

"Atlamanın zamanı geldi, ihtiyar," dedim Keppen'e, yanıma gelince. Bu lafıma sıırttı, sanki kaçınılmaz sonumuzun geldiğini biliyor ve o anı görmeye can atıyordu.

Amcamın koridorları boyunca önden yürüdüm. Degran gölgelerden bana musallat olmuyordu artık çünkü vicdan azabım artık deliliğe davetiye çıkarmasa da kabahatimin farkındaydım. Ölüm bayırlarda beni bekliyordu, öyle ya da böyle. Ölümün hiçbir mahsuru yoktu. Prensın ellerinde de ölebirim, binlerce askerinin kılıcıyla da ölebirim ya da kancalarını çok derinlerime saplayarak çekiştiren nekromansi ve ateş güçlerini Luntar'ın şu küçük kutusuna hapsederek Fexler'in beni kurtardığı ölüme yenik düşebilirim.

Kutuyu düşününce aklıma geldi. Boş kutuyu kenara fırlatmak üzere son kez çıkardım. Pandora'nın kendi kutusu umudu barındırıyordu, oysa onun yanlış yönlendirilmiş merakı yüzünden tüm kötülükler dünyaya yayılmıştı. O da umudu kutusundan kaçırmış olabilir ama benim açma sebebim onunkinden farklıydı. Yine de son bir defa kapaksız kutunun içine baktım, yere çalmak üzere elimi kaldırdım. Ve o anda içindeki perdahlı bakır kaplamasında küçük bir leke gördüm. Son bir anı daha mı? Geri dönmeye isteksiz mi? Lekeye dokunmamla tenim karanlığını emdi, geriye sadece parlak bakır yüzey kaldı.

Bu anı beni kısıkvrak yakalamadı, beni şimdiki zamandan alıp götürmedi ama ben Hortlak'ın koridorlarında yürürken sürekli düşündüğüm bir hatıra olarak zihnime çöreklendi. Büyükbabamın

hisarında Fexler’le yaptığım son konuşmayı anımsadım. Ben onun bakaç halkasıyla kutuya bakarken Fexler kutunun içeriğini tartıyordu.

“Müneccim mi?” diye mırıldanmıştı, halkanın cızırtısını bastırarak.

“Müneccim mi? Bunu bana o iğrenç rüya hırsızı mı yapmış? Deliliği o mu salmış zihnime?”

“Müneccim daha beterini yapmış, Jorg. Seni dikenlere atmış.” Fexler anımsamaya çalışır gibi duraksamıştı. “Seni orada neyin zapt ettiği başka bir mesele.”

Onun bu sözleri üzerinde tüm diken yaralarım yanmıştı. “Neden?” diye sormuştum. “Bunu niye yapsın ki?”

“İmparatorluğunuzun piyonlarını oynatan gizli ellerin, paylaşmaktan hoşlandıkları kehanetler var. Temren Prensi’nden ve onun Yıldızlı geleceğinden konuşmayı seviyorlar. Bir de herkese yaymaya pek hevesli olmadıkları öngörüler var. Bu gizli eller iki Ancrath’ın birleşerek onların gücüne son vereceğine inanıyor. Oyunu bitireceğine.”

“İki mi?” Buna gülmüştüm. “Öyleyse emniyetteler!”

“Sen tüm talihsizliklere rağmen hayatta kaldıkça sana daha çok değer biçiliyor,” demişti Fexler.

Oyuncuların iki Ancrath’ı oyun tablası üzerinde kavuşturmayaya çalıştıklarını nihayet kavrayınca buz kesmiştim. Olidan’ın oğullarının birlikte ölmesi için uğraşmışlardı. Peki ben o akıbetten kurtulup da sevgili babacığım gibi oyunlarına faydalı hale gelince yaşamama izin vermelerinin sebebi onun davasını asla benimsemeyeceğimi bilmeleri miydi? Yoksa ihtimaller çok önceden hesaplanmıştı da baba ile oğul arasına sokulan nifakın sebebi tamamen kendimiz değil miydik?

“Zındığı bulup geberteceğim,” Söz vermiştim Fexler’e.

“Müneccim bir vahşiden başka bir şey değildir, rüyaları kurcalamak için gerçekliği esnetip hurafeye dönüştürür.” Fexler başını iki yana sallamıştı.

“Yine de adamı yakalamak zor,” demiştim.

“Ah keşke gitmiş olsa,” yarı nağmeli bir sesle böyle yanıtlamıştı Fexler.

“Ne?”

“Eski bir şiiirdir. Antik çağ şiiiri galiba. Müneccim deyince aklıma geliverdi. *Merdivenleri çıkarken orada olmayan bir adamla karşılaştım; bugün de orada değildi; ah keşke gitmiş olsa.** Senin için de Müneccim böyle biri; orada olmayan adam. Yapılması gereken şey elbette durumu tersine çevirmek. *Ah keşke hep kalsa.*”

“Ne?” Hayaletler de mi zamanla bunuyor acaba diye meraklanmıştım.

Fexler o zaman yaklaşıp tayf ışıklı elini kutuya değdirmişti. “Ama bu, kutunun bilmecesi, bu Gordion düğümü çözülene dek, bunların hiçbirinin sana faydası yok. Kutunun içine koyacağım.”

“Olmaz!” diye bağırıyordum. Bu anıyı benden almasına izin veremezdim.

“Ne olmaz?” Fexler sormuştu.

“Ben . . . unuttum,” demiştim.

“Olmaz mı?” Makin yanımdan soruyordu. Tekrar Hortlak’ın koridorlarındaydık. Temren Prensi kılıcı ve arkasında binlerce askeriyle dışarıda bekliyordu.

Başımı iki yana salladım. Boş kutuyu elimde tutuyordum, avucumda parçalamıştım artık, eski diken yaraları bir kez daha kanadığından üzeri kanlıydı. Kutu elimden düştü, bir tekmede duvara çarptım.

“Olmaz,” dedim. “Olmaz işte.”

Peder Gomst bizi avluda bekliyordu. Ölenlerin arasında bir yol açılmıştı. İki yana yığılan cesetler yüzünden cehenneme giden bir

* Amerikalı şair Hughes Mearns’ün 1899’da yazdığı “Antigonish” adlı şiiiri, “The Little Man Who Wasn’t There” adıyla 1939 tarihli popüler bir şarkısı da vardır. (ç. n.)

yolu andırıyordu. Bir de kokuyordu ki! Midem ağzıma geldi. Daha beteri, ben kömürleşmiş ceset yığınlarının arasından geçtikçe seğiriyorlardı. Yığındaki kızıllaşmış eller varlığını karşısında bükülüyor, yanık derileri çamur gibi parmaklardan dökülüyordu. Kafalar oynuyor, ölü gözler beni buluyordu. Amaçlarına odaklanmış halde yanımda yürüyenler görmese de ben görüyordum. Ölü Kral onlar aracılığıyla beni gözetlerken nihai uykularında huzursuzlandıklarını hissediyordum.

Kutuyu asla açma.

Ölüm ve ateş bana kancalarını takmıştı. Ta en derine. İkisi de çekmeye başlamıştı.

“Ölmek üzere olanlarla ilgilenmem gerekir,” dedi Peder Gomst, can çekişenlerin götürüldüğü alandan yükselen çığlıklar nedeniyle neredeyse bağırarak zorunda kaldı.

“Can çekişenleri kendi hallerine bırakalım,” dedim. Heimrift’te inleyen halime Peder Gomst’un bir teselli olamayacağını biliyordum. Kale kapısındaki kuytularda oyalanan Huysuzbodur’u gördüm. El ederek yanıma çağırdım. “Can çekişenlere azıcık merhamet et, Huysuzbodur,” dedim. Başını sallayıp gitti.

Kendimden biliyorum, ben de Heimrift’teyken Peder Gomst’un moral verici refakatiyle ağır ağır göçmektense Huysuzbodur’un hançeriyle çabucak merhamete ermeyi yeğlerdim.

Cesetten arındırılmış patika boyunca yürüdük, lakin yanan etlerin yağından, deri parçalarından ve kömürleşenlerin bıraktığı izlerden arınmış değildi. Hiç kimse konuşmuyordu; Rike bile sıkkın görünüyordu. Böylesi uygundu gerçi. Renar Dükü olan amcam da insanları yakarak nam yapmıştı. Böyle dehşet salmıştı ortalığa. Yanımda Yecüc’le burayı ondan almaya geldiğimde ben de avluyu yanık cesetlerle doldurmuştum. Temren Prensi, Ancrathları Vekilharç soyağacının en koyu dalı olarak nitelerken haklıydı. Kapıma dayandığında Temrenli Orrin’e direnir direnemeyeceğime dair uzun süre kuşkuya düşmüştüm. Belki de imparatorluk soyunun en parlak meyvesiydi o. Sarpdiyarlar’ı ele geçirdiğim dört yıl zar-

fında imparatorluğu arşınlamış, nihayet geri döndüğümde kuzen Jarco'nun batıdaki ayaklanmasını bastırmış, sonra da nispeten kolay düşmanlarla, halkımın hastalıklarıyla ve ekonomiyle mücadele etmiştim. Aynı süre zarfında Temren Prensi gücünü artırıp beş tahtı ele geçirmişti. Belki de imparatorluk tahtını ona bırakmam gerektiğini habire kafama kakan çok bilmişler yüzünden onun Yıldızlı Geçit'e giden yolunu kapatma fikri aklıma girmişti. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam.

Oysa şimdi bakır kutu paramparça açılmış ve anılarım ile günahlarım bana geri dönmüşken, fazlasıyla onarıldığımı hissediyordum; sanki eskiden kendimin bir gölgesiydim, güya bendim o, hayati bir şeyim çalınmıştı, kabahatlerime öylesine bağlı bir şeydi ki Luntar onu da bellek kutusunun içine tıkmak zorunda kalmıştı. Bu kanlı günde güneşin batışını görecektik kadar yaşamayabilirdim ama yaşarsam da bir dört yılı daha hedeflerime biraz daha yaklaşmadan geçirmeyecektim..

Hortlak'ın dış surlarının yıkılırken enkaz haline getirdiği gecekondu mahallesinin kalıntıları arasından yürüdük. Bir zamanlar Makin'in yola hazırlanmak için gübrede yuvarlandığı Jerring ahırlarından eser kalmamıştı.

Şimdi bile buna bir son verebilirdim. Barış teklif etsem Prens kabul ederdi; katettiği başarı o kadar önemliydi ki kabul etmemesine imkân yoktu. Hem onun benden daha kötü bir imparator olacağını kim söylüyordu ki? Onun en berbat suçuyla aşık atabilir, sonra da çok daha karanlık emellerle hepsine baskın çıkabilirdim.

Zirveler arasındaki yüksek rakımların berrak havasıyla Temrenli Orrin'in yolundan çekilmeyi defalarca düşündüğüm olmuştur. Ama her şey değişti. Düello alanına farklı bir Jorg, farklı bir Temren Prensi ilerliyordu. Bu düğün günü, Jorg Ancrath'ın eski bir kalıba göre yeniden biçimlenişine tanık oldu. O eski susuzluğu yeniden duyumsuyordum. Kan oluk gibi akacaktı.

Bir müzik çalındı kulağıma, ilk başta cılızdı. Annemin piyanoda çaldığı bir parça. Nadir bir çalgıydı, telleri dilleri ve çekicileriyle karmaşık, antika bir şeydi ama sağ elinin tıngırdattığı notalar pırıl

pırıl duyulur, sol elinden dökülen melodi karanlık gökyüzündeki yıldızlar gibi kusursuz olurdu. Bazen buz saflığındaki tek bir nota nefesinizi kesebilir, hemen akabinde boşluğa savrulan aksak bir tanesi teninize ürpertiler salabilir. Hüzünlü notalarda hızlıca gezinen bir elin ufak bir kıpırtısı sizi herhangi bir yere, herhangi bir zamana götürüp tazelendiğinizi hissettirebilir veya yılların yükünü omuzlarınıza yıkıp ölesiye efkârlandırabilir.

Kırık taşların, kömürleşmiş kerestelerin arasından yürüyorduk. Melodi ateş çatırtılarının arasında nabız gibi atıyor, annemin sol eli en kalın notalarda geziniyordu. Rike yanımda zebellah gibi dikildi, dayımsa diğer yanımda yürüyordu. Nakaratın yükseldiğini duydum. Annemin tiz perdelere gezinen eli gözümün önüne geldi, vahşi denizlerdeki martıların çığlıkları misali içimi sıızlatan şu siyah dillerde gezinen eli. Onun müzik çalan ellerini sessizce anımsadığım bunca yılın ardından onu nihayet işittim, müziğini duydum.

Bayırdan aşağı iniyorduk, Prens'in sık saflardan oluşan ordusuna doğru iniyorduk. Müzik, derinden gelen yavaş melodisi, tiz ve aksak ezgisi hâlâ kulağımdaydı; sanki sıradağların kendisi bir besteye dönüşmüş, sanki saklı mağaraların ve gizli dorukların ihtişamı okyanusun ebedi görkemiyle sarmalanarak tüm insanların hayatını kapsayan bir müzik haline gelmişti. Bir kadının parmaklarıyla bıkmadan usanmadan çaldığı, içimize işleyip yüreğimizi buran, bizi çırılçıplak kılan bir müzik.

Rigden Kayalığı'nın gri cüssesinden önceki düzlükteydik. Müzik artık yavaşlıyordu, notalar dağınıktı, sadece en tiz perdeden çalınan kontrpuan duyuluyordu; hüzünlü notalardı, tereddütlü, cılız. Bana tahta bir kılıç uzattığı ilk günü anımsayarak Makin'e baktım. O gün hevesli çömezlerinin hepsi onun kılıç oyunlarını öğrenmeye hazırdı. Bunun bir oyun değil, daima kazanmakla ilgili bir şey olduğunu onlara ben göstermiştim ama bunu o zaman bile anladıklarını sanmıyorum, içlerindeki en iyi çömez yerde boğulmak üzereyken bile.

Koca bir mancınık kayalığın civarında yanıyordu. Büyük olasılıkla surlara yakinken tutuşmuştu ve ancak buraya kadar çekildikten

sonra kurtarılamayacak halde olduğu anlaşılmıştı. Yatak odama kayayı fırlatan mancınık o muydu diye merak ettim. Alevler beni seyrediyordu. Bana doğru sokuluyordu.

Üzerinde gökkuşağı renkleriyle parlayan töton zırhıyla Temren Prensi, ayakta bekliyordu. Pençelerinde ismiyle müsemma oklar taşıyan ejderhalı zırh arması yerli yerindeydi. Beş şövalyesi kararlaştırılmış uzaklıkta duruyordu. Ben de düello şahitlerimi aynı mesafede bıraktım. Komik bir görüntüydü. Tam ortalarında zebellah gibi dikilen Rike duruşuyla resmen belalıyım diyordu. Makin ve Robert sıranın iki ayrı ucundaydı. Sağda duran ihtiyar Gomst bir okun hedefi olmaktan onu kurtarır umuduyla kutsal ne varsa üzerine geçirmişti. İhtiyar Keppen ise, âdeta bu aptallığa hiç vaktim yok diyen asık suratıyla soldaydı.

Prens'e doğru yaklaştım.

"Kalenî teslim et de buna bir son verelim." Miğferin altından Prens'in sesi boğuk çıkıyordu, siyah gözleri üzerimdeydi.

"Aslında istediğin o değil," dedim. "Böylesi daha iyi." Kılıcımı döndürünce ışıktan kamaştı. "Ağabeyine öykünmeye çalışma. Onun için kapılarımı açardım. Belki."

Prens siperliğini kaldırdı. Neşeden yoksun bir tebessümle haşince gülümsedikten sonra miğferini tümenden çıkardı ve bir eliyle terden sıırıslıklam, gür, kısa ve siyah saçını geriye itti.

"Selam, Egan," dedim.

"Haydut kılığın daha iyiydi," dedi. "Sana yakışıyordu."

Yanan mancınığın dumanı bize kadar geliyordu. Rike'nin öksürdüğünü işittim.

"Zırhını beğendim. Cesedinden söktükleri zaman kendime ayırayım bari," dedim.

Kara kaşlarını çattı. "Sen sağlaksın. Ne tür bir oyun bu?"

Sol elimi kılıcımın kabzasına dayadım. "Genellikle sağ elimle vururum. Umarım becerilerimi casusların gördüklerine dayanarak ölçmemişsindir... Sol elimle çok daha iyiyimdir."

Egan ağırlığını geriye verdi. “Orrin’le sağ elini kullanarak vuruşmuştun...”

“Doğru,” dedim. “Orrin’i öldürmene üzuldüm. İkimizden de iyi bir adamdı. Belki de kendi kuşağımızın en iyisiydi.”

“Aptalın tekiydi,” dedi Egan, miğferini tekrar takarak.

“Çok kolay güvendiği içindir belki. Duyduğuma göre onu sırtından bıçaklamışsın, sonra da kan kaybından ölene dek seyretmişsin?”

Egan omuz silkti. “Benimle asla dövüşmezdi. Varsa yoksa konuşmayı bilirdi o. Konuş babam konuş.” Umursamıyormuş gibi konuşsa da içine battığı belliydi. Gözlerinden okuyordum.

“Orrin’in ölüm haberini Katherine nasıl karşıladı?” diye sordum.

Renginin attığını gördüm. Çok az. “Kolla kendini,” dedi Egan. Kılıcını çekti. Hiç tınmadım. .

“Orrin’e kararımı Sarpdiyarlar’a tekrar geldiğinde vereceğimi söylemiştim,” dedim. “Onu imparator olarak kabul edip peşinden giderdim sanırım. En azından öyle umuyorum. İki hafta dayansaydın, onu Sarpdiyarlar’dan çekildikten sonra öldürebilirdin. Senin için böylesi daha hayırlı olurdu.”

Egan tükürdü. “İkimiz de vuruşmak üzere karşı karşıya gelmiş kardeş katilleriyiz. Hazır mısın?”

“Son karşılaşmamızdan bu yana niçin her gün kılıç talimi yaptığımı biliyor musun?” diye sordum.

“Seni gebertmem biraz daha uzun sürsün diye mi?” Egan sordu.

“Hayır.”

“Neden öyleyse?”

“Adil bir dövüşle karşına çıkacağımı zannedesin diye,” dedim.

Sağ elimi kaldırarak kalkanın altından tabancayı ona doğrulttum.

“O ne be?” dedi Egan. Bir adım geri çekildi.

“Bir faydası olacaksa söyleyeyim, metal yüzeyine COLT sözcüğü damgalanmış. Bunu bir tatar yayı olarak düşün ama tüm yay küçük bir borunun içine sıkıştırılmış. Bunun için Fexler Brews adlı yansımaya teşekkür edebilirsin,” dedim.

Egan'ı karnından vurdum. Mermi zırhında küçük bir delik açtı. Karpuzla yaptığım talime dayanarak öbür taraftaki deliğin daha büyük olacağını biliyordum.

“Puşt!” Egan geri geri sendeledi.

Bacağına ateş etmeye niyetlendiysem de tabanca tutukluk yaptı. “İlk seferinde böyle olmadığı için şanslıyım, ha?” Sol elimle kılıcımı çektim.

Kılıç darbemi az kalsın engelliyordu. İtiraf etmem gerekir ki adam fevkalade iyiydi. Çelik kılıç, dizini parçalayınca yere yığıldı.

Egan'ın yanında getirdiği beş şövalye saldırıya geçti. Kılıcımın kabzasına pat pat vurarak tabancayla biraz boğuştum. Tekrar kaldırıp ateş ettim, bir, iki, üç, dört, beş el. Hepsi suratlarında birer tane kırmızı delikle yere devrildi. Sol elimi kullansaydım ıskalardım.

“Puşt!” Egan bana doğru emeklemeye çalışıyordu.

“Bu senin oyunun değil!” diye haykırdım. Temren'in binlerce askerinin duyabileceği kadar yüksek sesle. Kanıma susamış bir halde haykırarak akın etmemişlerse tabii. Omuz silktim. “Sizin kurallarınıza göre oynamıyorum.”

Egan'ın kılıcını bir darbeye öteye savurdum ve el ederek şahitlerimi çağırdım. “Gomst'u getirin!”

Tabancada mermi kalmadığı için kalkanla birlikte kenara fırlattım ve Egan'ın arkasına çömelerek miğferini çekip çıkardım. Kayışlarını hançerimle kesmek zorunda kalmıştım. Aynı esnada onu da biraz kesmiş olabilirim hani.

“Bu şekilde ölmen gerekmiyor, Egan.” Boynunu kavradım. “Parmaklarımda ölüm taşıyorum, biliyor musun? Bana kardeş katili dediğinde gücüme gitti ama doğru söze ne denir. Zavallı Degran'ı hiç düşünmeden öldürdüm. Ölümü hissedebiliyor musun? Ölümü *düşündüğüm* anda neler yapabileceğimi hayal edebiliyor musun? Sana sahiden zarar vermek istediğimde?”

O anda avazı çıktığı kadar haykırdı.

“Gördün mü?” dedim ilk sessizlik anında. “Bunu yapmayı öğrenmekle gurur duymuyorum ama malum, boş durana şeytan iş

bulurmuş. Omuriliğini kısım kısım öldürebilir ve seni korkunç acılar içinde kıvrandırabilirim, ölmense yılları bulur. Seni felç edebilir ve ızdırabımı kimse anlayamasın diye konuşamaz hale getirebilirim. Hayatına son vermeleri için yalvarıp yakaramazsın bile.”

Prens’in askerleri taarruza geçmişti ama katetmeleri gereken koca bir bayır vardı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu.

Beyni ile kasları arasındaki bağlantıyı çoktan öldürmüştüm, o yüzden yalan söylemediğimi bal gibi biliyordu. Sadece yaptığımı geri çevirebileceğimi ima etmem yalandı. “Dost olalım,” dedim. “Bana kardeşim desen de sana güvenemeyeceğimi biliyorum . . . ama olsun.”

“Ne?” dedi Egan.

“Jorg! Kaçmamız gerek!” Robert dayım elini omzuma koydu.

Ona aldırmadan Egan’ın canını biraz daha acıttım. “Bana kardeşim de.”

“Kardeşim! KARDEŞİM! Kardeşimsin,” diye sızlandı, sonra haykırdı, ardından hıçkırdı.

“Peder Gomst, duydun mu?” diye sordum.

İhtiyar adam başıyla onayladı.

“Bunu resmiyete dökelim,” dedim. “Beni evlatlık olarak ailene al, ağabey.”

Tekrar canını yaktım.

“Jorg!” Makin sanki görmemişim gibi bize doğru hücum eden binlerce askeri işaret etti.

“Ben... evlatlık alındın. Kardeşimsin,” Egan hıçkırdı.

“Fevkalade.” Onu yerde bıraktım. Kalkıp ellerimdeki kanı Makin’in pelerinine sildim.

“Kaçmamız gerek!” Makin beni teşvik etmek için Hortlak’a doğru birkaç adım koştu.

“Saçmalama,” dedim. “Asla yetişemeyiz.”

“Planın nedir?” diye sordu Makin.

“Pes ederler diye umuyordum. Bu bok yığınının sevecek halleri yok ya.” Egan’ın kafasını tekmeledim ama çok sert değil, ayağım kaçmak için bana lazım olabilirdi. “Piç kurularının yarsından fazlasını geberttim. Prenslerinin ikisi de gitti. İnsan memleketine hâlâ mı dönmez yahu!” Lafımın son kısmını saflarına doğru haykırdım, suratlarını görebileceğim kadar yaklaşmışlardı artık.

“Bu kadar mı yani?” Robert dayı soruyordu. “Umuyor muydun?”

Sırtarak yüzüne baktım. “Son on yılımı sevgilere, tahminlere, umuda ve şansa dayanarak geçirdim.”

Yanan mancınınğın keresteleri yıkıldıkça dayımın arkasında alevler oynasıyordu. Hisardaki alevler gibi onlarda da bir tuhaflık vardı; kırılğan, donuk bir görünüme sahipti. Kızıl hareler dolaşıyordu içinde, benekler . . .

“Ölmeni seyredeceğim.” Müneccim solumda belirdi, soğuğa rağmen her yanı dövmeli bedeni çıplaktı, üzerinde sadece bir peştemal vardı.

Beni şaşırttıysa da belli etmemeye çalıştım. Ona doğru yaklaştım.

“Burada değilim. Hiç öğrenemeyecek misin, Ancrathlı Jorg?” Benden nefret ettiğini görebiliyordum. Sonra o nefret dolu bakışlarında küçük bir zafer emaresi belirdi, şu mülayim sığır gözleri biraz hislenir gibi oldu.

“Değil misin?” diye sordum.

Gökkuşaklı zırhıyla külçe gibi kanlar içinde yatan Egan’a baktı. “Onunla müthiş şeyler yapabilirdim. Bu kadar güçlü olduğu halde istediğin kıvama sokabildiğin bir adam bulmak ne kadar uzun sürüyor, haberin var mı senin? Orrin’le yapamadım. Babandan daha dikbaşı çıktı, bir de ona çok inatçı derler.”

“Orrin’i ona sen mi öldürttün?” diye sordum.

“Zor olmadı. Doğru tarafa azıcık itelemem yetti. Sevgili Katherineine çok baştan çıkarıcıydı, zavallı Orrin de yolu tıkıyordu. Egan gibi adamlar önlerini tıkayan şeylere karşı tek şekilde yanıt verirler.”

“Azıcık itelemelerin hiç bitmiyor, düş-sahir,” dedim.

“Norwood’a gitmek için yakardığın rüyayı bile anımsamıyorsun galiba, değil mi Jorg?”

“Ne?” Gözümün önüne birtakım görüntüler geldi. Norwood panayı. Bayram. Gitmeyi ben istemiştim. Annemin başının etini yemiştim. At arabasına bile neredeyse ben sürüklemiştim onları. “Sen miydin?”

“Evet.” Gergin bir tebessümle haince gülümsedi. “İşlediğin günahlar bunu gerektiriyordu.” Kendi lafımı bana sattı.

“Çocuktum . . .”

Müneccim, Egan’a baktı. “Şimdi de bunu gerektiriyor.”

İçimde soğuk bir ateş kabardı. “Günahlarımın ne gerektirdiğini sana söyleyeyim, zındık. Daha fazlası için yırtınıyor günahlarım. Günahların dahası gelsin istiyor.” Ona doğru adım adım yaklaştım.

“Burada değilim, Jorg,” dedi.

“Ama bence buradasın.”

Algımı bulanıklaştırmaya, bu hülyadan uzaklaşmaya çalıştığımı hissettim. Ve birden onu gördüm. Onun hayaletini. Öfkeden bembeyaz kesilmiş, öfkelenidikçe daha da güzelleşmiş Katherine’i. Katherine’in hayaleti Münecim’in kaçmaya yeltendiği yerde, omuz hizasının biraz gerisinde, kızgın çöldeki bir serap misali bekliyor, okuduğu bir efsunla dudakları sessizce kıpırdıyordu. Onu at sırtında otururken görebiliyordum. Temren’in sarayından gelirken getirdiği şövalyeler de yanındaydı. Koca ordunun gerisinde bir yerlerde Katherineine atını körlemesine sürmekteydi. Bir yandan efsunlar okurken gözleri yarattığı sanrılara odaklanmıştı. Katherine’in gergin dudaklarından dökülen her sessiz kelimeyle birlikte Münecim biraz daha katılaşıyor, biraz daha *burada* oluyordu.

Müneccim’e doğru uzandım. “Orada olmayan bir adamla karşılaştım. . .” Ellerim zındığa kavuşmak üzereydi, parmaklarım değdikçe meret elimden kayıyordu. Fexler ne demişti? Her şey irade meselesi. Kafataslarını, dumanları, efsunlu sözcükleri bir kenara bırakırsan geriye sadece arzu kalır. “Bugün de orada yoktu.” İstemek yeter. “Ah keşke hep olsaydı.” Ellerim onu kısıvrak yakaladı.

İntikam anı geldiğinde damakta bıraktığı tat kandan daha tatlıdır demişler, kardeşlerim.

Kafasını kavradığım gibi omuzlarından kopardım, sanki ben *troll*’düm o da alt tarafı bir insan. Rüya da çok fazla dolaşmaktan eti çürümüştü de parşömen misali kolayca yırtılıvermişti sanki. Şu sessiz çılgınlıklarından birini attı sonra, ölmeye çalıştı. Ama onu zapt ettim. Nekromansiyle onu, kendi kafatasının içine hapsettim.

“Bu dünyada ne kadar acı çeksen yine de yetmez sana.” Kemiklerimde yanan, kanımda yankılanan ateş ellerimle birlikte onun canlı canlı içine hapsoldüğü kellesini de tutuşturdu.

Kelleyi yaklaşan taburlara doğru fırlattım. Kayaların üzerinde alevler saçarak, dudakları acıyla gerilmiş halde, etleri fokurdaya fokurdaya zıpladı.

Yanmak onun için fazla iyi bir akıbetti.

Hâlâ yanan mancınık enkazına yaklaştım. Alevler kollarımdan yukarı tırmanıyordu artık.

“Jorg?” Makin sesini duyurmaya pek gönlü yokmuş gibi usul-cacık sordu.

“Kaçsanız iyi olur,” dedim.

“Onlardan kaçamayız,” Rike kükredi.

“Benden kaçın,” dedim.

Ateşe yaklaştığım anda bana doğru sıçradı. Camı andırıyordu, bir pencere gibiydi. Arkamda Makin ve diğerleri kaçıştılar. Güldüm. Yıkımın verdiği neşeyle, kükreyen neşesiyle güldüm. Alevler bu yüzden oynasır. Neşeyle.

“Sadece tek bir ateş var,” dedim, ateşin içinden Yecüc’ün beni seyrettiğini biliyordum.

Ateşin içine uzanıp onu buldum, yanan akkor elini tuttum. Yitirdiği bedeninin beni koruyan kalıntılarını hâlâ bünyemde taşıyordum. Özümdeki bu yeni ateş büyüğü –dilerseniz büyü deyin, dilerseniz bilgi veya sezi– kanımı hâlâ kirletmekte olan nekromansiyle savaşıyordu.

Prens'in taburları Rigden Kayalığı'nı geçti, kafamın üzerinden bir mızrak uçu.

"Gel bana," dedim. "Birader Yecüc."

"Sahiden mi?" diye sordu. "Bunun sonu yok, dağın altındaki güneş gibi olacak."

Bir milyon görüntü aktı zihnimden. Simalar, anılar, mekânlar, her anlamda kardeşler. Koca dünyanın yorgunluğu. Ateş hepsini yuttu. Ferrakind'in ne hissettiğini oracıkta anladım.

"Bırak her şey yansın."

Yecüc içime aktı. Ateşten bir nehir halinde ölüm büyüsunü yuttu ve yepyeni bir şeye, zehir gibi işleyen çok daha karanlık bir aleve dönüşerek uzuvlarımı kapladı.

Egan'ın ordusunun ilk kıtası bana ulaştığı anda ellerimden alevler fıskırdı. Askerler parâmparça oldu, etleri boraya kapılmış deniz köpüğü gibi saçıldı, kemiklerine kadar tutuşarak devrildiler. Kara-ateş bir adamdan diğerine sıçrarken askerler kaçmaya, dönüp gerisin geri koşmaya yeltendiler, ne var ki henüz durumu anlamadıklarından ötürü arkadan bastırmaya devam eden silah arkadaşları yüzünden hüsrana uğradılar.

Aralarında yürüdüm, ölüm de benimle birlikte yürüdü.

Ölüm ve ateş. Ferrakind ateşin yaşadığı yerden bana böğürüyordu. Beni ben yapan şeyi sıyırıp atan bir yıkım şarkısıydı bu. Ferrakind ve ateşe kapılmış diğer herkes şimdi tek vücut olmuş, bana katılmak için yırtınıyordu. Cesetlerin biriktiği kurak yerlerden gelen başka sesler de vardı, biraz dayatmacı, bir türlü yatışmayan sesler. Ölü Kral, nekromansinin özüne aktığı yatakları takip ederek bana doğru uzandı, içimi kapladı. Özellikle bu ikisi beni ele geçirmek için bir kemiği paylaşamayan itler gibi birbiriyle kapıştı. Onlar çarpıştıkça ölüm ve alevler etrafımda daha da harladı ve onlarca, yüzlerce, binlerce asker dumanı tüten leş kokulu yığınlar bırakarak cıglık cıglığa öldü.

Düğün Günü

Savaşçı siyah bir aygıra biniyor. Arkasındaki hisar kalıntılarını duman örtmüş. Rüzgâr estikçe yıkık surların arasındaki ceset yığınları bölük pörçük görünüyor. Aynı rüzgâr adamın omuzlarına kadar inen siyah saçını dalgalandırıyor, bir sancak misali, yırtık pırtık peleriniyle birlikte uçuşuyor saç. Solunda ve sağında savaş bulutunun içinden beliren başka süvariler de var, hepsi savaşçı, kana ve ise bulanmış zırhları delik deşik, parça pinçik. Sancağı zincir zırhı paralanmış iri kıyım bir asker taşıyor. Renar kırmızısı üzerine siyah yaban domuzlu Ancrath bayrağı. Birer ikişer geliyorlar, aheste aheste. Uzaktan bakınca telaş duygusunu nedense yitirmiş gibi görünüyorlar. Her toynak kapanan bir kabir kapısının kaçınılmazlığıyla iniyor, eyleme eşlik eden hiçbir ses yok. Eyer sırtındaki her hoplayıp zıplayışları bir asır sürüyor.

Savaşçının metal zırhına bulaşmış çamur kuruyup döküldükçe, açığa çıkan çelik sathında gökkuşağı hareleri gözüküyor. Yanında daha yaşlıca, siyah saçlı bir şövalye var. Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme. Siyah lüleleri alına yapışmış. Kızıl bakırdan yapılmış alazlı bronz rengi yuvarlak kalkanında bir kartal başı, kalçasında ise gümüş gövdeli, enli bir kılıç var. Siyah demir gürzü eyerine bağlı. Bir kırata binmiş zırhlı ikinci bir asker onların solunda ilerliyor. Eyerdeki duruşu, teknesindeki kurt bir denizci kadar sağlam. Zırhına At Sahili'ne özgü gotik oymalar işlenmiş, peleriniyse

deniz mavisi. Turnuva kalkanının üzerinde Morrow Hanedanlığı'nın beyaz gemi-siyah güneş arması var.

Peşlerinden bir rahip geliyor, huysuz bir katırın sırtına eğreti tünemiş. Rüzgâr yüzünden nemrut suratına gri perçemler düşüyor.

Peydahlanan bu ordunun en önünde ve ortasında bir adam bakışlarını dümdüz ileriye dikmiş. Eyer başında bir kurt kafatası sallanıyor. Ya kurt ya da iri bir tazi. Adamın suratı yaralı, sol tarafı büzülüp çarpılmış, sanki heykeltıraş çan sesini duyduğu anda işini yarım bırakmış, eserini tamamlamadan gitmiş. Tek gözünün üzerinde, demir perçinlerle miğferinin çıkıntılı ön kenarına sabitlenmiş gümüş bir halka var, kaşını ve elmacık kemiğini örtecek kadar büyük. Sizi sınırlayan şeyi bilseydiniz bayırları bile gördüğünüzü sanabilirdiniz, oysa onlar da bu bin metrelik bakıştaki her şey gibi aramızdaki mesafeye mahkûmlar.

Kendimi seyretmekten sıkıldım ve halkayı gözümünden kaldırmamla önümdeki manzarada hiçbir engel kalmadı.

Beni çırılçıplak halde buldular. Üzerimdeki her şey yanmıştı anlaşılan. Kılıcım hariç, onun üzerinde hâlâ alevler oynaşıyordu. O alevler kılıcımda saatlerce kaldı, şimdi bile zaman zaman baktıkça çelikteki alaz yansımalarını görüyorum. Kılıcıma ilk kez isim taktım. Ona Yecüc diyorum, uzun zaman önce 45'lik bir Colt'la stasis odasında kendini vuran Fexler Brews'un yansıması gibi onun bir yansımasını taşıdığını düşündüğüm için bu adı taktım. Dünya dönüyor, demişti Fexler. Ve o dünya onu geride bırakmıştı.

Makin beni pelerinine sararken açmıştım gözlerimi. Göğsümdeki yaranın kenarları pembeleşmiş geriye beyaz bir iz kalmıştı. Ateş bünyemdeki nekromansiye son zerresine kadar yakmış, en sonunda muvaffak olamayan ölüm de Yecüc'ü söndürmüştü. İkisinin

de eksikliğini hissediyordum, dünyamda birer delik açılmış gibiydi. Yecüc nihayete erdi. Onu bir daha görmeyeceğim.

Ateş en başından beri ona ait olduğu için beni terk etmişti, asla benim olmamıştı, nekromansi için de aynısı geçerli. Üzerimde zırhım ve kıyafetlerim olabilir, oysa şimdi dünyaya karşı bir kez daha çıplağım. Keskin zekamdan, sivri dilimden ve Ancrathlıların kılıcından başka bir şeyim kalmadı beni kurtaracak.

Kanımcı benim için birbirleriyle didişmemiş olsalardı, şu Ferrakind ile Ölü Kral, şayet içlerinden biri tüm dikkatini bana verip olanca pervasızlığımın âlemlerine kucak açtığımı fark etseydi, beni ele geçirebilirdi. Öyle güçlerde hiçbir bedel ödemeksizin ustalaşamazsınız ve o bedele de ilk başta o gücü isteme sebebiniz dâhildir. Binlerce kişilik ordular bana karşı ayaklanmışken gözümü kırpmadan bedelini ödeyeceğim bir fedakârlıktır. Nihayetinde, kardeşlerim, bizim şu oyunu kazanmak için ödemeyeceğim bir bedel yok. Şayet başkalarının iradesinin bana baskın çıkmasını engelleyecekse yapılamayacak kadar büyük bir fedakârlık yoktur.

Temren'e akın ediyoruz. En azından bana bir hisar borçlu olduklarını düşünüyorum. Saray da kabulümdür. Şu geberik falcılara ve geleceği gören kahinlere gelince, artık hepimiz dostuz. Temren Prensi *benim*. Peder Gomst'a sorun. Tanrı sırt çevirirken o şahitti. Egan beni evlatlık olarak nüfusuna aldı. Ama artık yaşamıyor. Gerçi ölümü benim elimden olmadı, kendi askerleri tarafından çiğnendi. O yüzden Temren Prensi benim, ben de memleketime gidiyorum. İmparator olarak Yıldızlı Geçit'in ötesindeki altın tahta kurulmak hem kehanetsel hem de yasal bakımdan kaderim oldu.

Sarpdiyarlar'dan kopan bir çığ gibi Temren'e akın ediyoruz. Tüm dünya hükümdarlığım önünde eğilecek. Kutu açık, anılar serbest, eski kötülükler ve günahlar bir kez daha zincirlerinden boşandı. O eski çocuk değilim, yetişkinliğin kıyısındaiken kutuyu dolduran o vahşi çocuk değilim. Geçmişte kaldı o, çok yakında da dünyanın gidişatı yollarımızı tümenden ayırıp onu gizleyecek. O

çocuk değilim ben, kabahatlerinin kirini ellerimde taşıyorum artık. Ben Temren'e akın ediyorum. Gerekirse omuzuma kadar kan gölüne batarım, hem de öyle derine batarım ki dağlardan çağlayarak dökülse bile hiçbir nehir beni temizleyemez. Rüyalarım bana ait artık, karanlık ve katıksız. Rüyalara sözü geçen varsa buyursun karşıma dikilsin, kardeşim.

Müneccim'e günahlarımın daha fazlasını istediğini söylemiştim. Onlara yenilerini ekleyeceğim. Yakıp yıkacak ve Orrin'in topraklarını, Egan'm kaniyla lekelenmiş mirasını ellerime teslim ettireceğim. Temren, Normardi, Conaught, Belpa, Ken Bataklıkları, Orlanth ve Renar Sarpdiyarları'nın kralı olacağım. Bu bölgeleri ele geçirip halkını birer silaha dönüştüreğim. Ateşle ve kanla iradelerini kıracağım, çünkü bu oyunun kuralları yok. Ortalık sefil bir cehennem dönüşse bile ben galip çıkacağım.

Bu satırları at sırtında geçen zorlu bir günün sonunda kurduğumuz kamptan yazıyorum. Altının satın alabileceği en beyaz kâğıda kargacık burgacık harflerle yazıyorum. Bu sayfalar daha değerli düşüncelere layık belki ama benimkileri kaydediyorum. Müneccim sözlerini kendi tenine yazmıştı, bu da onu zayıf düşürdü. Babam sözlerini kendine saklar, bu yüzden de insanlıktan çıkmıştır. Benimkileriye buraya yazıyorum, mürekkep ve kâğıt düşüncelerimin kabahatini üstümden alabilirmiş gibi. Cerrahlar insanı kanatmayı, dünyayla taze bir şekilde yüzleşebilsin diye kötü huylarını akıtmayı severler. Belki de hastanın eline bir tüy kalem tutuşturmalı, içindeki zehri onunla akıtmasına izin vermeliler, kanı başka amaçlar için damarlarında kalsın.

Benimkilerin yanı sıra bir de Katherine'e ait sayfalar var, Rigden Kayalığı'nın altındaki enkazdan topladım. Onun yandığını gördüm. Alevlerin arasında kalışını, atının acıyla kişneyişini gördüm. Yoksa akabindeki karanlıkta gördüğüm bir rüya mıydı? Neyse, rüzgâr onun satırlarını ölümlerin arasına saçmıştı, ben de sayfaları toplaya toplaya bir katır cesedine kadar ulaştım.

Daha önce demiştim, bu hisler uzun sürmeyecek kadar şiddetli. Alev alev yakıyor sadece. Kavuruyor, kül ediyor bizi. Yandık da nitekim, ikimiz birden ama onu hâlâ arzuluyorum. Buna rağmen şu anda karşıma çıksa benden sadece nefret ederdi ve ben gururumdan dilim tutulmuş halde kalakalırdım.

Gurur daima zaafım olmuştur ama beni güçlü de kılmıştır. Gurur duyduğum sadece üç şey var gerçi. Birincisi, Tanrı Parmağı'na tek başıma tırmanıp o yükseklikte yeni bir bakış açısı edinmem. İkincisi, tıpkı beni kendi ateşinden hiç kimsenin kurtaramayışı gibi, onu kendi ateşinden kurtaramamış olsam bile Yecüc uğruna dağa çıkmam. Üçüncüsü, en büyük kılıç ustası Üstad Shimon'la kılıç şarkısı eşliğinde vuruşmam ve güzel bir şey ortaya çıkarmamız.

Böbürlenecek kadar gurur duyacağım şeyler elbet olacaktır, ama muhtemelen gelecekte gurur duyulacak bir şey kalmayacak.

Bir dehşet çağı yaklaşıyor. Karanlık bir çağ. Sürekli mezarlar açılıyor, Ölü Kral yelken açmaya hazırlanıyor. Ama dünya ölülerden daha beter şeyler barındırıyor. Karanlık bir çağ yaklaşıyor.

Benim çağım.

Bu sizi rahatsız ediyorsa.

Durdurun beni.

PARÇALANMIŞ İMPARATORLUK SERİSİ - 1
DİKENLİKLER PRENSİ'NDEN SAKININ

“Kesinlikle afallatıcı... ağzınız açık kalıyor.”

ROBIN HOBBS

“Etkili, soğuk bir hançer darbesi gibi bir intikam romanı. Lawrence ilk kitabında okuyucuyu soluk soluğa bırakıyor.”

ROBERT V. S. REDICK

“Bu kitap muhteşem.”

Galaxy Book Reviews

“Ölümçül, cesur bir fantastik roman.”

Publishers Weekly

“Lawrence sürükleyici fantastik romanlarda çitayı yükseltti. Bu yıl okuduğum en iyi kitap.”

PETER V. BRETT

“*Dikenlikler Prensi*, bilindik Ortaçağvari fantastik üçlemeler geleneğini altüst etmeye kararlı bir yazarın eseri.”

Locus

Fotoğraf: Nick Williams

MARK LAWRENCE yapay zekâ üzerine çalışmalar yapan bir bilim insanıdır. Hem İngiliz hem de Amerikan vatandaşlığı olan Lawrence'ın, her iki devletle de gizli ve yakın ilişkileri vardır. Evli ve dört çocuk babası Lawrence, Bristol'da yaşamaktadır.

“Yükseklere ulaşmak isteyen, cesetlerin üstüne basmak zorundadır ve benim arkamda birçok biraderimin cesedi var. Bir piyonken oyuncu oldum ve oynadığımız bu küçük oyunu ben kazanacağım, gerekirse tüm dünyayı da kana boğarım.”

Lordlar ve ufak krallar, Parçalanmış İmparatorluk’u ele geçirmek için çatışırken ülke yüzlerce savaşın ateşiyle harap olmuş durumdadır. Annesi ile kardeşinin intikamını almak için yürüdüğü uzun yolda Prens Honorous Jorg Ancrath, bitmek tükenmek bilmeyen bu savaşın arkasındaki gizli elleri fark eder. Oyunu görür ve tahtayı temizlemeye ant içer. Ancak ilk önce kendi taşlarını toplamalı, oyunu oynamayı öğrenmeli ve nasıl yeneceğini keşfetmelidir.

Halkının taptığı bir kralın emrindeki, altı ulusun askerlerini barındıran, yirmi bin kişilik bir ordu Jorg’un kapılarına dayanır. Bütün dürüst insanlar bu beyaz şövalyenin imparatorluğu birleştirip yaralarını iyileştirmesini ister. Bütün kehanetler ondan yanadır. Bütün iyi krallar, kendisinden kat kat güçlü orduların karşısında, sırf halkını ve topraklarını korumak için bile olsa, diz çökmeyi tercih eder. Ancak Kral Jorg, iyi bir kral değil.

Kendisinden çok daha büyük bir orduyla karşı karşıya kalan Jorg adil bir dövüşü kazanamayacağını bilir. Fakat hiçbir zaman adil dövüşmeye niyeti yoktur.

“Tüm kitap, sanki hiç sonu gelmeyen bir aksiyon sahnesi gibi. *Dikenlikler Kralı*, George R. R. Martin seviyesinde ama çok daha hızlı bir epik fantastik.”

Fixed on Fantasy

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-307-1

9 786052 993071

